

Nữ Phụ Trở Về

Contents

Nữ Phụ Trở Về	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	79
27. Chương 27	81
28. Chương 28	83
29. Chương 29	86
30. Chương 30	90
31. Chương 31	93
32. Chương 32	95
33. Chương 33	97
34. Chương 34	100
35. Chương 35	103
36. Chương 36	106
37. Chương 37	109
38. Chương 38	112
39. Chương 39	114
40. Chương 40	117
41. Chương 41	121

42. Chương 42	123
43. Chương 43	126
44. Chương 44	129
45. Chương 45	132
46. Chương 46	135
47. Chương 47	138
48. Chương 48	142
49. Chương 49	145
50. Chương 50	148
51. Chương 51	150
52. Chương 52	153
53. Chương 53	156
54. Chương 54	158
55. Chương 55	161
56. Chương 56	164
57. Chương 57	168
58. Chương 58	172
59. Chương 59	175
60. Chương 60	179
61. Chương 61	182
62. Chương 62	186
63. Chương 63	189
64. Chương 64	193
65. Chương 65	198
66. Chương 66	203
67. Chương 67	206
68. Chương 68	209
69. Chương 69	213
70. Chương 70: Ngoại Truyện Cố Nhiệm	217
71. Chương 71: Ngoại Truyện Đỗ Khanh Khanh	220

Nữ Phụ Trở Về

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, trọng sinh, sủngEditor: Bánh ĐậuSố chương: 69 chương + 2 ngoại truyệnĐỗ Kiều Kiều chính là người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phu-tro-ve>

1. Chương 1

”Chị, chị nhớ nghỉ ngơi cho thật tốt nhé.” Trên mặt Đỗ Khanh Khanh đầy vẻ quan tâm, nếu có người ngoài ở đây, chắc ai cũng nghĩ tình cảm giữa hai chị em này rất tốt. Tuy nhiên, phải nhìn nụ cười trên mặt Đỗ Khanh Khanh trước đã.

Đỗ Kiều Kiều nằm trên giường bệnh quay mặt vào trong, không thèm nhìn Đỗ Khanh Khanh giả tạo ngồi bên cạnh.

Không để ý thái độ của Đỗ Kiều Kiều, Đỗ Khanh Khanh tự nhiên nói, ”Chị không thể tham gia hôn lễ của em và Trí Hiên được rồi, thật đáng tiếc.”

Đỗ Kiều Kiều quay người lại, ”Cô nói cái gì?”

Đỗ Khanh Khanh cười đắc ý, "Ngày mai, em và Trí Hiên sẽ tổ chức hôn lễ."

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều vô cùng nặng nề, "Sao có thể như vậy được?!"

"Chị, chị vẫn còn thích Trí Hiên đúng không?" Đỗ Khanh Khanh giấu cột nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Nhưng như vậy thì không được đâu, anh ấy đã đồng ý kết hôn với em rồi."

Đỗ Khanh Khanh nhẹ nhàng vỗ bụng mình, dịu dàng nói, "Cục cưng của bọn em không thể chờ được nữa." Cục... Cưng?

Đỗ Kiều Kiều như nghe tin sét đánh ngang tai, kinh sợ không nói ra lời.

"Chị nhớ chúc phúc bọn em đấy nhé." Đỗ Khanh Khanh thêm dầu vào lửa.

"Cút cho khuất mắt tôi!" Đỗ Kiều Kiều tức giận chỉ ra cửa, "Đỗ Khanh Khanh, cô có nghe không! Cút ra ngoài cho tôi!"

Cô không muốn nghe tiếp nữa, cô không muốn biết những chuyện liên quan tới Đỗ Khanh Khanh và Trí Hiên!

Đôi mắt Đỗ Kiều Kiều đỏ bừng, cô cầm cái gối ném vào người Đỗ Khanh Khanh, "Mau cút đi cho tôi!"

"Đỗ Kiều Kiều." Đỗ Khanh Khanh nhìn cô, trong mắt đều là vẻ chế giễu, "Chị đáng thương thật đó."

Nói xong, cô ta không thèm nhìn Đỗ Kiều Kiều nữa, xoay người đi ra ngoài.

Đỗ Kiều Kiều nhìn chằm chằm bóng lưng của cô ta, mãi đến khi Đỗ Khanh Khanh hoàn toàn đi khỏi tầm mắt cô, cả người cô mới được thả lỏng.

Lâm Trí Hiên muốn kết hôn với Đỗ Khanh Khanh.

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều đau xót, dường như muốn bất tỉnh đi.

Lâm Trí Hiên vốn là bạn trai của Đỗ Kiều Kiều cô, nhưng không ngờ, anh ta lại qua lại với Đỗ Khanh Khanh. Sóng mũi Đỗ Kiều Kiều đau xót, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Đỗ Kiều Kiều và Lâm Trí Hiên là thanh mai trúc mã, tình cảm của hai người rất tốt, rất tự nhiên, nếu tình cảm của bọn họ ổn định hơn nữa, thì kết hôn chỉ là chuyện nay mai.

Ai ngờ, Đỗ Khanh Khanh lại xuất hiện.

Đỗ Khanh Khanh là con gái riêng của Đỗ Hồng Bản. Lúc mẹ của Đỗ Kiều Kiều đang mang thai, Đỗ Hồng Bản không chịu nổi những mê hoặc bên ngoài, nên mới sinh ra Đỗ Khanh Khanh.

Mẹ Đỗ là một người phụ nữ dịu dàng, bà tin tưởng chồng mình một cách vô điều kiện, đến khi chết, bà cũng không hề biết Đỗ Hồng Bản đã phản bội bà từ lâu.

Lúc Đỗ Kiều Kiều 18 tuổi, mẹ Đỗ bệnh nặng rồi qua đời, nhưng không bao lâu sau, Đỗ Hồng Bản dẫn một người phụ nữ khác và một cô con gái về nhà, chỉ vào người phụ nữ xinh đẹp kia, ông ta nói với Đỗ Kiều Kiều, "Kể từ bây giờ, bà ấy sẽ là mẹ của con."

Đỗ Kiều Kiều cười lạnh, "Tôi chỉ có một người mẹ, còn con đàn bà nay từ đâu đến thì mau dẫn bà ta về chỗ đó."

Đỗ Hồng Bản không để ý tới lời nói của Đỗ Kiều Kiều..., ông ta lại chỉ vào cô con gái xinh đẹp, nói với cô đó là em gái của cô.

Đương nhiên, Đỗ Kiều Kiều không thèm quan tâm tới, cô không có quyền quyết định chuyện gì cả, Đỗ Hồng Bản là người quyết đoán, mọi ý kiến của Đỗ Kiều Kiều đều không nằm trong phạm vi của ông ta.

Cứ vậy, Đỗ Kiều Kiều vô duyên vô cớ có một người mẹ kế và một cô em gái.

Ngay lúc Đỗ Kiều Kiều không biết chuyện gì đang xảy ra, hai người phụ nữ này đã phá hủy cuộc sống yên bình vốn có của cô, bà ta xóa đi mọi dấu vết của mẹ cô, còn con gái bà ta, đã đoạt đi mọi thứ của cô.

Trong trí nhớ của Đỗ Kiều Kiều, Đỗ Khanh Khanh lúc nào cũng chỉ biết giả vờ yếu đuối, núp sau lưng Đỗ Hồng Bân, giả nhân giả nghĩa, từng bước từng bước chiếm lấy mọi thứ thuộc về cô, cướp ba cô, lừa đi bạn của cô, thậm chí, cô ta còn đoạt luôn cả Lâm Trí Hiên.

Cô ta vậy mà vô hại sao? Đỗ Kiều Kiều hung hăng tát mình một cái.

Ngày mai, Lâm Trí Hiên sẽ kết hôn với Đỗ Khanh Khanh.

Nhưng cô không đi được.

Vì cách đây mấy ngày, cô xảy ra tai nạn giao thông, cả hai chân đều bị gãy xương, không thể đi lại được.

Đỗ Kiều Kiều đau khổ che mặt lại, những giọt nước mắt xuyên qua kẽ tay cô rơi xuống, đọng lại trên chân.

Đỗ Kiều Kiều không ngừng nức nở, bỗng nhiên, một tiếng bước chân truyền tới.

Có người vào.

Đỗ Kiều Kiều ngẩng đầu lên nhìn, là một người đàn ông.

"Sao anh lại tới đây?" Đỗ Kiều Kiều run giọng hỏi.

"Nghe nói em bị tai nạn, nên anh tới thăm em một chút." Giọng nói của người đàn ông trầm thấp, nhưng rất động lòng người.

Đỗ Kiều Kiều không muốn nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng thút thít.

Người đàn ông kia cũng không thấy xấu hổ, nhặt cái gối lên, đưa cho Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều vươn tay bắt cái gối ra, người đàn ông lại kiên nhẫn đưa cho cô, Đỗ Kiều Kiều lại bắt ra.

"Cố Bách Chu!" Đỗ Kiều Kiều tức giận, "Rốt cuộc, anh muốn làm cái gì đây?!"

"Anh muốn trả gối lại cho em." Cố Bách Chu thành thật trả lời.

"Nhưng nó bẩn rồi!"

...

Cố Bách Chu ngoan ngoãn đặt cái gối lên học tủ, sau đó ngồi trước giường cô.

Đỗ Kiều Kiều không đau lòng nữa, tức giận nhìn Cố Bách Chu, "Rốt cuộc anh tới đây để làm gì?"

Cố Bách Chu nhìn đôi mắt đỏ bừng của Đỗ Kiều Kiều, anh nhẹ nhàng nói, "Đến thăm em."

"Có gì để thăm chứ?" Nước mắt của Đỗ Kiều Kiều lại không ngừng tuôn rơi, "Chân tôi đã bị phế rồi, không thể đi lại được nữa!"

"Em muốn đi đâu?" Cố Bách Chu nghiêm túc hỏi.

Cô muốn đi đâu? Chuyện này còn phải hỏi nữa sao?

"Tôi muốn đi đến hôn lễ của Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên." Đỗ Kiều Kiều nhìn Cố Bách Chu, trong mắt tràn đầy hy vọng, "Anh có thể dẫn tôi đi sao?"

"Em thật sự muốn đi à?" Cố Bách Chu không xác định được, hỏi lại, "Nhưng chẳng phải Đỗ Khanh Khanh là người đã tông vào em sao?"

Đỗ Khanh Khanh tông cô?!

"Anh nói cái gì?" Đỗ Kiều Kiều vội vàng nắm tay Cố Bách Chu, "Anh vừa nói cái gì?"

Cố Bách Chu nhìn tay cô, đôi mắt lóe sáng, "Người gây ra tai nạn cho em chính là Đỗ Khanh Khanh, nhưng cô ta đã chạy thoát."

"Sao anh biết?" Đỗ Kiều Kiều nghi ngờ hỏi.

"Anh tra được."

Đỗ Kiều Kiều càng thêm nghi ngờ, đúng là người tông cô đã chạy trốn, cảnh sát đã vào cuộc, nhưng lại không điều tra được gì, hơn nữa, Đỗ Kiều Kiều cũng không bị gì nguy hiểm đến tính mạng, nên Đỗ gia cũng bó tay.

"Sao có thể như vậy được? Cảnh sát đã nói không tìm được người gây họa mà." Đỗ Kiều Kiều buông tay Cố Bách Chu ra, không nhìn anh nữa.

"Đó là do, Đỗ gia và Lâm gia cố ý bao che." Cố Bách Chu mắt mắt nhìn tay Đỗ Kiều Kiều, thấp giọng nói. Đỗ Kiều Kiều cau mày nhìn Cố Bách Chu, "Anh chắc chắn được mấy phần?"

"Mười phần."

Đỗ Kiều Kiều "xì" một tiếng, chán nản dựa vào đầu giường, "Vì sao?"

"Bởi vì Đỗ Khanh Khanh đang mang thai." Một câu nói của Cố Bách Chu đã làm cô thức tỉnh.

"Ngày mai, bọn họ sẽ kết hôn..." Giọng nói Đỗ Kiều Kiều hơi run rẩy.

"Em muốn đến phá hôn lễ của bọn họ sao?" Cố Bách Chu hỏi.

Đỗ Kiều Kiều tức giận nhìn anh, "Tôi bị thế này rồi, còn phá được nữa sao?"

"Anh dẫn em đi."

Đỗ Kiều Kiều ngạc nhiên, "Anh sẽ dẫn tôi đi thật hả?"

Cố Bách Chu gật đầu, "Nếu em muốn, anh sẽ phá với em luôn."

"Vì sao?" Đỗ Kiều Kiều thực sự vô cùng kinh ngạc.

"Vì Đỗ Khanh Khanh đã tông vào em" Cố Bách Chu không hài lòng nói.

Đỗ Kiều Kiều cẩn thận nhìn người đàn ông trước mắt, giống như lần đầu tiên quen anh, "Nhưng chúng ta... Đâu có thân thiết với nhau."

Cố Bách Chu là học trưởng của cô, hai người gặp nhau tại một cuộc thi, hơn nữa còn là đối thủ của nhau, Đỗ Kiều Kiều lúc nào cũng đối đầu với anh.

Cố Bách Chu xoay mặt đi chỗ khác, "Anh cảm thấy chúng ta đã đủ chín muồi rồi."

Đỗ Kiều Kiều không nói gì, da mặt Cố Bách Chu đúng là dày thật, mà, "Không phải anh đã đi Anh rồi sao?" Nghe nói, Cố Bách Chu vừa tốt nghiệp đã đi Anh, Đỗ Kiều Kiều chợt nhớ tới chuyện này.

"Anh về rồi." Câu trả lời của Cố Bách Chu khiến Đỗ Kiều Kiều không hỏi thêm được gì nữa.

Không khí trong phòng bệnh chợt trở nên ngại ngùng, nhưng chỉ có mỗi Đỗ Kiều Kiều cảm thấy như vậy, Cố Bách Chu vẫn bình tĩnh như thường, lấy một quả táo ra gọt vỏ.

"Anh lấy táo đâu ra vậy?" Đỗ Kiều Kiều tò mò hỏi.

"À, ở đó." Cố Bách Chu chỉ vào giỏ trái cây trên tủ, ra là quà Đỗ Khanh Khanh mang tới.

"Tôi không ăn." Đỗ Kiều Kiều ghét bỏ nói.

"Ừm, anh gọt cho anh ăn mà." Cố Bách Chu gật đầu, chuẩn bị đưa lên miệng cắn.

Đỗ Kiều Kiều giật lấy quả táo, cắn một cái, cô oán hận nói, "Cắn chết cô ta."

"Em cắn vậy chắc cô ta không chết đâu, nhưng mà, rang em đau không?" Cố Bách Chu hỏi.

Nướu của Đỗ Kiều Kiều đã chảy máu, chắc do vừa nãy cô đã dùng quá sức.

Đỗ Kiều Kiều buồn rười rượi, "Đau!"

"Cũng tại anh, sao lại gọt táo làm gì, anh không thể bóc vỏ được sao?" Đỗ Kiều Kiều tức giận nói.

"Nhưng ở đây chỉ có táo thôi mà." Cố Bách Chu cắn một quả, vô tội nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều nhìn cái giỏ, thật sự chỉ có toàn là táo.

"Đều tại Đỗ Khanh Khanh!" Đỗ Kiều Kiều tỉnh ngộ, "Chắc chắn cô ta cố ý làm vậy!"

"Ừ." Cố Bách Chu gật đầu phụ họa, tiếp tục ăn táo.

"Anh thật sự sẽ dẫn tôi đi phá hôn lễ sao?" Đỗ Kiều Kiều lại hỏi.

Cố Bách Chu nhìn cô, "Không phải em muốn anh dẫn đi sao?"

"Nhưng anh định dẫn tôi đi thế nào?" Đỗ Kiều Kiều mắt mát nhìn đôi chân bị bó thạch cao.

"Đẩy em đi." Cố Bách Chu chỉ chiếc xe lăn để ngoài cửa.

"Anh đã chuẩn bị xong cả rồi?!" Đỗ Kiều Kiều kinh ngạc, hiệu suất làm việc của anh đúng là cao thật.

Cố Bách Chu gật đầu, "Anh chuẩn bị để mang em ra khỏi bệnh viện."

"Nhưng tôi vẫn chưa khỏe hẳn mà." Đỗ Kiều Kiều buồn bã đánh vào giường một cái.

"Bởi vậy anh đâu có cho em xuất viện." Cố Bách Chu tự nhiên nói.

"Anh phải đi rồi sao?" Đỗ Kiều Kiều nhìn Cố Bách Chu đứng dậy.

Cố Bách Chu gật đầu, "Mai gặp."

Đỗ Kiều Kiều có chút không muốn, nhưng cô lại lo lắng nhiều hơn, lỡ như Cố Bách Chu lừa cô thì sao. Lúc cô đang rầu rĩ, Cố Bách Chu đột nhiên lấy một cây bút ra.

"Anh chưa từng làm những chuyện thế này, nhưng bây giờ lại rất muốn thử một lần."

"Cái gì...?" Đỗ Kiều Kiều nhìn anh đang tới gần đùi mình

...

"Anh viết gì vậy?" Đỗ Kiều Kiều tò mò hỏi.

Cố Bách Chu không đáp lại, xoay người rời đi, lúc vừa tới cửa, đột nhiên lỗ tai anh đỏ bừng lên.

Chờ đến khi anh đi rồi, Đỗ Kiều Kiều nhìn vào đùi mình, chỉ thấy một dòng chữ màu đen.

"Cố Bách Chu nợ Đỗ Kiều Kiều một hôn lễ."

2. Chương 2

"Cố Bách Chu nợ Đỗ Kiều Kiều một hôn lễ."

Đỗ Kiều Kiều hài lòng gật đầu, xem ra ngày mai Cố Bách Chu chắc chắn sẽ dẫn cô tới hôn lễ, cô nhất định phải nhân cơ hội này phá tan tành cái buổi lễ kết hôn đó mới được.

Nghĩ tới ngày mai, tâm trạng vừa tốt lên được một chút của Đỗ Kiều Kiều lập tức bị phá hủy.

Ngày mai, Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên sẽ kết hôn với nhau. Đỗ Kiều Kiều cắn chặt răng, căm thù Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Khanh Khanh lái xe tông vào mình, thế nhưng chẳng ai chửi mắng cô ta một tí nào, đã vậy, bây giờ Lâm Trí Hiên lại còn muốn kết hôn với cô ta.

Đỗ Kiều Kiều đột nhiên hiểu được lời nói của Đỗ Khanh Khanh trước lúc rời đi, đúng vậy, cô thật đáng thương.

Xảy ra tại nạn xe cô phải nằm viện, Đỗ Hồng Bân và hai mẹ con giả nhân giả nghĩa Đỗ Khanh Khanh tới thăm cô, đương nhiên, cả Lâm Trí Hiên cũng tới, nhưng anh ta lại đi cùng với Đỗ Khanh Khanh.

Còn bạn bè chỉ có mỗi Cố Nhiễm chịu tới thăm cô, còn lại, chẳng thấy bóng dáng người nào cả.

Rốt cuộc, Đỗ Khanh Khanh đã cho bọn họ uống thuốc gì, mà ai ai cũng làm theo cô ta răm rắp vậy.

Đỗ Kiều Kiều nghĩ không ra.

Bàn về diện mạo, mặc dù cô không đẹp dễ bằng Đỗ Khanh Khanh, nhưng dù sao cũng là một người đẹp.

Bàn về thành tích, càng không cần phải nói, Đỗ Khanh Khanh vào đại học bằng "cửa sau", còn cô thì vào bằng thực lực của mình.

Bàn về tính cách, được rồi, chỉ có tính cách là cô không bằng Đỗ Khanh Khanh. Từ nhỏ, Đỗ Kiều Kiều đã là người nóng tính, cáu kỉnh, trong mắt người khác, cô không coi ai ra gì. Nhưng Đỗ Khanh Khanh thì ngược lại, cô ta yếu đuối nhu mì, nói năng dịu dàng, tính cách cũng được, lại biết chăm sóc người khác.

Nhưng những thứ này đều là giả dối, lúc chỉ có hai người, Đỗ Khanh Khanh vốn không hề dịu dàng như vậy, cô ta lúc nào cũng khiêu khích Đỗ Kiều Kiều, còn cố ý để người khác thấy bộ dạng tức giận của cô.

Lúc đầu, Đỗ Kiều Kiều không biết những chuyện này đều nằm trong kế hoạch của Đỗ Khanh Khanh, nhưng về sau, cô phát hiện có gì đó rất kỳ lạ, những người ở bên cạnh cô càng lúc càng ít, bọn họ đều bỏ cô đi theo Đỗ Khanh Khanh.

Nằm trên giường bệnh, Đỗ Kiều Kiều nhớ lại chuyện cũ, đột nhiên, cô hiểu ra rất nhiều điều.

Đỗ Khanh Khanh không phải là bạch liên hoa vô hại, cô ta rất giỏi giả vờ và lừa gạt người khác. Cô ta thích dùng cái vỏ yêu đuối của mình làm nổi bật bộ dạng độc ác của Đỗ Kiều Kiều, khiến người khác không ngừng thất vọng về cô, cho đến khi, mọi người đều bỏ cô mà đi.

Đỗ Kiều Kiều đột nhiên thấy buồn cười, không biết Lâm Trí Hiên có biết bộ mặt thực của cô ta không nhỉ? Chắc là không biết rồi, bởi anh ta rất ghét bị lừa gạt.

Nhưng vì sao tất cả mọi người đều không nhận thấy, Đỗ Khanh Khanh rất độc ác kia chứ?

Không đúng, có một người thấy, là Cố Bách Chu.

Ngày mai mau mau tới sớm một chút, cô muốn phá tan tành hôn lễ đó. Đỗ Kiều Kiều mang theo ý nghĩ này nhắm hai mắt lại, yên tâm đi vào giấc ngủ.

Trong giấc mộng.

Đỗ Kiều Kiều thấy mình đang tham gia một cuộc thi.

Cô đứng hạng hai, hạng nhất thuộc về một học sinh nam, anh ta mặc một chiếc áo màu trắng, đứng đưa lưng về phía cô. Đỗ Kiều Kiều có làm thế nào đi chăng nữa cũng không nhìn thấy khuôn mặt anh ta, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, anh ta là ai vậy? Đúng lúc Đỗ Kiều Kiều đang suy nghĩ lung tung, người kia đột nhiên xoay người lại, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, cầm giấy khen hạng nhất chọc tức Đỗ Kiều Kiều, thì ra là.

Cố Bách Chu!

Đỗ Kiều Kiều lập tức tỉnh lại.

"Ha!" Đỗ Kiều Kiều thở ra một hơi, "Cố Bách Chu đáng chết, cả trong mơ mà cũng thắng được mình!"

Ánh mặt trời gay gắt chiếu vào phòng, rọi thẳng vào mắt Đỗ Kiều Kiều, cô định nhấn chuông gọi y tá kéo rèm lại, đột nhiên phát hiện đây không phải phòng bệnh của mình.

Nhìn xung quanh, Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ không nói nên lời.

Đây chắc là khách sạn, hơn nữa còn là phòng đôi.

Đỗ Kiều Kiều bước xuống giường, đi tới cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Khung cảnh bên ngoài xa lạ quá, nhưng lại rất thân quen.

Khoan đã...!

Thử nhấc chân lên đi hai bước, Đỗ Kiều Kiều khó tin nhìn chân mình, đôi chân không bị thương tí nào cả!

Chưa kịp hồi hồn lại, cửa phòng đã bị mở ra.

"Em tỉnh rồi sao?" Có người đi tới cười nói.

Đỗ Kiều Kiều ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trước mắt, đây không phải là giáo viên dạy cô ở đại học sao?

"Đỗ Kiều Kiều?" Cô giáo không hiểu sao Đỗ Kiều Kiều lại nhìn mình như vậy.

"Cô Trần..."

"Ừ. Cô tới gọi em đi ăn trưa, đi cùng nhé?" Trần Hà cầm lấy túi xách trên giường cười nói.

Đỗ Kiều Kiều càng lúc càng nghi ngờ, nhưng cô không dám hỏi nhiều, rửa mặt xong, cô lặng lẽ đi theo Trần Hà, xuống tới thang máy, cô đột nhiên phát hiện có người đi tới chỗ mình.

Liếc mắt một cái, cô đã nhận ra đó chính là Cố Bách Chu.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, khuôn mặt rõ ràng không thay đổi gì, nhưng Đỗ Kiều Kiều lại cảm thấy hình như lúc nhìn thấy cô, đôi mắt anh bỗng sáng rực lên.

Chắc là do ánh mặt trời quá sáng thôi. Đỗ Kiều Kiều nghĩ.

"Học muội." Cố Bách Chu đi tới trước mặt cô.

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn luận xôn xao, Cố Bách Chu vậy mà bắt chuyện với Đỗ Kiều Kiều cơ đấy.

"Hả?" Cô cũng thấy rất kỳ lạ, sao Cố Bách Chu không còn vẻ trưởng thành như hôm qua nữa.

"Em không tức giận sao?" Cố Bách Chu hơi nghiêng đầu, nhìn rất đáng yêu.

...

Tên này đúng là chẳng chịu thay đổi gì cả. Đỗ Kiều Kiều thầm châm chọc.

Hít một hơi thật sâu, Đỗ Kiều Kiều tỉnh táo hỏi: "Sao tôi phải tức giận chứ?"

"Vì tên em lại đứng hạng hai." Cố Bách Chu thản nhiên nói.

Lại! Đúng! Hạng! Hai!

Khuôn mặt Đỗ Kiều Kiều trầm xuống. Nhìn Cố Bách Chu, rồi lại quay sang nhìn cô Trần, rốt cuộc, cô cũng biết mình đang ở đâu rồi.

Đây là thành phố B, là nơi mà bọn họ tham gia cuộc thi toán học. Đỗ Kiều Kiều đứng hạng hai, đương nhiên Cố Bách Chu chắc chắn sẽ đứng hạng nhất.

Cô biết rất rõ, vì đây đều là những chuyện cô từng trải qua. Nhưng đây đã là chuyện của năm năm trước rồi!

Đỗ Kiều Kiều hoảng sợ nhìn Cố Bách Chu đứng trước mặt mình, muốn hỏi anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô lại không nói nên lời.

Cố Bách Chu "hiện tại" sao mà biết được chuyện gì cơ chứ? Đỗ Kiều Kiều cười khổ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Học muội?"

"Ừ," Đỗ Kiều Kiều buồn bã đáp.

"Tâm trạng em không tốt à?" Trong mắt Cố Bách Chu đầy vẻ chờ đợi.

Khóe miệng Đỗ Kiều Kiều co rút, chờ đợi cái đầu anh!

"Không có, tâm trạng của tôi rất tốt." Đỗ Kiều Kiều cắn chặt răng, "Nếu anh đã được hạng nhất vậy thì mau mời tôi một bữa cơm đi."

"Được." Cố Bách Chu nhanh chóng đồng ý, anh sợ Đỗ Kiều Kiều sẽ đổi ý.

...

Người đàn ông này đúng là dễ nói chuyện thật, Đỗ Kiều Kiều hoàn toàn không muốn làm khó dễ cảm giác đạt được thành tựu của người khác.

Cô Trần gọi những bạn học khác cùng nhau đi ăn cơm, sau đó, bọn họ sẽ phải lên xe về lại thành phố Z.

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều vô cùng mâu thuẫn, mình đã quay về năm năm trước rồi, nhưng lúc đó, mình vẫn chưa qua lại với Lâm Trí Hiên.

Cô đã từng xem rất nhiều tiểu thuyết, biết mình có thể đã được sống lại. Chẳng lẽ, cô sống lại để giành lấy Lâm Trí Hiên sao?

Không biết vì sao trong đầu cô lại hiện lên ý nghĩ này, Đỗ Kiều Kiều lặng lẽ nhìn Cố Bách Chu đi bên cạnh.

Cũng giống kiếp trước, Cố Bách Chu luôn luôn ở bên cạnh cô. Nhưng lúc đó, cô luôn đối đầu với anh, nên không muốn nhìn thẳng vào mắt anh.

Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc nhìn Cố Bách Chu, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Dù sao, mỗi khi gặp khó khăn, anh vẫn luôn là người đưa tay ra giúp cô. Anh đáng giá được cô đối xử tốt hơn.

"Học muội." Cố Bách Chu đột nhiên quay sang nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều sửng sốt.

"Sao em cứ nhìn chằm chằm tôi vậy?" Ánh mắt Cố Bách Chu sâu xa, khiến người khác phải sa vào đó.

Mắt Cố Bách Chu đẹp thật, còn đẹp hơn cả Lâm Trí Hiên. Đột nhiên trong lòng cô tuôn ra ý nghĩ này.

"Tôi... Tôi nhìn cửa sổ mà." Đỗ Kiều Kiều ngụy biện.

"Cửa sổ ở bên phải." Cố Bách Chu tốt bụng nhắc nhở.

"Tôi nhìn cửa sổ đối diện, không được à?!" Đỗ Kiều Kiều thẹn quá hóa giận.

Cố Bách Chu thấp giọng cười, "Học muội đang mắc cỡ à."

Đây rõ ràng là một câu khẳng định.

Mặt Đỗ Kiều Kiều lại càng đỏ hơn, "Ai mắc cỡ chứ!"

"Nhưng mặt em rất đỏ đó." Cố Bách Chu không hiểu lắm.

"Tôi đang nóng, anh không thấy nóng sao?" Đỗ Kiều Kiều giả vờ lấy tay phẩy phẩy.

Cố Bách Chu càng không hiểu, "Trời đang mưa mà."

Thời tiết thành phố B rất kỳ lạ, một giây trước trời còn nắng xuân đẹp đẽ, thế mà một giây sau, cả bầu trời đã bị mây đen dày đặc che phủ.

"Tôi đang nóng!" Đỗ Kiều Kiều sợ anh không tin, giả vờ muốn vén áo lên.

Cố Bách Chu kéo tay Đỗ Kiều Kiều lại, "Học muội, nếu em nóng thì cứ nói..., tôi cho em một cây quạt là được rồi."

Nói xong, anh lấy một chiếc quạt nhỏ từ trong túi đưa cho cô.

...

Cái này mà anh cũng có sao.

Có lẽ do ánh mắt Đỗ Kiều Kiều quá rõ ràng, Cố Bách Chu vừa quạt cho cô vừa giải thích, "Đây là quà của nhà sách tặng."

Mấy ngày nay, nhà sách ở thành phố B mở hoạt động, mua sách tặng quà, Cố Bách Chu vốn không muốn lấy, nhưng ông chủ ép quá, nên anh đành phải nhận, không ngờ cũng có lúc, cái quạt này lại có tác dụng.

Cố Bách Chu quạt cho cô, khuôn mặt đỏ bừng của cô dần biến mất.

Làn gió nhẹ nhàng truyền tới, khiến cả người Đỗ Kiều Kiều vô cùng thoải mái, một lúc sau, cô đã chìm vào giấc mộng.

Cố Bách Chu vẫn tiếp tục quạt cho cô, đột nhiên trên vai anh xuất hiện một cái đầu.

Cố Bách Chu ngừng lại một chút, rồi vươn tay ôm cô vào lòng.

Đường xá gồ ghề, lỡ học muộn tỉnh dậy thì sao đây? Trên khuôn mặt đẹp trai của Cố Bách Chu toàn vẻ chính nghĩa.

Nhưng, bạn học Cố à, các bạn đang đi trên đường cao tốc đó.

3. Chương 3

Đỗ Kiều Kiều vừa tỉnh lại liền phát hiện mình bị người ta ôm vào lòng. Hơi giãy giụa một cái, nhưng người kia vẫn nhất quyết không chịu buông ra.

Muốn cô động thủ đúng không? Đỗ Kiều Kiều nhú mày, dẫm một cước lên chân Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu đau quá cau mày lại, buông Đỗ Kiều Kiều ra.

Không cho Đỗ Kiều Kiều cơ hội mắng mình, Cố Bách Chu giành lời nói trước: "Học muộn ngủ ngon không?"

Mặt Đỗ Kiều Kiều đỏ bừng lên, cô thực sự ngủ rất ngon, không có tí cảm giác lắc lư nào. Nhưng không thể để Cố Bách Chu ôm cô được!

"Cố Bách Chu!" Đỗ Kiều Kiều chỉ vào anh, "Ai cho anh ôm tôi?"

Cố Bách Chu phát tay, ra vẻ vô tội, "Là học muộn tự dựa vào anh đó chứ."

Anh không nói dối, Đỗ Kiều Kiều thật sự đã chủ động dựa vào anh, nhưng dựa lên vai như vậy rất dễ bị tỉnh giấc, ôm vào thì sẽ thoải mái hơn. Anh làm vậy cũng vì Đỗ Kiều Kiều thôi mà.

Đỗ Kiều Kiều nhìn bộ dạng vô tội của anh, lửa giận trong lòng đã bùng phát nhưng không làm được gì. Là tại mình ngang nhiên xông qua, sao nói anh được.

Nhưng bạn học độc thân xung quanh rất thông minh, nhưng lại bị tổn thương không 'nhẹ', bọn họ ra vẻ "tởm đây chẳng thấy gì cả". Đùa sao, tên này là Cố Bách Chu đó, một nhân vật thần thánh như vậy sao bọn họ dám động vào chứ, nhiệm vụ vinh quang này đành phải giao lại cho Đỗ Kiều Kiều thôi.

Sắp tới thành phố X, Đỗ Kiều Kiều tức giận không muốn nói chuyện với Cố Bách Chu, nhưng trong lòng lại không muốn rời xa anh. Dù sao, Cố Bách Chu cũng là người cuối cùng cô nhìn thấy, hơn nữa còn là người vô cùng quan tâm cô, trong lòng Đỗ Kiều Kiều hơi ỷ lại vào anh.

Về nhà cô phải đối mặt với người ba nghiêm túc, bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Lê Thanh, và người cô không muốn gặp nhất, Đỗ Khanh Khanh. Vừa nghĩ tới đó, Đỗ Kiều Kiều liền nhú mày chán ghét.

Nhưng dù sao, Đỗ Kiều Kiều cũng không thể không cho tài xế lái xe về thành phố Z được.

Xuống xe, mỗi người mỗi ngả chia nhau ra về, nhân cơ hội này, Đỗ Kiều Kiều kéo vạt áo Cố Bách Chu.

Không nhìn anh, Đỗ Kiều Kiều ngẩng mặt lên cao, kiêu ngạo nói, "Cố Bách Chu, anh mời tôi ăn cơm đi."

Rõ ràng là đang cầu xin người khác, mà làm như mình ban ơn cho người ta vậy, nhìn bộ dạng kỳ quái của Đỗ Kiều Kiều, Cố Bách Chu không nhịn được bật cười.

"Này, anh cười cái gì mà cười!" Đỗ Kiều Kiều hung dữ uy hiếp nói: "Chính anh đã đồng ý sẽ mời tôi ăn cơm, đừng hòng đổi ý, nếu không đừng trách tôi không khách sáo với anh."

"Tôi đâu có nói sẽ không mời em đâu." Cố Bách Chu nhìn khuôn mặt tức giận của Đỗ Kiều Kiều, anh rất muốn lấy tay sờ một cái, nhưng vừa nghĩ tới hậu quả, anh đành phải tiếc nuối bỏ đi ý nghĩ này.

"Nhưng bây giờ tôi phải về nhà rồi." Cố Bách Chu buồn bã nói.

"Vậy tôi về với anh!"

Đỗ Kiều Kiều bắt đầu ghét cái tính nói không chịu suy nghĩ của cô.

"Được." Cố Bách Chu thản nhiên đồng ý.

Được, được cái đầu anh!

Đỗ Kiều Kiều cúi đầu không nhìn anh, nhưng vẫn nắm lấy vạt áo của Cố Bách Chu, không chịu buông ra.

So với nhà mình, Đỗ Kiều Kiều rất muốn được về nhà anh.

Trong mắt Cố Bách Chu tràn đầy ý cười, nhìn cô gái kỳ lạ trước mắt, trong lòng anh rung động một trận, phát triển như vậy đúng là nhanh hơn bình thường rồi.

Đỗ Kiều Kiều theo chân Cố Bách Chu về nhà.

Tuy về mặt cô không mấy tình nguyện, nhưng thật ra trong lòng cô đã thở một hơi nhẹ nhõm mấy lần, may mà Cố Bách Chu là một người giữ lời.

"Cố Bách Chu." Đỗ Kiều Kiều đột nhiên phát hiện con đường bọn họ đi rất quen thuộc.

"Ừ."

"Đây là đường về nhà anh sao?" Đừng tưởng rằng cô không biết đây là đường về trường.

"Tôi muốn một căn phòng ở ngoài trường học."

"À." Đỗ Kiều Kiều cũng rất muốn chuyển ra ngoài ở.

"Đến rồi."

Đi được không bao lâu, hai người đã tới một phòng trọ nhỏ. Chắc chắn đây là chỗ ở của Cố Bách Chu rồi.

"Tiểu Cố, con đã về rồi." Một bà lão từ trong nhà đi ra, mỉm cười chào hỏi với Cố Bách Chu.

"Dạ." Cố Bách Chu gật đầu rồi kéo Đỗ Kiều Kiều đi về hướng phòng trọ.

"Đây là bạn gái của Tiểu Cố đó sao?" Bà lão cười híp mắt nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều và Cố Bách Chu ngây người, không đợi Đỗ Kiều Kiều mở miệng phủ nhận, Cố Bách Chu đã bình tĩnh lên tiếng "Dạ."

Ánh mắt bà lão nhìn Đỗ Kiều Kiều càng lúc càng cháy bỏng, Đỗ Kiều Kiều hơi luống cuống, vốn định khoát tay nói mình không phải là bạn gái của Cố Bách Chu, nhưng thật không may, cô vừa nhấc tay lên đã bị Cố Bách Chu giữ chặt.

"Chúng ta phải về rồi." Nói xong, Cố Bách Chu liền kéo Đỗ Kiều Kiều vào nhà.

Bà lão nhìn theo bóng lưng vội vã của hai người, bà vui mừng cười.

"Cố Bách Chu!" Đỗ Kiều Kiều hất tay Cố Bách Chu ra.

"Tôi là bạn gái của anh từ khi nào hả?" Đỗ Kiều Kiều tức giận, mới có một ngày, mà anh đã chiếm hết tiện nghi của cô rồi.

"Ngay cả tôi không nói gì, thì em cũng bị xem là bạn gái tôi thôi." Cố Bách Chu phản đối nói.

"Vì sao?" Đỗ Kiều Kiều nhún mày, không tin tưởng lời nói của Cố Bách Chu.

"Bà nội Sở rất nhiều chuyện." Cố Bách Chu lời ít ý nhiều.

"Vậy thì sao?"

"Cô gái nhỏ à, con là người ở đâu vậy?" Cố Bách Chu bắt chước giọng điệu của bà nội Sở.

"Thành phố Z."

"Thế con đã có bạn trai chưa?"

"Vẫn chưa!" Đỗ Kiều Kiều mạnh mẽ nói.

"À ~" Cố Bách Chu nở nụ cười sâu xa.

"Này, vẻ mặt như vậy là có ý gì hả?!" Đỗ Kiều Kiều tức giận hỏi.

"Không có bạn trai, lại theo tôi về nhà. Xem ra quan hệ của chúng ta không bình thường rồi." Cố Bách Chu thản nhiên phân tích.

Đỗ Kiều Kiều cắn răng, "Lần này không tính, anh hỏi lại một lần nữa đi."

"Cô gái nhỏ có bạn trai chưa vậy?"

"... Không có!"

"À ~" Nụ cười Cố Bách Chu càng thêm sâu xa.

"Này! Sao vẻ mặt anh lại như vậy nữa vậy?!"

"Câu trả lời của em hơi do dự, đã vậy còn không có bạn trai, lại theo tôi về nhà, vậy chắc chắn tôi là bạn trai của em rồi." Cố Bách Chu kiên nhẫn giả thích.

Có cũng phải, mà không có cũng vậy, rốt cuộc, đây là cái logic quỷ quái gì vậy!

"Nhìn đi, mặc kệ em có trả lời thế nào đi chăng nữa, cũng đều là bạn gái tôi, không bằng cứ công nhận như vậy, sẽ đỡ phiền phức hơn." Cố Bách Chu vuốt tay, cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Sao nghe cứ thấy kỳ kỳ thế nhỉ, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy hình như mình đã bị Cố Bách Chu lừa rồi.

Không đợi cô suy nghĩ lại cẩn thận, Cố Bách Chu đã kéo cô vào phòng.

Đỗ Kiều Kiều liền ném tò mò lại sau lưng, tham quan nhà của Cố Bách Chu một chút.

Ở đây có hai phòng ngủ một phòng khác, nhìn cũng không nhỏ, phòng khách chỉ có hai màu trắng đen rất đơn giản, nhìn sơ rất hợp với anh.

Cố Bách Chu đặt túi xách xuống, mở tủ lạnh ra, anh hỏi Đỗ Kiều Kiều vẫn còn ngại người đứng tại chỗ, "Em muốn ăn sườn xào cay hay thịt bò cay?"

Đỗ Kiều Kiều ngẩn ra, "Cái gì?"

Cô đột nhiên thấy Cố Bách Chu ôm mấy thùng mì từ trong tủ lạnh ra, "À, em muốn ăn vị gì?"

... Cô đã biết đầu óc người này không bình thường từ lâu rồi!

Đỗ Kiều Kiều ngẩng cao đầu, "Tôi không thèm ăn mì đâu!"

Lời nói rất có khí phách, nhưng mà Đỗ tiểu thư à, em có thể bỏ gói mì xuống được không?

Cố Bách Chu bật cười, cầm lấy gói mì trong tay Đỗ Kiều Kiều, "Tôi đùa với em đây, sao tôi nỡ cho em ăn mì được?"

Đỗ Kiều Kiều đỏ bừng mặt, ngồi xuống ghế sofa "hừ" một tiếng, cầm lấy điều khiển mở tivi xem.

Cố Bách Chu đi tới ngồi cạnh cô, "Học muội?"

...

Đỗ Kiều Kiều tức giận, không muốn để ý tới anh.

"Kiều Kiều?"

Hừ!"

"Kiều Kiều, em muốn ăn cái gì? Tôi đi làm cho." Cố Bách Chu nịnh hót nói.

Rốt cuộc, Đỗ Kiều Kiều cũng có phản ứng, xoay mặt nhìn anh, buồn bực nói: "Cái gì cũng được?"

Cố Bách Chu vội vàng gạt đầu.

"Vậy tôi muốn ăn cả sườn cay và thịt bò cay luôn!"

Đúng vậy, Đỗ Kiều Kiều luôn hẹp hòi như vậy.

”Được.” Cố Bách Chu cương chiều nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều bị anh nhìn liến đở bùng cả mặt, cô đuổ người, ”Nhìn cái gì nữa? Mau đi làm cơm đi chứ!”

Cố Bách Chu cười cười, đứng dậy rời đi.

”Kiều Kiều. Tôi đi ra ngoài mau đồ ăn, em ở đây đợi tôi một chút.” Nói xong, anh liền đi ra cửa.

Đỗ Kiều Kiều nghe thấy tiếng đóng cửa liền thở phào một hơi, vừa nãy, cô bị Cố Bách Chu nhìn như vậy, thực sự có chút ngại, ”Một tên đàn ông như vậy có gì đẹp đẽ chứ.” Đỗ Kiều Kiều không hài lòng nói.

Cô tham quan lại căn phòng một lượt, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy mọi thứ đều không chân thật, vừa ngủ dậy, cô đã thấy mình đã quay về năm năm trước, hơn nữa, bây giờ cô cò đang trong nhà Cố Bách Chu, chờ anh về nấu cơm cho mình ăn.

Đỗ Kiều Kiều đột nhiên muốn bật cười, cô và Cố Bách Chu không thân thiết gì với nhau, nhưng không biết vì sao, tiềm thức nói cho cô biết, người đàn ông này sẽ dung túng mọi chuyện cô làm, có lẽ đây là lý do, mà kiếp trước anh đã hứa sẽ giúp cô đi phá hôn lễ đó. Anh vì cô mà cam chịu tất cả. Mặc dù ”người trong cuộc” năm năm trước và bây giờ chẳng khác gì nhau, nhưng Đỗ Kiều Kiều hoàn toàn quên điều này.

Mà Cố Bách Chu đi đâu rồi, anh dám vui vẻ tin tưởng cô như vậy sao, mặc dù chẳng biết tại sao cả, nhưng anh là người giỏi nắm lấy cơ hội.

4. Chương 4

Nhìn Cố Bách Chu nấu cơm là một loại hưởng thụ, vì dù anh đang thái thịt xào rau, nhưng khí chất trên người anh cũng không mất đi, động tác mềm mại như nước chảy mây trôi, khiến Đỗ Kiều Kiều phải mở to hai mắt mà nhìn.

Không ngờ người này còn biết nấu ăn, Đỗ Kiều Kiều hơi khó tin, còn cái gì mà anh không biết làm nữa không vậy?

Cố Bách Chu sợ cô bị sặc dầu khó, nên đành bảo Đỗ Kiều Kiều đi phòng khách xem tivi, Đỗ Kiều Kiều ”xì” một tiếng, u ám suy nghĩ, chắc chắn Cố Bách Chu lén cô đi học nấu ăn rồi.

Không tình nguyện đi vào phòng khách, Đỗ Kiều Kiều lại đi tham quan phòng ngủ của Cố Bách Chu, cô tự nhận mình không phải là người hay tò mò chuyện của người khác, nhưng cô không thể nhịn được, cô rất muốn biết ”chuyện đời sống” của Cố Bách Chu.

Phòng ngủ anh sẽ có nhưng gì đây? Một cái máy tính, một cái giường, khắp nơi đều là quần áo, rác rưởi ở khắp nơi? Chắc có lẽ cũng sẽ có vài con gián bò tới bò lui trong cái thùng mỳ ăn liền kia nữa... Nghĩ tới căn phòng dơ bẩn như vậy, Đỗ Kiều Kiều run lên một cái, nếu thật sự như vậy, Cố Bách Chu kia hoàn toàn mất hết hình tượng rồi.

”Kiều Kiều.” Cố Bách Chu bưng đĩa sườn cay ra, mùi hương xông thẳng vào mũi Đỗ Kiều Kiều, cô cố hít sâu vào.

”Mau đi rửa tay đi, chúng ta ăn cơm được rồi.” Cố Bách Chu nói với Đỗ Kiều Kiều.

”Ừm.”

Cố Bách Chu nấu một đĩa sườn và một nồi thịt bò, còn có một tô canh bí đỏ nữa, anh sợ cay quá sẽ ảnh hưởng tới dạ dày cũng như cơ thể của cô.

Sự thật chứng minh, Đỗ Kiều Kiều bị cay tới nỗi nước mắt đều tuôn ra, cầm lấy tô canh bí đỏ bên cạnh, cô uống hết một hơi. Động tác này khiến Cố Bách Chu vô cùng ngạc nhiên.

”Kiều Kiều, em có muốn uống thêm canh nữa không?” Cố Bách Chu hỏi thử.

Đỗ Kiều Kiều vừa ăn vừa vẩy tay ra ý thêm một chén nữa.

Cố Bách Chu khẽ mỉm cười, múc cho cô thêm một chén.

Đỗ Kiều Kiều lau nước mắt, nghi ngờ hỏi anh, "Anh không sợ cay hả?"

Cố Bách Chu ung dung gắp một miếng thịt bò đưa vào miệng, động tác vô cùng tao nhã, khiến Đỗ Kiều Kiều nhìn tới nghiêng rằng, rõ ràng cô và anh đều ăn giống nhau mà, sao anh vẫn bình tĩnh mặt không đỏ tím không đập vậy?

"Tôi khá thích ăn cay." Cố Bách Chu từ từ nói.

Đỗ Kiều Kiều không tin, cô cũng có thể ăn cay, nhưng lần này thấy Cố Bách Chu ăn như vậy, quá đúng là gặp đối thủ rồi. Không chịu thua, cô quyết định so kè với anh.

Đỗ Kiều Kiều gắp một miếng thịt lên, cố ý để thấm thật nhiều tiêu, đưa tới bên môi, khiêu khích Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu sững người, ngơ ngác nhìn cô ăn miếng thịt kia.

Đợi đến khi anh phản ứng lại, Đỗ Kiều Kiều liền đắc ý nhìn anh.

"Mặc của anh đỏ thật, vậy mà dám nói không sợ cay!" Đỗ Kiều Kiều khinh thường cười nhạo anh.

Cố Bách Chu rũ mắt xuống, dịu dàng nói, "Ừ, sợ."

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy, cuối cùng mình cũng thắng được Cố Bách Chu một lần, tuy không phải là cuộc thi gì cả, nhưng dù sao cũng vùng lên được rồi. Vì thế, cô vừa hát khẽ vừa ăn canh bí đỏ.

Sau bữa cơm, Đỗ Kiều Kiều ăn no bụng, nhàn nhã dựa vào ghế salon, để một mình Cố Bách Chu đi rửa chén. Đỗ Kiều Kiều chẳng ra vẻ một người khác tí nào, Cố Bách Chu rửa chén bát xong lại đi gọt vỏ trái cây cho cô.

Gọt xong, Cố Bách Chu vẫn cầm khư khư, nhất quyết không đưa cho cô, cố ý cầm táo đút cho cô ăn, Đỗ Kiều Kiều ăn được một nửa, mới phát hiện mình bị người khác đút ăn, cô tức giận muốn cướp quả táo. Cố Bách Chu đưa tay đi chỗ khác, nghiêm túc nhìn cô, "Tay của tôi sạch hơn tay em." Anh mới rửa chén, đương nhiên cũng rửa tay luôn rồi.

Đỗ Kiều Kiều sững sờ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cảm thấy hình như có gì đó không đúng lắm.

Vì thế, Cố Bách Chu tiếp tục đút táo cho Đỗ Kiều Kiều.

Đương nhiên, từ lúc bắt đầu, Cố Bách Chu đã chính thức mở màn "cuộc hành trình đút cho Đỗ Kiều Kiều ăn".

Trái cây đã ăn, nghỉ ngơi cũng đủ rồi, bây giờ phải về nhà sao? Đỗ Kiều Kiều đảo mắt, trong lòng có chút mâu thuẫn.

Đứng dậy khỏi ghế salon, Đỗ Kiều Kiều nở một nụ cười thật tươi, "Cố Bách Chu, cảm ơn bữa cơm này của anh, nhưng tôi phải về nhà rồi."

Cố Bách Chu ngẩn ra, nhưng rất nhanh anh đã khôi phục lại như cũ, mong chờ nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Để tôi đưa em về."

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, "Tôi tự về được."

"Để tôi đưa em về." Cố Bách Chu mấp má môi, kiên trì tới cùng.

"Vậy cũng được." Đỗ Kiều Kiều không lay chuyển được anh.

Đỗ Kiều Kiều đi theo Cố Bách Chu vào gara, cô cứ tưởng Cố Bách Chu biết lái xe, chính xác là, anh lái xe cô đưa về, nhưng lái là xe đạp!

Tuy nhà cô không xa lắm, nhưng ngồi xe đạp như vậy thì biết chừng nào mới tới, lại rất tốn sức nữa.

"Anh không có bằng lái sao?" Đỗ Kiều Kiều hơi khó tin, Cố Bách Chu đã là sinh viên đại học năm tư rồi, sao mà ngay cả bằng lái xe anh vẫn chưa thi vậy?

Cố Bách Chu lắc đầu, đẩy xe đạp ra khỏi gara. Đỗ Kiều Kiều quay đầu nhìn những chiếc xe đậu bên trong, thầm nói, "Không đúng, anh ta có xe mà, sao lại không có bằng lái được cơ chứ?"

Khó trách vì sao cô lại cho rằng đó là xe của Cố Bách Chu. Cả tầng trệt của nhà trọ này chỉ có hai người Cố Bách Chu và bà nội Sở sống, nếu cái xe đó không phải của Cố Bách Chu, vậy chẳng lẽ là của bà nội Sở sao? Tưởng tượng cảnh, mái tóc trắng bạc phơ của bà nội Sở tung bay trong gió, phóng nhanh trên con đường cao tốc. Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, thôi bỏ bà nội Sở qua một bên đi, người ta đã bao nhiêu tuổi rồi.

Giàng chân ngồi phía sau Cố Bách Chu, Đỗ Kiều Kiều vươn tay ôm lấy cái hông gầy gò của Cố Bách Chu, cô trêu đùa, dùng tay nhéo anh, nhưng không ngờ, cơ thể anh lại cứng như đá.

Cố Bách Chu bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Đỗ Kiều Kiều, sau đó, anh dùng một tay nắm hai tay cô đặt lại chỗ cũ.

"Kiều Kiều, ngồi chắc chưa?"

"Ừm." Đỗ Kiều Kiều liên tục gật đầu.

Cố Bách Chu bắt đầu đạp, chiếc xe chạy đi, Đỗ Kiều Kiều ngồi sau tươi cười, tóc dài tung bay trong gió.

5. Chương 5

Mặc dù Cố Bách Chu đã cố gắng chạy chậm nhất có thể, nhưng nhà Đỗ Kiều Kiều thực sự không xa, đi được không bao lâu, hai người đã tới nhà Đỗ Kiều Kiều.

"Tôi phải vào nhà đây." Đỗ Kiều Kiều nhìn Cố Bách Chu.

"Được."

...

"Sao anh vẫn chưa đi?" Đỗ Kiều Kiều thấy Cố Bách Chu không nhúc nhích, cô hỏi nghi ngờ hỏi.

"Tôi nhìn em vào." Trong mắt Cố Bách Chu tràn đầy ý cười.

Đỗ Kiều Kiều hơi ngượng, cô tức giận đuổi người, "Anh mau đi đi, tôi đã về tới nhà rồi mà."

Cố Bách Chu cười nhìn cô, không nói lời nào.

"... Thật phiền phức." Đỗ Kiều Kiều vừa oán giận vừa xoay người đi vào, "Tôi đi vào ngay đây, được chưa?"

Lúc đến cửa, Đỗ Kiều Kiều vẫn không nhịn được quay lại nhìn, kết quả, người kia vẫn nhìn chăm chăm cô, Cố Bách Chu bị cô nhìn tới ngẩn người, anh nở nụ cười, nhẹ giọng nói với Đỗ Kiều Kiều, "Kiều Kiều, ngủ ngon."

Không biết Đỗ Kiều Kiều có nghe thấy không, có điều, vừa rồi cô còn nhú mồm thế mà bây giờ, cô đã thả lỏng ra.

Bây giờ tâm trạng cô rất tốt, Đỗ Kiều Kiều quyết định, ngày mai cô sẽ tiếp tục tìm Cố Bách Chu ăn chùa.

Lấy chìa khóa ra, chưa kịp mở cửa, cô đã nghe thấy tiếng mở cửa.

Người bên trong ngọt ngào reo lên, "Chị". Đỗ Kiều Kiều nhú mồm.

Trong mắt Đỗ Khanh Khanh tràn đầy ngạc nhiên, "Chị, cuối cùng chị cũng về rồi!"

Vui tới vậy sao? Tôi vẫn chưa chết đâu nhé. Khóe miệng Đỗ Kiều Kiều giật giật, vòng qua Đỗ Khanh Khanh, cô đi vào nhà.

Vừa bước vào nhà, người đầu tiên cô nhìn thấy chính là người cô luôn nghĩ về ở kiếp trước — Lâm Trí Hiên.

Đỗ Kiều Kiều sững người, cô đã nói rồi mà, không thể nào Đỗ Khanh Khanh lại vui vẻ như vậy, thì ra là Lâm Trí Hiên có mặt ở đây.

"Chị, sao bây giờ chị mới về." Đỗ Khanh Khanh giả vờ vô ý nói, "Hồi nãy, em đứng ở cửa sổ thấy có một người đàn ông đưa chị về."

Đỗ Khanh Khanh tiếp tục hỏi, "Anh ấy là bạn trai của chị sao?"

Đỗ Kiều Kiều dừng bước, sâu xa nhìn cô ta. Đỗ Khanh Khanh bị cô nhìn vậy, trong lòng lập tức nhảy dựng, giống như gặp chuyện gì đó đáng sợ lắm vậy, cô ta vội vàng nhảy ra sau lưng Lâm Trí Hiên.

Lâm Trí Hiên nhú mày, "Kiêu Kiều, cô đừng cứ bắt nạt Khanh Khanh hoài như vậy."

Đỗ Kiều Kiều vừa nghe liền thấy tức giận đến bần cưỡi, từ lúc cô vào cửa tới giờ đã nói với Đỗ Khanh Khanh câu nào đâu, ngược lại, chính cô ta là người quần lấy cô hỏi cái này hỏi cái kia, không biết Lâm Trí Hiên thấy cô bắt nạt Đỗ Khanh Khanh ở đâu.

"Tôi bắt nạt cô ta?" Đỗ Kiều Kiều cười cười.

"Tôi có bắt nạt cô sao?" Đỗ Kiều Kiều nhìn Đỗ Khanh Khanh sau lưng Lâm Trí Hiên.

Đỗ Khanh Khanh vội vàng lắc đầu, nhưng đôi mắt xinh đẹp kia lại nổi lên một tầng nước mắt, Lâm Trí Hiên vừa thấy, liền nhú chặt mày, kéo Đỗ Khanh Khanh qua, bắt đầu trách mắng Đỗ Kiều Kiều, "Sao cô có thể uy hiếp cô ấy như vậy?"

Trái tim Đỗ Kiều Kiều tê rần, cô ngạc nhiên nhìn người đàn ông che chở cho Đỗ Khanh Khanh, thì ra, trái tim của Lâm Trí Hiên đã thuộc về Đỗ Khanh Khanh rồi.

Không đợi Đỗ Kiều Kiều lên tiếng, Đỗ Khanh Khanh đã nhỏ giọng thú thú, "Chị ấy không có uy hiếp em, là lỗi của Khanh Khanh, anh Trí Hiên, anh đừng mắng chị ấy."

Nhìn bộ dạng miễn cưỡng nhận lỗi của Đỗ Khanh Khanh, trong lòng Lâm Trí Hiên càng lo lắng, anh ta vươn tay lau nước mắt cho cô ta, nhẹ nhàng nói, "Em không có lỗi."

Xoay người lại, anh ta lạnh lùng nói, "Kiêu Kiều, cô mau xin lỗi Khanh Khanh đi."

Đỗ Kiều Kiều không nể mặt, "Dựa vào cái gì mà tôi phải làm vậy!"

Lâm Trí Hiên thất vọng nói: "Khanh Khanh là em gái cô, sao cô có thể đối xử với cô ấy như vậy được?"

Đỗ Kiều Kiều cười nhạo, "Mẹ tôi chỉ sinh ra mỗi một mình tôi, vậy thì em gái ở đâu mà chui ra được chứ?"

"Kiêu Kiều!"

"Chị..."

Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh đồng thời lên tiếng, giống như Đỗ Kiều Kiều vừa làm chuyện tà trời gì đó vậy.

"Tôi nói sai sao?" Đỗ Kiều Kiều nhú mày.

Lâm Trí Hiên thấp giọng nói: "Kiêu Kiều, tôi vẫn cho rằng cô là người có hiểu biết."

Đỗ Kiều Kiều vừa nghe được lời này, cô lập tức cười đến gập người, cười xong, cô lau nước mắt, nói, "Lâm Trí Hiên, cho tới bây giờ, Đỗ Kiều Kiều tôi đây cũng không phải là người hiểu biết người khác, chẳng lẽ bây giờ anh mới biết sao?"

Lâm Trí Hiên cau mày, anh ta biết Đỗ Kiều Kiều từ nhỏ, cô kiêu căng, tùy ý làm bậy. Hồi nhỏ, cô làm vậy là đáng yêu, nhưng lớn rồi thì khác, thấy cô cứ tùy hứng như vậy, thực sự khiến người khác không thể không tức giận.

Đỗ Khanh Khanh nhỏ giọng sụt sùi, "Chị, em chỉ muốn chị tâm sự với em vài lời thôi mà."

"Đỗ Khanh Khanh." Đỗ Kiều Kiều chán ghét nhìn cô ta, "Chẳng lẽ cô không biết, cô đã hỏi đến vấn đề riêng tư của tôi sao?"

"Chừng nào tôi về cũng phải được cô cho phép?"

"Anh ấy có phải bạn trai tôi hay không, có liên quan gì tới cô sao?"

Đỗ Kiều Kiều liên tục hỏi Đỗ Khanh Khanh, khiến cô ta quên cả khóc, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô.

"Đỗ Kiều Kiều!" Lâm Trí Hiên la lớn, "Cô đừng có quá đáng!"

"Tôi quá đáng?" Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng hỏi, "Tôi có quá đáng với mấy người sao?"

Đỗ Kiều Kiều chỉ vào Đỗ Khanh Khanh, "Cô ta! Cô ta biết rõ quan hệ giữa tôi và anh, thế mà lại cố ý hỏi về người đàn ông kia có phải bạn trai tôi không trước mặt anh. Chuyện này thì không quá đáng chắc?"

"Anh!" Đỗ Kiều Kiều chỉ vào Lâm Trí Hiên, đôi mắt ửng đỏ, "Tôi và anh lớn lên cùng nhau, chỉ vì cô ta, chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt, mà anh lại mắng tôi, vậy chắc anh cũng không quá đáng đâu nhỉ?"

Lâm Trí Hiên cứng họng, đúng là vừa nãy anh ta chuyện bé xé ra to, nhưng... Đỗ Kiều Kiều có gì đó không bình thường, cô không giống trước đây.

"Chị, em không cố ý." Đỗ Khanh Khanh đi tới, nắm chặt cổ tay Đỗ Kiều Kiều, "Em chỉ muốn hiểu rõ hơn về chị thôi mà."

Nước mắt Đỗ Khanh Khanh dường như không bao giờ cạn, không ngừng tuôn ra.

Đỗ Kiều Kiều nhìn khuôn mặt ướm đầm của cô ta, cô lập tức ghét bỏ hất tay cô ta ra, ai ngờ, chỉ vung nhẹ một cái, thế mà Đỗ Khanh Khanh lại té ngay xuống đất.

"A!" Đỗ Khanh Khanh ngã xuống đất.

Lâm Trí Hiên vội vàng đỡ cô ta lên. Đỗ Khanh Khanh nhào vào lòng anh ta, lớn tiếng khóc.

Lâm Trí Hiên nhẹ nhàng vỗ lưng Đỗ Khanh Khanh, nhỏ giọng an ủi: "Khanh Khanh, không sao, không sao."

Đỗ Khanh Khanh ghen ngào, "Anh Trí Hiên, em đau."

Lâm Trí Hiên vừa nghe thấy cô ta kêu đau, liền vội vàng buông ra, nhìn khắp người Đỗ Khanh Khanh, "Đau ở đâu?"

"Tay." Đỗ Khanh Khanh nâng bàn tay bị rách da lên cho Lâm Trí Hiên xem.

"Woa, to thật đó." Đỗ Kiều Kiều lạnh lẽo nhìn hai người tình chàng ý thiếp trước mặt.

Lâm Trí Hiên ngẩng đầu nhìn Đỗ Kiều Kiều, nghiêm túc nói: "Đỗ Kiều Kiều, đúng là tôi đã nhìn nhầm cô rồi."

Lúc nói câu này, đôi mắt Lâm Trí Hiên chỉ có sự thất vọng khiến, Đỗ Kiều Kiều đau lòng không thôi. Cô nắm chặt hai tay, nhìn thẳng mặt Lâm Trí Hiên.

"Đỗ Kiều Kiều, trước đây cô không phải người như vậy." Lâm Trí Hiên nói.

"Anh sai rồi, tôi vẫn luôn như vậy." Đỗ Kiều Kiều nghiêm mặt, "Đỗ Khanh Khanh bị thương thì anh đau lòng, vậy còn tôi, tôi bị thương thì anh đang làm gì hả?"

Lâm Trí Hiên kinh ngạc, "Cô bị thương khi nào?"

Đỗ Kiều Kiều cười lạnh, giơ cổ tay mình lên, trên cổ tay trắng nõn lại xuất hiện vài vết xanh tím, thoát nhìn hơi đáng sợ.

"Nếu không phải Đỗ Khanh Khanh cố ý làm tôi đau, anh cảm thấy, tôi sẽ hất cô ta ra sao?"

Đỗ Kiều Kiều vừa dứt lời, Lâm Trí Hiên liền khiếp sợ nhìn Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Khanh Khanh cũng vô cùng kinh ngạc, liên tục lắc đầu: "Chị, em không có làm."

Vết nước mắt vẫn còn đọng lại trên mặt cô ta, nhìn qua rất đáng yêu, đặc biệt còn bị người khác hiểu lầm như vậy, càng khiến người khác thêm đau lòng.

"Chị, em không cố ý mà..."

Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng nhìn Đỗ Khanh Khanh, mặc cho cô ta có khóc đến cỡ nào, Đỗ Kiều Kiều cũng đứng yên bất động. Vì cô biết, nước mắt của Đỗ Khanh Khanh không đáng tin.

Đỗ Kiều Kiều không tin, nhưng chắc gì Lâm Trí Hiên đã như vậy. Nhìn thấy Đỗ Khanh Khanh khóc tới đau lòng, anh ta do dự nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Kiều Kiều, tôi thấy Khanh Khanh cũng không cố ý đâu."

"Cô ấy chỉ là một cô gái thôi mà, sao có thể ra tay nặng như vậy được?"

Nghe Lâm Trí Hiên nói vậy, sắc mặt Đỗ Kiều Kiều càng lúc càng lạnh hơn. Ai thì cô không biết, nhưng Đỗ Khanh Khanh thì có thể đấy. Sức của Đỗ Khanh Khanh rất mạnh, một nam sinh chắc cũng không bằng cô ta, nhưng cô ta lại thích giả vờ yếu ớt, chiếm lấy cảm thông của người, nên lúc nào cũng ra vẻ mảnh mai.

Chuyện này đều do Đỗ Kiều Kiều vô ý phát hiện, kiếp trước, cô ta thường xuyên ra tay với Đỗ Khanh Khanh, lần đầu thì nhẹ, nhưng càng lúc cô càng cảm thấy kỳ lạ, bởi vì mỗi lần Đỗ Khanh Khanh cào cô, vết cào sẽ sâu hơn, còn đau hơn nữa.

Nhưng Đỗ Khanh Khanh không sợ Đỗ Kiều Kiều nói ra, vì cô ta hiểu ra Đỗ Kiều Kiều. Cô là người trọng sĩ diện, nếu để người khác biết mình không đánh lại Đỗ Khanh Khanh, cô sẽ vô cùng mất mặt.

Kiếp trước, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy chuyện này rất mất mặt, còn giờ thì khác, cô sẽ từng chút từng chút vạch mặt Đỗ Khanh Khanh, cô muốn mọi người đều biết, Đỗ Khanh Khanh không phải là đóa hoa sen cao quý thuần khiết.

"Kiều Kiều, cô độ lượng, bỏ qua cho Khanh Khanh đi." Lâm Trí Hiên không đành lòng, nhìn Đỗ Khanh Khanh, anh ta lại vô cùng thương tiếc.

Chó chết! Đỗ Kiều Kiều mắng thầm, vừa nãy còn thất vọng nhìn cô, thế mà bây giờ lại bắt cô rộng lượng bỏ qua cho Đỗ Khanh Khanh, sao trước kia cô lại không phát hiện người đàn ông này quá kinh tởm thế nhỉ.

"Chị, em thật sự không cố ý mà." Đỗ Khanh Khanh lại muốn tiếp tục nắm lấy cổ tay Đỗ Kiều Kiều.

Dù sao, lúc nói xin lỗi phải nắm lấy tay đối phương, bất kể là ai, thì cũng sẽ thấy đó là một lời xin lỗi chân thành.

Đỗ Kiều Kiều giơ tay lên, né tránh tay Đỗ Khanh Khanh, cô híp mắt nhìn cô ta, nhẹ nhàng nói: "Đỗ Khanh Khanh, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian."

Về mặt áy náy của Đỗ Khanh Khanh lập tức biến mất, thay vào đó là một nụ cười rạng rỡ, cô ta ôm lấy Đỗ Kiều Kiều, nói: "Chị, em rất mong chờ."

6. Chương 6

Đỗ Kiều Kiều về phòng mình, nằm lên giường, hôm nay đúng là nhiều chuyện thật. Cô cẩn thận suy nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra hôm nay, vừa mở mắt ra, đã thấy mình quay về năm năm trước, gặp Cố Bách Chu, còn về nhà anh ăn cơm, hơn nữa, bọn họ đặc biệt hợp nhau. Đỗ Kiều Kiều cứ nghĩ rằng, nếu mình và Cố Bách Chu mà sống cùng nhau thì nhất định, ngày nào cũng đấu đá với nhau. Nhưng xem ra, chắc chỉ có cô nghĩ vậy.

Cố Bách Chu đúng là người tốt. Đỗ Kiều Kiều nghĩ.

Cố Bách Chu đáng thương, không ngờ lại bị người khác nghĩ mình là người tốt.

Thủ đoạn của Đỗ Khanh Khanh thật ghê tởm, có thể khiến Lâm Trí Hiên bảo vệ mình như vậy. Vừa rồi, nếu cô không đưa cái tay bầm tím ra, có lẽ Lâm Trí Hiên đã thật sự thất vọng về cô rồi.

Dù sao, Đỗ Kiều Kiều là người nói miệng không được thì thôi, nhưng muốn đánh gục cô ta, cô nhất định phải là một Đỗ Kiều Kiều độc ác.

Kiếp trước cô được cái gì chứ? Đỗ Kiều Kiều cẩn thận nhớ lại.

Cô nhớ kiếp trước mình vừa vào nhà, đã thấy Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên liếc mắt đưa tình, lúc đó, cô ghen dữ dội, suýt nữa đã ra tay đánh luôn Đỗ Khanh Khanh, đương nhiên, kết cục của cô và Lâm Trí Hiên là tan rã rồi.

Nhưng vừa này, khi nhìn thấy Lâm Trí Hiên cô đã không còn cảm xúc mãnh liệt như trước nữa, dù sao, kiếp trước Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên cũng qua lại với nhau, có lẽ trong tiềm thức, cô đã chấp nhận thanh thanh toàn toàn cho bọn họ, Lâm Trí Hiên sẽ luôn luôn ở cùng với Đỗ Khanh Khanh.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng sao tim lại đau quá, Đỗ Kiều Kiều cười khổ, không phải cô không muốn thừa nhận, nhưng nhìn thấy Lâm Trí Hiên vẫn chọn Đỗ Khanh Khanh như vậy, cô thật sự rất đau khổ.

Người đàn ông này làm bạn với cô đã nhiều năm, từ nhỏ đến lớn, tới lúc Đỗ Kiều Kiều trưởng thành, anh ta đều ở cạnh cô, thế mà lúc này đây, người đàn ông đó lại biến thành người của Đỗ Khanh Khanh, chẳng khác gì một món đồ chơi mà mình yêu quý bị người khác đoạt đi, trong lòng vô cùng đau đớn và khó chịu.

Sáng mai, Lê Thanh và Đỗ Hồng Bản sẽ về nhà, Đỗ Kiều Kiều tin chắc, Lê Thanh sẽ giúp đỡ Đỗ Khanh Khanh bằng mọi cách.

Còn Đỗ Khanh Khanh, chắc chắn cô ta sẽ đi mách chuyện Đỗ Kiều Kiều đã làm rách da cô ta với Đỗ Hồng Bản. Đây chính là sở trường của cô ta.

Bình đến tướng đỡ, nước đến đất cần.

Đỗ Kiều Kiều nhắm mắt lại, chuẩn bị nhận lấy "món quà" Đỗ Khanh Khanh đã chuẩn bị cho cô.

Ngủ một giấc.

Đỗ Kiều Kiều xoay người rời giường, rửa mặt sạch sẽ rồi đi xuống lầu, liếc mắt nhìn ba người Đỗ Hồng Bản, Lê Thanh và Đỗ Khanh Khanh đang dùng bữa sáng, nhìn bức tranh gia đình hạnh phúc trước mặt, Đỗ Kiều Kiều cười nhạt.

"Chị, chào buổi sáng." Đỗ Khanh Khanh là người đầu tiên phát hiện ra cô.

Đỗ Kiều Kiều chẳng thèm để ý tới cô ta, đi thẳng tới bàn ăn, kéo ghế ra.

Tiếng kéo ghế vang lên rất lớn, khiến Đỗ Hồng Bản không khỏi nhíu mày, "Kiều Kiều, con không thấy Khanh Khanh đang chào hỏi con sao?"

"À, ra là cô ta." Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng đáp lại, "Chào buổi sáng nhé."

Đỗ Hồng Bản càng nhíu chặt mày hơn, ông ta nhẹ nhàng nắm tay an ủi Lê Thanh.

Đỗ Kiều Kiều không quan tâm tới những chuyện đó, cô cầm một ổ bánh mì lên ăn, dù có mất hứng đi chăng nữa, cô cũng phải ăn bữa sáng chứ.

Có điều, chỉ là hình như có người nào đó không muốn để ăn sáng thì phải.

Tất cả mọi người đều yên lặng dùng bữa sáng, đột nhiên, Đỗ Khanh Khanh đối diện "hí" lên một tiếng, Lê Thanh vội vàng hỏi: "Sao vậy Khanh Khanh?"

"Không có chuyện gì đâu mẹ." Đỗ Khanh Khanh gượng cười nói: "Con chỉ sơ ý đụng phải da non thôi mà."

"Chuyện này xảy ra từ khi nào?" Lê Thanh đau lòng cầm tay Đỗ Khanh Khanh, nhìn miệng vết thương vẫn còn vương tơ máu, bà ta kinh sợ nói: "Sao lại nghiêm trọng như vậy?"

Đỗ Hồng Bản cũng nhìn vào, nhíu mày nói: "Sao không cẩn thận một chút chứ?"

Mặc dù là trách cứ, nhưng ai ai cũng đều nghe thấy sự đau xót trong giọng nói của ông.

Đỗ Khanh Khanh e sợ nói: "Là con không cẩn thận té thôi mà." Nói xong, cô ta nhìn thoáng qua Đỗ Kiều Kiều.

Tất cả mọi người đều hiểu hành động này.

Ánh mắt Đỗ Hồng Bản trở nên nghiêm khắc: "Kiều Kiều."

Đỗ Kiều Kiều mờ mịt ngẩng đầu lên, không lo ăn đi, gọi cô làm gì.

"Vết thương trên tay của Khanh Khanh, có phải là do con làm không?" Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng ánh mắt của Đỗ Hồng Bản đã khẳng định là Đỗ Kiều Kiều làm.

"Ông không nghe cô ta nói à? Là do cô ta tự vấp té đấy thôi." Đỗ Kiều Kiều nhún vai, nói.

"Con!" Đỗ Hồng Bản tức giận trợn mắt.

"Ba, ba đừng giận." Đỗ Khanh Khanh dịu dàng nói: "Không phải là lỗi của chị đâu. Là do Khanh Khanh không cẩn thận thôi mà."

Tuy nói vậy, nhưng mắt cô ta lại đỏ ngầu.

Đỗ Hồng Bản hết than lại thở, vuốt ve mái tóc dài của Đỗ Khanh Khanh nói: "Lần sau phải cẩn thận một chút, biết chưa?"

Đỗ Khanh Khanh gật đầu.

Đỗ Kiều Kiều giễu cợt nhìn cô ta còn diễn hay hơn cả diễn viên, trong lòng cô càng khinh bỉ.

Cô biết, Đỗ Khanh Khanh không còn thấy vết bầm trên cổ tay cô nữa rồi. Da của Đỗ Kiều Kiều rất trắng, chỉ cần bầm nhẹ một cái cũng có thể để lại vết hồng. Tối qua, Đỗ Khanh Khanh không dùng nhiều lực, nên hôm nay, vết bầm cũng đã biến mất.

Nhưng sự thật chứng minh, Đỗ Hồng Bản làm sao có thể tin rằng Đỗ Khanh Khanh bị vấp té cơ chứ.

Bây giờ, Đỗ Hồng Bản càng ngày càng thất vọng về Đỗ Kiều Kiều.

Nhưng Đỗ Kiều Kiều không hề lo lắng, cô vẫn nhẹ nhàng mỉm cười với dịu dàng với Đỗ Khanh Khanh.

Rủ mất xuống, Đỗ Kiều Kiều nhớ tới chuyện Cố Nhiễm đã nói với cô ở kiếp trước, mẹ Đỗ Kiều Kiều bệnh nặng qua đời, hoàn toàn có liên quan tới Đỗ Hồng Bản.

Mẹ của Đỗ Kiều Kiều là một rất dịu dàng, thông minh. Đỗ Kiều Kiều không tin bà không biết chuyện của Đỗ Hồng Bản và Lê Thanh.

Đỗ Kiều Kiều vẫn nhớ rõ bộ dáng hấp hối của bà, khuôn mặt bà hóp vào, bị căn bệnh tra tấn mỗi ngày, cơ thể gầy gò của bà không thể chịu nổi được, nhưng đôi mắt kia vẫn sáng ngời như cũ.

Đó là một đôi mắt vô cùng dịu dàng, Đỗ Kiều Kiều nhớ lại, từ đó về sau, không còn ai nhìn cô bằng ánh mắt đó nữa.

Cô biết, ánh mắt đó chính là cả biển trời tình yêu.

Cố Nhiễm nói cho biết, mẹ cô bị người khác lén lút đổi thuốc, mà khi đó, ba cô vẫn còn đang qua lại thương xuyên với Lê Thanh.

Có một số chuyện, không cần nói cũng biết.

Đỗ Kiều Kiều khẽ cười, ghi hết những người đã nợ cô vào một cuốn vở.

Lại nói, khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Đỗ Kiều Kiều, Đỗ Khanh Khanh run sợ cả người, Đỗ Kiều Kiều từng chế giễu, từng khinh thường, cả nụ cười lạnh lùng cũng từng xuất hiện với cô ta, nhưng, chỉ có mỗi nụ cười đó, cô ta chưa từng nhìn thấy.

Nụ cười này khiến cô ta vô cùng bất an, rõ ràng cô ta là người chiến thắng, chắc chắn ba cũng rất thất vọng về Đỗ Kiều Kiều rồi. Đây đều là kế hoạch của cô ta. Nhưng sao Đỗ Kiều Kiều vẫn không chịu tức giận mà còn cười dịu dàng như vậy? Đỗ Khanh Khanh cảm thấy hơi bất an.

"Tôi ăn xong rồi." Đỗ Kiều Kiều đặt cái ly trong tay xuống, đứng dậy, ra khỏi phòng ăn.

Đỗ Hồng Bản nhìn cô một cái, thấy Đỗ Kiều Kiều không thèm liếc nhìn lại, trực tiếp mở cửa đi ra.

"Àm!" Cánh cửa bị Đỗ Kiều Kiều đẩy ngã xuống.

Đỗ Hồng Bản tức giận đứng lên, "Đỗ Kiều Kiều, lá gan của con càng lúc càng lớn rồi đó!"

Lê Thanh an ủi: "Hong Bân, Kiêu Kiêu chỉ hơi buông thả một chút, nhưng tính tình của con bé rất tốt."

"Hừ! Bà xem, nó làm tay Khanh Khanh bị thương như vậy, tôi thấy, nó ác độc thì có!" Đỗ Hồng Bân tức giận, nói không suy nghĩ.

"Ba." Đỗ Khanh Khanh lắc tay của Đỗ Hồng Bân, "Bình thường chị ấy đối xử với Khanh Khanh rất tốt."

"Đúng đó." Lê Thanh phụ họa nói thêm, "Hơn nữa, Kiêu Kiêu còn rất tự ái, không giống với những đứa hay đi lêu lổng ngoài kia."

Nghe Lê Thanh nói vậy, Đỗ Khanh Khanh hơi do dự, lời nói cũng trở nên ấp úng.

"Sao vậy Khanh Khanh?" Lê Thanh cố ý hỏi.

Đỗ Khanh Khanh do dự nói: "Tôi qua con thấy một người đàn ông đưa chị ấy về."

"Con nghĩ có thể là bạn trai của chị."

Lê Thanh ngạc nhiên che miệng lại, "Không phải Kiêu Kiêu đang quen Trí Hiên sao?"

Sắc mặt Đỗ Hồng Bân không được tốt lắm, "Tuy Kiêu Kiêu đã không còn qua lại với thằng nhóc Lâm gia kia, nhưng chúng ta đã lỡ nói chuyện với Lâm gia hết rồi."

Lê Thanh ảo não nói: "Chúng ta nên làm gì bây giờ, lỡ Kiêu Kiêu có bạn trai rồi, thì Trí Hiên phải tính sao đây?"

Đỗ Hồng Bân vô cùng tức giận, nếu thật sự như vậy, ông biết ăn nói sao với Lâm gia đây. Vài năm nay, Lâm gia đã giúp đỡ bọn họ rất nhiều, gần đây, đơn hàng lớn cũng được Lâm gia đầu tư, Đỗ Kiêu Kiêu đúng là chỉ biết phá hoại! Đỗ Hồng Bân lại càng thất vọng hơn về Đỗ Kiêu Kiêu.

Thấy vậy, ánh mắt Đỗ Khanh Khanh chợt lóe sáng, "Tôi qua, anh Trí Hiên cũng biết rồi ạ, hơn nữa, anh Trí Hiên còn vì con mà mắng chị một trận nữa đó."

"Đều là lỗi của Khanh Khanh, nếu chị ấy có thể làm hòa với anh Trí Hiên thì tốt rồi."

Đỗ Hồng Bân nghe vậy, sắc mặt tốt hơn một chút, "Không trách con được, nếu chị con không thể ở cùng một chỗ với Trí Hiên được nữa, cũng đều tại bọn chúng không có duyên phận thôi."

"Khanh Khanh, con thấy Trí Hiên thế nào?" Đỗ Hồng Bân hỏi.

Mặt Đỗ Khanh Khanh đỏ bừng lên, "Anh Trí Hiên đối xử với Đỗ Khanh Khanh tốt lắm."

Lê Thành trêu ghẹo nói: "Tốt thế nào?"

"Mẹ này!" Đỗ Khanh Khanh hờn dỗi, "Anh Trí Hiên chỉ xem Khanh Khanh là em gái thôi mà."

Không nhất định là như vậy. Lê Thanh và Đỗ Hồng Bân liếc mắt nhìn nhau, thầm lên kế hoạch trong lòng.

Đỗ Khanh Khanh xấu hổ cúi đầu, nhưng có điều không ai biết được, cô ta đang lén lút cười, Đỗ Kiêu Kiêu, cuối cùng Lâm Trí Hiên sẽ là của tôi, ngày đó sẽ tới nhanh thôi.

7. Chương 7

Đỗ Kiêu Kiêu đi tới nhà Cố Nhiễm.

Chú Cố là một người khá hiền hòa, mỗi lần Đỗ Kiêu Kiêu tới nhà chơi, ông đều vô cùng vui vẻ, vì Cố Nhiễm và Đỗ Kiêu Kiêu rất giống nhau, tính cách nóng nảy không được tốt lắm, bạn bè cũng không nhiều.

Phải nói tính cách của hai người bọn họ nóng nảy như vậy, trở thành bạn bè có lẽ không dễ dàng gì, nhưng, duyên phận giữa người với người đúng là vô cùng kỳ diệu. Ngay lần đầu Đỗ Kiêu Kiêu gặp Cố Nhiễm, ánh mắt hai người cứ nhìn chằm chằm vào nhau, có thể nói, quan hệ của hai người đã tới mức không có gì đều giấu nhau.

Người trong lòng Cố Nhiễm tên là Lục Nhất Minh, nhưng Lục Nhất Minh lại là thanh mai trúc mã của Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Kiều Kiều đã gặp Lục Nhất Minh hai lần, anh ta không giống với Đỗ Khanh Khanh, ngược lại còn là một người rất hiền lành. Nhưng có chút rắc rối.

Lục Nhất Minh thích Đỗ Khanh Khanh, nhưng cô ta lại không thích, mà chỉ xem Lục Nhất Minh như một người anh trai, nhưng lúc cô ta gặp rắc rối, Lục Nhất Minh luôn đứng ra giúp đỡ, mà có khi Đỗ Khanh Khanh chịu nói một tiếng cảm ơn với người ta đâu.

"Kiêu Kiêu, cậu nói xem, sao Lục Nhất Minh có thể thích cô ta nhiều vậy chứ!" Cố Nhiễm tức giận nói.

"Không phải chỉ là một cái đồng hồ đeo tay thôi sao? À mà còn chuyện tức giận ấy, không phải cũng vì anh ấy thôi sao?" Cố Nhiễm không hiểu sao, gần đây Lục Nhất Minh không thêm để ý tới mình.

Đỗ Kiều Kiều thở dài, kiếp trước cô biết rất nhiều chuyện của Cố Nhiễm và Đỗ Khanh Khanh. Chiếc đồng hồ đeo tay mà Cố Nhiễm đã làm hỏng chính là quà sinh nhật của Lục Nhất Minh dành tặng cho Đỗ Khanh Khanh. Tuy không bao nhiêu tiền, nhưng đối với Lục Nhất Minh mà nói, đó là chiếc đồng hồ quý giá nhất rồi.

Nghĩ tới kết cục của Cố Nhiễm và Lục Nhất Minh ở kiếp trước, Đỗ Kiều Kiều cau mày hỏi: "Cố Nhiễm, cậu thật sự thích Lục Nhất Minh sao?"

Mặt Cố Nhiễm ửng hồng, cô không thể biết được cảm xúc của mình đối với Lục Nhất Minh là gì. Cô chỉ là không thích Lục Nhất Minh lạnh lùng với cô như vậy mà thôi.

"Ai thích Lục Nhất Minh chứ!" Giọng nói của Cố Nhiễm chột to lên, tức giận nói: "Anh ta rất đáng ghét, có mỗi một cái đồng hồ đeo tay mà cũng tính toán chi li!"

Đỗ Kiều Kiều không tin, "Thật sự không thích à?"

Cố Nhiễm cãi cớ: "Tớ đã nói là không thích rồi mà, anh ta cứ sống với cái đồng hồ đó suốt đời đi!"

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, bộ dạng của Cố Nhiễm lúc này chính là một ví dụ điển hình cho câu khẩu thị tâm phi.

Kiếp trước, Cố Nhiễm không qua lại với Lục Nhất Minh, bởi vì anh ta vốn không hề thích cô, anh ta vẫn yên lặng yêu thầm Đỗ Khanh Khanh, đối với tình cảm của Cố Nhiễm, anh ta lúc nào cũng trốn tránh cả.

Cố Nhiễm vì Lục Nhất Minh mà làm rất nhiều chuyện ngốc nghếch, đều nhằm vào Đỗ Khanh Khanh. Nhưng cô không biết, nếu càng làm như vậy, Lục Nhất Minh chỉ càng tránh xa cô hơn thôi.

Đỗ Kiều Kiều nhớ kiếp trước, lúc Cố Nhiễm tới bệnh viện thăm cô, gương mặt Cố Nhiễm đã không còn như ánh mặt trời nữa, tiêu tụy như người chưa bao giờ tiếp xúc với ánh nắng.

Cô nhìn Đỗ Kiều Kiều cười thê lương: "Kiêu Kiêu, Lục Nhất Minh nói, anh ấy ghét tớ."

Có thể khiến một người dịu dàng như Lục Nhất Minh nói ra câu này, Cố Nhiễm chỉ có thể đi xin lỗi Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Kiều Kiều nhớ tới bộ dạng yêu tới chết của Cố Nhiễm, cô vô cùng lo lắng, nói: "Không thích thì thôi, sau này đừng tiếp xúc nhiều với anh ta."

Cố Nhiễm ra vẻ không sao nói: "Tớ vốn đâu có tiếp xúc với anh ta."

"Nói dối, cậu đã nói chuyện của Lục Nhất Minh với tớ nghe nhiều lần rồi." Đỗ Kiều Kiều vạch trần cô.

"Cho dù là vậy thì sao chứ, đã lâu rồi anh ta không thêm để ý tới tớ!" Cố Nhiễm tức giận.

Đỗ Kiều Kiều an ủi: "Nếu anh ta không để ý tới cậu nữa, thì cậu cũng đừng để ý tới anh ta làm gì."

Cố Nhiễm nghe vậy, không đồng ý lắc đầu, "Tớ là người đại nhân đại lượng, nếu anh ta xin lỗi tớ, thì tớ chắc chắn sẽ tha thứ cho anh ta."

Đỗ Kiều Kiều nổi giận, "Tớ đã nói cậu đừng để ý tới anh ta rồi mà, sao cậu còn muốn tha thứ cho anh ta!"

Cố Nhiễm sững sờ nhìn Đỗ Kiều Kiều, đột nhiên cô nở nụ cười, "Đỗ Kiều Kiều, bộ dạng của cậu giống ba tớ thật đấy."

Đỗ Kiêu Kiêu bắt đầu nhìn Cố Nhiễm ôm bụng cười, trong lòng thả lỏng một chút, có lẽ cô đã quá lo lắng rồi, người như Cố Nhiễm làm sao có rối rắm trong lòng được chứ.

Cố Nhiễm cười rơi nước mắt, so với cô, Đỗ Kiêu Kiêu là một người không tim không phổi, thể mà đột nhiên lo lắng cho cô, nhìn như bà cụ non, khiến cô không thể nhịn nổi nữa bật cười.

Đỗ Kiêu Kiêu nhìn Cố Nhiễm cười vui vẻ như vậy, trong lòng cũng thoải mái vô cùng, nhào tới người cô, kéo cô đứng dậy.

Điên đủ rồi, Cố Nhiễm thở hổn hển nói: "Kiêu Kiêu, có phải hôm nay cậu lại cãi nhau với ba không?"

Đỗ Kiêu Kiêu không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Cố Nhiễm ngẩng mặt lên, "Lại vì Đỗ Khanh Khanh?"

Đỗ Kiêu Kiêu lại gật đầu.

"Ba cậu lại đứng về phe cô ta?" Cố Nhiễm nói xong, liền xắn tay áo.

Đỗ Kiêu Kiêu giả vờ không thấy, gật đầu.

Cố Nhiễm tức giận dùng dùng, kéo Đỗ Kiêu Kiêu đi ra cửa.

Đỗ Kiêu Kiêu tránh khỏi tay Cố Nhiễm, hỏi: "Cố Nhiễm, cậu làm gì vậy?"

Cố Nhiễm trả lời vô cùng thản nhiên: "Đi đánh Đỗ Khanh Khanh."

...

Đỗ Kiêu Kiêu nâng trán, được rồi, sao cô lại có thể quên mất chuyện này chứ, chỉ cần mỗi lần cô bị oan ức, Cố Nhiễm đều lôi cô đi đánh Đỗ Khanh Khanh đòi lại danh dự. Đương nhiên, trùng hợp, hôm đó cô bị Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh phát hiện, bị hai người trách mắng một trận.

"Lần này, chúng ta không được đánh." Đỗ Kiêu Kiêu nói.

"Vậy chúng ta làm gì đây?" Cố Nhiễm cười hề hề nhìn Đỗ Kiêu Kiêu. Cô nàng này điển hình cho tứ chi phát triển/

Đỗ Kiêu Kiêu cười thần bí, "Chúng ta dùng đầu óc."

...

Cố Nhiễm đi ra khỏi bệnh viện, lưu luyến quay đầu lại nhìn, đè nén chua xót trong lòng, cô cúi đầu đi thẳng về phía trước.

Đây là lần cuối cùng cô tới thăm Đỗ Kiêu Kiêu, cô chuẩn bị ra nước ngoài rồi. Hơn nữa, có lẽ cô sẽ không bao giờ trở lại nơi đây.

"Kiêu Kiêu, thực xin lỗi, hy vọng cậu tha thứ cho tớ vì đã ra đi mà không tạm biệt."

Cố Nhiễm ngồi trên xe taxi, đôi mắt vô hồn nhìn ra cửa sổ, trong mắt dường như hiện lên một màng nước mỏng.

Sắp tới giờ sân bay, Cố Nhiễm quay đầu lại, nhìn sân bay lại lần cuối.

Không ai cả.

Khóe miệng Cố Nhiễm co giật, sao lại như vậy, Cố Nhiễm ơi Cố Nhiễm, mày còn mơ tưởng gì nữa đây?

Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên kết hôn bởi vì cô ta đã mang thai.

Nhưng đứa bé đó, là con của Lục Nhất Minh.

Cố Nhiễm hơi buồn cười, xin tha thứ cho cô, cô đã không nói chuyện này cho Đỗ Kiêu Kiêu biết, bởi vì, cô thật sự rất mong Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên kết hôn mau mau một chút.

Cô để lại manh mối cho Đỗ Kiều Kiều, nhưng không biết khi nào thì Đỗ Kiều Kiều tìm được, nếu sau khi Đỗ Khanh Khanh kết hôn mà Đỗ Kiều Kiều tìm được, thì không còn gì tốt hơn rồi, vậy mới làm xấu mặt con tiện nhân kia được.

Lâm Trí Hiền và Đỗ Khanh Khanh đều không phải người tốt.

Đương nhiên, cả Lục Nhất Minh cũng vậy, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể buông người đàn ông này ra được.

Biết rõ bản thân mình sẽ bị tổn thương, nhưng cô vẫn làm. Bây giờ thì tốt rồi, cô đã không thể ở bên cạnh anh ta được nữa.

Lục Nhất Minh, em ước gì chưa từng gặp anh.

Cố Nhiễm nhắm nghiền hai mắt, nhớ lại khuôn tuấn tú của một người đàn ông, ngại ngần nhìn cô, cười nói, "Bạn học, có cần tôi giúp một tay không?"

8. Chương 8

Đỗ Kiều Kiều chuẩn bị tặng cho Đỗ Khanh Khanh một món quà lớn.

Ở trường, Đỗ Khanh Khanh được công nhận là đại mỹ nữ, nên có rất nhiều nam sinh thích cô ta.

Bộ dạng xinh đẹp, tính tình lại tốt, mềm yếu, đáng yêu. Đa số những cô gái như vậy được rất nhiều người thích.

Đỗ Kiều Kiều từng nghe qua rất nhiều câu chuyện nam sinh điên cuồng theo đuổi Đỗ Khanh Khanh. Dưới cái nhìn của cô, việc này rất điên khùng, nhưng với Đỗ Khanh Khanh lại vô cùng hưởng thụ.

Đỗ Khanh Khanh rất thích cảm giác sao quanh trăng sáng, cô ta cảm thấy đây là điều cô ta nên được. Cô ta muốn Đỗ Kiều Kiều biết được cô ta được mọi người hoan nghênh tới cỡ nào, vì thế, kiếp trước Đỗ Kiều Kiều cũng từng nghe nói tới nụ cười chết người của Đỗ Khanh Khanh.

Câu chuyện như sau.

A Quân là sinh viên khoa thể dục, cơ thể đầy bắp thịt, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy ngực của anh ta còn lớn hơn cả cô.

Đỗ Khanh Khanh quen anh ta ở đại hội thể dục. A Quân là tuyển thủ quan trọng của cuộc thi chạy nam sinh 5000m, mà khi đó, Đỗ Khanh Khanh lại là đội trưởng đội cổ động. Đừng hỏi vì sao cô ta không đi thi môn ném tạ, dù sao, một đại mỹ nữ như cô Đỗ Khanh Khanh đây làm sao phù hợp với môn ném tạ chứ.

Hai người quen biết nhau chỉ là tình cờ cũng có thể là duyên phận.

Trong ngày đại hội thể dục hôm ấy, trời chắc chắn sẽ mưa.

Ngày đó, cơn mưa phùn xuất hiện trong cuộc thi 5000m, thế nhưng, chỉ chạy được một nửa, đã thành cơn mưa rào tầm tã.

Dưới tình hình như vậy, nếu trọng tài hô ngừng cũng chỉ là chuyện bình thường. Nhưng đúng lúc trọng tài định tung cờ ngừng cuộc thi, một thân hình nhỏ bé đột nhiên xuất hiện trên đường đua.

Không cần nghi ngờ gì, đó chính là Đỗ Khanh Khanh.

Thân là bạch liên hoa, tại sao cô ta không thể khiến các vận động viên cảm động kia chứ, vì thế, cô ta tiếp tục chạy, các vận động viên cũng cố gắng thi đấu.

Toàn trường ồ lên, sao Khanh Khanh lại có thể dầm mưa thế này? Nhưng Khanh Khanh bị mắc như vậy đúng là ngược đãi sắc đẹp. Khiến trái tim của các nam sinh càng lúc càng nặng nề.

Có điều, người bạn học kia lại không vui vẻ tí nào, vốn chạy đã rất mệt rồi còn bị một cô gái đuổi theo, đã vậy bạn học nữ kia còn liên tục lải nhải không ngừng, khiến cậu ta không thể nào tập trung thi đấu được.

Vì thế, vị bạn học này đành trở mắt nhìn từng người vượt qua mình, cuối cùng ngay cả A Quân cũng vượt qua cậu ta, cậu ta đành phải đứng thứ nhất từ dưới đếm lên.

Kết thúc cuộc thi, A Quân vội vàng đi tìm Đỗ Khanh Khanh, rồi cầm lấy bàn tay mềm mại không xương của cô ta. Cười ha ha vò đầu Đỗ Khanh Khanh.

Tuy bản thân Đỗ Khanh Khanh đã không ít lần nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng hơn, nhưng lần này cô ta lại bị anh ta dọa nhảy dựng. Nhưng để duy trì hình tượng thực nữ của mình, Đỗ Khanh Khanh chỉ nhẹ nhàng rút tay ra.

A Quân vẫy vẫy tóc mái ướt đầm trước trán của Đỗ Khanh Khanh, rồi ném cho người nào đó một cái nhìn.

Nếu đối tượng là Đỗ Kiêu Kiêu, cô nhất định sẽ vô cùng tức giận, rồi vung tay đi.

Nhưng may thay, đối tượng là Đỗ Khanh Khanh, thế nên anh ta mới nhận được một nụ cười vô cùng ấm áp, lúc đó, anh ta đã chết trong lòng Đỗ Khanh Khanh ba mươi tám lần.

Từ đó về sau, mỗi khi gặp ai đó, A Quân đều giới thiệu Đỗ Khanh Khanh là bạn gái anh ta, hơn nữa, anh ta cũng rất si tình với Đỗ Khanh Khanh. Nếu có người không tin, anh ta sẽ kể lại một cách thật sinh động, về trận đấu duyên phận, cơn mưa tình yêu.

Cậu biết không? Khanh Khanh vì tôi mà kéo người đứng đầu tụt lại phía sau, cô ấy còn nở nụ cười với tôi nữa đây. Thân là bạn gái, cô ấy không hề để ý tới chuyện bản thân mình đang dầm mưa, ngược lại, cô ấy còn lo lắng cho sức khỏe của tôi, cậu có biết đó là cái gì không? Đó chính là tình yêu! A Quân bị lời nói của chính mình cảm động đến phát khóc.

A Quân cảm thấy mình đã say đắm một Đỗ Khanh Khanh có trái tim nhân hậu, vì thế ở đâu có Đỗ Khanh Khanh ở đó có A Quân, đương nhiên, anh ta kiên quyết cho rằng đây chính là ông trời an bày, để bọn họ vô tình gặp gỡ nhau vô số lần.

A Quân không cho rằng mình là người theo đuổi Đỗ Khanh Khanh, anh ta chỉ thấy mình có cơ hội tỏ tình với Đỗ Khanh Khanh mà thôi. Trong một thời gian dài, trong trường bắt đầu có tin đồn về câu chuyện ma trong toilet nữ, đương nhiên, không thể tin vào tin đồn được, bởi, con ma trong tin đồn kia, chính là một ma nam, hơn nữa, còn có cơ! Thật!

Có lẽ chỉ là câu chuyện tưởng tượng của ai đó thôi, thế mà mọi người lại sợ chuyện không đâu.

Nhưng, chuyện này vẫn chưa kết thúc ở đây, một ngày nọ, A Quân nghe được Đỗ Khanh Khanh nói về chuyện này, khiến anh ta không yên lòng ngày nào.

Vì vậy, một đêm khuya thanh vắng, A Quân ra ngoài hẹn gặp Đỗ Khanh Khanh.

A Quân ngượng ngùng hỏi, "Khi nào chúng ta mới tới gặp cha mẹ?"

Đỗ Khanh Khanh lúc nào cũng mỉm cười trước mặt người khác, thế mà vừa nghe được câu nói của anh, nụ cười của cô ta lập tức cứng đờ. Ai đó mau nói cho cô ta biết tên nào tàn nhẫn này từ trong chui ra vậy.

Nhưng nháy mắt, Đỗ Khanh Khanh lại nở nụ cười tràn đầy gió xuân của mình, "Bạn học, xin hỏi cậu có chuyện gì sao?"

A Quân nghe như sét đánh ngang tai, Khanh Khanh, cô ấy, cô ấy gọi mình là bạn học, không phải ai cũng gọi chồng tương lai là tiểu ái ái sao?

Không phải là những cái tên thân mật như em yêu (Khanh Khanh), ái ái (A A), sao?

Vì vậy, A Quân chỉ ừm một tiếng rồi chạy vội đi, để lại một mình Đỗ Khanh Khanh đứng dưới ánh trăng.

Cậu cho rằng xong rồi sao? Tất nhiên là không rồi!

Mặc dù A Quân có thể bị Đỗ Kiêu Kiêu nhớ mặt, còn là một đại biểu hiếm thấy trong những người theo đuổi Đỗ Khanh Khanh, cho nên anh ta có thể người là đi tìm đường chết cao hơn bất kỳ ai.

Sau lời nói dưới ánh trăng với Đỗ Khanh Khanh, A Quân nằm luôn trên giường, không dậy nổi, các bạn cùng hỏi mãi, anh ta mới tủi thân nói mình bị Đỗ Khanh Khanh lừa tình.

Từ trước tới giờ bọn họ lúc nào cũng đoàn kết với nhau, anh em của mình bị một gái làm tổn thương, cơn giận này không thể không phát tiết được! Vì thế ba người bạn cùng phòng vội vàng tới dưới lầu ký túc xá nữ.

"Ai là Đỗ Khanh Khanh?!" Người bạn cầm đầu vẻ mặt dữ tợn, cực kỳ độc ác.

Đỗ Khanh Khanh bước chân xuống lầu, "Tôi ở đây ~"

Nháy mắt, cả đám nam sinh đột nhiên thay đổi, "Học muội thật sự rất khá đó!!"

"Xin hỏi tìm tôi có chuyện gì không?" Đỗ Khanh Khanh dịu dàng hỏi.

Bạn cùng phòng đột nhiên cười xán lạn, cơ thịt trên mặt không ngừng run rẩy, "Chúng tôi chỉ muốn tới mời học muội ăn cơm thôi."

...

Thế là, các bạn cùng phòng cũng gia nhập vào hội nhóm nào tàn của Đỗ Khanh Khanh.

A Quân nằm trên giường, lấy điện thoại, đăng một bài viết, anh em tốt của tôi thích vợ của tôi, tôi phải làm gì bây giờ, online đợi câu trả lời, rất gấp!

Bên dưới lập tức có người bình luận, "Cứ cho bọn họ cô vợ đó đi, còn mình thì lên Taobao mua cái mới thôi, keo kiệt thật."

Ha ha.

A Quân suy nghĩ thật lâu, tới khi nhìn thấy bạn cùng phòng đỏ mặt nói Đỗ Khanh Khanh xinh đẹp thế nào, dịu dàng ra sao, nháy mắt, anh ta như bị đâm vào hai mạch nhâm đốc.

Yêu ai yêu cả đường đi lối về!

Sao anh ta lại không nghĩ tới chuyện này, chỉ vì là bạn cùng phòng với mình, nên Khanh Khanh đương nhiên phải đối xử với bọn tốt một chút chứ, cũng vì anh ta cả thôi!

Vì thế A Quân nhanh chóng tỉnh táo lại, kéo cơ thể như búp bê vải của mình tới trước mặt Đỗ Khanh Khanh.

Lúc này, Đỗ Khanh Khanh đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cô ta đã hỏi rất nhiều người về chuyện của mình và A Quân.

Vấn đề là, lúc đó anh ta và mình thực sự không tốt sao??

A Quân bắt đầu khóc lóc kể lể, Đỗ Khanh Khanh vô cùng tốt bụng đưa cho anh ta khăn giấy, sau đó, A Quân khóc càng lớn hơn.

Đó là nước mắt cảm động.

Đỗ Khanh Khanh dịu dàng an ủi anh, "Cậu là người tốt."

A Quân rưng rưng nước mắt, mọi người ai cũng đều biết chuyện này.

Sắc mặt Đỗ Khanh Khanh không thay đổi, "Nhưng cậu biết đó, cậu rất được hoan nghênh..."

A Quân ưỡn ngực, nở nụ cười, "Đó là đương nhiên!"

Vì vậy, Đỗ Khanh Khanh liền dùng ánh mắt tủi thân nhìn thẳng vào A Quân

"Nhưng tôi sẽ bị các cô gái khác ghen tị mất." Đỗ Khanh Khanh nhỏ giọng nức nở.

A Quân vỗ ngực, "Anh sẽ bảo vệ em."

Đỗ Khanh Khanh nhìn A Quân, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

"Không được." Đỗ Khanh Khanh lắc đầu, "Tôi không thể ích kỷ như vậy được."

Không đợi A Quân thề thốt cả đời này chỉ thích một người là cô ta, Đỗ Khanh Khanh đã chạy đi mất.

Lần này, tối lượt A Quân im lặng đứng dưới ánh trăng.

Từ đó về sau, Đỗ Khanh Khanh thường xuyên có mặt tại các trận đấu của A Quân, cô ta không tới cổ vũ anh ta, chỉ dùng đôi mắt rưng rưng nước mắt dõi theo A Quân.

A Quân cảm động, cuối cùng quyết định, đời này, anh ta chỉ có thể bầu bạn với Đỗ Khanh Khanh.

Thế nên, hai người hiểu ý, không nhắc tới chuyện này nữa, A Quân cũng không si tình như trước nữa, chỉ đôi khi ngẫu nhiên gặp Đỗ Khanh Khanh, anh ta chỉ liếc mắt đưa tình, truyền đạt tình cảm.

Món quà Đỗ Kiêu Kiêu muốn tặng cho Đỗ Khanh Khanh chính là A Quân.

Ngày mai là sinh nhật Lâm Trí Hiện, dựa vào trí nhớ của mình, ngày mai cũng chính là ngày Đỗ Khanh Khanh tỏ tình với Lâm Trí Hiện, đương nhiên, cô ta không hề nói cho ai biết, nhưng cũng không bị Lâm Trí Hiện từ chối.

Đỗ Kiêu Kiêu rất hận chuyện này, "Kiếp trước mình vì chuyện này mà cãi nhau với Lâm Trí Hiện thật lâu, thì ra, ngay từ lúc đó, anh ta đã không thể bỏ Đỗ Khanh Khanh được."

Lần này, Đỗ Kiêu Kiêu muốn Đỗ Khanh Khanh xấu mặt trước mọi người, nếu cô đã dám làm chuyện này, đương nhiên sẽ dám chịu trách nhiệm.

A Quân đúng là một tên rắc rối, Đỗ Kiêu Kiêu nở nụ cười, cô bắt đầu mong đợi ngày mai tới.

9. Chương 9

Đỗ Kiêu Kiêu vô tình bắt gặp Cố Bách Chu vừa ra khỏi cửa.

"Kiêu Kiêu?" Cố Bách Chu có vẻ rất kinh ngạc.

"Cố Bách Chu, tôi có chuyện muốn nhờ anh.

A Quân tên là Ngả Vũ.

Tuy Ngả Vũ có liên quan tới Đỗ Khanh Khanh, nhưng Đỗ Kiêu Kiêu đặc biệt chú ý tới người này. Nói đúng hơn, trừ Lâm Trí Hiện ra, cô chưa từng để ý bất kỳ người con trai nào khác.

Không nhớ được hình dáng của Ngả Vũ, cũng không biết nên tìm anh ta ở đâu, Đỗ Kiêu Kiêu liền nghĩ tới Đỗ Kiêu Kiêu.

Cố Bách Chu là hội học sinh, bình thường cũng tiếp xúc với rất nhiều, nên anh cũng biết những chuyện này.

Đỗ Kiêu Kiêu ôm suy nghĩ này tới tìm Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu nghe Đỗ Kiêu Kiêu nói muốn tìm Ngả Vũ, anh chỉ nhẹ nhúu mày một cái, không hỏi nhiều, dẫn cô vào trường.

Hai ngày nay vừa vặn là cuối tuần, từ lúc từ thành phố B trở về, Đỗ Kiêu Kiêu chưa từng bước chân vào trường, dù sao, trong đầu cô, cô đã tốt nghiệp lâu rồi, đâu cần tới trường nữa. May mắn Cố Nhiễm thông minh, vừa nghe Đỗ Kiêu Kiêu nói không lên lớp, cô ấy đã xin nghỉ giúp cô.

Cố Bách Chu dẫn Đỗ Kiêu Kiêu vào sân thể dục, mặc dù là chủ nhật, nhưng lại không ít người. Đỗ Kiêu Kiêu đưa mắt nhìn người con trai để trần nửa người.

Cố Bách Chu ho nhẹ một tiếng, kéo Đỗ Kiêu Kiêu ngồi vào ghế.

Đỗ Kiêu Kiêu cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng nhờ Cố Bách Chu nhắc nhở, cô đã tìm được Ngả Vũ,

Anh ta đang chơi bóng rổ cùng bạn, một cú bóng vào rổ khiến nhiều nữ sinh trên khán đài không ngừng hò hét.

Cố Bách Chu thản nhiên nhìn Đỗ Kiêu Kiêu bên cạnh, mặc dù không biết giữa Đỗ Kiêu Kiêu và Ngả Vũ có chuyện gì, nhưng trong lòng anh lại không yên.

Đỗ Kiều Kiều không có biểu hiện gì, bởi cô hiểu, nói ra thì hơi xấu hổ, nhưng thể dục chính là môn mà cô yêu nhất.

Lúc nghỉ ngơi giữa trận, Đỗ Kiều Kiều và Cố Bách Chu đi vào phòng nghỉ.

Đỗ Kiều Kiều đứng đợi bên ngoài, Cố Bách Chu vào trong gọi anh ta ra.

Lúc Ngả Vũ và Cố Bách Chu đi ra, Đỗ Kiều Kiều đang nhàm chán nhìn xung quanh. Vừa nhìn một cái, cô đã thấy được hai người kia.

Đỗ Kiều Kiều hí hóp mắt, cẩn thận nhìn Ngả Vũ.

Thực ra, dung mạo của Ngả Vũ cũng không tồi, đây cũng chính là mẫu người con trai rất được các cô gái trong trường yêu thích, hàm răng trắng lộ ra mỗi khi cười, hơn nữa, da thịt của anh ta thật sự cường tráng.

Nếu đem hai người ra so sánh, Cố Bách Chu có vẻ gầy yếu hơn anh ta, nhưng trong lòng Đỗ Kiều Kiều vẫn thích dáng người như Cố Bách Chu hơn.

Lúc anh ấy ôm mình, sức lực cũng đâu có nhỏ. Đỗ Kiều Kiều đỏ mặt, cảm thấy hình như mình đã đi sai đường rồi.

Lúc Ngả Vũ và Cố Bách Chu đi tới, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Đỗ Kiều Kiều.

Tuy vẻ mặt Cố Bách Chu không thay đổi, nhưng trong lòng anh vô cùng căng thẳng.

Ngả Vũ vô cùng sáng khoái. Anh ta cẩn thận quan sát Đỗ Kiều Kiều một chút, rồi thở dài.

Đỗ Kiều Kiều bị tiếng thở dài của anh ta làm tỉnh táo lại, lúc này, cô mới nhớ tới mục đích của mình.

Nhưng chưa kịp mở miệng, cô đã thấy Ngả Vũ chấp tay, khăn mặt trên cổ cũng rơi xuống một nửa, sắp rơi xuống bả vai.

"Học muội, em nên về đi." Ngả Vũ thản nhiên nói.

Đỗ Kiều Kiều không hiểu sao lại bị anh ta từ chối, cô đã nói gì đâu.

"Sao tôi lại phải về?" Đỗ Kiều Kiều nhú mày nói.

Ngả Vũ thở dài, "Tôi đã có người trong lòng rồi, hơn nữa, tình cảm giữa tôi và cô ấy tốt lắm, không ai có thể ngăn cản được."

Đang nói về anh ta và Đỗ Khanh Khanh à? Đỗ Kiều Kiều nhú mày, hỏi đùa: "Vậy người trong lòng của anh là ai thế nhỉ?"

Ngả Vũ khoát tay: "Không nói được, không nói được."

Đỗ Kiều Kiều cười, "Vậy, tôi đoán nhé."

"Đỗ Khanh Khanh?"

Ngả Vũ giật mình, ngạc nhiên nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Sao cô biết?"

Khanh Khanh từng nhắc nhở anh ta, không thể cho người khác biết mối quan hệ giữa hai người bọn họ được, nếu không, ngay cả làm bạn cũng không được.

Đỗ Kiều Kiều trừng mắt nhìn, "Đỗ Khanh Khanh nói cho tôi biết."

Ngả Vũ không tin, "Sao Khanh Khanh có thể nói cho cô biết được... Rốt cuộc, cô là ai?"

"Tôi à? Tôi là Đỗ Kiều Kiều."

Trong mắt Ngả Vũ đầy lòng căm thù, Khanh Khanh từng nói cho anh ta biết, cô ta có một người chị cùng cha khác mẹ, người chị đó đối xử với cô ta không tốt chút nào, lúc nào cũng bắt nạt cô ta, hơn nữa, cô chị gái kia tên là Đỗ Kiều Kiều.

"Cô là Đỗ Kiều Kiều?" Ngả Vũ tức giận, "Có phải cô hay bắt nạt Đỗ Khanh Khanh không hả?!"

Đỗ Kiều Kiều cười lạnh, cô chỉ biết, Đỗ Khanh Khanh lúc nào cũng nói cho người quen biết cô ta có một bà chị độc ác. Cho dù là trực tiếp hay gián tiếp, Đỗ Kiều Kiều trở thành người xấu cũng có một phần lỗi do cô ta.

"Tôi bắt nạt cô ta?" Đỗ Kiều Kiều bĩu môi, "Đỗ Khanh Khanh khôn lanh như khỉ, có thể bị tôi bắt nạt sao?"

Ngả Vũ không tin, Đỗ Kiều Kiều nhìn có vẻ rất hung dữ, Khanh Khanh yếu đuối như vậy, chắc chắn sẽ bị người chị gái của mình bắt nạt thường xuyên.

"Tôi cảnh cáo cô... Nếu cô dám bắt nạt Khanh Khanh, tôi cũng không khách sáo với cô đâu." Ngả Vũ giơ nắm tay lên, "Tuy tôi không đánh con gái, nhưng gì Khanh Khanh, có ngoại lệ một lần cũng chẳng sao."

Ánh mắt Cố Bách Chu lạnh lùng đứng trước Đỗ Kiều Kiều, sắc mặt không đổi nhìn Ngả Vũ.

Ngả Vũ bị ánh nhìn của anh dọa sợ, khí thế cũng nhỏ đi không ít, chỉ có cái đầu vẫn không yên ổn.

Mặc dù Cố Bách Chu có vẻ gầy, nhưng anh đã từng học võ, Ngả Vũ không chỉ nghe thôi, anh ta còn tận mắt nhìn thấy.

Hội trưởng của câu lạc bộ Taekwondo từng nói giỡn muốn khiêu chiến với Cố Bách Chu, cuối cùng, kết quả anh ta đã thua thảm...

Ngả Vũ méo miệng, dù có bị đánh một trận đi chăng nữa, anh ta thề sống chết bảo vệ Khanh Khanh.

Đỗ Kiều Kiều tựa vào vai Cố Bách Chu, nở nụ cười đắc ý nhìn Ngả Vũ.

"Anh sẽ không nghĩ người trong lòng Đỗ Khanh Khanh chính là anh đó chứ?" Đỗ Kiều Kiều cười xấu xa.

Ngả Vũ cứng họng, "Đương nhiên Khanh Khanh cũng yêu tôi rồi."

Đỗ Kiều Kiều cười nhạo, "Cô ta thích anh? Nếu cô ta yêu anh, cô ta sẽ không bao giờ mơ tưởng tới Lâm Trí Hiên của tôi rồi!"

Vừa nghe được câu nói của cô, Ngả Vũ khiếp sợ, không tin, cả ánh mắt của Cố Bách Chu cũng tối sầm lại.

Nhìn bộ dạng của Ngả Vũ chắc anh ta cũng biết Lâm Trí Hiên, Đỗ Khanh Khanh đã từng giải thích chuyện đó với anh ta, Lâm Trí Hiên chỉ đơn giản là anh ta của các cô.

"Sẽ không..."

Ngả Vũ đã bắt gặp Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên thân mật với nhau vài lần, nhưng mỗi lần như vậy, Khanh Khanh chỉ nói Lâm Trí Hiên là anh trai, sao Đỗ Kiều Kiều lại nói Khanh Khanh mơ tưởng Lâm Trí Hiên?

Thấy Ngả Vũ nửa tin nửa ngờ, Đỗ Kiều Kiều dứt khoát nói: "Ngày mai là sinh nhật của Lâm Trí Hiên, tôi có thể dẫn anh đi, để anh có thể nhìn thấy Khanh Khanh tốt bụng của anh câu dẫn đàn ông của người khác như thế nào."

Ngả Vũ run lên một cái, khẽ gật đầu xem như đồng ý.

Hoàn thành xong nhiệm vụ quan trọng, Đỗ Kiều Kiều thở dài nhẹ nhõm, chậm rãi đi trên con đường nhỏ của trường học với Cố Bách Chu.

Đây là lần đầu tiên cô về lại trường sau khi sống lại, tuy không thường xuyên tới trường, nhưng ở đây, vẫn không ít kỷ niệm.

Đương nhiên, đều là những kỷ niệm xấu.

Tâm trạng của cô khá lên rất nhiều.

Cố Bách Chu bên cạnh lúc nào cũng theo dõi Đỗ Kiều Kiều, sao không thể nhận ra vẻ mặt cô thay đổi chứ.

"Sao vậy?" Cố Bách Chu dừng lại nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều rầu rĩ, "Anh nói xem, nếu người trong lòng anh không thích anh, thì anh phải làm sao?"

Cố Bách Chu ngẩn ra, "Thích bao nhiêu?"

Nghe anh hỏi như vậy, Đỗ Kiều Kiều cũng không biết nên trả lời thế nào. Cô thích Lâm Trí Hiên bao nhiêu? Cô chỉ biết một điều, từ nhỏ Lâm Trí Hiên đã ở bên cạnh cô, đối xử với cô rất tốt. Nhưng từ khi có Đỗ Khanh Khanh, Lâm Trí Hiên đã không còn thuộc về một mình cô nữa, anh ta cũng dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Đỗ Khanh Khanh, thậm chí còn dịu dàng hơn đối với cô, anh ta sẽ vì Đỗ Khanh Khanh mà mắc cở cô, sẽ vì Đỗ Khanh Khanh mà không chú tới cô nữa.

Đương nhiên cô rất hận Đỗ Khanh Khanh, Lâm Trí Hiên vốn là của cô, nhưng Đỗ Khanh Khanh cứ thích tranh giành với cô. Nếu hỏi cô hận Đỗ Khanh Khanh bao nhiêu, cô nhất định sẽ trả lời ngay lập tức. Nhưng hỏi cô thích Lâm Trí Hiên bao nhiêu, Đỗ Kiều Kiều không biết gì cả.

Cô thích Lâm Trí Hiên vì anh ta đối xử với cô rất tốt, rất bao dung.

Chuyện này có được tính không?

Quan hệ của cô và Lâm Trí Hiên đều được mọi người công nhận, thậm chí Lâm Trí Hiên cũng ngầm thừa nhận, nhưng riêng cô, từ nhỏ cô đã thầm nghĩ, chuyện mình trở thành vợ của Lâm Trí Hiên là một chuyện vô cùng bình thường.

Nhưng cô thật sự thích Lâm Trí Hiên sao?

Đỗ Kiều Kiều sợ, cô không rõ lắm.

"Cố Bách Chu..." Giọng nói Đỗ Kiều Kiều run rẩy.

"Cảm giác thích một người như thế nào nhỉ?"

Cố Bách Chu cũng sờ nhìn Đỗ Kiều Kiều, lúc này, ánh mắt cô vô cùng mờ mịt, thậm chí có chút bất lực.

Khẽ thở dài một tiếng, Cố Bách Chu đưa tay che kín đôi mắt của Đỗ Kiều Kiều, ngăn cản tầm nhìn của hai người.

Cố Bách Chu dịu dàng nhìn cô, trong mắt tràn đầy tình yêu, "Thích một người, không có được thì đau khổ, nhưng tới khi chiếm được rồi thì lại lo sợ."

Lo... Sợ...?

Đỗ Kiều Kiều ngơ ngác.

Đúng vậy, lo sợ.

Sợ mình làm không tốt, không đối xử với cô tốt.

Sợ tình cảm của mình đối với cô ấy không đủ vững chắc, không thể làm cô ấy yêu mình.

Sợ đột nhiên một ngày nào đó phát hiện ra, đây chỉ là giấc mộng Hoàng Lương, nhưng thực ra, chính bản thân mình chưa từng có được.

Cố Bách Chu không nói cho Đỗ Kiều Kiều nghe những lời này, anh chỉ yên lặng buồn tay, nhìn cô gái trong lòng mình thích một người khác.

10. Chương 10

Hôm nay là sinh nhật của Lâm Trí Hiên, anh ta tự mình tới đón Đỗ Kiều Kiều và Đỗ Khanh Khanh, được hai chị em ra mở cửa, ánh mắt anh ta lập tức tỏa sáng.

Đỗ Kiều Kiều mặc một chiếc váy dài màu tím, vài đóa hoa lung lay trên làn váy. Đỗ Kiều Kiều hơn gầy, cô cao 1m65 nhưng chỉ nặng hơn 45 ký, vừa đúng với câu nói kia, cân nặng không hơn trăm cân, ngực không phẳng chính là lùn. Cô không lùn, chỉ là ngực không lớn.

Đỗ Khanh Khanh thì không như vậy, cô ta cũng gầy, nhưng dáng người lại rất chuẩn, bình thường, vóc dáng mê người của cô ta lúc nào cũng được bao bọc bởi những bộ quần áo rộng rãi, thế mà lúc này lại làm người ta sáng mắt.

Cô ta mặc một bộ váy trắng dài, mái tóc dài được búi cao lên, đeo thêm một chiếc vòng cổ trắng bạc, làm nổi bật chiều sâu của cổ áo chữ V.

Trên mặt Đỗ Khanh Khanh còn mang theo nụ cười ngượng ngùng như một đóa sen trắng. Đỗ Kiều Kiều bĩu môi, không cần đoán, cô cũng biết Lâm Trí Hiên bị Đỗ Khanh Khanh hấp dẫn.

Đỗ Kiều Kiều chủ động đi vòng qua xe, ngồi vào phía sau, nhường ghế bên cạnh tay lái cho Đỗ Khanh Khanh.

Từ sau khi cãi nhau một trận với Lâm Trí Hiên vì Đỗ Khanh Khanh, cô đã không còn liên lạc với Lâm Trí Hiên nữa. Lâm Trí Hiên gửi tin nhắn, gọi điện cho cô, cô vẫn không nhận như trước nữa.

Không phải cô cố ý dối, mà cô không biết nên nói gì với anh ta đây.

Lâm Trí Hiên xin lỗi cô, muốn cô tha thứ cho anh ta, hơn nữa xin cô đừng làm khó Đỗ Khanh Khanh.

Cô làm khó Đỗ Khanh Khanh khi nào? Có đôi khi, trong lòng của mỗi người vô cùng rối rắm, có chín trâu cũng không kéo lại được, huống chi anh ta đã tác động rất lớn tới Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Khanh Khanh chau mày, bị Đỗ Kiều Kiều bắt nạt.

Đỗ Khanh Khanh tủi thân, bị Đỗ Kiều Kiều bắt nạt.

Đỗ Khanh Khanh rơi lệ, bị Đỗ Kiều Kiều bắt nạt.

Đỗ Kiều Kiều vô cùng buồn bực, chẳng lẽ những người bên cạnh cô đều là thám tử sao, không thấy cũng có thể định tội cho cô, la mắng cô không chừa lại một con đường sống.

Nhưng dù sao cô cũng không thấy lạ gì.

Người khác đối xử với cô thế này, cô sẽ đối xử lại y hệt như vậy.

Cô không phải Đỗ Khanh Khanh, không có tâm địa Bồ Tát như cô ta, cũng không lấy ơn báo oán như vậy. Cô chỉ là một người bình thường, nói đúng hơn là một người vô cùng bình thường.

Đỗ Khanh Khanh thấy Đỗ Kiều Kiều ngồi phía sau, cô ta không nhìn được nhìn cô nhiều lần, ghế bên tay lái này dường như chỉ dành riêng cho Đỗ Kiều Kiều, lúc nào Đỗ Kiều Kiều cũng thoải mái chiếm chỗ ghế này.

Sắc mặt Lâm Trí Hiên không được tốt lắm, hành động này chứng tỏ Đỗ Kiều Kiều vẫn chưa tha thứ cho anh ta, nhưng anh ta cũng xin lỗi rồi, bây giờ còn tự mình tới đón cô, cô còn muốn thế nào nữa?

Không khí trong xe đột nhiên trở nên lúng túng.

Đỗ Kiều Kiều không hề hay biết gì, cô lấy di động ra, vội vàng gửi tin nhắn cho Cố Bách Chu.

Cô hỏi Cố Bách Chu có dẫn Ngải Vũ đến không.

Lâm Trí Hiên và Cố Bách Chu đều quen biết nhau, kiếp trước, Đỗ Kiều Kiều cũng tới dự sinh nhật của Lâm Trí Hiên, nhưng khi đó, mọi tâm trí của cô đều đặt lên người Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên, cô chỉ nhìn lướt qua Cố Bách Chu một lần, nên chỉ nhớ anh mang máng thôi.

Cố Bách Chu đáp lại rất nhanh, anh nói, tuy Ngải Vũ không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn bị anh lôi đi, anh còn gửi kèm theo một tấm icon.

Đỗ Kiều Kiều nở nụ cười, nhất định Cố Bách Chu đã uy hiếp Ngải Vũ rồi.

Tuy Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh không nhìn thấy nét mặt bây giờ của Đỗ Kiều Kiều, bọn họ cho rằng bây giờ, sắc mặt Đỗ Kiều Kiều nhất định rất u ám, tâm trạng không tốt.

Lâm Trí Hiên đành phá vỡ cục diện bế tắc này, "Kiều Kiều, em đang xem cái gì vậy?" Anh ta vừa lái xe vừa nhìn đằng sau, thấy Đỗ Kiều Kiều cứ mãi mê vùi đầu vào điện thoại, không biết đang chơi cái gì.

Đỗ Kiều Kiều giơ điện thoại lên, không ngẩng đầu, trực tiếp nói: "Nhắn tin."

Lâm Trí Hiên không nói gì, mấy hôm trước, anh ta có gửi cho Đỗ Kiều Kiều một tin nhắn, nhưng đã mấy ngày trôi qua cô vẫn không đáp lại một lời, bây giờ, bọn họ lại ngồi trên xe cùng nhau như vậy, chắc chắn không phải gửi cho anh ta rồi.

Đột nhiên anh ta thắng gấp một cái, khiến Đỗ Kiều Kiều suýt nữa đã ném luôn chiếc điện thoại trong tay.

”Sao vậy?” Đỗ Kiều Kiều cau mày nhìn Lâm Trí Hiên.

”Đèn đỏ thôi mà.” Lâm Trí Hiên thản nhiên đáp lại.

Đỗ Khanh Khanh thấy rõ Lâm Trí Hiên đang tức giận. Cô ta biết, mấy ngày nay Lâm Trí Hiên vẫn giữ liên lạc với Đỗ Kiều Kiều, nhưng cả hai người bọn họ vẫn chưa làm hòa với nhau.

Nếu là lúc trước, không đợi Lâm Trí Hiên mở miệng, Đỗ Kiều Kiều sẽ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, hòa giải với anh ta.

Đỗ Khanh Khanh không hiểu được Đỗ Kiều Kiều đang nghĩ gì, nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới kế hoạch chia rẽ Đỗ Kiều Kiều và Lâm Trí Hiên của cô ta.

”Tâm trạng của chị không được tốt sao?” Đỗ Khanh Khanh quan tâm hỏi.

Đỗ Kiều Kiều bực bội nhìn cô ta, chẳng lẽ trên mặt mình có viết hai chữ khó chịu sao? Sao Đỗ Khanh Khanh lại cảm thấy tâm trạng của cô không tốt hoài thế nhỉ.

Bọn cô đâu phải cặp đôi hoàn hảo... Không có thủ đoạn hay không vui đâu.

Đương nhiên Đỗ Khanh Khanh có thủ đoạn, nhưng mình cũng không mất hứng.

Ngược lại, tâm trạng bây giờ của Đỗ Kiều Kiều vô cùng tốt, bởi vì, cô chuẩn bị được xem kịch miễn phí rồi, cô hy vọng, tới lúc đó mình sẽ không cười quá to là được rồi.

Đỗ Kiều Kiều nhìn Đỗ Khanh Khanh, đôi mắt cong cong, ”Bây giờ tôi rất vui.”

Tuy Đỗ Kiều Kiều không hành động như bình thường khiến Đỗ Khanh Khanh vô cùng bất ngờ, nhưng cô ta đã quen một Đỗ Kiều Kiều sớm nắng chiều mưa rồi.

”Em cứ tưởng chị không vui, vì trước giờ chị có bao giờ ngồi sau đâu.”

Đỗ Kiều Kiều là người không chịu thua kém ai, nhưng tới mức nào nhỉ? Cô không thích người khác vượt qua cô, ngay cả chỗ ngồi cũng vậy. Ở trường, lúc nào cô cũng ngồi ở hàng thứ nhất, không phải vì ngồi trước sẽ được nghe giảng rõ hơn, mà chỉ vì cô không thích cảm giác bị người khác chắn ở đằng trước.

Mỗi lần ngồi trong xe, Đỗ Kiều Kiều đều chọn ghế bên cạnh tay lái, đây chỉ là thói quen của cô mà thôi, huống chi, cô cũng không thích Đỗ Khanh Khanh ngồi trước mình, chỉ cần hơi nhướng mắt một chút đã thấy người mình ghét, cái cảm giác này thật không dễ chịu tí nào.

Nhưng bây giờ, hình như thói quen này đã từ từ mất đi. Cô vẫn không chịu thua kém như trước, có điều không còn cố chấp nữa.

Kiếp trước cô thích hơn người, tự gây dựng sự nghiệp bằng chính tay của mình, cô xem thường Đỗ Khanh Khanh, cô ta y hệt một con ký sinh trùng, được Đỗ Hồng Bản sắp xếp tới công ty của mình.

Tuy cô có tài, có thực lực hơn Đỗ Khanh Khanh, nhưng cô không muốn làm nể, hiện thực là hiện thực, lúc cô chưa kịp làm ra kỳ tích nào, Đỗ Khanh Khanh đã cướp đi người gần gũi với cô nhất.

Cứng quá dễ gãy, cô đã hiểu được đạo lý này.

Cô có năng lực, nhưng thiếu cơ hội, nếu cô có đã có những điều kiện tốt thế này, sao lại không lợi dụng cho đáng?

Đôi khi bắt tài một chút cũng tốt, chỉ cần trong lòng mình không cảm thấy uất ức, lùi lại một bước, cũng không có gì đáng ngại.

Lần này, cô ngồi ghế sau chỉ vì cô không muốn quá gần gũi với Lâm Trí Hiên, nhưng còn một lý do khác nữa, đó chính là tầm nhìn.

Ngồi phía sau, cô có thể nhìn thấy hành động của Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh, cả những cái liếc mắt đưa tình qua tấm gương chiếu hậu.

Tất cả những chi tiết nhỏ nhặt cô đã từng bỏ qua giờ đây đã bày rõ ra trước mặt.

Chỉ cần liếc sơ qua cũng biết, giữ Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên không hề có tình cảm anh em đơn thuần.

Tuy từ lúc lên xe, Đỗ Khanh Khanh không nói chuyện với Lâm Trí Hiên quá nhiều, nhưng ánh mắt của Lâm Trí Hiên luôn luôn đặt trên người Đỗ Khanh Khanh, còn cô ta, cũng dùng đôi mắt long lanh như nước nhìn lại anh ta.

Đỗ Kiều Kiều khẽ cười, kiếp trước cô đúng là bị đui mà.

"Tôi chán ngồi ở đằng trước rồi, lâu lâu ngồi đằng sau cũng tốt." Đỗ Kiều Kiều nói một cách sâu xa.

Lâm Trí Hiên nhú mày, gần đây Đỗ Kiều Kiều đã thay đổi rất nhiều khiến anh ta không thể không để tâm tới cô.

Anh ta vẫn luôn cảm thấy Đỗ Kiều Kiều rất phiền phức, nóng nảy vô cớ, tính cách kỳ lạ, đã vậy lúc nào cũng muốn làm bạn gái anh ta. Tuy anh ta không từ chối ra mặt, nhưng lúc nào cũng ra ám hiệu.

Có điều, Đỗ Kiều Kiều không bao giờ hiểu lấy.

Nhưng bây giờ, Đỗ Kiều Kiều lại vô cùng yên tĩnh, không âm ỉ, không làm khó, cũng chẳng để ý gì tới anh ta.

Lâm Trí Hiên vẫn bình tĩnh cho rằng, Đỗ Kiều Kiều chỉ thay đổi cách tức giận mà thôi, thật ra trong lòng Đỗ Kiều Kiều vẫn còn si mê mình.

Vì vậy, sắc mặt anh ta từ từ dịu lại, "Kiều Kiều, anh biết hai ngày nay trong lòng em không thoải mái, nhưng hôm nay là sinh nhật anh, em đừng tức giận nữa."

Đỗ Kiều Kiều buồn cười nhìn Lâm Trí Hiên, sao trước kia cô không biết tên này lại mặt dày mũi lớn như vậy.

Anh nói bỏ qua thì bỏ qua sao, cái gì nói nhiều rồi nghe sẽ rất mệt đó, không hề làm gì mà đã muốn tôi tha thứ cho anh sao. Lời như vậy, cô biết đi đâu mà tìm đây?

Mặc dù trong nghĩ vậy, nhưng Đỗ Kiều Kiều miễn cưỡng nói: "Nếu hôm nay là sinh nhật anh, tôi đây đành bỏ qua cho anh vậy."

Mới là lạ!

11. Chương 11

"Nếu hôm nay là sinh nhật anh, tôi đành bỏ qua cho anh vậy."

Mặt Lâm Trí Hiên vô cùng vui vẻ, không nhịn được quay lại nắm tay Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều phản xạ có điều kiện rút tay lại, không để Lâm Trí Hiên nắm tay cô. Thấy sắc mặt Lâm Trí Hiên không tốt, Đỗ Kiều Kiều thay đổi suy nghĩ, nhẹ nhàng nói: "Hết đèn đỏ rồi, mấy cái xe đằng sau đang ầm còi thực giục chúng ta kìa."

Lúc này Lâm Trí Hiên mới phục hồi tinh thần lại, bị Đỗ Kiều Kiều từ chối, tâm trạng của anh ta trở nên bất mãn và trống rỗng. Thấy Đỗ Kiều Kiều rõ ràng vẫn còn lo lắng cho anh ta, anh ta còn sợ cái gì nữa?

Đỗ Khanh Khanh âm thầm ghi hận, khó khăn lắm cô ta mới phá được một góc, thế mà Lâm Trí Hiên lại nhanh chóng cho Đỗ Kiều Kiều một nấc thang để nhảy xuống.

Tuy trong lòng vẫn còn tức giận, nhưng trên mặt Đỗ Khanh Khanh lại hiện lên nụ cười thiên thần. Cô ta nói: "Thấy chị và anh Trí Hiên hòa giải với nhau như vậy, em thật sự rất vui mừng!":

Đỗ Kiều Kiều không nói gì, dù cô và Lâm Trí Hiên có tốt thế nào đi chăng nữa, thì Đỗ Khanh Khanh có quyền gì mà vui với mừng.

Nhưng phải nói rằng, Đỗ Khanh Khanh chỉ cần chà tay một cái đã khẳng định được sự tồn tại của mình.

Lâm Trí Hiên vừa nghe Đỗ Khanh Khanh nói vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ, trong mắt đều là vẻ cưng chiều, còn vươn tay sờ tóc Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Khanh Khanh cũng phối hợp, đỏ mặt cúi đầu.

Đỗ Kiều Kiều ngồi đằng sau chỉ nhìn mà không nói gì, cũng kỳ lạ thật, thấy hai người này hành động thân mật như vậy, lúc đầu cô có hơi tức giận nhưng bây giờ cô đã vô cùng bình tĩnh, cô đột nhiên nhớ tới lời Cố Bách Chu nói hôm qua. Cô không hiểu vì sao Cố Bách Chu lại bảo thích một người vô cùng sợ hãi. Nhưng cô hơi nghi ngờ, mình thật sự đã không còn thích Lâm Trí Hiên nữa rồi.

Không dám nghĩ tiếp, Đỗ Kiều Kiều lắc đầu nhìn điện thoại, Cố Bách Chu gửi tin nhắn nói anh đã tới nơi rồi.

Đỗ Kiều Kiều cười, cô nghĩ, mình thật sự rất muốn xem vở kịch của Đỗ Khanh Khanh.

Rất nhanh, xe đã tới trước một căn biệt thự.

Đỗ Kiều Kiều không đợi Lâm Trí Hiên mở cửa xe cho cô, cô lập tức bước xuống xe, đứng bên cạnh đợi Lâm Trí Hiên đỡ Đỗ Khanh Khanh xuống xe.

Lâm Trí Hiên cũng không để ý nhiều, tính tình của Đỗ Kiều Kiều vốn đã kỳ lạ rồi, ai biết được bây giờ trong lòng cô đang nghĩ gì.

Đỗ Kiều Kiều đi giày cao gót bước nhanh về phía trước, cô không chờ kịp muốn gặp Cố Bách Chu.

Vừa vào cửa, Đỗ Kiều Kiều liền nhìn toàn bộ đại sảnh, nam nữ đông đủ vô cùng náo nhiệt.

Cô liếc mắt một cái đã nhìn thấy Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu đang trò chuyện với một cô gái, hai người vừa cười vừa nói, đương nhiên chỉ có cô gái kia mà thôi, còn Cố Bách Chu, anh chỉ thỉnh thoảng gật đầu vài cái.

Nhưng trong mắt Đỗ Kiều Kiều, Cố Bách Chu lại đang trò chuyện rất vui vẻ với hai cô gái kia.

Không hiểu cơn giận từ đâu trỗi lên, Đỗ Kiều Kiều đi tới giữ chặt Cố Bách Chu, sắc mặt khó coi nhìn anh.

"Có vẻ anh rất vui nhỉ!" Giọng nói Đỗ Kiều Kiều trầm thấp đầy oán hận.

Cố Bách Chu bị người khác kéo ra không kịp phản ứng, chợt nghe thấy lời nói của Đỗ Kiều Kiều như đang ghen..., trong lòng anh hơi lay động, anh mỉm môi cười nhìn Đỗ Kiều Kiều.

"Cười cái gì mà cười!" Đỗ Kiều Kiều bị anh nhìn thẹn quá hóa giận, cô nhận ra, câu nói của mình khi nãy có ý nghĩa khác.

"Hôm nay em rất đẹp." Trong mắt Cố Bách Chu không che giấu vẻ tán thưởng.

Bình thường Đỗ Kiều Kiều không thích ăn mặc như vậy, nên hôm nay trang điểm lên một chút thì cũng hơi bất ngờ, nhưng ở đây cũng có thiếu gì cô gái đẹp đâu, cô không tin lời nói của Cố Bách Chu.

"Dẻo miệng quá." Đỗ Kiều Kiều liếc Cố Bách Chu một cái rồi quay mặt đi chỗ khác.

"Thật sự rất đẹp mà." Cố Bách Chu vẫn cứng đầu giữ nguyên ý nghĩ của mình.

Đẹp, đẹp em gái anh!

Đỗ Kiều Kiều quyết tâm không nói chuyện với Cố Bách Chu nữa.

Đương nhiên, Cố Bách Chu không biết Đỗ Kiều Kiều đang giận anh, anh chỉ thản nhiên cười một cái, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Đỗ Kiều Kiều.

Đúng lúc đó, một giọng nói không êm dịu tí nào vang lên.

"Học trưởng Cố." Cô gái khi này nói chuyện với Cố Bách Chu vẫn chưa đi.

"Học trưởng, nếu sau này có thời gian, em nhất định sẽ tới tìm anh." Dường như cô gái không nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu còn chưa kịp lên tiếng, Đỗ Kiều Kiều đã nổi giận trước.

Cô giữ chặt tay áo của Cố Bách Chu, bất mãn hỏi: "Cô ta tìm anh làm gì vậy?!"

Cố Bách Chu thành thật trả lời: "Tôi cũng không biết."

"Gạt người!" Đỗ Kiều Kiều nhỏ giọng quát.

"Tôi thật sự không biết mà, hay để tôi hỏi cô ta một chút nhé." Cố Bách Chu ra vẻ vô tội.

Anh thật sự không biết cô gái này đang nói cái gì, anh vẫn thất thần từ này tới giờ, lúc Đỗ Kiều Kiều chưa tới, anh không vui nổi. Còn cô gái này, anh đâu có quen biết gì, vừa này anh chỉ đáp vài tiếng theo phép lịch sự thôi mà.

Cố Bách Chu nhìn cô gái kia, thản nhiên hỏi: "Bạn học này, bạn tìm tôi có chuyện gì không?"

Cô gái kia không ngờ Cố Bách Chu lại hỏi mình như vậy, nhìn đôi mắt mê người của anh, cô gái đắm mình trong đó, "Em muốn hỏi học trưởng vài câu hỏi."

Đỗ Kiều Kiều đứng trước mặt Cố Bách Chu, gương lông mày lên, "Cô muốn tìm anh ấy tham khảo cái gì?"

Cô gái khinh bỉ thường Đỗ Kiều Kiều, "Hình như chuyện này đâu liên quan tới cô đâu cô nhỉ."

Cho tới hôm nay, Đỗ Kiều Kiều chưa từng bị ai khiêu khích như vậy, trong lòng bắt đầu nổi giận. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đùa cợt của cô gái kia, Đỗ Kiều Kiều cố gắng nhịn cơn giận của mình xuống.

Cô xoay người nghiêm túc nhìn Cố Bách Chu, "Cô ta nói không liên quan tới tôi đấy, anh nói xem?"

Cố Bách Chu cũng nghiêm túc nhìn cô, "Nếu đã không liên quan tới em thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi đâu."

Đỗ Kiều Kiều cười đắc ý, "Cô nghe chưa?"

Cô gái kia không bỏ cuộc, nhìn Cố Bách Chu, trong mắt còn có vẻ oan ức: "Học trưởng, em chỉ muốn hỏi anh vài vấn đề thôi mà."

Đỗ Kiều Kiều gờ khoe miệng lên: "Anh ấy không rảnh."

Cô gái nhìn lướt qua Đỗ Kiều Kiều, nhìn thẳng vào Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu lười biếng nói: "Tôi không rảnh."

Cô gái oán hận nhìn Đỗ Kiều Kiều, tức giận cắn răng rời đi.

Chờ cô gái kia đi rồi, Đỗ Kiều Kiều cười đắc ý, khiến trong lòng Cố Bách Chu vô cùng ngứa ngáy.

"Em quen cô ta sao?" Cố Bách Chu biết Đỗ Kiều Kiều sẽ không vô duyên vô cớ nhắm vào người khác như vậy.

"Một người đáng ghét." Đỗ Kiều Kiều nhú mày, nói qua loa.

"Nhưng mà." Đỗ Kiều Kiều hài lòng nhìn anh, "Hôm nay anh làm tốt lắm."

Trong mắt Cố Bách Chu tràn đầy ý cười, "Vậy tôi có được cái gì không?"

"Nói đi, anh muốn thưởng cái gì." Tâm trạng của Đỗ Kiều Kiều vô cùng tốt.

Cố Bách Chu nhìn đôi môi khe hở khe đóng của Đỗ Kiều Kiều, anh mím môi cười nói: "Không vội, sau này tôi sẽ tính lại."

Đỗ Kiều Kiều không quan tâm, "Vậy thì sau này lấy, tôi nói thì sẽ giữ lời, không thiếu anh đâu."

"A? Ngải Vũ đâu?" Đỗ Kiều Kiều suýt nữa đã quên mất cậu ta.

Cố Bách Chu giơ tay chỉ vào góc đại sảnh, Đỗ Kiều Kiều đảo mắt nhìn, Ngải Vũ đang trốn trong góc cầm đĩa ăn uống vui vẻ.

...

Mặt Đỗ Kiều Kiều tối sầm, cô mời Ngải Vũ đến đây không phải để cậu ta ăn.

Đỗ Kiều Kiều hùng hùng hổ hổ kéo Cố Bách Chu tới trước mặt Ngải Vũ.

Ngải Vũ ăn uống vui say, đột nhiên trước mặt tối sầm, cậu ta ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều và vẻ mặt không thay đổi của Cố Bách Chu trước mặt.

Tuy thần kinh cậu ta không ổn định, nhưng cậu ta rất nhạy cảm đấy nhé.

Đổi đầu với sát khí, Ngải Vũ sợ hãi đặt cái đĩa trong tay xuống, rồi lại cầm đưa lên trước mặt Đỗ Kiều Kiều.

"Cô... Cô muốn ăn à?"

Ha ha.

12. Chương 12

Đỗ Kiều Kiều hận sắt không rèn thành thép nhìn Ngải Vũ, trong lòng vô cùng tức giận.

Trái tim của Đỗ Khanh Khanh phải to khỏe lắm mới đi theo người như cậu ta được.

Cô lạnh lùng nhận lấy cái đĩa Ngải Vũ đưa cho, đặt mạnh xuống bàn bên cạnh. Cả bánh ngọt trong đĩa cũng rơi xuống đất.

Ngải Vũ tiếc nuối nhìn miếng bánh ngọt trên mặt đất, không tự chủ được nuốt nước miếng.

"Không ăn cũng đừng ném đi như vậy chứ..." Ngải Vũ nhỏ giọng nói thầm.

Đỗ Kiều Kiều bị cậu ta chọc giận tới mức phải bật cười.

"Tôi mời anh tới đây không phải để anh ăn!" Đỗ Kiều Kiều hận không thể mở đầu anh ra xem có gì trong đó.

Ngải Vũ rụt cổ lại, tủi thân nhìn cô, "Buổi tối tôi vẫn chưa được ăn no..."

Đỗ Kiều Kiều hết than lại thở.

"Anh có thể ăn, nhưng không được để Đỗ Khanh Khanh thấy anh đâu đó. Biết không?"

Ngải Vũ vừa nghe thấy ba chữ Đỗ Khanh Khanh, đôi mắt lập tức sáng rực lên, nhưng khi Đỗ Kiều Kiều nói hết câu, ánh sáng trong mắt liền bị dập tắt.

"Ừm..." Ngải Vũ cúi thấp đầu ngậm ngộ đáp lại, nhìn chẳng khác gì một chú cún bị chủ nhân bỏ rơi.

Đỗ Kiều Kiều không đành lòng thấy cậu ta như vậy.

Lúc rời đi, Đỗ Kiều Kiều cau mày nhìn Cố Bách Chu, "Có phải tôi đối xử với anh ta hơi tàn nhẫn quá rồi không?"

Cố Bách Chu dừng bước, anh nhìn chằm chằm.

"Em chỉ muốn tốt cho cậu ta thôi mà." Cố Bách Chu chắc chắn nói.

Đỗ Kiều Kiều không kiên nhẫn gì, "Tôi chỉ đang lợi dụng anh ta mà thôi!"

"Để đối phó với Đỗ Khanh Khanh không chỉ có một cách."

Đỗ Kiều Kiều đi tiếp, không để ý tới anh nữa.

"Mà đó cũng không phải cách tốt nhất."

Đỗ Kiều Kiều hơi dừng chân, nhưng cuối cùng, cô cũng dừng lại hẳn.

Cố Bách Chu luôn nói trúng tim đen. Đúng, thực ra Ngải Vũ cũng không có tác dụng là bao, chỉ cần là Đỗ Khanh Khanh chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện lớn.

Cuối cùng, người được lợi không phải là Đỗ Kiêu Kiêu mà là Ngải Vũ.

Vì kể từ đây, cậu ta có thể thoát khỏi Đỗ Khanh Khanh, tiếp tục tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình.

"Sao lại đối xử tốt với cậu ta như vậy?" Cố Bách Chu đi tới cạnh cô, nhẹ nhàng hỏi.

Đỗ Kiêu Kiêu cúi đầu nhìn mũi giày, không nói gì.

Ánh mắt Cố Bách Chu buồn bã, nhìn thấy bộ dạng này của Đỗ Kiêu Kiêu, anh thừa nhận, mình hơi ghen tị.

Một lát sau, Đỗ Kiêu Kiêu mới thấp giọng nói: "Vì anh ta đã từng giúp tôi."

Cố Bách Chu nhú mày, anh không biết Ngải Vũ và Đỗ Kiêu Kiêu đã gặp nhau khi nào, nhưng nhìn thấy biểu hiện hôm qua của Ngải Vũ, anh chắc chắn đó là lần đầu tiên cậu ta gặp Đỗ Kiêu Kiêu.

Đỗ Kiêu Kiêu không tiếp tục giải thích, Cố Bách Chu đương nhiên không biết, vì đó đã là chuyện của kiếp trước.

Kiếp trước, Ngải Vũ cũng phát hiện ra bộ mặt thật của Đỗ Khanh Khanh, nhưng đó là khi Đỗ Khanh Khanh đã lợi dụng cậu ta làm rất nhiều chuyện. Bao gồm chuyện giúp cô ta đối phó với Đỗ Kiêu Kiêu.

Sau khi cậu ta phát hiện mình đã sai, cậu ta liền đi tìm Đỗ Kiêu Kiêu, cho cô một khoản tiền trong lúc khó khăn nhất.

Nếu không có khoản tiền kia, Đỗ Kiêu Kiêu sẽ trở lại như ngày xưa một cách dễ dàng, nhưng sau này cô mới biết được, đó là số tài sản cuối cùng của Ngải Vũ, bởi cậu ta đã bị Đỗ Khanh Khanh lừa tới nỗi trắng tay.

Sau đó, Đỗ Kiêu Kiêu không biết Ngải Vũ đã đi đâu, Cố Nhiễm đã từng nói với cô, từ khi Ngải Vũ rời khỏi Đỗ Khanh Khanh, cậu ta sống rất tốt.

Bây giờ được sống lại lần nữa, cô đã cẩn thận suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Đúng là Ngải Vũ đã giúp Đỗ Khanh Khanh làm rất nhiều chuyện, nhưng cậu ta cũng chỉ là người bị hại mà thôi, đã vậy, cuối cùng cậu ta đã giúp cô một tay.

Bây giờ mình có thể thay đổi rất nhiều chuyện, giúp Ngải Vũ một tay để chính mình không phải suốt ngày lo nghĩ mình thiếu nợ anh ta.

Nói cho cùng, cô vẫn là một Đỗ Kiêu Kiêu độc ác ích kỷ.

Tâm trạng của Đỗ Kiêu Kiêu suy sụp, thực ra, Cố Bách Chu không cần phải tham gia vào chuyện của cô và Đỗ Khanh Khanh, anh là một người bạn tốt, trông lòng Đỗ Kiêu Kiêu không muốn cho anh biết mặt xấu của mình. Cô vô cùng mâu thuẫn, rõ ràng cô không phải là người hay lo lắng chuyện mình bị người khác dòm ngó, nhưng lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi rụt rè, thật chẳng giống cô tí nào.

Cố Bách Chu thấy Đỗ Kiêu Kiêu cúi đầu không nói gì, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, anh vươn tay vuốt tóc cô.

Nhìn thấy Đỗ Kiêu Kiêu muốn tức giận như một con mèo nhỏ khi bị vuốt lông, Cố Bách Chu mấp máy môi.

Anh nghĩ, cô gái kỳ quái này, tốt nhất nên được anh ôm vào lòng yêu thương.

"Kiêu Kiêu!" Bỗng một người không biết tốt xấu xuất hiện vào đúng lúc này.

Người không biết tốt xấu chính là chủ nhân của bữa tiệc tối nay - Lâm Trí Hiên.

Đỗ Khanh Khanh kéo Lâm Trí Hiên tới chỗ Đỗ Kiêu Kiêu và Cố Bách Chu.

Đỗ Kiêu Kiêu dám khẳng định, khi nhìn thấy Cố Bách Chu, đôi mắt Đỗ Khanh Khanh đã sáng rực lên.

Cô đề phòng nhìn Đỗ Khanh Khanh, sau đó theo bản năng che chắn Cố Bách Chu ở sau lưng.

Hai giây sau cô mới phát hiện hành động của mình rất ngu xuẩn. Cô chỉ cao 1m6 thôi, làm sao che được một người cao tận 1m8 chứ.

Quả nhiên, khi cô cứng ngắt xoay người lại, cô đã nhìn thấy khoe miệng của Cố Bách Chu giờ lên ít nhất mười độ.

Đỗ Kiều Kiều chán nản nắm chặt tay, có trời mới biết tại sao cô lại đột nhiên làm vậy.

Lâm Trí Hiên cũng không chú ý tới hành động này của Đỗ Kiều Kiều, anh ta chỉ biết, Đỗ Kiều Kiều có quen với Cố Bách Chu.

Ba anh ta đã từng nói, người của Cố gia rất khó tiếp cận.

Khó khăn lắm anh ta mới tới gần Cố Bách Chu, lần sinh nhật, anh ta cố ý mời anh để xây dựng mối quan hệ.

"Kiều Kiều, em quen Cố Bách Chu sao?" Lâm Trí Hiên cười hỏi.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy nụ cười Lâm Trí Hiên không có ý tốt gì. Thế nên, cô lạnh nhạt nói: "Có nói chuyện vài lần, không tính là quá thân."

Đỗ Khanh Khanh đi lên vài bước, giống như đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, cô ta vui mừng lớn tiếng nói: "Đây chẳng phải là người bạn học hôm trước đã chở chị về nhà sao?"

Mặt Đỗ Kiều Kiều biến sắc, cô oán hận nhìn cô ta, nếu Đỗ Khanh Khanh không cố ý, thì chắc chắn cô ta muốn đập đầu vào đầu Đỗ Kiều Kiều.

Lâm Trí Hiên nghe vậy..., nụ cười trên mặt nhạt đi vài phần.

"Thì ra Kiều Kiều và Cố Bách Chu đã quen biết nhau rồi."

Đỗ Kiều Kiều không hiểu rõ cuộc anh ta có ý gì, nhưng cô cũng không định giải thích, quen biết thì quen biết, có gì ghê gớm đâu.

Nhưng Cố Bách Chu sau lưng dường như không phát hiện ra cơn sóng lớn đang ập tới giữa ba người, anh đi tới trước mặt Lâm Trí Hiên, nhẹ nhàng gạt đầu, lịch sự nói, "Chúc mừng sinh nhật."

Lâm Trí Hiên không ngờ anh lại chúc mừng sinh nhật mình, nhưng anh ta cũng nhanh chóng phản ứng lại, cười đáp: "Cảm ơn."

Đỗ Khanh Khanh chen vào một câu, "Hôm nay là sinh nhật của anh Trí Hiên, em có chuẩn bị cho anh một món quà rất đặc biệt đó."

Nói xong, cô ta nghịch ngợm trừng mắt nhìn Lâm Trí Hiên.

Lâm Trí Hiên cũng cương chiều nhìn cô, "Là món quà đặc biệt gì vậy?"

Đỗ Khanh Khanh lắc đầu, "Lát nữa anh sẽ biết ngay thôi."

Dường như cô ta lại nhớ được cái gì đó, ánh mắt đầy mong đợi nhìn Đỗ Kiều Kiều.

"Còn chị? Chị tặng cái gì cho anh Trí Hiên vậy?"

Lâm Trí Hiên vừa nghe xong cũng có hơi mong chờ nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều biết trước cũng có sẽ có chuyện này, nhưng cô thầm nói trong lòng, không ổn rồi, cô đã quên chuẩn bị quà cho Lâm Trí Hiên.

Mấy ngày nay cô bận phải nghĩ xem, phải đối phó với Đỗ Khanh Khanh thế nào trong sinh nhật của Lâm Trí Hiên, nhưng ngược lại cô lại quên mất sinh nhật của Lâm Trí Hiên.

Cô cảm thấy Đỗ Khanh Khanh nhất định đã thấy cô tới tay không nên mới dám hỏi như vậy.

Chuyện này hơi phiền phức rồi, Đỗ Kiều Kiều không biết nên nói thế nào.

"Quà của Kiều Kiều đang ở trên xe tôi, tôi và Kiều Kiều sẽ đi lấy ngay đây." Cố Bách Chu đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng giải vây cho Đỗ Kiều Kiều.

Nói xong câu đó, anh không thèm nhìn phản ứng của những người khác, kéo Đỗ Kiều Kiều đi ra cửa.

Đỗ Kiều Kiều để mặc anh kéo đi, cô ngạc nhiên nhìn Cố Bách Chu, cảm giác kỳ lạ trong lòng sắp phun thẳng ra ngoài luôn rồi.

Người này, những lúc cô đau khổ, anh sẽ xuất hiện giúp đỡ cô. Lúc cô bất lực, anh cũng đưa tay ra giúp cô. Lúc cô cần sự trợ giúp, anh không do dự đồng ý ngay.

Bây giờ, anh lại giúp cô một lần nữa.

Người ta nói quá tam ba bận, Cố Bách Chu đã giúp cô rất nhiều, tại sao lại phải làm như vậy? Bọn họ... Đâu có thân thiết gì với nhau.

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, cô nghiêm túc nhìn Cố Bách Chu, thầm đoán trong lòng, nhưng sao có thể như vậy được? Trong miệng mọi người, cô là một Đỗ Kiều Kiều độc ác.

Cố Bách Chu không biết, chỉ vì hành động của anh, suýt nữa Đỗ Kiều Kiều đã chạm đến suy nghĩ nội tâm của anh. Bây giờ anh rất vui, đặc biệt vui vẻ.

Đỗ Kiều Kiều không chuẩn bị quà sinh nhật cho Lâm Trí Hiên, vậy có nghĩa, bây giờ cô đã không còn để ý tới Lâm Trí Hiên nữa rồi phải không?

Nghĩ tới chuyện này, Cố Bách Chu không kìm nén được vui sướng trong lòng.

Nhìn theo bóng lưng của Cố Bách Chu và Đỗ Kiều Kiều, Đỗ Khanh Khanh nói: "Tình cảm của bọn họ tốt thật."

Giọng nói của cô ta không lớn không nhỏ, nhưng vừa đủ để Lâm Trí Hiên đứng bên cạnh nghe được.

Sắc mặt Lâm Trí Hiên u ám nhìn chằm chằm Cố Bách Chu nắm chặt tay Đỗ Kiều Kiều, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

13. Chương 13

Cố Bách Chu và Đỗ Kiều Kiều ra khỏi đại sảnh, tới ngoài cửa.

Một cơn gió lạnh thổi ngang Đỗ Kiều Kiều, khiến cô tỉnh táo lại.

"Bây giờ chúng ta đi đâu mua quà bây giờ?"

Cố Bách Chu không nói gì, kéo Đỗ Kiều Kiều tới bãi đậu xe.

Hai người đi tới một chiếc xe đắt tiền.

"Này!" Đỗ Kiều Kiều liếc mắt nhìn anh, "Chẳng phải anh không biết lái xe sao?"

Về mặt Cố Bách Chu thản nhiên: "Tôi nói không biết lái xe hồi nào."

Đỗ Kiều Kiều cẩn thận suy nghĩ lại, phát hiện từ đầu tới cuối anh chàng này chưa từng nói mình không biết lái xe.

"Vậy không phải anh đã từng nói anh không có bằng lái sao?" Đỗ Kiều Kiều nhớ lúc đó cô cũng có hỏi chuyện bằng lái của anh, nhưng Cố Bách Chu chỉ lắc đầu.

Trong mắt Cố Bách Chu mang theo ý cười, "Ý của tôi là tôi không mang theo bằng lái."

...

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy bề ngoài của Cố Bách Chu rất mê người, nhìn lịch sự đó, nhã nhặn đó, nhưng thực ra vô cùng xấu bụng.

Thấy Cố Bách Chu tươi cười, Đỗ Kiều Kiều nghiêng rằng, "Anh đừng nói có quà cũng là lừa tôi đó chứ."

Cố Bách Chu không nói gì, chỉ cười cười nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Lát sau, Đỗ Kiều Kiều cũng hiểu được, bất đắc dĩ hỏi: "Vậy chúng ta nên làm gì đây?"

Cố Bách Chu vẫn lạnh nhạt như trước, "Thì cứ nói là quên mang theo thôi."

"Vậy sao khi này anh không nói như vậy?" Đỗ Kiều Kiều không thể hiểu được suy nghĩ của Cố Bách Chu.

"Vì tôi không muốn nhìn thấy anh ta."

...

Lý do này rất tốt. Đỗ Kiều Kiều sắp bị anh thuyết phục tới nơi rồi.

"Vậy anh dẫn tôi tới đây làm gì?"

"Chúng ta đi hóng gió." Lúc nói câu này, ánh mắt Cố Bách Chu vô cùng chân thành, khiến Đỗ Kiều Kiều thẹn quá hóa giận với anh.

Sao lại có tên ngốc này thế nhỉ? Đỗ Kiều Kiều nghĩ.

"Em không muốn đi sao?" Trong mắt Cố Bách Chu hiện lên vẻ mất mát.

Đỗ Kiều Kiều nghĩ, tôi muốn đi nhưng làm sao có thể không xem kịch được?

Nhưng nhìn thấy đôi mắt chán nản của Cố Bách Chu, Đỗ Kiều Kiều hơi do dự, có nên đi không đây?

Cố Bách Chu rũ mắt xuống, hàng lông mi dài run lên, đánh một cái vào lòng Đỗ Kiều Kiều.

"Đi đâu?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Cố Bách Chu gờ khóe môi lên, đôi mắt u ám khi này đã sáng bừng lên, khiến tim Đỗ Kiều Kiều đập chậm một nhịp.

Nhìn bóng lưng của Cố Bách Chu, Đỗ Kiều Kiều nhắc: "Nhưng không được đi lâu đâu đó, nếu không thì hơi mất lịch sự."

Tuy cô không muốn ở đây, nhưng phép lịch sự thì phải có.

"Tôi biết rồi." Cố Bách Chu đáp.

Lúc Cố Bách Chu chuẩn bị mở cửa ngồi vào xe, đột nhiên, cô nhìn thấy Cố Bách Chu lấy một chiếc xe đạp từ trong cốp xe ra.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy, nếu bây giờ Cố Bách Chu có lấy ra chiếc máy bay nào đi chẳng nữa cô cũng không ngạc nhiên.

Anh ta thích đi xe đạp tới vậy à? Đỗ Kiều Kiều yên lặng nghĩ.

Thực ra, Đỗ Kiều Kiều không biết, suy nghĩ của Cố Bách Chu rất đơn giản, đi xe đạp..., Đỗ Kiều Kiều bắt buộc phải ôm anh.

"Chúng ta đi vòng vòng xung quanh đây, hóng gió một chút rồi về." Cố Bách Chu nhìn Đỗ Kiều Kiều, dường như muốn hỏi ý kiến cô.

Đỗ Kiều Kiều cúi đầu suy nghĩ, rồi nói: "Được."

Cố Bách Chu dắt xe đạp ra khỏi bãi đậu xe, sau đó ngồi lên chờ Đỗ Kiều Kiều chậm rãi đi tới.

Cố Bách Chu ngồi trên xe đạp như một chàng trai ngây ngô chờ đợi cô gái mình thầm yêu, trong mắt mang theo một chút vui sướng.

Đỗ Kiều Kiều bước đi, cơn gió nhẹ nhàng thổi ngang qua, đôi mắt của cô dường như có thể nhìn thấy Cố Bách Chu hơi cười, trái tim cô bất chợt đập rộn lên.

Mặt cô hơi hồng, cũng không hiểu được tại sao lại hồng.

Đi tới trước mặt Cố Bách Chu, Đỗ Kiều Kiều đột nhiên cảm thấy muốn chạy trốn đi.

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện, Đỗ Kiều Kiều lập tức xoay người chạy trốn, không biết có phải Cố Bách Chu đã biết được suy nghĩ của cô hay không, anh liền kéo Đỗ Kiều Kiều.

"Mau lên đây, tôi chở em đi dạo."

Cô cúi đầu nhìn bàn tay hai người đang nắm lấy nhau. "Thành thật", "Thành thật", "Thành Thật". Đỗ Kiều Kiều dường như nghe thấy tiếng đập của trái tim mình. Cô chột dạ nhìn Cố Bách Chu, chợt phát hiện, không biết từ khi nào, tai anh cũng đã ửng hồng.

Đỗ Kiều Kiều mấp máy môi, nở một nụ cười, cô ngồi xuống phía sau.

Ôm lấy bờ hông gầy gò của Cố Bách Chu, Đỗ Kiều Kiều nhớ tới trò đùa hôm đó, cô khiêu khích nhéo hông Cố Bách Chu một cái.

Cố Bách Chu vẫn không nói gì, anh lặng lẽ tính, đây là lần thứ hai.

Đỗ Kiều Kiều thấy Cố Bách Chu không có phản ứng gì đặc biệt, không có ý nghĩa gì nữa rồi, cô tức giận thu tay lại.

Thực ra, phong cảnh xung quanh của căn biệt thự này rất đẹp, đặc biệt là buổi tối hôm nay..., có thể nhìn thấy cả bầu trời sao lấp lánh.

Cố Bách Chu đạp xe không nhanh không chậm, chao đảo chở Đỗ Kiều Kiều.

Một nơi rộng lớn thế này nhưng chỉ có hai người đạp xe đi dạo, có lẽ bởi vì thời tiết hôm nay rất đẹp, nên sao trời cũng không ít.

Tóm lại, Đỗ Kiều Kiều như bị ma xui quỷ ám dựa mặt vào lưng Cố Bách Chu.

Dường như Cố Bách Chu chẳng hay biết gì cả, anh tập trung đạp xe, nhưng anh lặng lẽ khom lưng xuống, để mặc cô gái nào đó có thể dựa thoải mái hơn.

"Cố Bách Chu." Đột nhiên Đỗ Kiều Kiều lên tiếng.

"Ừm." Cố Bách Chu thấp giọng trả lời.

"Sao anh lại quen với Lâm Trí Hiên vậy?" Cô nhớ không lầm hình như Lâm Trí Hiên học trên Cố Bách Chu một khóa.

"Tôi gặp anh ta ở một bữa tiệc."

"Anh ta đi theo nói chuyện với tôi."

Đỗ Kiều Kiều hơi tò mò, cô biết tính cách của Lâm Trí Hiên, tuy anh ta nhìn có vẻ dịu dàng vô hại, nhưng bên trong là một người vô cùng kiêu ngạo, người có thể khiến anh ta chủ động tới gần rất ít.

Kiếp trước cô không biết Cố Bách Chu là ai, chỉ biết anh chàng này học rất giỏi, lại có năng lực. Cô cũng từng nghe nói, hình như nhà Cố Bách Chu rất có tiền.

"Này." Đỗ Kiều Kiều chọc tay vào lưng Cố Bách Chu, "Nhà anh làm gì vậy?"

Cố Bách Chu không ngờ Đỗ Kiều Kiều lại hỏi chuyện này, nghĩ một hồi, anh nói: "Có xem là kinh doanh đi."

À.

Đỗ Kiều Kiều tự hỏi, họ Cố, kinh doanh, tài sản không ít.

Họ Cố?

Đỗ Kiều Kiều to gan đoán:

"Anh biết Cố Hoàn Lăng không?"

Cố Bách Chu nghi ngờ nhìn cô, "Biết."

"Ông ấy là gì của anh?"

”Ba.”

”Văn Mạn là gì của anh?”

”Mẹ.”

Đỗ Kiều Kiều hít sâu một hơi, ”Cố Thái Thanh là...”

”Ông nội của tôi.”

Nghe Đỗ Kiều Kiều nói tên người thân của mình, sắc mặt Cố Bách Chu vẫn không thay đổi, nhưng Đỗ Kiều Kiều không thể bình tĩnh được.

Nhà Cố Bách Chu đâu phải chỉ có tiền, mà rất nhiều tiền mới đúng.

Ông nội của anh - Cố Thái Thanh là một quân nhân, cống hiến không ít cho quốc gia, có thể nói, ở thành phố B này, ông lão là một trong những quân nhân có tiếng.

Ba của Cố Bách Chu cũng là một nhân vật truyền kỳ. Theo lý thuyết mà nói, Cố Hoàng Lăng là con ông cháu cha, không có gì ngạc nhiên nếu ông tiếp tục đi theo con đường chính trị này. Nhưng từ nhỏ, ông đã không có hứng thú gì với chính trị, một lòng một dạ muốn kinh doanh, ông lão cũng không ngăn cản ông, để mặc ông muốn làm gì thì làm. Không ngờ, Cố Hoàng Lăng thật sự có tài kinh doanh. Ông dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, tự mình sáng lập tập đoàn Cố Thị.

Còn Văn Mạn là vợ của Cố Hoàng Lăng, tình yêu của họ luôn là chủ đề được mọi người quan tâm tới.

Lẽ ra một người giàu có, năng lực không kém, dáng vẻ không tệ như Cố Hoàng Lăng, lúc nào cũng có một khoản nợ phong lưu. Nhưng ông thì khác, ông giữ mình trong sạch, sự nghiệp thành công, nhưng ông cũng chỉ có một mình, chưa bao giờ có tiếng xấu.

Tất cả mọi người đều rất mong chờ ngày hoàng tử gặp được người trong mộng của mình, cô ấy sẽ là một cô gái nghèo khó, nhưng tâm địa hiền lành, khuôn mặt xinh đẹp.

Văn Mạn xuất hiện vào chính lúc đó. Sự xuất hiện của bà đã phá vỡ suy đoán của mọi người.

Đời thường không như truyện cổ tích, Văn Mạn không xinh đẹp, thậm chí là rất bình thường. Nhưng khí chất trên người bà khiến nhiều người khâm phục.

Trong bức ảnh đầu tiên chỉ chụp được một bên của Văn Mạn, bà mặc bộ sườn xám màu xanh biển, nở nụ cười yếu ớt.

Tấm hình này khiến mọi người hiểu rõ vì sao Cố Hoàng Lăng lại yêu bà. Bởi vì, bà là người phù hợp với mọi tiêu chuẩn của người tình trong mộng.

Về thân thế của Văn Mạn luôn là một bí ẩn, không ai biết bà là ai, giàu có hay nghèo khổ, bà như từ trong một nơi nào đó xuất hiện, khiến người khác không kịp xoay sở.

Thậm chí những phóng viên chuyên nghiệp theo dõi bọn họ, muốn tìm được một chút thông tin của Văn Mạn, nhưng cũng không có kết quả gì, bởi không có chút tin tức nào của Văn Mạn được đào lên. Không biết có thể vì Cố Hoàng Lăng đã che dấu tốt qua không, nói chung, mọi người chỉ biết tên và vẻ ngoài của bà.

Sự tồn tại của Cố Bách Chu không phải là bí mật, ngay từ lúc còn nhỏ, anh đã bị truyền thông đưa tin, chẳng biết vì sao, từ khi Cố Bách Chu mười ba tuổi thì không còn bất kỳ tin tức nào liên quan tới anh nữa, mọi người đều nói Cố Hoàng Lăng đã đưa anh ra nước ngoài, nhưng không ngờ anh lại ở thành phố Z học.

Đỗ Kiều Kiều không ngờ anh lại là con trai của Cố Hoàng Lăng, dù sao Cố Bách Chu khiêm tốn, làm người khác không thể đoán được.

Là một phú nhị đại (thế hệ con cháu nhà giàu), dù không cố ý, nhưng trên người anh cũng tỏa ra cảm giác không giống những người khác. Ví như Lâm Trí Hiên.

Gia cảnh của Lâm Trí Hiên rất ưu tú, ở thành phố Z này cũng coi như là có mặt mũi.

Đôi khi anh ta cũng vô tình kiêu ngạo để người khác biết anh ta không giống với những người khác, mặc dù biểu hiện vô cùng dịu dàng.

Đỗ Kiều Kiều cũng là người kiêu ngạo, từ nhỏ cô đã có gia cảnh tốt, rất nhiều người cưng chiều cô, trừ cái tính kiêu ngạo ra, Đỗ Kiều Kiều cũng là một người ưu tú.

Kiếp trước, Đỗ Khanh Khanh cướp đi Đỗ Hồng Bân, gián tiếp gây vỡ tình cảm của Đỗ Kiều Kiều và Lâm Trí Hiên. Nhưng cũng không thể làm cô bỏ đi cái tính kiêu ngạo của mình.

Ngay cả Đỗ Khanh Khanh cũng kiêu ngạo, nhưng trời sinh cô ta là người đẹp, đàn ông con trai yêu mến cô ta cũng chỉ là chuyện bình thường. Nên cô ta rất hận Đỗ Kiều Kiều, bởi sự tồn tại của Đỗ Kiều Kiều nhắc nhở cô ta chỉ là một đứa con riêng mà thôi.

Mà Cố Bách Chu không giống như vậy, anh ưu tú hơn bọn họ rất nhiều, còn khiêm tốn hơn cả. Kiếp trước, Đỗ Kiều Kiều chỉ xem Cố Bách Chu là một đối thủ mạnh, hoàn toàn không biết anh có gia thế hùng hậu như vậy.

Bây giờ thì cô đã biết vì sao Lâm Trí Hiên đã nịnh bợ Cố Bách Chu như vậy rồi, cũng rất đáng giá để anh ta bỏ đi tính kiêu ngạo mà kết bạn với anh.

Đỗ Kiều Kiều hơi ngẩn người, cô nhìn người con trai trước mắt, cảm xúc trong lòng vô cùng phức tạp.

Cô biết có rất nhiều người đối xử tốt với cô chỉ vì gia đình cô, ngay cả Lâm Trí Hiên cũng không ngoại. Thực ra, cô vẫn luôn biết rõ, cô chỉ có tác dụng làm cầu nối cho hai nhà Lâm Đỗ mà thôi, nhưng cô vẫn cố chấp cho rằng mình và Lâm Trí Hiên thật lòng yêu nhau, không phải không có những cảm xúc của hôn nhân, nhưng mãi đến khi cô phát hiện Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh ở cùng nhau.

Cô hiểu, nếu cây cầu này không phải là cô, Đỗ Khanh Khanh cũng có thể thay thế.

Nhưng Cố Bách Chu đối xử với cô tốt như vậy, anh có mưu đồ gì đây?

14. Chương 14

"Anh..." Đỗ Kiều Kiều chỉ nói một chữ rồi không biết nói gì nữa.

Cố Bách Chu dừng xe, gương mặt nghiêm túc chưa từng thấy bao giờ, anh nhìn Đỗ Kiều Kiều nói: "Kiều Kiều, tôi và Lâm Trí Hiên không giống nhau."

Đỗ Kiều Kiều cau mày: "Tôi biết hai anh không giống nhau."

Cố Bách Chu như được cổ vũ, nghiêm túc hỏi, "Khác nhau ở đâu?"

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều hơi phiền muộn, bây giờ cô không muốn nói gì cả.

Cố Bách Chu nhìn cô, cố chấp hỏi: "Rốt cuộc là khác nhau ở đâu?"

Đỗ Kiều Kiều tức giận, không nghĩ ngợi gì lập tức trả lời: "Anh đẹp trai hơn anh ta!"

...

Cô thật sự muốn khâu miệng mình lại, mấy người tin sao?

Cố Bách Chu nghe xong liền ngẩn người, sau đó không che giấu được ý cười.

"Thì ra tôi đẹp trai như vậy." Anh vừa nói vừa gật đầu, giống như mới biết được sự thật này."

"Đừng nói nữa!" Đỗ Kiều Kiều nổi giận.

"Sao không được nói nữa?" Cố Bách Chu nghi ngờ nhìn cô.

Mặt Đỗ Kiều Kiều đỏ bừng lên, "Nói chung là không được nói nữa."

"Nhưng em nói tôi rất đẹp trai mai."

Đẹp cái em gái anh!

Đỗ Kiều Kiều xoay người không nhìn anh nữa.

Cố Bách Chu bước xuống xe, đi vòng qua sau nhìn mặt Đỗ Kiều Kiều.

"Em giận à?"

Đỗ Kiều Kiều đỏ mặt, sao lại nói vậy, cô không giận, cô chỉ hơi ngượng mà thôi.

Bị Cố Bách Chu nhìn chăm chăm như vậy, Đỗ Kiều Kiều hơi có áp lực.

"Tôi không giận." Hơn nửa ngày cô mới nói được những lời này.

Cố Bách Chu càng không hiểu, trong lúc anh đang chuẩn bị hỏi thêm, Đỗ Kiều Kiều vội vàng ngắt lời anh.

"Không được hỏi nữa!"

Đỗ Kiều Kiều xuống xe, lắp bắp nói: "Chúng ta về thôi."

Tuy trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng Cố Bách Chu vẫn ngoan ngoan im lặng đẩy xe đi Đỗ Kiều Kiều, chậm chạp đi về,

Không bị hỏi nữa, Đỗ Kiều Kiều rất hài lòng. Nói thừa, anh biết được tâm tư của con gái sao?

Hai người cất xe đạp xong liền đi tới vườn hoa trong khu biệt thự, nhưng Đỗ Kiều Kiều tới đây là có mục đích.

Đi tới đi lui bọn họ chợt nghe tiếng nói chuyện yếu ớt.

Đến rồi!

Đỗ Kiều Kiều hơi chấn động.

Kéo Cố Bách Chu trốn vào dưới một tàng cây.

Nhìn vào nơi âm thanh truyền, đúng là Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh rồi.

Cố Bách Chu nhìn thấy Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh, đôi mắt anh ảm đạm một chút.

Đỗ Kiều Kiều không hề hay biết, cô nín thở, cẩn thận lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người kia.

"Anh Trí Hiên, em có một món quà đặc biệt dành cho anh." Giọng nói thẹn thùng của Đỗ Khanh Khanh truyền tới.

Tiếp đó, Lâm Trí Hiên cười to, "Ha ha ha, quà gì thế?"

Đỗ Khanh Khanh đỏ mặt, "Anh Trí Hiên nhắm mắt lại trước đã."

Lâm Trí Hiên dường như đã đoán được, anh ta nhú mồm, nhưng vẫn nhắm mắt lại.

Nhìn Đỗ Khanh Khanh nhón chân đưa đôi môi mình về phía Lâm Trí Hiên, Cố Bách Chu lặng lẽ nhìn thoáng qua Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều vô cùng bình thản, thậm chí trong lòng cô không có một tia gợn sóng.

Nhìn thấy môi hai người sắp dán vào nhau, đột nhiên một tiếng kêu cắt đứt nụ hôn của Đỗ Khanh Khanh.

"Khanh Khanh!"

Đi theo Đỗ Khanh Khanh tới đây, Ngã Vũ không nhịn được lên tiếng.

Cậu ta bước lên, nhìn thẳng và Đỗ Khanh Khanh.

Sự xuất hiện của Đỗ Khanh Khanh khiến Ngã Vũ sợ hãi không thôi, Lâm Trí Hiên cũng ngạc nhiên mở mắt ra.

"Ngã, Ngã Vũ?" Đỗ Khanh Khanh hơi luống cuống, "Sao anh lại ở đây?"

"Khanh Khanh, người trong lòng em là anh ta sao?" Ngã Vũ khó tin nhìn cô ta.

Vừa dứt lời, Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên đều ngẩn người, không khí mập mờ lập tức bị phá hư không còn gì.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng.

"Em thích anh ta sao?" Ngả Vũ vẫn chưa từng bỏ ý định.

"Ngả Vũ..." Đôi mắt ửng hồng của Đỗ Khanh Khanh nhìn anh ta.

Nhìn thấy Đỗ Khanh Khanh như vậy, Ngả Vũ vừa đau vừa mềm lòng, cậu ta thất vọng nhắm chặt mắt, xoay người rời đi.

Đỗ Kiều Kiều thấy thế thở dài, nhất định Ngả Vũ đã hết hy vọng rồi.

Ngả Vũ đi rồi, Đỗ Khanh Khanh vội vàng nhìn Lâm Trí Hiên bên cạnh.

Cô ta tủi thân gọi: "Anh Trí Hiên..."

Tuy Lâm Trí Hiên hơi không đành lòng, nhưng cũng không quên hỏi "Khanh Khanh, cậu ta là..."

"Anh, anh ấy là Ngả Vũ." Đỗ Khanh Khanh sờ sờ nói.

"Cậu ta thích em, đúng không?" Lâm Trí Hiên dịu dàng hỏi.

Đỗ Khanh Khanh gật đầu, hơi khó nói: "Em từng chối anh ấy nhiều lần rồi, nhưng anh ấy vẫn không chịu bỏ cuộc."

Lâm Trí Hiên cười cười, "Em không thích cậu ta à?"

Đỗ Khanh Khanh như nghe được chuyện gì đó làm người khác đau lòng, cô ta nói: "Anh Trí Hiên, sao em có thể thích anh ấy được?"

"Vậy người trong lòng em là ai?" Cuối cùng Lâm Trí Hiên cũng đổi sang đề tài mập mờ.

Đỗ Khanh Khanh xấu hổ, nhưng cô vẫn nhìn Lâm Trí Hiên, không nói gì, dường như tất cả tình ý đều nằm trong đôi mắt kia.

Lâm Trí Hiên không nói toạc ra, anh ta chỉ thở dài một cái, "Không biết Khanh Khanh định tặng quà gì cho anh nhỉ, hình như anh vẫn chưa nhận được thì phải."

"Anh Trí Hiên!" Đỗ Khanh Khanh dậm chân một cái, "Anh xấu lắm!"

"Ha ha ha!" Lâm Trí Hiên cười, "Vậy Khanh Khanh có nên tặng lại không nhỉ?"

Đỗ Khanh Khanh xấu hổ nhìn Lâm Trí Hiên, sau đó nhắm mắt tới gần.

Hai đôi môi dính chặt vào nhau, đem một nụ hôn nhẹ nhàng thành một nụ hôn sâu dài.

Tình đến lúc sâu đậm, Đỗ Khanh Khanh bị hôn tới vô lực, cô ta yếu ớt dựa vào người Lâm Trí Hiên, anh ta cũng thuận tay ôm eo cô ta.

Hai người hôn nhau bất phân thắng bại, một lúc lâu sau, Lâm Trí Hiên mới buông Đỗ Khanh Khanh ra.

Anh ta dùng tay lau môi cho Đỗ Khanh Khanh, để lộ một màu nước mập mờ.

"Trí Hiên." Đỗ Khanh Khanh ôm Lâm Trí Hiên, làm nũng trong lòng anh ta.

Một hồi lâu, cả hai người mới tách nhau ra.

"Chúng ta về thôi." Lâm Trí Hiên cười nhìn Đỗ Khanh Khanh, trong mắt có gì đó không thể nói rõ.

Nếu như trước buổi tối hôm nay anh ta chỉ có tiếc thương với Đỗ Khanh Khanh, thì bây giờ, có vẻ rất thật lòng.

Tính cách, diện mạo đều là cực phẩm của các cô gái, có người đàn ông nào không động lòng được cơ chứ, huống chi các cô gái cũng rất yêu mến.

Nhìn hai người đã đi xa, Đỗ Kiều Kiều phía sau cái cây cười lạnh, người như Đỗ Khanh Khanh, mà cả hai người đều muốn có được. Cô ta không từ chối Ngã Vũ, nhưng lại mập mờ với Lâm Trí Hiên.

Lâm Trí Hiên cũng chẳng phải là người tốt gì, Đỗ Kiều Kiều không tin anh ta không nhìn thấy quan hệ mờ ám giữa Đỗ Khanh Khanh và Ngã Vũ. Nhưng dù sao anh ta cũng tiếp nhận Đỗ Khanh Khanh rồi.

"Đỗ Khanh Khanh đúng là ghê tởm thật!" Đỗ Kiều Kiều ghét bỏ nói.

"Anh nói xem?" Đỗ Kiều Kiều xoay người hỏi Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu đang chơi điện thoại, nghe được câu này, anh không trả lời, mà hỏi ngược lại, "Vậy Lâm Trí Hiên thì sao?"

"Gì cơ?" Đỗ Kiều Kiều nghe câu hỏi của anh xong liền sửng sốt.

"Đỗ Khanh Khanh làm chuyện thế này thì ghê tởm, còn Lâm Trí Hiên thì không sao?" Câu hỏi của Cố Bách Chu khiến Đỗ Kiều Kiều ngẩn ra.

"Ghê tởm..." Đỗ Kiều Kiều thì thào nói: "Cả hai người bọn họ đều ghê tởm."

Đỗ Khanh Khanh bắt cả hai tay, cả Lâm Trí Hiên cũng vậy.

Lâm Trí Hiên chưa bao giờ từ chối tình cảm của Đỗ Kiều Kiều, anh ta luôn dùng lời nói hoặc hành động để chứng tỏ mình có tình cảm với Đỗ Kiều Kiều, nhưng anh ta lại không do dự chọn Đỗ Khanh Khanh.

Ví như hôm nay, biết rõ Đỗ Kiều Kiều cũng được mời tới dự sinh nhật, nhưng bọn họ lại ở đây "tâm sự" triền miên.

Bị người khác không để ý tới cảm giác đúng là thật khó chịu.

"Này!" Đỗ Kiều Kiều chỉ vào Cố Bách Chu, cảnh cáo nói: "Sau này anh cũng không được tiếp xúc quá nhiều với Đỗ Khanh Khanh đâu đó, biết không?"

Cô luôn cảm thấy Đỗ Khanh Khanh có ý đồ với Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu nghĩ một hồi, rồi nhìn Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc nói: "Vậy em cũng phải đồng ý với tôi, đừng thích Lâm Trí Hiên nữa."

Đây, đây là có ý gì?

Đỗ Kiều Kiều cau mày, "Có ý gì?"

"Tôi đồng ý với em một điều kiện, em phải đồng ý với tôi một điều kiện, vậy mới công bằng." Cố Bách Chu tính toán rất bằng phẳng.

Công bằng cái đầu, cô chỉ muốn tốt cho anh mới bảo anh không được tiếp xúc với Đỗ Khanh Khanh thôi mà?

Đừng thích Lâm Trí Hiên nữa? Đây là điều kiện gì vậy.

"Kiều Kiều, tôi nhớ em vẫn còn nợ tôi một phần thưởng." Cố Bách Chu thản nhiên nói.

...

"Anh chắc chắn phần thưởng của anh là tôi không thích Lâm Trí Hiên nữa không?" Đỗ Kiều Kiều hơi khó nói, đầu óc tên này có bình thường không vậy?

"Chắc." Cố Bách Chu kiên quyết gật đầu.

Chuyện này đối với anh mà nói, hơi bất công.

Đỗ Kiều Kiều suy nghĩ một chút, không thích Lâm Trí Hiên nữa? Nghe qua cũng không phải là khó chấp nhận. Dù sao cũng đã trải qua nhiều việc như vậy, nếu cô lại tiếp tục thích Lâm Trí Hiên nữa..., có khác gì cô đang bị coi thường đâu?

"Ừm... Vậy tôi đồng ý với anh." Đỗ Kiều Kiều giả vờ đắn đo.

Hai người liếc nhau, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

"Cố Bách Chu." Đỗ Kiều Kiều muốn hỏi một chuyện cô đã suy nghĩ lâu lắm rồi.

"Anh..."

"Anh thích tôi đúng không?"

15. Chương 15

"Anh thích tôi đúng không?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Cố Bách Chu vẫn bình tĩnh như cũ, trên mặt không có biểu cảm gì, anh nói: "Thì ra là em biết."

Thì ra là em biết...

Em biết...

Đã biết...

Biết em gái anh!

Đỗ Kiều Kiều muốn nổi giận nhưng thôi, cô chỉ muốn đoán một chút thôi mà, không ngờ tên này lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, nói thừa nhận thì thừa nhận đi, còn ra vẻ bình tĩnh như vậy, sao không có một chút thành ý nào vậy?

"Anh, thích tôi từ khi nào?" Mặt Đỗ Kiều Kiều nóng bừng lên, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

"Ừm, để tôi suy nghĩ." Cố Bách Chu thật sự nghĩ lại một chút.

"Cũng lâu rồi." Anh tính sơ, "Chắc cũng hơn mười năm."

...

Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ.

Hơn mười năm?! Tên này có nhầm ai không vậy? Đừng nói là anh ta cũng sống lại đấy nhé?

Nghĩ tới chuyện này, Đỗ Kiều Kiều phức tạp nhìn Cố Bách Chu.

Rốt cuộc, sau tất cả, cảm giác thích một người là như thế nào.

Không đợi cô mở miệng, Cố Bách Chu tiếp tục nói, "Vậy em có đồng ý không?"

"Đồng ý...?" Đồng ý cái gì?

"Đồng ý để tôi theo đuổi em." Cố Bách Chu thản nhiên giải thích.

Anh theo đuổi tôi? Đỗ Kiều Kiều cảm thấy mình không thể theo kịp một người không bình thường như anh.

"Anh có theo đuổi tôi sao?" Đỗ Kiều Kiều mở to mắt.

"Có, tôi vẫn đang theo đuổi em." Cố Bách Chu nói như chuyện bình thường.

Đỗ Kiều Kiều nuốt nước miếng, chẳng lẽ cô đã lạc hậu rồi sao, đây là cách theo đuổi mới à?

Bị cô gái mình thích vạch trần sự thật, cái này cũng được gọi là theo đuổi sao?

Hiểu biết của cô đúng là quá nông cạn.

"Nên em đã đồng ý rồi sao?" Cố Bách Chu vui mừng nhìn cô.

"Đợi đã!" Đỗ Kiều Kiều lớn tiếng nói.

"Có phải anh đã nhầm lẫn gì rồi không?"

Nhìn thẳng vào mắt Cố Bách Chu, Đỗ Kiều Kiều đề nén áp lực nói: "Hình như tôi đâu có đồng ý cho anh theo đuổi tôi, mà tôi cũng có cảm thấy anh đang theo đuổi tôi gì đâu."

Được rồi, quan trọng nhất chính là câu cuối cùng.

Cô vốn không hề cảm nhận được có người theo đuổi mình, đương nhiên, cô cũng chẳng biết cảm giác được một người theo đuổi là thế nào.

Nói ra thì mất mặt vô cùng, kiếp trước, mãi tới khi Đỗ Kiều Kiều 27 tuổi cũng chưa từng có ai theo đuổi cô, ngay cả Lâm Trí Hiên đi được nửa đường cũng bị Đỗ Khanh Khanh chặn lại.

Không biết có phải vì chẳng ai thích nổi cái tính của cô hay không, nhưng nói chung, không có một người con trai nào theo đuổi cô cả.

Thế mà bây giờ lại có người theo đuổi cô, đây vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa, người đó lại là Cố Bách Chu.

"Em không thích tôi sao?" Cố Bách Chu mắt mắt nhìn Đỗ Kiều Kiều.

"Thực xin lỗi." Nói xong ba chữ này, Đỗ Kiều Kiều liền cúi đầu.

"Là vì Lâm Trí Hiên à?" Cố Bách Chu hỏi.

Đỗ Kiều Kiều nhỏ giọng nói: "Không phải vì Lâm Trí Hiên."

Cố Bách Chu nghĩ một hồi rồi nói, "Tôi cũng cảm thấy không phải là anh ta, vì em mới đồng ý với tôi sẽ không thích anh ta nữa mà."

Đỗ Kiều Kiều không nói gì, không khẳng định cũng chẳng phủ định.

"Nếu không em không còn thích Lâm Trí Hiên nữa, vậy thì thích tôi là được rồi." Cố Bách Chu nhìn Đỗ Kiều Kiều, đôi mắt anh sáng bừng.

"Thử một chút thôi, thử thích tôi. Được không?" Ánh mắt của Cố Bách Chu không ngừng lóe sáng, khiến người ta lâm sâu vào trong đó, không thể kiềm chế được.

Đỗ Kiều Kiều nhìn vào mắt Cố Bách Chu, giống như bị mê hoặc, cô không biết mình gật đầu hay lắc đầu. Trong lúc mơ màng, cô phát hiện mình đã bị Cố Bách Chu kéo vào đại sảnh, xung quanh chỉ toàn là người.

"Kiều Kiều." Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh đi tới chỗ bọn họ.

"Hai người vừa đi đâu vậy, chúng ta đã đi tìm khắp nơi nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng đâu?" Lâm Trí Hiên cười hỏi.

Cố Bách Chu gật đầu với anh ta, "Chúng tôi đi lấy quà của Kiều Kiều."

Đỗ Khanh Khanh hỏi: "Vay quà của chị đâu?"

Đỗ Kiều Kiều im lặng, Cố Bách Chu thản nhiên nhìn Lâm Trí Hiên: "Tôi đã quên mang tới cho cô ấy rồi, ngày mai sẽ đưa cho anh... Anh không để bụng chứ?"

Lâm Trí Hiên vội khoát tay: "Sao có thể như vậy được."

"Sao quà của chị tặng anh Trí Hiên lại ở chỗ anh vậy?" Đỗ Khanh Khanh giả vờ không hiểu nhìn Cố Bách Chu.

Đỗ Kiều Kiều dịu dàng nhìn cô ta nói: "Liên quan gì tới cô?"

Đôi mắt của Đỗ Khanh Khanh bỗng ửng đỏ, cô ta tủi thân nhìn Lâm Trí Hiên bên cạnh.

"Kiều Kiều." Lâm Trí Hiên than thở, "Khanh Khanh chỉ tò mò thôi mà."

Trong mắt Cố Bách Chu tràn đầy nghi ngờ, "Cô ta tò mò thì chúng tôi phải nói cho cô ta biết sao?"

Anh ra vẻ vô tội khiến mọi người đều cảm thấy đây chỉ là một câu hỏi bình thường mà thôi.

Lâm Trí Hiên hơi xấu hổ, còn Đỗ Khanh Khanh cứ tiếp tục khóc.

"Anh Trí Hiên." Đỗ Khanh Khanh nhào vào lòng Lâm Trí Hiên.

Mà Lâm Trí Hiên lại ngại Đỗ Kiều Kiều bên cạnh, không dám ôm Đỗ Khanh Khanh, chỉ nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, sờ vào tóc cô ta.

Nhưng anh ta suy nghĩ nhiều rồi, lúc này, Đỗ Kiều Kiều sẽ chẳng thèm xem hai người bọn họ ôm ấp thế nào đâu, vì cô đang trò chuyện với Cố Bách Chu rất vui vẻ.

Cô biết có đôi khi Cố Bách Chu sẽ không ở bên cạnh mình, nhưng anh thật lòng muốn bảo vệ Đỗ Kiều Kiều.

Có thể gặp được một người như vậy, cũng coi như là may mắn của cô.

Đỗ Kiều Kiều nhìn Cố Bách Chu, trong lòng hơi ấm áp.

Lâm Trí Hiên an ủi Đỗ Khanh Khanh, trong lòng hơi tò mò, Đỗ Kiều Kiều và Cố Bách Chu thân nhau từ khi nào vậy?

Một lát sau, Lâm Trí Hiên lấy cớ có việc muốn nói chuyện với Cố Bách Chu.

Đỗ Kiều Kiều cũng không bất ngờ, nói trắng ra, bữa tiệc sinh nhật này chỉ là một ngày gặp gỡ kết bạn của Lâm Trí HIên mà thôi.

Những người có mặt hôm nay đều có lai lịch không bình thường.

Bọn họ vừa đi, Đỗ Khanh Khanh liền hiện nguyên hình.

"Chị, chị và cái anh chàng Cố Bách Chu kia là thế nào vậy?" Lúc nhắc tới Cố Bách Chu, trong mắt Đỗ Khanh Khanh hiện lên vẻ khinh thường.

Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng nhìn cô ta, "Cô thực sự muốn biết à?"

Đỗ Khanh Khanh cười ngọt ngào, "Vì em rất quan tâm tới chị mà."

Đỗ Kiều Kiều sâu xa nói: "Quan hệ của tôi với anh ấy rất tốt."

"Hả? Thật sao?" Đỗ Khanh Khanh càng lúc càng hiếu kỳ.

"Em thấy hình như anh ta rất thích chị thì phải." Đỗ Khanh Khanh hăm mộ nói.

"Ha ha." Đỗ Kiều Kiều cười lạnh nhạt.

Đỗ Khanh Khanh nhìn thấy cô lạnh lùng như vậy, trong lòng thầm coi thường, Lâm Trí Hiên cũng đã vào túi cô ta rồi, sớm muộn gì Cố Bách Chu cũng quỳ dưới chân cô ta thôi. Đỗ Kiều Kiều, để xem, cô còn đắc ý được bao lâu.

"A, đúng rồi, chị muốn tặng quà gì cho anh Trí Hiên vậy? Khanh Khanh rất muốn biết đó." Đỗ Khanh Khanh không nói dối, cô ta thật sự rất muốn biết Đỗ Kiều Kiều tặng quà gì, vì đó là món quà quyết định thái độ của Lâm Trí Hiên.

Nếu Lâm Trí Hiên thay đổi sau khi nhận được quà của Đỗ Kiều Kiều mà nói..., đối với cô ta, chẳng phải tin tốt gì.

Đương nhiên, Đỗ Kiều Kiều biết trong lòng Đỗ Khanh Khanh đang nghĩ gì, nhưng cô cũng không để ý, cố tình để cô ta tò mò.

"Chị, hay là chị không chuẩn bị quà gì đó chứ." Đỗ Khanh Khanh ngạc nhiên che miệng.

Đỗ Kiều Kiều cười một tiếng, "Quà của tôi, có lòng hơn cả cô gấp trăm lần đấy."

Thật sự là vậy, kiếp trước, món quà của Đỗ Kiều Kiều tặng cho Lâm Trí Hiên rất có lòng, đó chính là bức tượng điêu khắc hai đứa trẻ, một cái của Lâm Trí Hiên, cái còn lại là của cô.

Đó cũng là lần đầu tiên cô làm những việc nữ tính như vậy.

Cô không khéo tay, học rất lâu cũng không được, nhưng cô là người đi theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nên chỉ cần hai đứa trẻ kia có một chút khuyết điểm, cô sẽ làm lại từ đầu.

Chỉ vì hai bức tượng đó mà Đỗ Kiều Kiều đã tốn mất mấy tháng.

Chuẩn bị kỹ càng như vậy, cô rất vui vẻ mang tặng cho Lâm Trí Hiên.

Nhưng không lâu sau, sự thật đã đẩy cô vào địa ngục - hai đứa trẻ kia bị rơi vỡ.

Là Đỗ Khanh Khanh lỡ tay làm rơi, Lâm Trí Hiên áy náy nói cho Đỗ Kiều Kiều biết.

Lúc đó, Đỗ Kiều Kiều ngẩn người, tâm huyết mấy tháng trời của cô đã bị Đỗ Khanh Khanh làm vỡ, cô nhớ lúc đó, chính cô đã cãi nhau, nhưng chỉ đổi lại được một câu "cố tình gây sự" của Lâm Trí Hiên.

Cô chỉ muốn có một câu trả lời hợp lý cho mình thôi mà, cô có lỗi gì sao? Đỗ Khanh Khanh chỉ cần nói một câu xin lỗi đã được bỏ qua, đúng là nực cười.

Lần này, cô không làm hai đứa trẻ đó nữa, bởi vì, trái tim cô đã không còn như lúc trước nữa.

Có nhớ, người thầy dạy cô điêu khắc từng nói, phải dùng cả trái tim để điêu khắc, như vậy sản phẩm mới linh thiêng được.

Nhưng trái tim cô đã không dành cho Lâm Trí Hiên nữa rồi.

Cô không tặng Lâm Trí Hiên một bạt tai là đã tốt lắm rồi.

16. Chương 16

Nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều cười như không, Đỗ Khanh Khanh hốt hoảng, chẳng lẽ Đỗ Kiều Kiều đã biết chuyện của cô ta và Lâm Trí Hiên ở vườn hoa rồi?

Nhưng cô ta nhanh chóng bình tĩnh lại. Không nên nói cho Đỗ Kiều Kiều biết chuyện của cô ta và Lâm Trí Hiên được, dù biết rồi thì sao? Mãi mãi chỉ có một mình Đỗ Kiều Kiều bị tổn thương mà thôi.

Đỗ Khanh Khanh ra vẻ không hiểu, "Chị nói gì vậy, sao em không hiểu gì hết?"

Đỗ Kiều Kiều cười lạnh, "Không hiểu thì thôi, nhưng tôi rất muốn nói với cô một điều, cái món quà đặc biệt của cô cũng chẳng có gì mới cả."

Mặt Đỗ Khanh Khanh biến sắc, xem ra cô ta đã biết chuyện của mình và Lâm Trí Hiên rồi. Nhưng cô ta nhanh chóng nở nụ cười, khinh thường nhìn Đỗ Kiều Kiều: "Chị thấy cũ sao? Nhưng em thấy Lâm Trí Hiên rất thích."

Cô ta còn dám gọi Lâm Trí Hiên thân mật như vậy cơ đấy, Đỗ Kiều Kiều cũng biết cô ta vốn đã muốn bày ra sáng rồi.

"Đỗ Khanh Khanh, thấy cô tự cho mình là đúng như vậy, tôi thấy ghê tởm thật đấy." Đỗ Kiều Kiều khinh thường nhìn cô ta.

Đỗ Khanh Khanh cho rằng Đỗ Kiều Kiều chỉ ra vẻ thể thôi, cô ta càng cười tươi hơn, "Tự cho là đúng sao? Em chỉ sợ bây giờ chị đang rất đau lòng thôi."

"Trí Hiên đã từng nói với em, anh ấy rất ghét chị đó."

Mặc dù đã quyết định sẽ không dây dưa với Lâm Trí Hiên nữa, nhưng khi nghe Đỗ Khanh Khanh nói vậy, trong lòng Đỗ Kiều Kiều vẫn thấy hơi không thoải mái. Dù sao Lâm Trí Hiên cũng đã từng đối xử với cô rất tốt.

Mặc dù chỉ là tình hư ý giả, nhưng cô cứ xem là thật.

"Cô nói vậy cũng không làm tôi đau lòng được đâu." Đỗ Kiều Kiều xem nhẹ xóa sạch nỗi đau kia, kiêu ngạo hất cằm nhìn Đỗ Khanh Khanh, "Cô đã từng nghe câu này chưa - người đề tiện rồi sẽ có ngày bị bắt."

Có điều không cần phải đợi tới ngày đó đâu, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tự tay bắt cô. Đỗ Kiều Kiều để nửa câu còn lại trong lòng.

"Khanh Khanh, thì ra cậu đang ở đây." Khương Tình đi tới thân mật khoác tay Đỗ Khanh Khanh.

Khương Tình chính là người đã trò chuyện với Cố Bách Chu bị Đỗ Kiều Kiều chọc tức khi nãy.

Cô ta đứng cạnh Đỗ Khanh Khanh nhìn Đỗ Kiều Kiều với ánh mắt không tốt lành gì.

"Khanh Khanh, cậu biết cô ta à?" Khương Tình mắt hứng.

"Tình Nhi, đây là chị của tớ." Đỗ Khanh Khanh cười nói.

Khương Tình "ồ" một tiếng, "Thì ra là chị của cậu."

"Sao, cô có ý kiến gì à?" Đỗ Kiều Kiều liếc xéo cô ta.

Khương Tình không vui nói: "Tôi có ý kiến với cô đấy, thì sao?"

Đỗ Kiều Kiều nhìn khuôn mặt quen thuộc, bỗng nhiên cảm thấy nực cười.

Khương Tình là bạn thân của cô. Đương nhiên, chỉ ở kiếp trước thôi.

Vào lúc này ở kiếp trước, cô còn chưa biết Khương Tình là ai. Một tháng sau đó cô mới gặp được Khương Tình, nhưng đó là chuyện ngoài ý muốn. Đó là lần duy nhất Đỗ Kiều Kiều xen vào chuyện người khác.

Khi đó, Khương Tình bị một nam sinh chặn ở hành lang sân thượng, mặc dù Đỗ Kiều Kiều không phải là người dễ làm quen, nhưng không có nghĩa cô là người xấu. Nhìn thấy Khương Tình bị một nam sinh quấy rối, cô chán ghét ra tay ngăn cản. Dường như tên nam sinh kia biết cô không phải là người dễ trêu chọc, nên tức giận rời đi. Từ đó về sau, Khương Tình và Đỗ Kiều Kiều trở thành bạn thân.

Đỗ Kiều Kiều thật sự xem Khương Tình là một người bạn, cô và cô ta như hình với bóng, ngay cả Cố Nhiệm đôi khi cũng phải ghen tỵ. Cô đã từng kể cho Khương Tình nghe chuyện giữa cô và Đỗ Khanh Khanh, trước mặt cô, lúc nào cô ta cũng tỏ ra chán ghét Đỗ Khanh Khanh, cô ta còn thêm mắm thêm muối nói xấu Đỗ Khanh Khanh với cô. Nhưng cô không biết, Khương Tình và Đỗ Khanh Khanh có quen nhau.

Kiếp trước, lúc phát hiện người bạn tốt của mình theo phe Đỗ Khanh Khanh, cô vô cùng buồn chán, thực ra Khương Tình là người mà Đỗ Khanh Khanh phải tới bên cạnh cô, cô ta giúp Đỗ Khanh Khanh trộm thông tin cơ mật của Đỗ Kiều Kiều, làm Đỗ Kiều Kiều thua thảm hại.

Cô không hiểu, cô đối xử với Khương Tình rất tốt, vì sao cô ta lại phản bội mình kia chứ.

Kiếp này, cô biết Khương Tình sớm hơn, cô còn thấy rõ được bộ mặt thật của con người này.

Đỗ Kiều Kiều nhìn hai người bạn thân trước mắt, nhẹ nhàng nói: "Cô có tư cách gì mà ý kiến với tôi."

Sắc mặt Khương Tình lập tức thay đổi, những lời của Đỗ Kiều Kiều đã đâm trúng vào tim đen của cô ta.

Cô ta chính là con gái cả của Khương gia, nhưng chỉ là con gái riêng mà thôi. Mẹ Khương thuộc dòng dõi thư hương, tính tình cũng rất dịu dàng, ba của Khương Tình rất hài lòng về người yêu của mình, nhưng có một vấn đề, mẹ Khương gả cho ba Khương ba năm nhưng chẳng có một đứa con nào. Đã đi khám rất nhiều bệnh viện lớn, từ trong nước tới nước ngoài, Trung y lẫn Tây y, cả những phương thuốc cổ truyền cũng từng thử, nhưng vẫn không có gì.

Ông cụ trong nhà vô cùng sốt ruột, cả ngày đều nhắc tới chuyện con cái. Nói nhiều sẽ dẫn tới mâu thuẫn trong gia đình, đương nhiên, khổ sở nhất chính là mẹ Khương, nhưng ba Khương cũng không khá hơn là bao. Đàn ông mà, không khí trong nhà ngọt ngào đương nhiên sẽ ra ngoài giải trí rồi. Vì thế nên Khương Tình mới tồn tại.

Lúc Khương Tình một tuổi đã được ông ta đưa tới Khương gia, mặc dù, ông bà cụ không thích gì đứa con riêng bên ngoài, nhưng vẫn vui vẻ khi thấy được cháu gái. Còn mẹ Khương sau khi biết được sự tồn tại của Khương Tình liền đau lòng ngắt xủ.

Càng nực cười hơn nữa, bác sĩ bảo bà đã mang thai.

Nhưng bà đã chết tâm. Bị chồng mình phản bội, còn sinh con đẻ cái với một người phụ nữ khác. Người được dạy dỗ tốt như bà sẽ không khóc lóc om sòm làm gì, bà chỉ bình tĩnh đòi ly hôn.

Nhưng đáng tiếc lại không thành công, trái tim tan nát của bà không thể như cũ được nữa.

Sau khi bà sinh con trai Khương Hoán ra, tình cảnh của Khương Tình cũng rất khó xử. Mặc dù cô ta là con cả của Khương gia, nhưng chỉ là con riêng mà thôi, không phải do phu nhân hợp pháp sinh ra.

Trong nhà, Khương Tình luôn bị cô lập một mình.

Những chuyện này đều do chính miệng Khương Tình kể cho Đỗ Kiều Kiều nghe.

Tuy Đỗ Kiều Kiều rất ghét đứa con riêng như Đỗ Khanh Khanh, nhưng lại đau lòng cho Khương Tình, dù sao cô ta cũng vô tội. Nhưng sau này Đỗ Kiều Kiều biết được mọi chuyện, thực ra Khương Tình bị Khương gia cô lập đều có nguyên nhân của nó cả. Bởi vì cô ta vẫn còn giữ liên lạc với mẹ đẻ, hơn nữa, thực ra cô ta cũng rất hận mẹ Khương và Khương hoán, bởi vì cô ta cảm thấy, nếu hai người này không tồn tại, cô ta sẽ là đại tiểu thư danh xứng với thực của Khương gia.

Mẹ Khương đối xử với Khương Tình rất tốt, không vì chuyện mẹ đẻ của cô ta mà ngược đãi Khương Tình. Nhưng tiếc thay, trên thế giới này luôn có một loại người gọi là lấy ân báo oán. Bà không biết Khương Tình rất hận bà.

Bây giờ, trừ mẹ Khương đối xử tốt với cô ta, cô ta chẳng có địa vị gì trong Khương gia cả. Ba của Khương Tình cũng chẳng ưa gì Khương Tình, bởi vì thời khắc Khương Tình tồn tại đã nhắc nhở sai phạm của ông ta, nên ông cũng không quan tâm tới chuyện của Khương Tình.

Nhưng Đỗ Kiều Kiều không thể đồng tình với Khương Tình được.

Người lấy ân báo oán như vậy thật sự không đáng giá để được đối xử tốt.

Đỗ Khanh Khanh kéo tay Khương Tình, "Tình Nhi, chị tớ hay thăng thán vậy đó, cậu đừng để bụng."

Khương Tình nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Được lắm, cô nhớ kỹ đó!"

Đỗ Kiều Kiều liếc một cái: "Thật xin lỗi, trí nhớ của tôi hơi kém. Mà này, thật có lỗi quá, cô là ai vậy nhỉ?"

Khương Tình tức giận hai má đỏ bừng: "Cô!"

Đỗ Kiều Kiều vỗ nhẹ lồng ngực mình: "Tôi sợ lắm đó."

Khương Tình bước lên đưa tay muốn đánh Đỗ Kiều Kiều một bạt tai.

Đỗ Khanh Khanh đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn, trong mắt theo một ý cười khó phát hiện.

Nhưng cái tát này vĩnh viễn không thể rơi xuống mặt Đỗ Kiều Kiều, bởi vì cổ tay Khương Tình đã bị người khác cầm chặt. Đỗ Khanh Khanh thất vọng nhìn, thì ra là Cố Bách Chu.

"Vị... Bạn học này." Cố Bách Chu nhìn Khương Tình, "Cô muốn ra tay với Kiều Kiều sao?"

Khương Tình vừa nhìn thấy Cố Bách Chu cầm tay mình, kích động không nói nên lời, "Cố, học trưởng Cố..."

Nhưng khi thấy ánh mắt không kiên nhẫn của Cố Bách Chu, rốt cuộc, Khương Tình cũng tỉnh táo lại.

"Em... Em không..." Khương Tình ấp úng giải thích, nhưng đúng là cô ta vừa mới động thủ, còn bị Cố Bách Chu bắt được.

"Cô Bách Chu." Đỗ Kiều Kiều thản nhiên nhìn anh, "Anh đừng thả tay cô ra nhé."

Cố Bách Chu gạt đầu, nhanh chóng giữ chặt tay Khương Tình.

Đỗ Kiều Kiều nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Khương Tình, khẽ cười một tiếng, "Muốn đánh tôi sao?"

Cô lập tức giơ tay lên cao trước ánh mắt khó tin của Khương Tình.

"Chát!"

Toàn đại sảnh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nhìn về phía Đỗ Kiều Kiều.

"Xin lỗi nhé, trượt tay thôi." Tuy Đỗ Kiều Kiều nói xin lỗi, nhưng chỉ cần có mặt, ai cũng nhìn ra được cô cố ý.

Cố Bách Chu buông tay Khương Tình ra, vẻ mặt không thay đổi đứng chắn trước Đỗ Kiều Kiều.

Khương Tình mở to hai mắt, lấy tay bưng mặt, đôi mắt đỏ bừng nhìn Đỗ Kiều Kiều và Cố Bách Chu.

Đường như Đỗ Khanh Khanh bị hành động của Đỗ Kiều Kiều hù dọa, cô ta biết Đỗ Kiều Kiều là người làm việc không cần nhìn người khác, nhưng đây là lần đầu Đỗ Kiều Kiều ra tay.

Sau khi định thần lại, cô ta đi tới ôm Khương Tình, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi.

”Đỗ Kiều Kiều!” Khương Tình oán hận nhìn Đỗ Kiều Kiều, đặc biệt, khi nhìn thấy Cố Bách Chu bảo vệ trước mặt Đỗ Kiều Kiều, cô ta càng oán hận hơn.

”Tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng nhìn cô, ”Vừa hay, tôi cũng đâu có ý định bỏ qua cho cô đâu nhỉ.”

Trong đại sảnh, cả nam lẫn nữ đều nhìn Đỗ Kiều Kiều xem kịch vui. Bọn họ xôn xao bàn luận, Đỗ Kiều Kiều xảo quyết, ngu ngốc đúng là không phải danh bất hư truyền.

Nhưng Đỗ Kiều Kiều không để ý, bọn họ nhìn cô thế nào cô đều biết cả, nhưng vậy thì sao? Nếu bọn họ đã cho rằng cô là một người xảo quyết thì cứ xảo quyết như ý bọn họ thôi, cứ để bọn họ nhìn sướng mắt một lần.

Đỗ Kiều Kiều giấu cợt nhìn Đỗ Khanh Khanh, cô biết Đỗ Khanh Khanh chỉ lấy Khương Tình làm bia để đối phó với cô. Cái tát này khiến Đỗ Kiều Kiều không thể thoát được tiếng xấu.

Nhưng cô muốn Đỗ Khanh Khanh. Đỗ Kiều Kiều cô đây không phải là người dễ trêu chọc.

Dám nhổ lông trên lưng hổ thì phải chuẩn bị thật tốt.

Đỗ Khanh Khanh, cô đã chuẩn bị xong chưa?

17. Chương 17

Lâm Trí Hiên nhìn thấy bên đây hỗn loạn, anh ta nhanh chân đi tới.

Nhìn Khương Tình chật vật, Lâm Trí Hiên nhíu mày, hỏi ”Sao vậy?”

Đỗ Khanh Khanh ôm Khương Tình, hơi khó nói: ”Chuyện này... Chị, chị ấy...”

Dương như Lâm Trí Hiên hiểu ra mọi chuyện, anh ta nhìn Khương Tình, rồi lại nhìn Đỗ Kiều Kiều, anh ta trầm giọng nói: ”Kiều Kiều, em quá lắm rồi đó.”

Sắc mặt Đỗ Kiều Kiều không được tốt lắm, ”Tôi quá thế nào hả?”

Lâm Trí Hiên nhìn bộ dáng ”anh làm gì được tôi” của Đỗ Kiều Kiều liền thấy đau đầu, thế nên, anh ta xoa người nhìn Khương Tình, dịu dàng an ủi: ”Khương Tình, có lẽ Kiều Kiều không cố ý đâu...”

Không đợi anh ta nói xong, Khương Tình liền hét lên, ”Cô ta cố ý! Cố ý đấy!”

Khương Tình đã đánh mất hết mặt mũi trước người mình thích, hơn nữa Cố Bách Chu còn giúp Đỗ Kiều Kiều đánh cô ta một bạt tai. Bây giờ, cô ta vô cùng hận Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều nhìn Đỗ Khanh Khanh rồi nói: ”Tôi chỉ trượt tay thôi mà, đúng không? Khanh Khanh....”

Tiếng Khanh Khanh kéo dài nghe vô cùng thâm sâu.

Đỗ Khanh Khanh biết Đỗ Kiều Kiều đang uy hiếp mình.

Cô ta muốn nói Đỗ Kiều Kiều cố ý, nhưng dù sao khi này Khương Tình cũng động thủ trước, nếu như cô ta đồng ý với lời Đỗ Kiều Kiều, Khương Tình chắc chắn sẽ có ý kiến với cô ta.

Một bên làm rách lòng Lâm Trí Hiên, một bên làm rách lòng Khương Tình.

Cô ta sẽ chọn ai đây? Đỗ Kiều Kiều vút cho cô ta một vấn đề khó giải.

Đỗ Khanh Khanh cắn chặt răng, nhìn Đỗ Kiều Kiều nói: ”Chị ấy chỉ không cẩn thận thôi.”

Vừa nói cô ta vừa nháy mắt với Khương Tình, không muốn để cô quấy rầy nữa, các cô vốn không thể thắng được.

Nhưng Khương Tình không hiểu, cô ta khiếp sợ nhìn Đỗ Khanh Khanh lại giúp Đỗ Kiều Kiều.

Một cảm giác bị phản bội đột nhiên nảy sinh.

Khương Tình run rẩy tránh xa Đỗ Khanh Khanh, không nói lời nào chỉ vào thẳng mặt cô ta.

Đỗ Khanh Khanh muốn giải thích, nhưng Khương Tình không cho cô ta cơ hội, Khương Tình thất vọng nhắm mắt, rồi chạy ra ngoài.

"Khương Tình!" Đỗ Khanh Khanh muốn gọi cô ta về, nhưng đợi đến lúc cô ta phản ứng lại đã không còn thấy bóng dáng Khương Tình đâu nữa.

Sắc mặt Lâm Trí Hiên hơi khó coi, nhưng vẫn cố gắng cười một cái, "Kiêu Kiêu, mặc kệ lần này ai là người có lỗi, thì ngày mai em cũng phải đi xin lỗi Khương Tình với anh."

Đỗ Kiều Kiều không nghĩ ngợi nhiều lập tức từ chối: "Không cần."

Lâm Trí Hiên trầm mặc: "Kiêu Kiêu, em có chịu hiểu chuyện một chút không vậy?"

Về mặt Cổ Bách Chu không thay đổi nhìn Lâm Trí Hiên, "Tại sao Kiêu Kiêu phải đi xin lỗi? Nếu cần xin lỗi, cô ta mới là người phải xin lỗi Kiêu Kiêu."

Lâm Trí Hiên hít sâu một hơi, "Bách Chu, anh không được tham gia vào chuyện của chúng tôi."

Đỗ Kiều Kiều hừ hừ, nói nhỏ: "Ai chúng ta với anh."

Cổ Bách Chu nghe thấy rõ ràng, ánh mắt anh lóe lên, nở nụ cười, sau đó anh ra mặt nói với Lâm Trí Hiên: "Chuyện vừa này là tôi và Kiêu Kiêu cùng nhau làm. Mà tôi cũng không có ý định đi xin lỗi cô ta đâu."

Lâm Trí Hiên ngạc nhiên nhìn Cổ Bách Chu, quan hệ của anh và Đỗ Kiều Kiều hơi tốt quá mức rồi.

Nhưng nếu Cổ Bách Chu đã nói vậy, Lâm Trí Hiên còn nói gì được nữa. Dù sao anh ta cũng chẳng có quyền bắt buộc Cổ Bách Chu phải đi xin lỗi Khương Tình.

Đỗ Kiều Kiều trừng mắt nhìn, vậy thôi sao? Xem ra Cổ Bách Chu rất quan trọng với Lâm Trí Hiên. Tuy Khương Tình thật sự không có địa vị gì ở Khương gia, nhưng ba cô ta không cho phép người khác bắt nạt Khương Tình, dù sao cũng là con gái ông ta, không nể mặt Khương Tình cũng chính là không nể mặt ông ta.

Lâm Trí Hiên cũng vì lo lắng cho chuyện này nên mới muốn Đỗ Kiều Kiều đi xin lỗi, nhưng nếu Cổ Bách Chu cũng tham gia vào thì..., nói không chừng chẳng giải quyết được gì.

Trong suy nghĩ của anh ta đúng là vậy, những tâm tử của con gái thì khác.

Trong lòng Khương Tình, Đỗ Kiều Kiều chính là đầu sỏ, mà cô ta cũng bị mất mặt trước Cổ Bách Chu rồi, cô ta cảm thấy nhất định Cổ Bách Chu có nỗi khổ tâm gì đấy nên mới nghe lời Đỗ Kiều Kiều như vậy.

Dù sao bình thường Cổ Bách Chu không phải như vậy.

Tất cả mọi lỗi lầm đều do Đỗ Kiều Kiều.

Đương nhiên, Đỗ Khanh Khanh cũng bị cô ta ghi hận, cô ta vốn tưởng Đỗ Khanh Khanh sẽ về phe mình, nhưng thật không ngờ, cô ta cũng không khác gì Đỗ Kiều Kiều, tổn công cô ta coi Đỗ Khanh Khanh là bạn thân, đúng là tin lầm người.

Khương Tình vừa nghĩ tới cảnh Đỗ Khanh Khanh tủi thân, không cam lòng trước mặt mình, nhưng lại giúp đỡ Đỗ Kiều Kiều. Cô ta cảm thấy mình chẳng khác nào đang bị lừa gạt.

Khi ba Khương Tình - Khương Thì Lễ hỏi chuyện gì đã xảy ra, Khương Tình không hề do dự tố cáo Đỗ Kiều Kiều và Đỗ Khanh Khanh, nhưng lại không nhắc tới Cổ Bách Chu.

Khương Thì Lễ và Khương Tình không giống nhau. Ông ta biết hôm nay Khương Tình đi dự tiệc sinh nhật của Lâm Trí Hiên, gần đây Lâm gia và công ty của bọn họ có qua lại với nhau. Lần này, Lâm Trí Hiên mời Khương Tình dự sinh nhật cũng là cơ hội tốt kéo mối quan hệ của hai nhà tới gần với nhau.

Lâm Trí Hiên vốn mời Khương Hoán, nhưng Khương Hoán không thích những bữa tiệc như vậy nên không đi.

Nhưng chuyện Khương Tình bị Đỗ Kiều Kiều đánh, chuyện này tuy lớn mà nhỏ. Chuyện nhỏ chỉ là người trẻ tuổi gây gỗ với nhau mà thôi, chuyện lớn chính là Đỗ Kiều Kiều không thêm để ông ta vào mắt.

Chuyện này Lâm Trí Hiên vốn phải xử lý cho tốt, nhưng anh ta lại vẫn xem như không có chuyện gì.

Tuy Khương Thì Lễ không thích cô con gái này, nhưng cũng không phải là ai cũng có quyền bắt nạt cô ta, nếu không ông ta đã không lẫn lộn trên thương trường được rồi.

Nhìn thấy mặt Khương Tình y hết mẹ đẻ của cô ta, Khương Thì Lễ phiền chán, ông ta phát tay, "Cô về phòng đi, ngày mai tôi sẽ đi hỏi Lâm Trí Hiên, cô nhớ mà cho ý kiến đây."

Được ba đảm bảo, Khương Tình không ở lại nữa, dù sao bình thường cô ta cũng chẳng dám vào thư phòng của Khương Thì Lễ, cô ta sợ quấy rầy ông ta làm việc, khiến ông ta càng ghét mình hơn thôi.

Sau khi Khương Tình rời đi, Khương Thì Lễ lấy tay xoa huyệt thái dương, Phó Vũ Khiết đã trở về nhà mẹ đẻ, không biết bên kia có chuyện gì quan trọng nữa, ngày mai ông ta phải rước bà về mới được, bọn họ đã không gặp nhau một tuần rồi.

Phó Vũ Khiết là mẹ của Khương Hoán, cũng chính là vợ của Khương Thì Lễ. Kể từ khi biết sự tồn tại của Khương Tình, Phó Vũ Khiết càng lúc càng lạnh nhạt với Khương Thì Lễ.

Bà là một người phụ nữ mạnh mẽ, sau khi phát hiện chồng mình ngoại tình, bà không oán cũng không giận, bà chỉ bình tĩnh đặt đơn ly hôn trước mặt Khương Thì Lễ.

Tài sản mỗi người một nửa, đứa bé trong bụng thuộc về bà.

Tuy đối với bà tiền bạc không quan trọng, nhưng phải vì con mình mà tính toán. Huống chi ở Khương gia này, ngoài tiền ra, chẳng còn cái gì có thể bồi thường cho bà được.

Nhưng Khương Thì Lễ không ký tên. Ông ta tức giận xé rách đơn ly hôn.

Vũ Khiết không hề hốt hoảng một chút nào, bà lại lấy ra một tờ khác từ trong túi, lạnh lùng nói: "Có cần xé nữa không? Không đủ thì trong đây vẫn còn."

Bà lấy ra một xấp đơn ly hôn, mỗi tờ đều có chữ ký của bà.

Ánh mắt của Khương Thì Lễ đột nhiên đỏ bừng, năn nỉ nói: "Đừng vậy mà, Vũ Khiết, anh sai rồi, anh thật sự sai rồi."

Ông ta thật lòng yêu người phụ nữ này.

Phó Vũ Khiết không cử động, "Anh không sai, lỗi là do tôi, đã nhiều năm rồi mà tôi vẫn không có được đứa con nào, nên mới có Khương Tình."

Khương Thì Lễ như bị nhắc nhở, ông ta nắm tay Phó Vũ Khiết, kích động nói: "Đúng, đứa con, chúng ta còn con nữa mà. Vũ Khiết, chúng ta đã có con rồi."

Phó Vũ Khiết bình tĩnh rút tay mình lại, "Khương Thì Lễ, đây là con của tôi." Vừa nói bà vừa dùng tay chỉ vào một thỏa thuận trên đơn ly hôn.

Đứa bé thuộc về bà.

Mắt Khương Thì Lễ đỏ bừng, "Vũ Khiết, em tha thứ cho anh lần này thôi, anh không dám, thật không sự không dám nữa đâu."

Nhìn bộ dạng của ông ta, Phó Vũ Khiết luôn mềm lòng cảm thấy miệng khô khốc, nhưng vừa nghĩ tới người đàn ông này quán quýt lấy người người đàn bà khác nhiều đêm, bà đã thấy ghê tởm.

Giữ vững lòng mình, Phó Vũ Khiết đặt đơn ly hôn ở đây.

Nhưng rốt cuộc bọn họ vẫn không thành công.

Bởi vì mẹ của Khương Thì Lễ sinh bệnh, lúc hấp hối, bà kéo tay Phó Vũ Khiết, nước mắt đầy mặt, nói Khương gia có lỗi với bà, người già bọn họ không hy vọng hai vợ chồng ly hôn, Phó Vũ Khiết cũng không đành lòng từ chối lời thỉnh cầu cuối cùng của bà.

Khi mẹ Khương Thì Lễ qua đời không bao lâu, ba ông ta cũng đi theo. Hai người già trong nhà lần lượt rời đi, mà bà lại không thể lập gia đình với Khương Thì Lễ được.

Đã nhiều trôi qua, bà vẫn không tha thứ cho Khương Thì Lễ, bà như là khách hàng lâu dài của Khương gia vậy, Khương Thì Lễ cảm thấy một ngày nào đó bà sẽ rời khỏi căn nhà này.

Từ khi Khương Hoán ra đời, bà thường mang Khương Hoán đi du lịch, tất cả mọi nơi trên thế giới đều đã đi, thấy được rất nhiều thứ chưa từng nhìn thấy một lần, suy nghĩ cũng cẩn thận hơn nhiều.

Kết quả, bà càng lúc càng không cần Khương Thì Lễ, bỏ quên ông ta sau lưng.

Mãi đến khi Khương Hoán tới tuổi đi học, Khương Thì Lễ cũng có lý do để bà ở lại.

Đứa bé phải tới trường không được đi khắp nơi nữa. Đương nhiên ông ta chỉ có thể giữ những lời này trong lòng, không dám nói trước mặt Phó Vũ Khiết.

Ông ta đành phải đi đường tắt cứu nước.

Phải hứa hẹn rất nhiều ông ta mới lấy lại được Khương Hoán bé nhỏ, đồng ý để cậu bé học ở trường địa phương, không chạy đi chỗ khác.

Thế này Khương Thì Lễ mới thường xuyên gặp được Phó Vũ Khiết.

Nhưng không phải ngày nào bọn họ cũng gặp mặt, Phó Vũ Khiết thường về nhà mẹ đẻ ở, ngày nghỉ sẽ mang Khương Hoán đi khắp nơi.

Bây giờ Khương Hoán đã trưởng thành, có thể ở một mình. Khương Thì Lễ chưa kịp vui mừng, Phó Vũ Khiết lại kéo hành lý đi.

Chưa hết, lần này, Phó Vũ Khiết về nhà mẹ đẻ đã hơn một tuần rồi, Khương Thì Lễ hơi tức giận, hy vọng bà lại không chạy tới những nơi ông ta không thể tìm được.

18. Chương 18

Tám giờ sáng, Khương Thì Lễ tới Phó gia.

Phó gia không chào đón ông. Đã nhiều năm như vậy rồi không phải ông không muốn về Phó gia với Phó Vũ Khiết, nhưng mỗi khi nhìn thấy ông, ông cụ Phó luôn bức bối, run rẩy ôm ngực, cầm gậy đuổi đánh ông ra ngoài.

Khương Thì Lễ hết cách, ông đành lâu lâu tới xem một chút, cứ như vậy, ông cụ Phó cũng không hài lòng tí nào.

Đứng ở cửa do dự một lát, Khương Thì Lễ sửa sang lại quần áo, rồi khom người gõ cửa.

Là người giúp việc ra mở cửa.

"Ngài Khương." Nữ giúp việc đã rất quen thuộc với Khương Thì Lễ.

"Ừm." Khương Thì Lễ đưa đầu nhìn vào trong, "Vũ Khiết có ở đây không?"

"Có, ngài Khương." Nữ giúp việc vừa đáp vừa lui qua một bên, "Mời vào."

Khương Thì Lễ thụ sủng nhược kinh, trước đây, mỗi khi tới nơi này ông đều bị chặn ở ngoài, đôi khi cũng được vào vài lần vì ông dẫn Khương Hoán theo.

Vừa vào cửa, Khương Thì Lễ sốt ruột nhìn lướt qua phòng khách.

Không có.

Phó Vũ Khiết không có ở đây.

Hơi nhú mảy, Khương Thời Lễ nhìn nữ giúp việc bên cạnh, "Vũ Khiết không có ở đây à?"

"Có." Nữ giúp việc gạt đầu, "Cô Phó lập tức xuống đây ngay."

Khương Thời Lễ ngồi lên ghế sa lon, thừa dịp người giúp việc đi lấy nước, ông bắt đầu quan sát phòng khách một chút.

Tốt lắm, không có dấu vết của người đàn ông nào ở đây cả.

Ông cụ Phó đã lớn tuổi rồi, vì đau lòng cho con gái, ông nhiều lần bảo Phó Vũ Khiết nên tìm một người đáng tin hơn, có thể dọn tới ở cùng hai ba con ông thì tốt biết mấy.

Khương Thời Lễ biết, ông cụ Phó sợ Phó Vũ Khiết tủi thân, dù sao ở đâu cũng không bằng nhà mình.

Mọi người đều biết bọn họ không ly hôn, nên chỉ xem ông cụ Phó đang nói đùa thôi. Nhưng ông cảm thấy ông cụ đang nói thật chứ chẳng đùa gì. Người già sao có thể đem những chuyện thế này ra đùa được.

Đúng lúc ông đang mãi mê suy nghĩ, chợt có tiếng động phát ra từ cầu thang. Ngẩng đầu lên nhìn, ông lập tức ngăn người.

Chiếc váy màu lam đậm bao quanh đường cong xinh đẹp của người nọ. Rõ ràng đã hơn 40 tuổi rồi, nhưng lại chẳng thể nhìn ra dấu vết năm tháng tí nào, mái tóc dài vẫn đen như trước, xoa tung trên vai.

"Vũ Khiết..." Khương Thời Lễ lo lắng đứng dậy, cơ thể hơi cứng đờ.

Rõ ràng chỉ mới hơn một tuần không thấy, nhưng lại giống như đã lâu. Ông cảm thấy mình lúc nào cũng kinh ngạc trước vẻ đẹp của Phó Vũ Khiết.

Thực ra Khương Thời Lễ chỉ mới bốn mươi lăm tuổi, đang trong độ tuổi hoàng kim của đàn ông. Nhưng trước mặt Phó Vũ Khiết, ông cảm thấy mình già đi rất nhiều, mà người nọ vẫn như ngày đầu gặp gỡ.

"Ừm." Phó Vũ Khiết mang giày cao gót, chậm rãi bước xuống lầu, không ngạc nhiên khi nhìn thấy Khương Thời Lễ.

"Có chuyện gì không?" Phó Vũ Khiết ngồi trên ghế salon, nhận lấy ly cà phê người giúp việc đưa.

Khương Thời Lễ nhú mảy, không đồng ý nói: "Mới ngủ dậy không được uống cà phê."

Nói xong, ông muốn lấy tách cà phê trong tay Phó Vũ Khiết.

Phó Vũ Khiết cũng không trốn tránh, để mặc ông cướp tách cà phê của mình đi, sau đó Khương Thời Lễ đưa cho bà một ly sữa, khẽ nhấp một miếng, bà nói: "Nói đi, ông tới tay có chuyện gì không?"

Trong lòng Khương Thời Lễ khẽ nhảy lên một cái, hô hấp gấp gấp hơn, nín bợ hỏi, "Anh chỉ muốn hỏi, khi nào thì em về nhà?"

"Với ai?"

Nhìn thấy Phó Vũ Khiết hơi nhú mảy, Khương Thời Lễ mới nhận ra mình đã hơi kích động, vì vậy, ông bắt đầu cố gắng bình tĩnh lại.

"Vũ Khiết, không phải anh muốn quản lý cuộc sống của em đâu." Khương Thời Lễ chậm rãi nói: "Anh chỉ lo lắng cho em thôi."

Phó Vũ Khiết gạt đầu, "Tôi biết."

Thấy vậy, Khương Thời Lễ lập tức tiếp tục, "Vậy... Anh có thể đi cùng em không?"

"Ông muốn đi cùng tôi à?" Khuôn mặt bình tĩnh của Phó Vũ Khiết lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Khương Thời Lễ mong đợi nhìn bà, "Có được không?"

"Chuyện này..." Phó Vũ Khiết hơi khó nói, "Tôi không thể để ông đi cùng trong trường hợp này được."

Là trường hợp ông không được đi theo, Khương Thời Lễ bắt đầu lo lắng.

"Dù sao hai cô bé kia đã hẹn tôi đi dạo phố, dẫn một người đàn ông như ông theo cũng hơi kỳ." Câu nói tiếp theo của Phó Vũ Khiết đã kéo Khương Thời Lễ từ địa ngục tới thiên đường.

Đề nén niềm vui sướng trong lòng, Khương Thời Lễ không nhận được hỏi, "Là hai cô bé đã hẹn với em à?"

Phó Vũ Khiết nhìn ông một cái rồi nói: "Là Đỗ Kiều Kiều của Đỗ gia và nha đầu Cố gia - Cố Nhiễm."

Đỗ Kiều Kiều?

Khương Thời Lễ nhớ tới qua lúc Khương Tình khóc lóc kể lể có nhắc tới Đỗ Kiều Kiều, thì ra cô là người đã tát Khương Tình.

Thì ra là cô hẹn Vũ Khiết.

Ông nghi ngờ, Vũ Khiết quen biết bọn họ từ khi nào vậy?

Dường như nhìn thấu ý nghĩ của Khương Thời Lễ, Phó Vũ Khiết giải thích: "Tôi vốn không biết mấy cô bé đó đâu, nhưng hôm trước không có xe về, nên hai cô bé kia có lòng tốt đưa tôi về."

Lần đó, vì Phó Vũ Khiết đi thăm bà con về, trên đường lại không bắt được xe, nên bà đành kéo hành lý đi tìm xe, Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm nhận ra bà, nên thuận tiện cho bà đi nhờ một đoạn.

Vừa nghe tới đây, sắc mặt của Khương Thời Lễ cũng tốt hơn nhiều, người nào đối xử tốt với Phó Vũ Khiết, ông đều rất có cảm tình, đương nhiên, trừ ông cụ Phó và Khương Hoán là đàn ông nên không tính.

"Hai cô bé này rất hiểu chuyện." Khương Thời Lễ phụ họa Phó Vũ Khiết..., ông hoàn toàn quên chuyện phải giúp Khương Tình đòi một câu xin lỗi.

"Chiều nay tôi sẽ đi, bây giờ tôi phải về nhà xem Khương Hoán một chút." Phó Vũ Khiết đặt cái ly xuống, "Một tuần không thấy, có phải nó lại không ra ngoài rồi không?"

Khương Thời Lễ gật đầu, hơi chột dạ nói: "Em không ở đây, nó không chịu ra ngoài nhiều."

Nên em đừng có đi lung tung hoài như vậy. Khương Thời Lễ lặng lẽ nghĩ.

Từ nhỏ Khương Hoán đã theo Phó Vũ Khiết đi khắp nơi, những nơi lúc nhỏ cậu đã đi nhiều vô số kể, nhưng từ lúc trưởng thành, cậu không thích đi đâu nữa.

Nói chung là một người kỳ quái thích ở nhà với máy tính.

Cậu chỉ đi chơi khắp nơi với một mình Phó Vũ Khiết.

Phó Vũ Khiết liếc Khương Thời Lễ một cái, không nói gì, nhưng Khương Thời Lễ vẫn cảm thấy cái nhìn đó rất áp lực.

Bà không tin tưởng ông.

Phó Vũ Khiết sợ Khương Hóa mắc chứng tự kỷ nên luôn mang cậu đi chơi, những Khương Hoán lại không muốn đi nên lúc nào cũng từ chối. Hành động này rất được Khương Thời Lễ ủng hộ, ông cũng không tán thành việc hai mẹ con cứ đi khắp nơi như vậy, lỡ một ngày nào đó không trở về luôn thì sao?

Vì thế, Phó Vũ Khiết và Khương Thời Lễ đã làm một cam kết, nếu những lúc bà không ở đây, Khương Thời Lễ nhất định phải nghĩ cách để Khương Hoán đi ra ngoài, nếu không có mắc bệnh cũng chẳng biết.

Rõ ràng lúc đó Khương Thời Lễ đã đồng ý, nhưng lại không làm được cam kết của mình.

Vì Khương Hoán là người cố chấp giống Phó Vũ Khiết.

Nên cho dù Khương Thời Lễ dụ dỗ đe dọa thế nào đi chăng nữa, Khương Hoán cũng thờ ơ, không đi là không đi, biết làm gì với cậu bây giờ?

Phó Vũ Khiết than thở, "Tôi thực sự không thể tin tưởng ông được rồi."

Khương Thời Lễ lập tức lo lắng, vội vàng nói: "Nếu em về thì nó sẽ tốt hơn thôi mà, thật đó, chỉ cần em về, chắc chắn nó sẽ chịu ra cửa."

"Nhưng tôi không thể ở đó hoài được." Phó Vũ Khiết không đồng ý: "Ông đã đồng ý với tôi rồi, sao lại không làm được?"

Từng chữ từng chữ đâm vào lòng Khương Thời Lễ.

Chính xác, ông đồng ý với bà, thế nhưng lại không thể làm được.

Nhớ tới lúc bà vừa gả cho ông, trong bữa tiệc, hai người vô cùng thân mật. Khi đó, Phó Vũ Khiết lo lắng hỏi đi hỏi lại một câu, bà hỏi ông có thể đừng phản bội bà không.

Ông trả lời chắc chắn như định đóng cột, lúc còn sống, Khương Thời Lễ ông sẽ không bao giờ phụ lòng Phó Vũ Khiết.

Nhưng cuối cùng, ông vẫn có lỗi với bà.

Khương Thời Lễ nắm chặt tay, xấu hổ cúi đầu.

Ông đã từng phản bội, để lại một vết sẹo vĩnh viễn giữa hai người, nhìn qua như đã lành rồi, nhưng chỉ cần chạm vào vết sẹo kia, ông vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng.

19. Chương 19

Lúc Phó Vũ Khiết trở về Khương gia vừa đúng lúc Khương Tình vừa rời giường.

Cô ta đang trách mắng dì người làm trong phòng bếp.

Khương Tình chán ghét nhìn dì người làm lau nhà.

"Còn ở đây nữa nè!" Cô ta dùng chân đạp vào một chỗ nhỏ, trên còn để lại giọt sữa."

"Tiểu thư..." Bà dì lấp bắp nhìn cô ta, "Cô có thể tránh...?"

Khương Tình giương lông mi lên, bắt đầu trách mắng dì: "Dựa vào cái gì mà bà bảo tôi phải tránh ra! Chỉ có chút xíu mà cũng không lau sạch được nữa à?!"

"Tôi thật sự không biết bà tới đây để làm gì nữa đây? Bà già vô dụng kia!"

"Dù sao thì cũng không phải là mời tới để cô mắng!" Giọng nói của Khương Thời Lễ đột nhiên vang lên, Khương Tình sợ tới mức nhanh chân chạy đi.

"Ba, dì Phó..." Khương Tình sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhưng vẫn cẩn thận gọi Khương Thời Lễ và Phó Vũ Khiết một tiếng.

Sắc mặt Khương Thời Lễ rất khó coi, vất vả lắm ông mới có thể gọi Phó Vũ Khiết về nhà, thế mà vừa vào đã thấy Khương Tình bắt nạt bà dì trong nhà.

Khương Thời Lễ hừ lạnh một tiếng, "Trong mắt cô vẫn còn người ba này à?"

Khương Tình cúi đầu không nói gì.

"Em trai cô đâu?" Khương Thời Lễ hỏi.

Khương Tình vội vàng trả lời: "Em ấy vẫn còn ở trong phòng, người giúp việc vừa mang bữa sáng tới cho em ấy."

Sắc mặt Khương Thời Lễ càng khó coi hơn, "Cô không biết gọi nó ra đây ăn hả?"

Đúng là giận chó đánh mèo mà, chính ông cũng không gọi được, thì Khương Tình làm gì mà gọi được. Nhưng Khương Tình không dám nói thêm gì.

Phó Vũ Khiết về đây chỉ muốn xem Khương Hóa ra sao, đương nhiên không quan tâm tới chuyện Khương Thời Lễ dạy dỗ Khương Tình thế nào.

"Tôi đi lên lầu trước." Nói với Khương Thời Lễ một tiếng, Phó Vũ Khiết lập tức đi lên lầu.

Khương Thời Lễ không cứng đầu dạy dỗ Khương Tình nữa, ông nhanh chân chạy theo Phó Vũ Khiết, "Đề anh đi với em."

Phó Vũ Khiết cũng không đợi ông, tự mình đi thẳng lên lầu.

Khương Tình nhìn bóng dáng một trước một sau của hai người, đôi mắt hiện lên vẻ thù hận.

Bao giờ cũng vậy, chỉ cần Phó Vũ Khiết xuất hiện, ánh mắt Khương Thời Lễ luôn dõi theo bà, còn mình lại bị quát mắng.

Khương Hoán không thích ra khỏi nhà, Khương Thời Lễ liên lo lắng không thôi, mình bị người khác bắt nạt, ngay cả một câu an ủi cũng không có.

Khương Tình càng lúc càng hận. Phó Vũ Khiết! Khương Hoán! Cô ta cần rằng nghiêng lợi kêu tên hai người, bà đi bên cạnh nghe rõ ràng, cả người run lên, vội vàng giả vờ mình không biết gì cả.

Phó Vũ Khiết gõ cửa phòng Khương Hoán, một lúc lâu sau mới có người mở cửa.

Khương Hoán mặc một chiếc áo trắng cùng quần jean, trên tai còn đeo thêm một cái tai nghe.

Nhìn thấy Phó Vũ Khiết đã về, cậu vội vã thu lại vẻ mặt lười biếng của mình, tinh thần sáng khoái nhìn mẹ mình, dường như cậu muốn Phó Vũ Khiết tin rằng mấy ngày gần đây cậu sống rất tốt.

"Mẹ." Khương Hoán gọi: "Sao mẹ lại về sớm vậy?"

Khương Thời Lễ đứng ngoài cửa nghe Khương Hoán nói vậy, trong lòng thầm oán hận, tiểu tử thú vị, mẹ con đã đi hơn một tuần rồi mà con còn dám bảo mẹ về sớm."

Phó Vũ Khiết không quan tâm nhiều, bà thần nhiên nhìn con trai cười đùa tử tử, "Nghe nói mấy ngày nay con cứ ở lì trong phòng không chịu ra ngoài nữa bước."

"Ai nói!" Khương Hoán ra vẻ oan ức, "Con có ra ngoài đi toilet mà."

Phó Vũ Khiết sững người, lạnh lùng nhìn cậu, "Chiều nay con đi ra ngoài với mẹ."

Khương Hoán vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Phó Vũ Khiết, trong mắt không giấu được sự quan tâm cho cậu, cậu đành gật đầu đồng ý.

Nhìn thấy Khương Thời Lễ đứng sau lưng Phó Vũ Khiết, Khương Hoán hỏi, "Ba, ba cũng đi nữa à?"

Khương Thời Lễ tự động xem đây là một lời mời, "Ba đi cũng được."

...

Chẳng lẽ không ai mời ba đi sao? Khương Hoán nhìn sắc mặt của mẹ càng lúc càng lạnh, tự hiểu mình đã phạm sai lầm rồi.

"Buổi chiều mẹ sẽ gọi con." Nói xong, Phó Vũ Khiết lập tức xuống lầu.

"Dạ." Khương Hoán gật đầu, nhìn Phó Vũ Khiết đang xuống lầu, "Mẹ nhớ gọi con đấy nhé."

Phó Vũ Khiết vừa đi xuống vừa nói: "Ừ."

Nhìn thấy Phó Vũ Khiết định về Phó gia, Khương Thời Lễ cản rằng đi theo.

"Vũ Khiết, hay là em ở lại ăn cơm trưa đi." Khương Thời Lễ thương lượng nói: "Em xem, xem mới về thôi mà, em phải nghỉ ngơi một chút, chiều nay em phải đi dạo phố nữa, thời gian rất ít."

Phó Vũ Khiết dừng lại nhìn Khương Thời Lễ, khiến trong lòng ông hơi sợ hãi.

"Được rồi." Một lát sau Khương Thời Lễ nghe Phó Vũ Khiết đồng ý lời mời của mình.

Chỉ một câu ngắn ngủn khiến ông nghĩ rằng mình đã nghe lầm rồi.

Nhưng khi nhìn thấy Phó Vũ Khiết ngồi lên ghế salon, ông mới thật sự tin rằng mình không lầm.

Phó Vũ Khiết cầm tờ tạp chí trên bàn lên đọc, thỉnh thoảng nhâm nhi một chút cà phê, yên tĩnh như không tồn tại.

Nhưng như vậy Khương Thời Lễ cũng thỏa mãn rồi, ông lấy máy tính bắt đầu giải quyết một số việc công ty, hai người như không liên quan gì tới nhau, nhưng có cảm giác vô cùng hài hòa.

Khương Tình chưa ra tới cửa đã nhìn thấy Phó Vũ Khiết và Khương Thời Lễ ngồi cùng một chỗ, rõ ràng cả hai người bọn họ không nói câu gì, nhưng nhìn có vẻ rất ăn ý. Ánh nắng sớm soi vào người bọn họ, nhìn đẹp để một cách kỳ lạ.

Học mất Khương Tình hơi hồng hồng, cô ta nhớ lại những gì mẹ đã nói.

Mẹ cô ta nói, thực ra Khương Thời Lễ không hề yêu Phó Vũ Khiết, ông chỉ bắt đắc dĩ mới cưới con đàn bà kia về làm vợ thôi.

Nhưng cô ta đã ở Khương gia nhiều năm như vậy, thấy Khương Thời Lễ và Phó Vũ Khiết rất có ảnh hưởng với nhau, cô ta bắt đầu nghi ngờ mẹ mình, nếu đó không phải là yêu, thì cô ta thật sự không biết yêu là gì nữa rồi.

Nhưng bọn họ càng yêu nhau, Khương Tình lại càng hận, nếu Khương Thời Lễ thật sự yêu Phó Vũ Khiết, vậy sao lại có sự tồn tại của cô ta kia chứ.

Cho nên vẫn là không yêu. Khương Tình cảm thấy rất may mắn, nếu đã không yêu thì..., một ngày nào đó mẹ cô ta sẽ trở thành bà Khương một cách chân chính, cho tới tận bây giờ, bản thân cô ta đã là đại tiểu thư Khương gia hợp pháp rồi.

Cô ta thật sự không thích Phó Vũ Khiết, cô ta cũng chưa bao giờ lưu luyến cái tình cảm Phó Vũ Khiết dành cho cô ta, thật sự luôn đó.

Đóng cửa lại, Khương Tình sải bước ra ngoài, không muốn nhìn thấy bọn họ thêm một giây phút nào nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một buổi sáng cứ như vậy mà kết thúc. Vừa ăn cơm xong, Phó Vũ Khiết nhận được điện thoại của Cố Nhiễm.

"Dì Phó, con và Kiều Kiều đang trên đường tới nhà dì đây." Giọng nói vui sướng của Cố Nhiễm từ điện thoại truyền ra.

Lúc đầu, Phó Vũ Khiết có gửi tin nhắn cho cô biết bà đang ở Khương gia, nên Cố Nhiễm cứ tới Khương gia tìm bà.

"Vậy được rồi, dì đợi các con tới." Phó Vũ Khiết vui vẻ.

Khương Thời Lễ đứng bên cạnh nhìn thấy vô cùng khó chịu, đã lâu rồi Phó Vũ Khiết không cười với ông như vậy, xem ra bà thật sự rất thích hai cô bé kia.

"Em đi đâu vậy?" Thấy Phó Vũ Khiết nghe điện thoại xong liền đứng dậy, Khương Thời Lễ nhanh chân chạy tới hỏi bà.

"Tôi đi kêu Khương Hoán xuống. Hai cô bé đó sắp tới rồi. Không thể để con gái đợi nó được, như vậy không lịch sự." Nói xong, Phó Vũ Khiết đi lên lầu.

Nhưng còn chưa đi được vài bước, Khương Thời Lễ đã ầm bà xuống ghế, "Để anh đi kêu, em cứ ngồi ở đây đi."

Phó Vũ Khiết không từ chối, bà thần nhiên nhìn thoán qua Khương Thời Lễ dường như hiểu ra cái gì đó.

Khương Thời Lễ không biết Phó Vũ Khiết đã hiểu trong lòng ông rồi rầm thế nào, bước chân lên lầu của ông hơi dồn dập.

Chính xác, ông muốn Phó Vũ Khiết thấy, mình vẫn có thể gọi Khương Hoán xuống lầu, hơn nữa mình cũng chưa từng phụ kỳ vọng của bà.

Tuy đây chỉ là điều ông muốn làm, nhưng sao cả cơ hội để làm cũng không có, khiến người khác không khỏi tuyệt vọng.

May thay, ông vẫn còn cơ hội.

20. Chương 20

Hẹn Phó Vũ Khiết đi dạo phố không phải ý định ban đầu của Đỗ Kiều Kiều.

Cô và Cố Nhiễm bất ngờ gặp Phó Vũ Khiết trên đường về nhà, biết bà cũng phải về nhà, nên cho bà quá giang một đoạn.

Trên đường về, ba người trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, Phó Vũ Khiết có ấn tượng rất tốt với Đỗ Kiều Kiều. Tuy bà từng nghe nói, Đỗ Kiều Kiều rất xảo quyệt, tùy hứng, nhưng sau khi trò chuyện với nhau bà mới biết, không thể tin những lời đồn đãi được.

Cố Nhiễm cảm thấy không khí rất tốt nên mời bà hai ngày sau đi dạo phố cùng, Phó Vũ Khiết cũng rất thích đi ra ngoài nên lập tức đồng ý.

Đúng lúc hôm sau lại là sinh nhật của Lâm Trí Hiên.

Đỗ Kiều Kiều không ngờ mình sẽ gặp Khương Tình tại nhà Lâm Trí Hiên.

Cái tát đó cô đã đợi rất lâu rồi. Kiếp trước, biết Khương Tình phản bội mình, cô bị đả kích không ít, chỉ một cái tát này xem như quá hời cho cô ta rồi.

Coi như là dạy cho cô ta một bài học.

Lúc Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm tới nhà Khương gia vẫn còn rất sớm, gõ cửa vài cái, Khương Hoán ra mở cửa.

Đây không phải là lần đầu tiên Đỗ Kiều Kiều nhìn thấy Khương Hoán.

Khương Hoán chính là vị bạn học đã bị Đỗ Khanh Khanh "bắt nạt" ở cuộc thi chạy 5000m của đại học thể thao.

Mặc dù cậu là trạch nam, nhưng lại rất giỏi thể thao. Hôm đó, cậu không chỉ tham gia 5000m mà còn tham gia nhảy cao, chạy tiếp sức 4x100m

Lúc chạy 5000m cậu đã tiêu hao thể lực rất nhiều, nói chỉ lúc đó trời đã bắt đầu đổ mưa.

Hơn nữa, có Đỗ Khanh Khanh chạy cùng không phải rất tốt sao? Cô ta còn bắt chuyện nữa cơ đây. Đỗ Khanh Khanh luôn miệng hỏi Khương Hoán có mệt không, có bạn gái chưa, có phiền không, đã vậy mưa càng lúc càng lớn, nên Khương Hoán liền chạy chậm lại, thua cũng không sao, chỉ cần bỏ cô ta lại phía sau là được rồi.

Nhưng chỉ có Khương Hoán và Đỗ Khanh Khanh biết rõ chuyện này, còn trong mắt mọi người, Khương Hoán mê muội sự quan tâm của Đỗ Khanh Khanh nên chạy chậm lại, tuột xuống hàng cuối cùng.

Đỗ Kiều Kiều không biết nội tình rất ngạc nhiên vì sao Khương Hoán và Đỗ Khanh Khanh không tới với nhau, theo như cô biết, Đỗ Khanh Khanh có hứng thú với Khương Hoán, nếu không sẽ không cố gắng lấy lòng Khương Tình như vậy.

Đúng, Đỗ Khanh Khanh làm bạn với Khương Tình chỉ vì Khương Hoán, kiếp trước, chính miệng Đỗ Khanh Khanh đã nói với cô như vậy.

Khi đó, Đỗ Kiều Kiều bị Khương Tình phản bội, trong lúc cô đang đau lòng khổ sở, Đỗ Khanh Khanh mang vẻ mặt kiêu ngạo đến trước mặt cô, cười nhạo cô, nói cô đúng là kẻ ngu ngốc.

Cô ta khinh thường nhìn Đỗ Kiều Kiều, nói Khương Tình là người của cô ta, mà Đỗ Kiều Kiều lại bị hạ gục bởi một đứa con gái ngu ngốc như Khương Tình, đúng là nực cười.

Đỗ Kiều Kiều phức tạp nhìn Đỗ Khanh Khanh, nếu Khương Tình là người của cô ta, Đỗ Khanh Khanh cần gì phải dùng từ ngữ như vậy để nhắc tới Khương Tình.

Có lẽ ánh mắt cô đã hiện rõ ràng, Đỗ Khanh Khanh cười "xùy" một tiếng, những đứa con gái như vậy, không xứng để làm bạn với tôi, nhưng vì Khương Hoán là em gái của cô ta, nên tôi mới phải hao tâm tốn sức như vậy.

Nói xong, cô ta đưa mắt nhìn.

Đó chính là ánh mắt nhất định phải có được món đồ mình thích.

Nhưng khi đó, Đỗ Kiều Kiều vô cùng hận Đỗ Khanh Khanh, nên cô cũng không quan tâm Đỗ Khanh Khanh để lộ suy nghĩ của mình.

Xem ra, mục tiêu của Đỗ Khanh Khanh không phải chỉ có mỗi một mình Lâm Trí Hiên, chẳng lẽ cô ta muốn có cả Lâm Trí Hiên và Khương Hoán luôn sao? Đỗ Kiều Kiều kỳ dị nhìn Khương Hoán trước mặt, cô không thể tưởng tượng được, sao Đỗ Khanh Khanh lại muốn thao túng hai tên đàn ông này cơ chứ.

Khương Hoán vừa mở cửa liền nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, cậu khẽ chớp mắt, hỏi: "Trên mặt tôi có dính gì à?"

Cố Nhiễm cho rằng Khương Hoán cố ý bới móc, cô ưỡn ngực một cái, đứng trước mặt Đỗ Kiều Kiều, "Sao, không được nhìn à?"

Khương Hoán đã biết Cố Nhiễm từ lâu, cũng không khách sáo nói, "Không được đấy, mặt tôi rất đáng giá, liếc mắt nhìn một cái cũng phải thu tiền."

Đưa tay ra, Khương Hoán từ một trạch nam biến thành tên lưu manh, cậu nhàn rỗi nói: "Mau trả tiền thù lao cho tôi đi."

Cố Nhiễm tức không chịu được, đặt một trăm đồng vào tay Khương Hoán, "Tránh ra! Chúng tôi muốn vào!"

Khương Hoán đứng bất động ở cửa, cầm tờ một trăm đồng quơ quơ trước mặt Cố Nhiễm, "Một chút này chắc không đủ rồi."

"Nghe nói mặt tôi rất đáng giá đó..." Khương Hoán kéo dài giọng nói, nhìn mặt Cố Nhiễm đã đen thui.

Khương Hoán không nói dối, cậu thật sự rất đẹp trai, có rất nhiều nữ sinh chết mê chết mệt khuôn mặt của cậu.

Không giống như vẻ đứng đắn thành thật của Cố Bách Chu, lúc ngủ dậy, Khương Hoán thật sự giống học sinh gương mẫu, nhưng lúc không nghiêm túc thì, đúng là người khó ưa.

Nhưng cái tên khó ưa này lúc nào cũng chỉ nhắm vào mỗi Cố Nhiễm "ngực to óc trái nho" thôi.

Cố Nhiễm tức giận tới mức đen mặt, cô lấy một xấp tiền ra, gầm nhẹ: "Đủ chưa?!"

Khương Hoán lắc đầu, thản nhiên dựa vào khung cửa, thở dài, "Thì ra tôi chỉ đáng giá nhiều đây thôi đấy, Cố Nhiễm, chúng ta đã quen biết nhau nhiều năm rồi, vậy mà cô còn không tôn trọng tôi nữa à."

Đỗ Kiều Kiều nhìn gân xanh giập giập trên trán Cố Nhiễm, trong lòng hơi lo lắng, không phải cậu ấy sẽ đánh Khương Hoán đó chứ.

Trong lúc cô đang nghĩ vậy, Cố Nhiễm đã bắt đầu động thủ.

Cô dùng ví tiền của mình đập thẳng vào người Khương Hoán, cả người phát ra khí chất không dễ chọc như đại ca xã hội đen, cô liếc Khương Hoán, nói: "Đủ, rồi, chứ?"

Khương Hoán cũng không bị cô dọa, ngược lại, cậu còn vui vẻ cười ra tiếng, "Ấy ấy ấy, Cố Nhiễm à, tôi nói này, lần sau cô có thể đổi chiêu khác được không, cô lùn hơn tôi đấy, nếu cứ liếc như vậy không chừng cô sẽ bị lè luôn đó."

Cố Nhiễm ngậy người, dường như cô không ngờ hành động thô bạo của mình lại bị người khác cười nhạo, đã vậy còn là tên Khương Hoán đáng ghét.

Đối với cô mà nói, chuyện này đúng là vô cùng nhục nhã!

Đỗ Kiều Kiều bên cạnh không nhìn nổi nữa, Cố Nhiễm là bạn thân cô, dù là ai cũng không được bắt nạt cô ấy.

Cô kéo Cố Nhiễm qua, ánh mắt không tốt lắm, "Nếu anh đã không hoan nghênh bọn tôi như vậy, thì chúng tôi đi là được."

Khương Hoán nghe vậy lập tức thu nụ cười, "Đừng mà, tôi chỉ đùa hai cô một chút thôi, tôi rất hoan nghênh, mau, mau vào đi."

Đỗ Kiều Kiều không đi, cô giữ Cố Nhiễm lại, không vào cũng không có ý định đi về, cô muốn xem Khương Hoán còn kéo dài được bao lâu nữa.

Bọn họ giằng co cũng không lâu, vì Phó Vũ Khiết đã tới.

"Khương Hoán, tiểu Nhiễm và Kiều Kiều vẫn chưa tới sao?"

Khương Hoán chờ người, khẩn cầu nhìn Đỗ Kiều Kiều, nói nhỏ: "Các cô mau vào đi mà."

Cố Nhiễm lắc đầu, không vào!

...

Nhìn thấy Phó Vũ Khiết càng lúc càng tới gần, Khương Hoán nhanh chóng kéo tay Cố Nhiễm, "Van xin cô luôn đó..., mau vào đi!"

Nói xong, cậu nhét một xấp tiền và bóp tiền vào trong lòng cô.

Cố Nhiễm tức giận, vô cùng bướng bỉnh, đẩy hết xấp tiền kia ra.

"Tôi không cần!"

Phó Vũ Khiết vừa nghe xong, buồn bực hỏi "Không cần cái gì?"

Cố Nhiễm méo miệng, "Không cần những tờ tiền kia."

"Tiền gì?" Phó Vũ Khiết nghi ngờ nhìn Khương Hoán, phát hiện trong tay một đồng tiền trong tay cậu.

"Chuyện này... Mẹ... Thực ra chỉ là hiểu lầm cả thôi." Khương hoán cười nói.

"Không phải hiểu lầm!" Cố Nhiễm tức giận: "Dì Phó, Khương Hoán không chịu để con và Kiều Kiều vào nhà, còn nói, chỉ cần liếc mắt nhìn anh ta một cái cũng phải trả tiền, dì xem, cả xấp tiền đó còn chưa đủ để liếc mắt nhìn anh ta một cái nữa cơ đấy!"

Phó Vũ Khiết nhú mày, Khương Hoán cúi đầu không dám nói gì.

"Nhìn con có một cái mà cũng phải trả tiền nữa sao?" Phó Vũ Khiết bình tĩnh hỏi.

Khương Hoán cúi đầu thấp hơn.

"Mặt của con quý như vậy, mẹ đây rất khinh thường, nếu đã vậy thì sau này, chúng ta không cần phải gặp mặt nhau nữa." Phó Vũ Khiết lạnh nhạt nói.

Khương Hoán kinh sợ không dám nói gì, cậu biết lần này cậu đã đùa hơi quá rồi, nhưng ai bảo nha đầu kia đã lâu rồi không chịu tới tìm cậu, còn liên tục lấy lòng mấy tên con trai khác, cậu rất khó chịu.

"Tôi sai rồi..." Nói xin lỗi quá nhỏ, nên Cố Nhiễm cứ nghĩ mình nghe lầm.

"Con đang xin lỗi đấy à? Hình như mẹ không thấy thành ý của con đâu cả." Phó Vũ Khiết hơi nghiêm túc nói.

"Tôi sai rồi!" Khương hoán hét lớn với Cố Nhiễm.

Nhìn thấy Phó Vũ Khiết bảo vệ cô, Cố Nhiễm nói với Khương Hoán: "Anh nói gì cơ. Tôi không nghe rõ?"

"Tôi sai rồi!!" Khương Hoán lại lớn tiếng xin lỗi.

"Hừ." Cố Nhiễm sung sướng "hừ" một tiếng, đắc ý khoát tay, "Vậy tôi tha thứ cho cậu lần này đấy."

Khương Hoán cúi đầu khom lưng, "Khách tới nhà phải biết rộng lượng, tiểu nhân nhất định ghi nhớ trong lòng."

21. Chương 21

Vốn từ ba người như đã nói lúc đầu đột nhiên thành năm người. Nhưng Đỗ Kiêu Kiêu và Cố Nhiễm cũng không khách sao, có người xách túi xách giùm, ngại gì không đưa.

Khương Thời Lễ vốn có việc, thư ký gọi điện tới mấy lần, nhưng ông thấy Phó Vũ Khiết chuẩn bị ra ngoài, nên chỉ nói qua loa hai với thư ký hai câu rồi cúp máy.

Ông thường xuyên thấy Phó Vũ Khiết một đi không trở lại, muốn đưa tay ra giữ lại nhưng không có lý do chính đáng nào.

Trong trí nhớ của ông, hình như đã lâu rồi hai người bọn họ chưa đi ra ngoài cùng nhau, không phải ông không đồng ý mà là Phó Vũ Khiết luôn từ chối.

Tuy không biết vì sao lần này Phó Vũ Khiết không đuổi ông đi, nhưng ông vẫn rất vui, dù sao ông thật lòng muốn được đi cùng bà, giống như nó đã sắp trở thành nỗi ám ảnh của ông.

”Chú Khương.”

”Chú Khương.”

Đỗ Kiêu Kiêu và Cố Nhiễm nhìn thấy Khương Thời Lễ đi sau Phó Vũ Khiết.

”Ừm.” Khương Thời Lễ nhàn nhạt trả lời, nhưng con mắt lại đảo qua Đỗ Kiêu Kiêu.

Đỗ Kiêu Kiêu lập tức hiểu ra, nhất định Khương Tình đã ”tố cáo” cô.

Nhưng cô không lo lắng gì, dù sao cũng đánh rồi, nếu cho cô thêm một cơ hội, cô cũng sẽ đánh như vậy thôi.

Dường như ngay cả Phó Vũ Khiết cũng biết chuyện, bà nhẹ nhàng nói bên tai Đỗ Kiêu Kiêu: ”Lần sau con đừng xúc động như vậy.”

Đỗ Kiêu Kiêu ngẩn người, rồi tỉnh táo lại gật đầu với Phó Vũ Khiết một cái.

Cố Nhiễm thừa dịp Phó Vũ Khiết đi trước lặng lẽ hỏi Đỗ Kiêu Kiêu bà vừa nói gì. Đỗ Kiêu Kiêu lập tức kể lại cho Cố Nhiễm nghe.

Cố Nhiễm gật đầu, ”Đúng là dì Phó rất thích cậu.”

Đỗ Kiêu Kiêu nghi ngờ, không hiểu hỏi, ”Cậu có ý gì?”

Cố Nhiễm nghịch ngợm thề lưỡi, ”Tớ đã biết chuyện hôm qua cậu đánh Khương Tình, trong lòng cực kỳ thoải mái, nhưng tớ cũng biết kiểu gì chú Khương cũng tìm cậu gây sự, nên tớ đã nói với dì Phó trước rồi.”

”Cậu thấy dì Phó lạnh lùng vậy, nhưng thực ra dì ấy tốt lắm, Khương Tình chỉ vì tự gây nghiệt thôi, dì Phó cũng đau lòng. Hơn nữa, bình thường chú Khương rất nghe lời dì Phó, có dì ấy ở đây, chắc chắn cậu không có chuyện gì đâu.” Cố Nhiễm vỗ ngực một cái, cam đoan với Đỗ Kiêu Kiêu.

Khương Hoán từ sau đi tới, nói ẩn ý: ”Tiểu chủ Cố, nhẹ tay một chút, mạnh tay quá vô tình phá hoại đồ của mình luôn đấy.”

Cố Nhiễm tức giận, nhón chân lên muốn đánh vào đầu Khương Hoán, lấy lại danh dự cho mình, nhưng chiều cao hai người quá khác biệt, vì thế, cô chỉ có thể âm thầm ôm hận, đánh vào mặt Khương Hoán.

Cô nghĩ, anh đã công kích ngực tôi, vậy thì tôi đây cũng chẳng khách sao với cái bản mặt của anh làm gì.

Đỗ Kiêu Kiêu dờ khóc dờ cười nhìn Cố Nhiễm đắc ý, trong lòng hơi ấm áp, đây mới là bạn cô, tuy Cố Nhiễm lúc nào cũng cầu thả, những chỉ cần là chuyện của Đỗ Kiêu Kiêu, cô ấy luôn nhanh nhẹn khác thường, hơn nữa còn tìm mọi cách giúp đỡ Đỗ Kiêu Kiêu.

Có một người bạn như vậy, thật sự rất hạnh phúc.

Cố Nhiễm và Khương Hoán đùa giỡn một hồi, năm người bắt đầu xuất phát.

Đi dạo phố với con gái vô cùng phiền phức, liếc tiệm này một cái, nhìn tiệm kia một chút, vừa đi vừa nghĩ. Con đàn ông, nếu không phải là người kiên nhẫn nhất định sẽ không bao giờ đi dạo phố cùng phụ nữ.

Vừa khéo, Khương Thời Lễ không bao giờ mất kiên nhẫn với Phó Vũ Khiết.

Ông ân cần giúp Phó Vũ Khiết xách túi, mua nước. Đôi khi lại giúp Phó Vũ Khiết chọn quần áo, nghiêm túc đưa ra ý kiến.

Cố Nhiễm thấy vậy sụt sịt, "Kiêu Kiêu, cậu xem, chú Khương đối xử với dì tốt như vậy, có ai nghĩ chú ấy từng phạm lỗi đâu chứ?"

Đỗ Kiêu Kiêu hơi tò mò, "Chú ấy thật sự có lúc ngoại tình sao?"

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Cố Nhiễm, Đỗ Kiêu Kiêu tiếp tục nói: "Ý của tớ là, nếu thật lòng yêu như vậy, sao có thể không nhìn được?"

Cố Nhiễm lắc đầu, thở dài nói: "Ai biết được? Bây giờ chú Khương đối xử với dì rất tốt, có thể là vì ấy nấy, cũng có thể là vì yêu?"

Khương Hoán nghe Cố Nhiễm và Đỗ Kiêu Kiêu nói chuyện, câu ngồi trên ghế salon, nhìn ba mẹ mình hiem lắm mới hòa thuận ở chung một lần.

Cậu cũng biết chuyện của ba mẹ mình, theo bà mẹ trẻ đi khắp nơi, con cái rất nhạy cảm, đáng ra phải được ba mẹ nâng niu trong bàn tay yêu thương, nhưng một năm cậu chỉ thấy ba được vài lần.

Một thời gian sau, cậu vô ý nghe được nhiều chuyện hơn, trong lòng cũng hiểu được đôi chút.

Mẹ cậu bị ba ức hiếp, hơn nữa còn rất thương tâm.

Tiểu Khương Hoán một lòng một dạ muốn bảo vệ mẹ, cậu cảm thấy nếu ba đã không thể bảo vệ cho mẹ được, thì hãy để cậu làm.

Nhưng cuối cùng, cậu vẫn không thể nào ngăn cản được viên đạn bọc đường của tư bản chủ nghĩa, đành phải giao trách nhiệm bảo vệ mẹ lại cho ba.

Cũng hơn hai mươi năm rồi, khúc mắc một thời gian dài rồi, cũng nên thay đổi thôi.

Nhưng Phó Vũ Khiết thì không, bà càng lúc càng lạnh nhạt, như đã quen rồi. Đã từng nhìn thấy bà tức giận, nhưng nhìn lại, bây giờ người khổ sở nhất vẫn là Khương Thời Lễ.

Đỗ Kiêu Kiêu khẽ lắc đầu, cô cảm thấy nếu lúc trước đã lệch ra khỏi quỹ đạo rồi, bây giờ cần gì phải giả vờ tình cảm nữa.

Tuy không biết Phó Vũ Khiết có nghĩ vậy hay không, nhưng Đỗ Kiêu Kiêu cảm thấy, Khương Tình chính là một cái cây chắn đường, lúc nào cũng nhắc nhở tội lỗi của Khương Thời Lễ. Hơn nữa, sai lầm đã phạm, muốn tha thứ, cũng rất khó.

Thấy trong mắt Khương Thời Lễ đều là Phó Vũ Khiết, Đỗ Kiêu Kiêu vừa mới coi thường mà giờ lại hơi dao động, vậy đây chính là tình yêu đó sao.

Cô thở dài một hơi, Đỗ Kiêu Kiêu không nghĩ chuyện của bọn họ nữa, chính cô cũng còn một đống chuyện phải xử lý.

Tối qua, vừa về tới nhà Đỗ Khanh Khanh nhắc khéo chuyện của Đỗ Kiêu Kiêu và Khương Tình, Đỗ Hồng Bản tức giận đến nổi đập vỡ luôn cái ly trong tay.

Đỗ Kiêu Kiêu không đồng ý, không phải vì Khương gia và Đỗ gia có qua lại đó sao? Nhưng bây giờ, chắc quan hệ hai nhà đã bị cô phá hỏng rồi, khó trách Đỗ Hồng Bản lại tức giận như vậy.

Nhưng cô không được dễ chịu thì Đỗ Khanh Khanh cũng đừng hòng.

Chờ Đỗ Hồng Bản mắng xong, cô mở miệng: "Nhưng ba à, chính Khanh Khanh cũng nói tôi bị trượt tay cơ đấy."

Đỗ Khanh Khanh choáng váng, cô ta theo thói quen mách lẻo Đỗ Kiêu Kiêu, vì Đỗ Kiêu Kiêu lúc nào cũng đối nghịch với Đỗ Hồng Bản, nhưng Đỗ Kiêu Kiêu chưa bao giờ biện minh, cô chỉ biết cãi nhau với Đỗ Hồng Bản. Nên cô ta mới không sợ mà đi mách.

Nhưng hông biết từ lúc nào, Đỗ Kiều Kiều còn cái tính lỗ mãng kia nữa.

Đỗ Hồng Bân không tin Đỗ Kiều Kiều, ông rất tín nhiệm Đỗ Khanh Khanh. Thấy Đỗ Khanh Khanh khó khăn gật đầu, Đỗ Hồng Bân hơi thất vọng, ông vốn cho rằng Đỗ Khanh Khanh biết lấy đại cục làm trọng hơn Đỗ Kiều Kiều, những chuyện lần này, đã khiến ông vô cùng thất vọng.

Đỗ Kiều Kiều là con gái ông, tính nết thế nào ông đều rõ. Ông không tin cô chỉ trượt tay.

Ông cũng không hồ đồ, trượt tay mà cũng trượt trúng mặt người ta được sao? Tuy không biết vì sao Đỗ Khanh Khanh giúp Đỗ Kiều Kiều nói dối, những quan hệ của ông và Khương Thời Lễ không thể khôi phục lại như lúc trước nữa.

Tuy trên thương trường, chữ "lợi" đứng đầu, nhưng cũng nên tôn trọng mặt mũi nhau một chút. Lần này vì chuyện của mấy đứa trẻ, nhưng đã gián tiếp biểu lộ rõ thái độ của người lớn.

Ông muốn Đỗ Kiều Kiều đi xin lỗi Khương Tình, nhưng khi nhận được điện thoại của Lâm Trí Hiên, mặt ông tái xanh, bỏ đi suy nghĩ này.

Xem ra có rất nhiều nhà muốn có được mảnh đất kia.

22. Chương 22

Đỗ gia, Lâm gia còn có cả Khương gia, gần đây chỉ vì một mảnh đất mà lộn xộn.

Mảnh đất kia sẽ bị chia làm phổ thương mại, đang nằm ở khu vực vàng. Các tập đoàn lớn đều đang rình mảnh đất kia, chờ tới một lúc nào đó sẽ nhảy vào lấy.

Bởi vì mảnh đất này có rất nhiều người muốn, nên Đỗ Hồng Bân muốn để Lâm gia và Khương Thời Lễ giúp đỡ lấy được mảnh đất này.

Nhưng xem ra, bên Khương Thời Lễ thì đi toi rồi, còn Lâm gia vẫn còn do dự.

Tình hình Lâm gia vẫn còn mập mờ không rõ, không nói giúp cũng không từ chối. Lâm Trí hiên và Đỗ Kiều Kiều lại không ngừng cãi nhau.

Đỗ Hồng Bân xoa bóp chân mày, trong lòng suy nghĩ nên làm gì tiếp theo đây.

Lê Thanh bưng một chén canh vào thư phòng, bà ta nhẹ nhàng đặt canh lên bàn, đi ra sau lưng Đỗ Hồng Bân giúp ông xoa huyết thái dương.

"Lê Thanh..." Đỗ Hồng Bân nhắm nghiền hai mắt.

Lê Thanh không dừng tay, "Dạ."

"Bên Lâm gia có nói gì không?"

"Bọn họ nói muốn suy nghĩ thêm một chút, nhưng gần đây quan hệ của Trí Hiên và Kiều Kiều hơi căng thẳng, hơn nữa, hôm qua Kiều Kiều còn đánh Khương Tình, xem ra, lần này bọn họ nhất định hơi thất vọng rồi."

Đỗ Hồng Bân thở dài, gần đây Đỗ Kiều Kiều rất khó quản lý, quan hệ của bọn họ và Lâm gia cũng bắt đầu có nguy cơ rồi.

Nếu thật sự không được, Đỗ Hồng Bân quyết định, "Để Khanh Khanh đi đi."

"Gì cơ?"

"Bảo Khanh Khanh mang ít đồ qua Lâm gia thăm bà cụ Lâm đi." Đỗ Hồng Bân quyết định.

Trong mắt Lê Thanh ngập tràn niềm vui.

Đỗ Khanh Khanh ăn nói dẻo miệng, nên bà cụ Lâm rất thích cô ta, lúc nào cũng muốn Lâm Trí Hiên và cô ta thành một cặp, nhưng lại ngại Đỗ Kiều Kiều nên đành phải bỏ đi ý nghĩ này.

Tính Đỗ Kiều Kiều thẳng thắn quá mức, bà cụ Lâm không thích cô, còn Đỗ Khanh Khanh thì khác, khiến bà cụ tiếc nuối không thôi.

Tất cả mọi người đều biết bà cụ nghĩ gì, nhưng Đỗ Kiều Kiều không phải là người có thể tùy ý sai bảo, nên Đỗ Hồng Bân đành để Đỗ Khanh Khanh tới Lâm gia, để bà cụ bớt nhớ mong.

Bây giờ, Đỗ Hồng Bân bảo Khanh Khanh tới Lâm gia thăm bà cụ, vậy có nghĩa là ông ta định buông tha cho Đỗ Kiều Kiều, để Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên ở bên nhau.

Lê Thanh vội vàng đồng ý, gọi Đỗ Khanh Khanh tới, đưa cho cô ta một ít đồ cầm sang cho bà cụ Lâm.

Đỗ Khanh Khanh đã chờ ngày này lâu lắm rồi, cô ta không lo lắng ăn diện một chút, rồi cầm quà đi ra cửa.

Đúng lúc Lâm Trí Hiên nghĩ tới nụ hôn ngày hôm qua. Tuy anh ta đã mơ hồ đoán được, nhưng khi Đỗ Khanh Khanh bắt đầu hành động, anh ta không lại không muốn từ chối.

Đỗ Kiều Kiều đúng là phiền phức thật, tuy anh ta thật sự không thích cô, nhưng điều này không có nghĩa là hai người bọn họ hoàn toàn cắt đứt từ đây.

Dù sao bọn họ cũng đã mập mờ mười năm rồi, từ sau lần ngoài ý muốn đó, Đỗ Kiều Kiều vẫn dính anh ta như sam, dù làm thế cũng không chịu dứt ra.

Nghĩ tới Đỗ Kiều Kiều và Đỗ Khanh Khanh hoàn toàn khác nhau, trong lòng Lâm Trí Hiên hơi ngứa ngáy.

Đỗ Khanh Khanh dịu dàng ân cần, quan trọng nhất, cô ấy còn một lòng một dạ thích mình. Tuy Đỗ Kiều Kiều cũng chết mê chết mệt anh ta, nhưng dù sao cô cũng không dịu dàng bằng Đỗ Khanh Khanh.

Đàn ông mà, ai mà không thích một cô gái yếu đuối kia chứ, Đỗ Kiều Kiều như vậy thì anh ta cũng xin thứ lỗi cho kẻ bất tài này.

Huống chi đã nhiều năm như vậy rồi, anh ta và Đỗ Kiều Kiều cũng không có hành động thân mật gì, nhiều lắm cũng là ôm ấp mà thôi.

Vừa nghĩ tới tối qua được ôm vòng eo mềm mại của Đỗ Khanh Khanh, trong lòng Lâm Trí Hiên chợt rung động, còn đôi môi ngọt ngào kia nữa, anh ta hận không thể kéo người nọ nếm lại lần nữa.

Đang nghĩ vậy, Đỗ Khanh Khanh được người giúp việc trong nhà dẫn tới trước mặt anh ta.

"Anh Trí Hiên." Đỗ Khanh Khanh dịu dàng gọi.

Nhìn cô gái mê người kia, Lâm Trí Hiên lập tức nổi lên phản ứng, anh ta khẽ nguyên rủa một tiếng, có phải mình chưa bao giờ thấy phụ nữ đâu.

"Anh Trí Hiên?" Đỗ Khanh Khanh thấy Lâm Trí Hiên cứ ngây ngốc nhìn mình, trong lòng hơi đắc ý, không uống công cô ta cẩn thận trang điểm lâu như vậy. Nhưng bây giờ cô ta còn ra vẻ ngây thơ trong sáng, đúng là không uống phí tâm tư rồi.

"À, ừm. Khanh Khanh, sao em lại tới đây vậy?" Lâm Trí Hiên liếm môi một cái, nhìn cặp đùi trắng nõn của Đỗ Khanh Khanh, trong lòng càng khô nóng hơn."

Đỗ Khanh Khanh nghịch ngợm trừng mắt, "Em tới thăm bà nội."

Cô ta gọi bà cụ Lâm là bà nội cũng gián tiếp kéo khoảng cách của cô ta và Lâm Trí Hiên tới gần hơn.

"Anh dẫn em đi, bà nội mà thấy em tới thăm chắc chắn sẽ rất vui." Lâm Trí Hiên tự nhiên nắm tay Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Khanh Khanh đi theo anh ta vào phòng bà cụ Lâm.

Sức khỏe của bà cụ Lâm không được tốt, lúc nào cũng phải nằm trên giường. Bây giờ gì thấy Lâm Trí Hiên nắm tay Đỗ Khanh Khanh tới thăm mình, trong lòng bà cụ vô cùng vui vẻ, liên tục gọi "Khanh Khanh".

Đỗ Khanh Khanh ngọt ngào nói với bà cụ: "Bà nội, Khanh Khanh tới thăm bà đây."

Cô ta nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Lâm Trí Hiên, đi tới trước giường đỡ bà cụ dậy.

"Bà nội, Khanh Khanh nhớ bà lắm đó." Đỗ Khanh Khanh cười làm nũng.

Bà cụ run rẩy vuốt tóc Đỗ Khanh Khanh, cũng cười nói: "Bà nội cũng rất nhớ con."

Đỗ Khanh Khanh tươi cười, "Vậy sau này Khanh Khanh thường xuyên tới thăm bà được không?"

"Được, được..." Bà cụ Lâm rất vui, đã lâu rồi chưa có người nào thân thiết với bà cụ như vậy.

Lâm Trí Hiên ngơ ngác nhìn hai người, nhớ lại khi nãy Đỗ Khanh Khanh rút tay ra, khoảnh khắc đó, anh ta rõ ràng cảm giác được Đỗ Khanh Khanh hơi cong tay.

Nhẹ nhàng, hơi ngứa, rất giống cô ta. Dễ dàng tới động tới anh ta.

Thu hồi tâm tự lại, Lâm Trí Hiên cười đi tới, vòng qua Đỗ Khanh Khanh cầm tay bà cụ, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người Đỗ Khanh Khanh, nói: "Nếu Khanh Khanh tới thăm bà thường xuyên như vậy, nhất định tinh thần bà sẽ phấn chấn lên rất nhiều."

Đỗ Khanh Khanh hơi đỏ mắt, "Nếu bà nội có thể khỏe hơn, Khanh Khanh ở lại đây luôn cũng chẳng sao."

Lâm Trí Hiên nhú mày, nói vào tai Đỗ Khanh Khanh: "Quyết định vậy đi, hôm nay Khanh Khanh đừng về được không?"

"Anh Trí Hiên!" Đỗ Khanh Khanh cảm nhận được hơi thở ẩm ướt của Lâm Trí Hiên, khiến cô ta đỏ mắt xấu hổ.

Bà cụ Lâm nhìn hai người thân mật với nhau, trong lòng bừng sáng như tấm gương, càng nhìn Đỗ Khanh Khanh bà cụ càng vừa lòng.

"Hai người trẻ tuổi các con đừng ở đây làm những hành động chứng mất đó với bà, mau đi chỗ khác đi." Bà cụ cười nói.

Đỗ Khanh Khanh kéo tay bà cụ không buông, "Con ở trong đây với bà nội, không đi đâu hết."

Bà cụ xoa xoa tay cô ta, cảm động nói, "Mau đi đi, nói chuyện với bà già như bà không vui tí nào đâu, mấy người trẻ tuổi các con cứ ở chung nhiều một chút, bà còn muốn nghỉ ngơi một lát."

"Khanh Khanh, đi thôi, để bà nội nghỉ ngơi đi." Lâm Trí Hiên kéo Đỗ Khanh Khanh đứng dậy.

"VẬY... Bà nội, lát nữa Khanh Khanh lại tới thăm bà." Đỗ Khanh Khanh lưu luyến bị Lâm Trí Hiên kéo ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng Đỗ Khanh Khanh liền lặng lẽ thở dài một hơi, ai biết được bà cụ tuổi đã cao có bệnh truyền nhiễm gì hay không, vừa rồi cô ta còn lo lắng bởi bà cụ, may mắn Lâm Trí Hiên kéo ra ngoài, nếu không cô ta sợ phải nói chuyện với bà cụ cả ngày, rất nhàm chán.

"Khanh Khanh." Lâm Trí Hiên xoay người nhìn cô ta.

"Những gì anh vừa nói là nghiêm túc đó." Lâm Trí Hiên cười nói.

Đỗ Khanh Khanh hiểu anh ta đang nói gì, xấu hổ xoay mặt đi, "Anh Trí Hiên, anh đừng đùa nữa."

Lâm Trí Hiên nắm tay Đỗ Khanh Khanh thật chặt, "Anh không đùa đâu."

"Ở lại đây đi, Khanh Khanh." Lâm Trí Hiên nhẹ nhàng nói.

Trong lòng Đỗ Khanh Khanh vô cùng đắc ý, nhưng trên mặt vẫn giả vờ khó xử.

"Chị, chị ấy..."

Lâm Trí Hiên khề hừ một tiếng, "Cô ta? Cô ta còn không chịu tới thăm bà nội, hơn nữa, dù có tới cũng khiến cơ thể bà nội càng lúc càng yếu đi mà thôi."

Đỗ Khanh Khanh vội vàng dùng tay che miệng Lâm Trí Hiên, "Anh Trí Hiên, không phải chị ấy cố ý đâu, anh đừng trách chị ấy."

Lâm Trí Hiên cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của Đỗ Khanh Khanh, vươn tay cầm, khề cười một cái, "Không trách cô ta nữa, chúng ta cũng đừng nhắc tới chuyện của cô ta nữa."

”Chúng ta nói chuyện khác, về chuyện của anh...”

23. Chương 23

Cuối cùng Đỗ Khanh Khanh vẫn ở lại, mặc dù Lâm Trí Hiên hùng hù hỏ hỏ giữ cô lại, nhưng cũng có cô ta cũng một phần tự nguyện ở lại.

Đương nhiên cô ta tự nguyện ở lại chỉ vì muốn có thể gian ở cùng Lâm Trí Hiên nhiều hơn thôi.

Lúc ăn cơm tối, ba mẹ Lâm đều có mặt đầy đủ, mọi người nói chuyện trên trời dưới đất khó tránh khỏi nhắc lại chuyện hôm qua của Đỗ Kiều Kiều.

Ba Lâm lắc đầu, không có ý kiến.

Mẹ Lâm che miệng khẽ cười một tiếng, ”Mẹ cảm thấy Kiều Kiều rất đáng yêu, tính tình thẳng thắn.”

Nói xong bà còn nhìn Đỗ Khanh Khanh lúc nào cũng vâng lời.

Mẹ Lâm không thích Đỗ Khanh Khanh, đây là chuyện ai cũng biết.

Có lẽ vì cũng là một loại người, nên bà biết rõ Đỗ Khanh Khanh giống như vẻ bên ngoài, Đỗ Khanh Khanh có dã tâm thậm chí là rất lớn.

Lúc còn trẻ bà cũng vậy, để có được như ngày hôm nay bà đã tính kế rất nhiều, nhưng bà chỉ vì mưu sinh thôi, còn Đỗ Khanh Khanh là lòng tham không đáy.

So với Đỗ Khanh Khanh, bà thích Đỗ Kiều Kiều hơn. Một cô gái tính nết nồng nhiệt bốc lửa.

Hơn nữa, cô là một người rất đơn giản, nói một không nói hai, lòng dạ trong sạch, không ngấm ngấm mưu tính cái gì. Cô lại thích Lâm Trí Hiên nên đối xử với anh ta vô cùng tốt.

Nhưng cô chỉ có tính cáu kỉnh là không tốt, quá dễ xúc động, hơn nữa còn quá đề cao Lâm Trí Hiên. Mẹ Lâm thở dài, hai cô con gái Đỗ gia này, không có đứa nào thật sự thích hợp với con trai mình cả.

Mẹ Lâm thích Đỗ Kiều Kiều, nhưng bà cụ Lâm vô cùng ghét.

Bà cụ Lâm vỗ bàn, tức giận nói: ”Đỗ Kiều Kiều càng ngày càng quá kích động rồi, dám đánh người ta trước mặt nhiều người, con bé chắc muốn nhà chúng ta với Khương gia không được vui vẻ với nhau chứ gì?”

Mẹ Lâm chớp mắt, tò mò nhìn Đỗ Khanh Khanh, ”Không phải đã nói Kiều Kiều chỉ trượt tay thôi sao? Chính Khanh Khanh cũng nhìn thấy mà.”

Đỗ Khanh Khanh nghe hỏi vậy không trả lời được, không phải mọi người vẫn nghĩ Đỗ Kiều Kiều trượt tay đó sao? Tất cả mọi người đều không ngốc, những lời nói dối như vậy chẳng lừa được bọn họ đâu.

Bà cụ đứng ra giải vây cho Đỗ Khanh Khanh, ”Nó là chị của Khanh Khanh, Khanh Khanh dám nói nó có ý sao? Ai mà chẳng biết Đỗ Kiều Kiều hay bắt nạt Khanh Khanh, nếu nói thật, không chừng nó sẽ càng ngày càng bắt nạt Khanh Khanh hơn thôi.”

Trong mắt Khanh Khanh đầy nước mắt, nhìn bà cụ, ”Bà nội...”

Bà cụ Lâm đau lòng nhìn Đỗ Khanh Khanh, thấy cô ta tủi thân như vậy, trong lòng càng tức giận, ”Nhìn xem nó đã bắt nạt Khanh Khanh chúng ta thành cái dạng gì rồi, đứa cháu dâu như vậy tôi thà không có còn hơn.”

Mọi người trên bàn đều bị câu này dọa sợ.

Đỗ Kiều Kiều sẽ trở thành vợ của Lâm Trí Hiên, chuyện này ai cũng biết, tuy trong lòng bà cụ rất bất mãn, nhưng chưa bao giờ nói thẳng ra như vậy.

Lâm Trí Hiên nhanh chóng khuyên nhủ bà cụ, ”Bà nội đừng giận, có Kiều Kiều không có ý đâu?”

Nói ra những lời này, ngay cả anh ta cũng không tin tưởng được.

Bà cụ Lâm đương nhiên không dễ bị lừa, bà cụ hừ lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ con còn muốn có một người vợ như vậy nữa à? Vậy còn Khanh Khanh, con tính sao đây?"

Lâm Trí Hiên sững người..., anh ta không cần Đỗ Kiều Kiều nữa sao?

Có lẽ nếu là mấy tháng trước, anh ta nhất định khẳng định, anh ta không cần Đỗ Kiều Kiều. Nhưng bây giờ, anh ta hơi do dự.

Đúng, anh ta rất hưởng thụ những cảm kích thích Đỗ Khanh Khanh gây ra trước giờ anh ta chưa từng có. Nhưng anh ta cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều thay đổi.

Đỗ Kiều Kiều không bám theo anh ta nữa, cô có suy nghĩ của mình, cô còn đi tới rất nhiều nơi, thậm chí cô còn quen với Cố Bách Chu.

Trong mắt Đỗ Kiều Kiều không còn mình nữa, cô ấy thường xuyên thất thần nhìn một người, mà người đó chính là Cố Bách Chu.

Tuy không muốn, nhưng Lâm Trí Hiên phải thừa nhận, anh ta hơi để ý tới mối quan hệ của Đỗ Kiều Kiều và Cố Bách Chu.

Anh ta kiêng dè Cố Bách Chu, không phải vì gia cảnh hay thân phận, mà là vì chuyện lúc trước.

Kiều Kiều đã biết rồi sao? Biết người lúc trước cứu cô ấy không phải là mình.

Lâm Trí Hiên lắc đầu, không đâu, mình không nói thì có ai biết đâu chứ?

Bà cụ Lâm vỗ bàn, "Bà đang hỏi con đây, rốt cuộc con muốn Đỗ Kiều Kiều hay Đỗ Khanh Khanh?"

Đỗ Kiều Kiều và Đỗ Khanh Khanh, không phải là sự lựa chọn tốt nhất sao?

Lúc trước anh ta rất muốn thoát khỏi cô mà đúng không? Sao bây giờ lại không thể quyết định được rồi?

Lâm Trí Hiên mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện tất cả mọi người đều đang chờ câu trả lời của anh ta.

Chọn ai?

Lâm Trí Hiên nhìn thấy Đỗ Khanh Khanh sắp khóc, thì thảo nói; "Khanh Khanh..."

Đỗ Khanh Khanh nín khóc mỉm cười, "Anh Trí Hiên, anh chọn em, vậy là anh muốn ở cùng với em đúng không?"

Bà cụ Lâm cười, "Trí Hiên, từ nhỏ con bé đã chịu khổ không ít rồi, sau này con nhớ đối xử với nó tốt một mình chút."

Lâm Trí Hiên lúng túng gật đầu, hoàn toàn vẫn chưa lấy lại tinh thần sau khi mình mới vừa quyết định một chuyện hệ trọng.

Mẹ Lâm lắc đầu, bà không thích Đỗ Khanh Khanh, nhưng lời của bà cụ, bà không dám phản bác lại. Bà Lâm từ đầu tới cuối vẫn không nói gì, đối với ông mà nói, Đỗ Kiều Kiều hay Đỗ Khanh Khanh cũng chẳng có gì khác nhau, cái chính là quan hệ của ông và Đỗ gia mà thôi.

Đỗ Kiều Kiều không hề hay biết mình đã bị Lâm gia ghét bỏ, cô vừa mới đi dạo phố với Phó Vũ Khiết và Cố Nhiễm một gần chết, thế mà vừa vào nhà lại thấy gương mặt thất vọng của Đỗ Hồng Bản và vẻ mặt đắc ý của Lê Thanh.

Đúng là không thể ở lại cái nhà này nữa rồi.

Nghĩ vậy, Đỗ Kiều Kiều liền ra khỏi nhà, cô muốn qua nhà Cố Bách Chu ăn chực.

Vừa đến dưới lầu nhà Cố Bách Chu, cô liền gặp được bà nội Sở. Xét theo quan hệ của cô và bà cụ Lâm, Đỗ Kiều Kiều có một nỗi sợ hãi không rõ với các bà cụ, cô luôn cảm thấy những người già này không ai thích cô.

Chẳng lẽ mình là người xấu sao trời?

Đỗ Kiều Kiều sờ mặt mình, không phát hiện ra thiếu hay dư cái gì, cô bình tĩnh chào hỏi bà nội Sở.

"Bà nội Sở, chào bà."

Bà nội Sở cười hiền lành, "Lại đi tìm Tiểu Cố đấy à."

Đỗ Kiều Kiều gật đầu.

"Nhưng hình như thằng bé không có ở nhà." Bà nội Sở nói: "Hình như bà vừa thấy nó đi siêu thị mua đồ thì phải."

Đỗ Kiều Kiều ngẩn người, "Vậy lần sau con lại tới."

Bà nội Sở nhanh chóng kéo Đỗ Kiều Kiều lại, không biết lấy đâu ra cái chìa khóa đặt vào bàn tay cô.

"Có lẽ Tiểu Cố sẽ về ngay thôi, đây là chìa khóa nhà nó, con cứ vào nhà chờ đi." Bà nội Sở cười hiền lành.

Đỗ Kiều Kiều muốn từ chối, nhưng lúc cô muốn trả lại chìa khóa cho bà nội Sở, thì cụ đã đi tới đường cái mất rồi.

...

Đúng là một bà cụ không bình thường.

Đỗ Kiều Kiều cầm chìa khóa trong tay, đứng do dự ở cửa hành lang.

Đi lên không đây? Hay là cứ lên đi?

Thôi được rồi, lên thì lên, mình có chìa khóa mà.

Đỗ Kiều Kiều cầm chìa khóa lên lầu, lúc cô gắn chìa khóa vào ổ, không hiểu sao lại cảm thấy thỏa mãn kỳ lạ.

Đây là nhà của Cố Bách Chu, cô có chìa khóa nhà anh.

Lúc mở cửa ra, cô phát hiện trong phòng khách chẳng có bóng người nào.

Đúng là không có ai ở nhà thật rồi.

Đỗ Kiều Kiều nhìn chương trình đang chiếu trên tivi, chỉ là một vở kịch cổ trang bình thường.

Nam nữ chính gặp một chút hiểu lầm, nữ chính khóc lóc chạy ra khỏi nhà, lại bất hạnh gặp trời mưa to. Nhân vật nam chính kiêu ngạo mềm lòng, sợ nữ chính xảy ra chuyện, nên vội vàng chạy theo ra ngoài.

Hai người gặp nhau trong mưa, quên hết mọi ân oán trước kia, thâm tình nhìn nhau, nhân vật nam chính ôm nữ chính, hai người hôn nhau dưới mưa.

Đang tới đoạn đặc sắc, Đỗ Kiều Kiều chợt nghe thấy tiếng "két", cô quay đầu lại nhìn theo phản xạ, sau đó, cơ thể cô đột nhiên cứng đờ.

Cố Bách Chu tắm xong, vừa ra ngoài liền nhìn thấy người mình thích ngồi trên ghế sofa nhà mình, xem tivi của mình, đã vậy, trong tivi còn đang chiếu cảnh nóng bỏng.

Mà quan trọng nhất là, anh đang khóa thân đó.

24. Chương 24

Bà nội Sở cam đoan, cụ chỉ muốn cho Cố Bách Chu một ngạc nhiên thôi mà.

Đỗ Kiều Kiều cam đoan, đây chính là lần đầu tiên trong hai kiếp cô nhìn thấy đàn ông khóa thân.

Cố Bách Chu cam đoan, bình thường ở nhà anh không khóa thân như vậy đâu.

Đây chỉ là một sự trùng hợp tuyệt vời mà thôi.

Đỗ Kiều Kiều trợn mắt nhìn cả người Cố Bách Chu, hoàn toàn quên mất một cô gái như mình bây giờ cần phải che mắt lại rồi thét một tiếng chói tai "lưu manh".

Cố Bách Chu nhanh chóng cầm khăn quấn quanh hông.

Anh cứ như vậy đi qua đi lại trong phòng ngủ.

Nghe được tiếng đóng cửa, Đỗ Kiều Kiều mới phản ứng bình thường lại.

Cô cô cô, cô vừa mới nhìn thấy cái gì vậy?! Cô không nhìn thấy cái gì đâu đấy nhé! Không đúng, vừa nãy cô đã thấy hết cả rồi.

Trên thân hình trắng nõn của anh vẫn còn đọng lại một ít giọt nước, bình thường cô cứ nghĩ rằng anh rất gầy yếu, thế nhưng lại vô cùng tràn đầy sức sống. Anh còn có cơ bụng! Mấy múi nhỉ? Mặt Đỗ Kiều Kiều ửng hồng, cô cảm thấy Cố Bách Chu là người có cơ thể đẹp nhất mà cô đã từng gặp...

Đương nhiên, cô chỉ mới thấy mỗi cơ thể của anh thôi.

"Két". Cố Bách Chu mở cửa phòng ra.

Anh đã mặc quần áo xong, là một chiếc áo sơ mi trắng quen thuộc, cổ áo vẫn chưa kịp cài lại, hơi mở rộng để lộ làn da bên trong.

Đỗ Kiều Kiều không khống chế được hai mắt mình, luôn nhìn vào nơi đó, làm sao bây giờ, cô thật sự không phải là người háo sắc đâu mà...

Về mặt Cố Bách Chu lạnh nhạt, "Em đến rồi à."

Vô nghĩa! Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Đỗ Kiều Kiều khi nhìn Cố Bách Chu lại không nói được câu gì.

"A, đúng, đúng vậy, tôi tới lâu rồi..."

Người không có khí thế này là cô sao? Đỗ Kiều Kiều không muốn thừa nhận.

"Có chuyện gì sao?" Cố Bách Chu cầm khăn lau tóc, giọt nước chảy xuống mặt anh, Đỗ Kiều Kiều ngây người nhìn.

"Không có chuyện gì thì không thể tới tìm anh được sao?" Đỗ Kiều Kiều hơi cứng rắn.

Cố Bách Chu đột nhiên ngồi xuống cạnh cô, anh nhìn Đỗ Kiều Kiều nói: "Tôi thích em."

Đột, đột nhiên nói vậy là muốn gì đây? Đỗ Kiều Kiều không hề đề phòng, chẳng lẽ anh muốn tôi chịu trách nhiệm với anh sao?

"Em tới tìm tôi như vậy, tôi... tôi rất vui." Ánh mắt Cố Bách Chu sáng bừng, khiến Đỗ Kiều Kiều không dám nhìn thẳng anh.

Đỗ Kiều Kiều xoay mặt, nói nhỏ: "Tôi chỉ muốn tới ăn chực một bữa cơm thôi mà..."

Cố Bách Chu nắm tay Đỗ Kiều Kiều, "Kiều Kiều, có phải em đã đồng ý với tôi rồi không?"

Đỗ Kiều Kiều kinh ngạc, cô biết ngay mà! Biết ngay mà! Cố Bách Chu nhất định đang trách cô.

"Tôi... Tôi nói trước đã, vừa nãy tôi không cố ý đâu. Mà cũng tại anh, ai bảo anh lại trần truồng chạy ra ngoài như vậy, sao không chịu mặc quần áo vào, cơ thể anh chỉ miễn cưỡng nhìn được thôi mà, anh làm vậy để ai xem..." Nói xong, Đỗ Kiều Kiều không nhịn được nhìn vào trong ngực của Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu để ý tới động tác nhỏ của cô, anh vui vẻ cởi một nút ra.

Đỗ Kiều Kiều lập tức đứng bật dậy, tức giận chỉ vào anh, "Anh muốn làm gì?!"

Cố Bách Chu vô tội nhìn cô, "Tôi chỉ hơi nóng thôi..."

"Nóng, nóng, anh không biết mở máy lạnh lên à, anh cởi quần áo làm gì?"

"Tôi đâu có cởi quần áo. Tôi chỉ cởi một nút thôi mà." Nói xong, anh lại cởi thêm một cái nữa.

Đỗ Kiều Kiều thẹn quá hóa giận, "Đừng cởi nữa, mau mặc lại cho tôi!"

Nhìn mặt Đỗ Kiều Kiều đã đỏ bừng, Cố Bách Chu cài nút lại, đoán chắc Đỗ Kiều Kiều đã thật sự giận rồi.

Đỗ Kiều Kiều nhìn Cố Bách Chu ngoan ngoãn cài nút lại, cô nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Cô chỉ tay vào Cố Bách Chu, "Anh, mau đi nấu cơm cho tôi ăn."

Dám sai bảo người khác như vậy, thật sự chỉ có mỗi một mình Đỗ Kiều Kiều. Nhưng anh cam tâm tình nguyện.

Đỗ Kiều Kiều nhìn anh thật sự đi nấu cơm cho mình, cô hơi ngạc nhiên, nói thật, Cố Bách Chu không cần phải nhân nhượng cô như vậy, bọn họ đâu có gì với nhau, hơn nữa cô cũng đã từ chối lời tỏ tình của anh rồi.

Ý Cố Bách Chu thích cô, bắt anh làm cái này làm cái kia, thật sự rất đáng ghét, mình như vậy, có khác gì Đỗ Khanh Khanh đâu?

Đỗ Kiều Kiều tức giận đi xuống bếp, giành lấy quả cà chua trong tay Cố Bách Chu.

"Để tôi làm." Cô rầu rĩ nói, rồi cầm dao lên cắt, còn đuổi Cố Bách Chu ra khỏi bếp.

Cố Bách Chu dựa vào cửa không chịu đi, "Kiều Kiều, hay em cứ để tôi làm đi."

Đỗ Kiều Kiều quơ quơ con dao trong tay, không biểu cảm nói: "Đã nói là để tôi làm rồi mà, hay là anh muốn tôi ăn anh, mau mau đi chỗ khác đi."

Không biết Cố Bách Chu đang nghĩ gì, anh rũ mắt, đôi tai đỏ bừng.

Kiều Kiều, muốn ăn anh sao?

Nếu thật sự như vậy, anh rất sẵn lòng. Cố Bách Chu ngẩng đầu nhìn Đỗ Kiều Kiều, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn, "Kiều Kiều..."

"Mau đi đi." Đỗ Kiều Kiều đen mặt, bây giờ cô nấu cơm cho người khác đã mất tự nhiên lắm rồi, vậy mà cái tên này còn lảng vảng trước mặt cô.

Tôi sẵn lòng để em ăn tôi. Cố Bách Chu chưa kịp nói hết nửa câu sau đã bị Đỗ Kiều Kiều đuổi ra ngoài.

Nhưng anh vẫn cười như cũ, vì đây là lần đầu tiên Kiều Kiều nấu cơm cho anh ăn, theo như anh biết, đây cũng là lần đầu tiên Đỗ Kiều Kiều nấu cơm cho người khác ăn.

Nhìn bóng dáng bận rộn của Đỗ Kiều Kiều trong bếp, tim Cố Bách Chu đập nhanh hơn, nếu Đỗ Kiều Kiều ở luôn nhà anh thì tốt rồi, không cần phải làm gì, chỉ cần ở bên cạnh anh là được.

Nhanh quá, anh nghĩ, không thể vội được.

Đỗ Kiều Kiều chỉ làm một đĩa cà chua xào trứng và một đĩa khoai tây thái sợi xào, còn canh thì chẳng thấy đâu.

Nhưng Cố Bách Chu cũng anh hết sạch sẽ.

Không phải chỉ vì đây là đồ ăn của người trong lòng làm, mà còn là vì Đỗ Kiều Kiều làm đồ ăn thật sự rất ngon.

Thực ra Đỗ Kiều Kiều chỉ biết nấu hai món này thôi, những món phức tạp hơn cô không biết làm. Kịp trước, cô phải học lâu lắm mới làm được hai món này.

Cơm nước xong, Đỗ Kiều Kiều ngồi trên ghế salon đợi tiêu cơm, cô đột nhiên nhớ mình vẫn chưa tặng quà cho Lâm Trí Hiên, vì vậy cô hơi do dự hỏi "Anh cảm thấy tôi tặng cái gì cho Lâm Trí Hiên thì được đây?"

Cố Bách Chu đang gọt táo cho Đỗ Kiều Kiều, nghe cô hỏi vậy, ánh mắt anh tối sầm lại, "Em muốn tặng cho anh ta cái gì?"

Đỗ Kiều Kiều hơi buồn rầu, "Tôi không muốn tặng cái gì cả."

Dù có tặng đi chăng nữa tên kia chưa chắc gì đã quý trọng.

Cố Bách Chu gọt táo xong đưa lên miệng Đỗ Kiều Kiều, nhìn thấy đôi môi nhỏ nhắn dùng sức cắn một cái, anh mới chậm rãi nói: "Tôi đã chuẩn bị cho anh ta một món quà."

Mắt Đỗ Kiều Kiều sáng lên, "Quà gì vậy?"

Cố Bách Chu nhìn cô, dứt cô thêm một miếng táo, "Em muốn biết thật à?"

Đỗ Kiều Kiều rất đầu, đáng vẻ rất ngạc nhiên.

"Ăn xong tôi sẽ nói cho em biết." Cố Bách Chu tiếp tục đút táo cho Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều muốn tự mình ăn, vậy sẽ nhanh hơn một chút, nhưng Cố Bách Chu cứng đầu không chịu buông, cô đành phải cắn luôn cái tay đút táo của anh.

Cắn thật đầy, suýt nữa cô đã cắn tay Cố Bách Chu, may mà cô không dùng sức, nếu không sẽ đau chết luôn.

Cố Bách Chu sờ vào chỗ Đỗ Kiều Kiều cắn, không nói gì, ánh mắt sáng bừng lên, nhưng nhanh chóng biến mất.

Nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều vội vàng muốn biết món quà kia là gì, Cố Bách Chu đành phải lật sách ra.

"Đây là cái gì vậy?" Đỗ Kiều Kiều nhìn một vài tấm ảnh và băng ghi hình.

Cố Bách Chu cầm lấy một tấm hình đưa tới trước mặt cô, "Em nhìn kỹ xem."

Đây, đây chẳng phải là hình Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên hôn nhau sao? Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ nhìn Cố Bách Chu, "Sao anh có được nó vậy?"

"Tôi tự chụp." Cố Bách Chu lạnh nhạt nói.

Đỗ Kiều Kiều kinh ngạc, anh chụp hồi nào vậy, cô nhớ rõ ràng lúc đó Cố Bách Chu đứng sau lưng cô kia mà...

Ồ? Hình như cô nhớ Cố Bách Chu có nghịch điện thoại mình thì phải. Không ngờ thì ra lúc đó anh đang chụp hình.

"Vậy đó là cái gì?" Đỗ Kiều Kiều tò mò cầm cuốn băng.

"Là đoạn phim tôi đã quay lại."

Đỗ Kiều Kiều che miệng lại, "Anh còn quay lại nữa cơ à?!"

Cố Bách Chu nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều như vậy, cứ nghĩ rằng cô không vui, nên uể oải gật đầu.

Đỗ Kiều Kiều vỗ vai Cố Bách Chu, "Đúng là chỉ có anh mới làm vậy, sao anh quay nó lại vậy?" Cô vui vẻ hỏi Cố Bách Chu.

Thì ra cô không mất hứng, Cố Bách Chu thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong mắt tràn đầy ý cười, "Tôi cũng chỉ chợt nghĩ tới thôi."

Thực ra lúc nhìn thấy Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh đứng cùng nhau, anh đã muốn làm vậy rồi. Quay lại rồi đưa cho Đỗ Kiều Kiều, để cô lúc nào cũng nhìn thấy hai người kia đã làm chuyện như vậy, không muốn cô dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy.

Anh thừa nhận mình cũng hơi hèn hạ thật, nhưng anh cảm thấy Lâm Trí Hiên không xứng với Đỗ Kiều Kiều, anh ta không thể mang lại hạnh phúc cho cô.

Nghĩ vậy, anh đành đề tiện một chút, chỉ cần có thể ở cùng với cô là được rồi.

25. Chương 25

Cầm món quà Cố Bách Chu chuẩn bị cho Lâm Trí Hiên, tâm trạng Đỗ Kiều Kiều hơi phức tạp, cô thật sự muốn "tặng" những tấm hình này cho Lâm Trí Hiên sao?

Đúng lúc Đỗ Kiều Kiều đang do dự, điện thoại của cô đột nhiên vang lên.

Là Lâm Trí Hiên gọi.

Đỗ Kiều Kiều nghĩ một hồi, cuối cùng cô vẫn nhận.

"Alo?"

"Kiêu Kiêu." Giọng nói của Lâm Trí Hiên hơi mờ ám.

"Sao?" Cô đặt ảnh xuống, nhìn Cố Bách Chu đang rửa chén trong bếp.

Bên kia điện thoại, hơi thở Lâm Trí Hiên hơi dồn dập, "Kiêu Kiêu, em có rảnh không?"

Đỗ Kiêu Kiêu nghi ngờ, gần đây Lâm Trí Hiên rất ít khi tới tìm cô, trước kia, cô và Lâm Trí Hiên hẹn nhau cũng tương đối nhiều.

"Anh... Anh có chuyện muốn nói với em." Giọng nói của Lâm Trí Hiên càng lúc càng nhỏ.

Đỗ Kiêu Kiêu tò mò hơn, "Có chuyện gì không nói qua điện thoại được à?"

Lâm Trí Hiên hơi do dự, "Chúng ta gặp mặt nói chuyện thì tốt hơn."

Đỗ Kiêu Kiêu nghe anh ta cứ ấp úng như vậy, trong lòng phiền chán không muốn đi, nhưng thấy Lâm Trí Hiên cứ kiên trì như vậy, cô không đi thì cũng không hay cho lắm, cô muốn nghe xem, Lâm Trí Hiên có chuyện gì mà phải gặp mặt mới nói được.

Thấy Cố Bách Chu rửa chén xong đi ra, Đỗ Kiêu Kiêu giơ tay lên quơ quơ.

"Mau tới đây đi."

Cố Bách Chu đi tới.

"Lâm Trí Hiên bảo tôi ra ngoài một chuyến." Đỗ Kiêu Kiêu đưa di động về phía Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu rũ mắt xuống, "Em có muốn đi không?"

Đỗ Kiêu Kiêu cười, "Đương nhiên là có rồi. Hiếm lắm anh ta mới hẹn tôi một lần."

Ánh mắt Cố Bách Chu hiện lên vẻ mắt mát, không nói gì nữa.

Đôi mắt của Đỗ Kiêu Kiêu cong lên, vô cùng vui vẻ, "Nên anh có muốn đi với tôi không?"

Cố Bách Chu ngẩng đầu mạnh, hơi ngạc nhiên, nhưng vui nhiều hơn. "Em muốn tôi đi cùng em sao?"

Đỗ Kiêu Kiêu bật cười nói: "Nhất định phải mang anh theo, tôi sợ không đánh lại anh ta."

Nói xong cô chỉ vào đồng ảnh.

Cố Bách Chu cũng cười, "Anh ta sẽ không ra tay với em đâu."

Đây chỉ là ảnh hôn nhau thôi mà, có phải ảnh hạn chế độ tuổi gì đâu.

"Tôi mặc kệ, anh phải đi với tôi, tôi muốn xem anh ta định chơi trò gì nữa đây." Đỗ Kiêu Kiêu không tin Lâm Trí Hiên vô duyên vô cớ hẹn cô ra ngoài như vậy được.

"Được." Cố Bách Chu đương nhiên đồng ý rồi, dù Đỗ Kiêu Kiêu không bảo anh đi, anh cũng sẽ tìm cách đi theo.

Điểm hẹn là một quán cà phê bọn họ thường tới.

Lúc Đỗ Kiêu Kiêu và Cố Bách Chu tới, Lâm Trí Hiên đã có mặt trong quán.

"Chúng tôi tới rồi." Đỗ Kiêu Kiêu kéo Cố Bách Chu ngồi xuống, đối diện Lâm Trí Hiên.

Hình như vừa rồi Lâm Trí Hiên mới ngẩn người, sững sốt thật lâu vẫn chưa tỉnh lại, lúc bồi bàn mang thực đơn tới, anh ta mới phát hiện Đỗ Kiêu Kiêu đã tới.

Nhưng anh ta không ngờ, Cố Bách Chu cũng tới đây.

Sắc mặt Lâm Trí Hiên hơi khó coi, chẳng lẽ từ trước tới nay Đỗ Kiêu Kiêu và Cố Bách Chu vẫn ở cùng nhau sao?

Đỗ Kiêu Kiêu nhấp một miếng cà phê rồi nói: "Có chuyện gì sao?"

Lâm Trí Hiên không nói gì nhìn Cố Bách Chu ngồi cạnh Đỗ Kiêu Kiêu. Ý của anh ta rất rõ ràng, anh ta muốn Cố Bách Chu tránh đi một chút.

Nếu là người bình thường, nhất định sẽ tránh đi, nhưng Cố Bách Chu nào có phải là người thường, anh thậm chí còn không thèm ngẩng đầu nhìn Lâm Trí Hiên một cái, nên sao có thể nhận thấy được ám hiệu của anh ta cơ chứ.

Đương nhiên, dù có nhận được, anh chắc chắn cũng không tránh đi đâu.

Nhìn thấy ánh mắt của Đỗ Kiêu Kiêu không còn kiên nhẫn được nữa, Lâm Trí Hiên mấp máy môi, hơi khó nói: "Kiêu Kiêu. Anh và Khanh Khanh đang ở bên nhau."

Anh và Khanh Khanh đang ở bên nhau...

Đây là lần thứ hai Đỗ Kiêu Kiêu nghe được lời này, cô vốn tưởng rằng dựa vào thời gian của kiếp trước, năm năm sau Lâm Trí Hiên mới nói cho cô biết.

Rốt cuộc là có chuyện gì đang thay đổi đây, sao lại nói cho cô biết chuyện này trước năm năm.

Thì ra, Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh đã ở bên nhau từ lâu rồi sao?

Đỗ Kiêu Kiêu hơi hoảng hốt, dường như cô lại nhìn thấy Đỗ Khanh Khanh đứng từ trên cao nhìn xuống cô trong phòng bệnh.

Đỗ Khanh Khanh dường như đang ý nói với cô, Đỗ Kiêu Kiêu, chị đáng thương thật đó.

Đột nhiên tay cô trở nên ấm áp, hình như có người nào đó đang cầm tay cô thì phải.

Là Cố Bách Chu.

Đỗ Kiêu Kiêu sững sờ nhìn anh, ánh mắt Cố Bách Chu vô cùng dịu dàng, "Nếu tôi nhớ không lầm hình như cái cô Đỗ Khanh Khanh kia là em gái của Kiêu Kiêu thì phải."

Đỗ Kiêu Kiêu gật đầu.

Cố Bách Chu quay qua nhìn Lâm Trí Hiên, "Tôi nhớ Đỗ Khanh Khanh gọi anh là anh trai mà."

Lâm Trí Hiên hơi luống cuống, "Bách Chu..."

"Bạn trai của chị và em gái ở bên nhau, anh thấy chuyện này thế nào?" Cố Bách Chu chậm rãi hỏi.

"Tôi và Kiêu Kiêu không có cái quan hệ như cậu nghĩ đâu!" Dưới tình thế cấp bách, Lâm Trí Hiên vội vàng thoát ra.

"Hả?" Cố Bách Chu ngạc nhiên, "Vậy quan hệ của anh và Kiêu Kiêu là thế nào?"

"Ừm..." Lâm Trí Hiên không biết trả lời sao.

"Là anh em à?" Cố Bách Chu tò mò hỏi, dường như muốn cho Lâm Trí Hiên một bậc thang.

Lâm Trí Hiên không nói gì.

Cố Bách Chu như hiểu ra chuyện gì đó, anh gật đầu, "Thì ra Kiêu Kiêu và Đỗ Khanh Khanh đều là em gái của anh, vậy đúng là không hay tí nào rồi."

Đỗ Kiêu Kiêu giễu cợt nhìn Lâm Trí Hiên không dám phản bác, trong lòng càng lúc càng coi thường cái tên này.

Ngay thừa nhận cũng không dám, người như vậy, trước kia cô bị mù nên mới coi trọng anh ta.

Đỗ Kiêu Kiêu lấy một tấm ảnh từ trong túi ra, nhẹ nhàng đặt trước mặt Lâm Trí Hiên.

"Chuyện này..." Lâm Trí Hiên không hiểu cầm tấm ảnh lên.

Khi thấy rõ hai người trên ảnh, anh ta sợ hãi nhìn Đỗ Kiêu Kiêu.

"Không cần anh phải nói cho tôi... Tôi đã biết lâu rồi." Đỗ Kiêu Kiêu lạnh lùng nhìn anh ta.

"Mấy người nghĩ tôi bị mù sao? Dám ở trước mặt tôi liếc mắt đưa tình. Tôi muốn biết cũng không khó."

Đường như Lâm Trí Hiên không ngờ Đỗ Kiều Kiều sẽ nói với mình như vậy, anh ta vội vàng kéo tay Đỗ Kiều Kiều, "Kiều Kiều, anh không có, anh chỉ bắt đắc dĩ..."

Bà nội không thích Đỗ Kiều Kiều, anh ta đâu còn cách nào khác?

Đỗ Kiều Kiều chán ghét rút tay mình ra, cầm lấy tách cà phê uống sạch một hơi, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Lâm Trí Hiên.

"Lâm Trí Hiên, anh ghê tởm thật đó."

Từ những ngày đầu gặp lại Lâm Trí Hiên sau khi sống lại, cô đã rất muốn nói với anh ta như vậy.

Lâm Trí Hiên là người như vậy, một bên anh ta hưởng thụ Đỗ Kiều Kiều si mê anh ta, bên kia lại không muốn bỏ Đỗ Khanh Khanh.

Dù bây giờ cô nói thẳng ra, anh ta cũng ra vẻ mình không có lỗi, anh ta chỉ bắt đắc dĩ mà thôi.

Đúng là quá ghê tởm.

Lâm Trí Hiên muốn giải thích, nhưng Đỗ Kiều Kiều hoàn toàn không cho anh ta một cơ hội. Cô giành lấy cà phê trong tay Cố Bách Chu, hất mạnh vào người Lâm Trí Hiên.

"Phục vụ, thanh toán với anh ta!"

Đỗ Kiều Kiều kéo Cố Bách Chu chạy ra ngoài.

Ra khỏi quán cà phê, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy mình giống như đã tháo được cái xiềng cổ xuống rồi.

Cả người vô cùng thoải mái.

Cô nắm tay Cố Bách Chu chậm rãi đi dạo trên phố, Cố Bách Chu cứ nghĩ tâm trạng bây giờ của cô không tốt, nên cũng không quấy rầy cô, chỉ là, anh lặng lẽ cầm ngược lại tay cô.

Bọn họ đi dọc trên phố, trên đường có rất nhiều người chỉ trỏ bọn họ.

Dù sao diện mạo của hai người cũng không tệ, nắm tay đi trên phố như vậy sẽ khiến người khác dừng lại nhìn một chút.

Đỗ Kiều Kiều chưa bao giờ để ý tới ánh mắt tới người khác, nhưng hôm nay thì ngoại lệ, thấy ánh mắt của mọi người đều đổ xô vào cô và Cố Bách Chu, trong lòng cô đột nhiên rất vui vẻ.

Nhìn bàn tay đang nắm chặt của hai người, cô nghĩ, dù thế nào đi chăng nữa, anh chàng này vẫn luôn ở bên cô.

Trong lòng cô chợt mềm ra, vì vậy, cô liền dừng bước.

Hai người đang đứng trên một cây cầu lớn, dưới cầu là hồ Ba Quang Liễm Diễm.

Cố Bách Chu cứ nghĩ rằng Đỗ Kiều Kiều muốn ngắm cảnh đêm, nên cũng dừng theo.

Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua trên cầu, đã là mùa thu rồi, gió đêm vẫn mang theo một chút se lạnh.

Cố Bách Chu thấy Đỗ Kiều Kiều chỉ mặc một chiếc phong phanh, anh hơi đau lòng, vì vậy anh cởi áo khoác mình ra, khoác lên người cô.

Đỗ Kiều Kiều không phản kháng lại, cô nhìn Cố Bách Chu thành thật khoác áo cho cô, đôi mắt hơi cong cong.

"Cố Bách Chu."

"Ừm." Cố Bách Chu sửa lại cổ áo cho cô.

"Anh cũng thấy rồi đó, không ai muốn tôi nữa rồi."

Cố Bách Chu nhú mày, anh không thích Đỗ Kiều Kiều nói mình như vậy.

Đang định mở miệng an ủi, anh nghe được Đỗ Kiều Kiều nói.

"Cho nên, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh."

26. Chương 26

"Cho nên tôi có thể chịu trách nhiệm với anh."

Hai tay Cố Bách Chu vẫn nắm cổ áo Đỗ Kiều Kiều, anh ngơ ngác nhìn cô, quên mất phản ứng.

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, chẳng lẽ người này bị cô dọa rồi?

Ngay lúc Đỗ Kiều Kiều chuẩn bị nói tiếp, Cố Bách Chu đột nhiên ôm chặt lấy cô.

"Kiều Kiều, em không được đổi ý đâu đó." Anh ôm chặt cô, như sợ cô chạy đi mất.

Đỗ Kiều Kiều cũng ôm anh, "Không đâu, em thấy hết của anh rồi, sao có thể không chịu trách nhiệm được chứ?"

Cô khẽ đẩy Cố Bách Chu ra, thành thật nhìn anh nói; "Con người của em, có lẽ cấu kỉnh, lòng dạ hẹp hòi, trong mắt không được dính một hạt cát nào. Em như vậy, anh biết hết không?"

Cố Bách Chu im lặng, nhìn Đỗ Kiều Kiều hơi căng thẳng, anh giơ môi nói: "Anh biết."

Nghe anh nói vậy, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy trong lòng nặng nề, cô biết mình có rất nhiều khuyết điểm, nhưng Cố Bách Chu trả lời chắc chắn như vậy khiến cô hơi buồn.

"Vậy thì sao chứ, anh vẫn thích em mà." Cố Bách Chu dịu dàng nhìn Đỗ Kiều Kiều, rõ ràng chỉ là một câu nói ngắn ngủn nhưng lại khiến người khác không thể nghỉ ngơi được.

Đỗ Kiều Kiều cho rằng mình không thích nghe lời ngon tiếng ngọt, Cố Bách Chu cũng không phải là người biết nói những câu như vậy, nhưng cô chỉ cần một câu này là đủ rồi.

Chưa từng có người nói với cô như vậy. Lâm Trí Hiên cũng chưa.

Đỗ Kiều Kiều biết tính mình không được đáng yêu lắm, nên kiếp trước cô liều mạng lấy lòng Lâm Trí Hiên, chỉ cần Lâm Trí Hiên hơi đáp lại cô một chút, là cô lại hiểu sai ý.

Cố Bách Chu là người đầu tiên thích cô, cô vốn không tin đây là sự thật, nhưng khi nhìn vào đôi mắt kia, trái tim cô không ngừng đập.

Đỗ Kiều Kiều không biết đây có phải là thích không, nhưng cô cũng không ghét những hành động bất thường của mình.

Ở cùng với Cố Bách Chu.

Chỉ cần nghĩ như vậy, trong lòng cô cũng thấy ấm áp rồi. Cho nên, cứ thử một lần vậy, dù sao cô cũng không ghét gì anh.

Cố Bách Chu đưa tay lên nâng mặt của Đỗ Kiều Kiều, cảm nhận được thân nhiệt lạnh lẽo do bị gió thổi của Đỗ Kiều Kiều.

"Cố Bách Chu." Mặt Đỗ Kiều Kiều đỏ bừng lên vì hành động vô cùng thân mật của anh.

"Hửm?" Cố Bách Chu nói chuyện bằng hơi mũi, giọng nói hơi cao.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy mình sắp phát điên lên rồi, ngay cả Cố Bách Chu cô cũng không dám nhìn, ánh mắt vội vàng lảng đi nơi khác chỉ vì không muốn nhìn thẳng vào mắt anh.

"Mau bỏ ra..."

Cố Bách Chu nhìn thấy đôi mắt của Đỗ Kiều Kiều hơi long lanh nước, anh tiếc nuối bỏ tay xuống, xem ra phải "dạy cho em biết tình yêu trong sáng" thật tốt rồi, nghĩ vậy anh hơi buồn rầu.

Đỗ Kiều Kiều dụi mắt, trên mặt vẫn còn đỏ bừng, không biết là tức giận hay xấu hổ.

"Chúng ta về thôi." Nói xong, Đỗ Kiều Kiều quay đầu lại, vội vã đi.

"Kiêu Kiêu..." Giọng nói của Cố Bách Chu vang lên sau lưng cô, Đỗ Kiêu Kiêu đi quá nhanh, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa.

Đỗ Kiêu Kiêu nghe thấy Cố Bách Chu đang gọi mình, mặt càng đỏ hơn, bước chân cũng nhanh hơn.

"Kiêu Kiêu..."

Đừng để ý!

Đỗ Kiêu Kiêu lặp đi lặp lại câu này, sau đó vùi đầu đi tiếp.

Lát sau, cô không nghe thấy gì nữa, Đỗ Kiêu Kiêu lo lắng quay đầu lại, nhưng lý trí nói cô không thể quay qua nhìn, nên cô đành đi chậm lại. Nghĩ, lát nữa anh cũng theo kịp thôi.

Đi tiếp một đoạn, cô nhìn xung quanh, Cố Bách Chu vẫn chưa tới.

Trong lòng Đỗ Kiêu Kiêu hơi tủi thân, chẳng lẽ Cố Bách Chu giận rồi? Nhưng cô cũng đâu có nói là không chờ anh đâu.

Đỗ Kiêu Kiêu khó chịu trong lòng, Cố Bách Chu vừa nói thích cô, nhưng bây giờ chẳng thấy bóng dáng đâu, đây là chuyện gì vậy?

Cô tức giận không có chỗ phát tiết, giận đùng đùng quay đầu lại, muốn tìm người kia đòi một câu trả lời hợp lý.

Nhưng vừa quay đầu lại cô liền va vào lòng ngực ấm áp.

Đôi mắt Đỗ Kiêu Kiêu hơi chua xót, cô dùng sức giãy giụa nhưng không được, đầu cô đụng phải ngực của người kia.

"Kiêu Kiêu..." Giọng nói của Cố Bách Chu mang theo một chút ý cười.

Đỗ Kiêu Kiêu buồn bã không muốn nói chuyện, vừa nãy cô còn muốn chỉ trích anh, nhưng tình huống bây giờ làm cô không kịp đề phòng.

"Sao anh đi sau lưng mà không chịu nói gì vậy?!" Đỗ Kiêu Kiêu thẹn quá hóa giận.

"Chẳng phải em đi nhanh như vậy là vì không muốn nói chuyện với anh à?" Cố Bách Chu không hiểu.

Đỗ Kiêu Kiêu ghen hờn, không do dự nói: "Ai bảo anh không có chuyện gì muốn nói mà cũng gọi em!"

Cố Bách Chu ra vẻ vô tội, "Vừa nãy anh muốn nói cho em biết... Em đi ngược hướng rồi."

...

Đỗ Kiêu Kiêu lúng túng không biết nên để tay ở đâu. Chẳng lẽ cô phải nói vì lúc nãy xấu hổ quá nên cô mới đi nhầm đường sao? Nằm mơ, cô sẽ không bao giờ thừa nhận.

"Vậy sao anh không chịu nói sớm một chút?" Đỗ Kiêu Kiêu đánh vào ngực Cố Bách Chu, dùng hành động này giảm bớt cảm xúc lúng túng của mình.

Cố Bách Chu tủi thân nói: "Anh còn chưa kịp nói em đã đi mất rồi."

Tay Đỗ Kiêu Kiêu cứng đờ, "Tại vì, em chỉ muốn mau mau về nhà thôi, ở ngoài lạnh quá."

Cố Bách Chu ôm chặt Đỗ Kiêu Kiêu vào lòng, "Còn lạnh không? Lần sau nhớ mặc nhiều một chút."

Đỗ Kiêu Kiêu im lặng một chút, rồi buồn bã nói: "Em biết rồi..."

Dưới sự kiên trì của Cố Bách Chu, Đỗ Kiêu Kiêu được anh đưa về nhà.

Lúc hai người sắp tạm biệt nhau, đột nhiên Cố Bách Chu gọi Đỗ Kiêu Kiêu lại.

Cô buồn bực quay đầu lại.

Sau đó cô cảm nhận được cái gì đó lạnh lạnh mềm mại trên mặt mình.

Cô bị Cố Bách Chu hôn trộm!

Đỗ Kiều Kiều mở to mắt nhìn, khó tin che gò má mình, ngơ ngác nhìn Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu mấp máy môi, lộ ra một nụ cười trẻ con.

Đỗ Kiều Kiều đỏ bừng cả khuôn mặt, không biết làm sao để nhìn anh, muốn nổi giận với anh, nhưng rõ ràng trong lòng cô vô cùng ngọt ngào.

Cuối cùng, cô đành lúng túng nói: "Em về đây..."

Ánh mắt Cố Bách Chu lóe sáng lên, không nói gì lại hôn cô thêm một cái, nhưng lần này là môi cô.

Chỉ đung nhẹ một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Trong đầu Đỗ Kiều Kiều "đùng" một tiếng, đầu óc cô rơi đi mất rồi.

Nụ hôn đầu tiên cuối cùng cũng mất rồi.

Đây là phản ứng đầu tiên của Đỗ Kiều Kiều.

Sau đó, nội tâm cô hoạt động liên tục, bị hôn! Bị hôn! Là bị hôn đó! Mình muốn đánh anh ấy sao?! Không được, đây là Cố Bách Chu. Mình phải làm sao bây giờ?! Hôn lại... sai?

Đỗ Kiều Kiều ngây ngốc nhìn Cố Bách Chu, ánh mắt không tự chủ được nhìn vào môi anh, cái cảm giác mềm mại kia vẫn còn đọng lại trong lòng cô.

"Nghe nói người yêu có thể làm vậy." Cố Bách Chu xấu hổ nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều ngạc nhiên, gật đầu đồng ý với anh, "Đúng vậy...."

Cái lý do này đúng là không thừa đường cho người ta phản bác lại mà.

27. Chương 27

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy gần đây Lê Thanh và Trần Gia Lạc thường xuyên tiếp xúc với nhau.

Đừng trách cô quá nhạy cảm, nhưng cái tên Trần Gia Lạc này thật sự có vấn đề.

Ông ta là bác sĩ tư nhân của Đỗ gia. Cũng là bác sĩ đã chữa trị cho mẹ Đỗ Kiều Kiều.

Kiếp trước, Cố Nhiễm từng nói cho cô biết, cái chết của mẹ cô có liên quan tới Đỗ Hồng Bản, nhưng lúc Đỗ Kiều Kiều muốn biết nhiều đầu mối hơn, cô lại không tra ra được chuyện gì.

Nhưng cô tra ra được một chuyện, thực ra, bệnh tình của mẹ cô càng lúc càng nặng là vì dùng sai thuốc.

Người kê thuốc cũng chính là Trần Gia Lạc.

Thế mà lúc cô đi tìm Trần Gia Lạc hỏi, Trần Gia Lạc lại nói không hề có chuyện này, còn thề thốt lấy sổ khám bệnh của Ôn Nhã - chính là mẹ cô ra cho cô xem những loại thuốc mà ông ta đã kê.

Đỗ Kiều Kiều không tin, rõ ràng mẹ cô còn có thể sống lâu hơn một chút, sao lại đột nhiên bệnh nặng hơn?

Vì vậy, cô đi tìm các bệnh viện lớn, nhưng bác sĩ nào cũng nói những loại thuốc này hoàn toàn không hề có vấn đề gì.

Sao lại như vậy được?

Đỗ Kiều Kiều lập tức đi tìm Lâm Trí Hiên, cô kể những điểm đáng nghi cho Lâm Trí Hiên biết, muốn anh tay giúp cô một tay.

Nhưng lúc cô vội vã chạy vào Lâm gia, cũng là lúc cô nhìn thấy Đỗ Khanh Khanh vui vẻ nắm tay Lâm Trí Hiên.

Cô rất tin tưởng Lâm Trí Hiên, nhưng khi nhìn thấy Lâm Trí Hiên dịu dàng nhìn Đỗ Khanh Khanh, sợi dây cũng trong đầu từ trước tới nay, cuối cùng cũng căng đứt.

Ba phản bội mẹ, Lâm Trí Hiên phản bội mình, cả Khương Tình cũng phản bội mình.

Mẹ con Đỗ Khanh Khanh đúng là ác mộng của cô.

Đỗ Kiều Kiều say khướt đi trên đường, cô không khó chịu, thật đó, cô chỉ nghỉ ngơi cuộc sống của mình thôi.

Trước 18 tuổi, cô có thể tùy ý làm bậy trong lòng mẹ, cô là con gái rượu của Đỗ gia, ai ai cũng cưng chiều cô, yêu thương cô, ngay cả Đỗ Hồng Bản nghiêm túc cũng từng xem cô là bảo bối nâng niu trong tay. Khi đó, cả thế giới như thuộc về Đỗ Kiều Kiều.

Nhưng từ lúc mẹ qua đời, mẹ con Đỗ Khanh Khanh tới. Tất cả mọi thứ đều bị thay đổi.

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều đột nhiên chán ghét Đỗ Khanh Khanh dịu dàng hiểu biết.

Cũng chính cái đêm cô bất tỉnh nhân sự đó, cô bị tai nạn giao thông gãy xương chân.

Cô vẫn chưa tìm được sự thật sau cái chết mẹ của, chưa kịp ngăn cản Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên, chưa kịp hạnh phúc cho những người đó thấy.

Tại sao Đỗ Khanh Khanh lại có được kia chứ?

Nếu không phải Cố Bách Chu nói cho cô biết, không biết mình còn bị giấu tới bao giờ? Đỗ Khanh Khanh đụng vào cô, nhưng mọi người ai nấy cũng che chở, để cô ta nhón nhơ ngoài vòng pháp luật như vậy.

Chuyện này thật là...

Đỗ Kiều Kiều chế giễu cười, cũng may cô được sống lại.

Cô còn nhớ rõ, kiếp trước cô cứ đinh ninh rằng, Đỗ Hồng Bản là ba cô, sao ông có thể bức chết mẹ cô được?

Nhưng bây giờ nhìn thấy ông và Lê Thanh, nếu như là vì Lê Thanh, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Sau khi mẹ cô qua đời không lâu, Đỗ Hồng Bản liền mang Lê Thanh và Đỗ Khanh Khanh về cái nhà này.

Bây giờ xem ra, tình cảm của mẹ dành cho Đỗ Hồng Bản thật đáng thương.

Đỗ Kiều Kiều không biết nhiều về chuyện của ba mẹ, cô chỉ biết công ty của nhà, thật ra là công sức của ba mẹ làm nên.

Mặc dù bây giờ Đỗ Hồng Bản vô cùng giàu có, nhưng năm xưa, ông cũng chỉ là một người thanh niên nghèo khổ mà thôi.

Nhưng Ôn Nhã cũng chưa từng ghét bỏ ông, thậm chí còn cố gắng cùng ông, theo ông vào Nam ra Bắc, cuối cùng, hai người đã làm được sự nghiệp.

Nhưng vì lúc còn trẻ quá liều mạng, cơ thể vốn không được tốt, cuối cùng, Ôn Nhã ngã bệnh, vì thế bà liền giao công ty cho Đỗ Hồng Bản, còn mình thì yên tâm ở nhà với Đỗ Kiều, chờ Đỗ Hồng Bản tan làm, bà kiên trì chờ đợi trong tám năm ròng rã.

Không ngờ mẹ đã chờ tới kết quả như vậy, Đỗ Kiều Kiều rũ mắt xuống, cô sẽ giúp mẹ đòi lại công bằng.

Uất ức đã nhiều năm rồi, phải đòi lại thôi.

Nhìn thấy Lê Thanh ra khỏi cửa, Đỗ Kiều Kiều lập tức đi theo sau.

Cô không dám đi quá gần, nên chỉ có thể bắt taxi đi theo sau xa xa.

Tài xế nhìn thấy mặt Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc như vậy, không dám hỏi nhiều, cũng không dám thả lỏng, đành phải nhìn chằm chằm vào chiếc xe phía trước.

Đỗ Kiều Kiều cau mày nhìn đằng trước, tuy nhà bọn họ mỗi lần khám bệnh hay lấy thuốc đều đến tìm Trần Gia Lạc.

Nhưng gần đây, Lê Thanh rất thường xuyên đi gặp Trần Gia Lạc.

Chẳng lẽ bà ta bị bệnh gì à? Đỗ Kiều Kiều thấy không giống.

Mấy ngày nay Đỗ Khanh Khanh không về nhà, nghe nói bà cụ Lâm rất thích cô ta, không nỡ để cô ta về. Lê Thanh nghe vậy vô cùng vui vẻ, tinh thần phấn chấn không thôi.

Đỗ Kiều Kiều nhớ tới lúc Đỗ Hồng Bân tìm cô nói chuyện.

Ông ngồi trên ghế dựa, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn Đỗ Kiều Kiều.

"Khanh Khanh và Trí Hiên đang ở bên nhau." Ông nói.

Đỗ Kiều Kiều giương môi lên, "Tôi biết rồi."

Đỗ Hồng Bân ngạc nhiên liếc cô một cái, cô bình tĩnh tiếp nhận chuyện này như vậy khiến ông vô cùng bất ngờ.

Nhưng dù có bất ngờ thế nào đi nữa, ông cũng không thấy Đỗ Kiều Kiều biết sửa đổi tính tình.

Ông lạnh lùng nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Biết là tốt rồi, tốt nhất con đừng nên giở trò gì nữa."

Đỗ Kiều Kiều ngẩn người nhìn thư phòng, lúc còn sống, mẹ cô thường xuyên để sách trong đây, nhưng kể từ khi Lê Thanh tới, tất cả quyển sách đều bị đổi.

Cô dời mắt nhìn Đỗ Hồng Bân, nói: "Ông tốt nhất nên đi nói những lời này với Đỗ Khanh Khanh đi."

Đỗ Hồng Bân đập bàn một cái, tức giận nhú mày, "Đỗ Kiều Kiều, con đúng là ngu quá mất khôn!"

Khóe miệng Đỗ Kiều Kiều hơi gợn lên, "Ba à, ông mới biết sao?"

"Cút đi cho tôi!" Đỗ Hồng Bân nổi giận chỉ tay ra cửa.

Đỗ Kiều Kiều xoay người, tươi cười đi ra khỏi thư phòng.

"Ha, đúng rồi, ba." Đỗ Kiều Kiều đột nhiên quay đầu lại, nhẹ nhàng nói: "Tôi cũng có bạn trai rồi đấy."

"Anh ấy tên là Cố Bách Chu."

...

Nhớ tới vẻ mặt ngạc nhiên của Đỗ Hồng Bân, trong lòng Đỗ Kiều Kiều cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Đỗ Hồng Bân chỉ xem hôn nhân là mục đích kinh doanh, ông muốn lôi kéo Lâm gia. Nhưng lúc ông buông tha con cờ Đỗ Kiều Kiều, ông mới phát hiện, thì ra ông đã bỏ lỡ một mục tiêu tốt hơn.

Đúng là mất nhiều hơn được mà.

Tuy Đỗ Kiều Kiều không muốn khoe khoang thân phận của Cố Bách Chu, nhưng có thể làm Đỗ Hồng Bân hối hận, cô cũng không muốn giữ ý làm gì nữa.

Ngay lúc cô mãi mê suy nghĩ, táxi xé đã lái xe tới nơi.

Đỗ Kiều Kiều lấy lại tinh thần phát hiện Lê Thanh đã xuống xe. Ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là bệnh viện Hòa Bình.

Quả nhiên, bà ta tới đây để tìm Trần Gia Lạc.

Đỗ Kiều Kiều trả tiền cho táxi, lúc xuống xe, người tài xế còn hồi hộp nhìn cô, "Cô gái nhỏ, cô không phải là người xấu."

Đỗ Kiều Kiều giật mình sửng sốt, sau đó cười ra tiếng, "Bác tài, bác thấy tôi giống người tốt lắm à?"

Nói xong cô xoay người rời đi, để lại người tài xế ngây ngốc cầm tiền cô vừa trả.

28. Chương 28

Bệnh viện Hòa Bình là một bệnh viện tư nhân, bác sĩ ở đây rất giỏi, phần lớn đều là bác sĩ riêng của những gia đình giàu có.

Trần Gia Lạc cũng làm việc ở đây.

Thực ra nếu gần đây Lê Thanh không khác thường, Đỗ Kiều Kiều cũng sẽ tìm thời gian tới đây một chuyến.

Dù sao Trần Gia Lạc cũng là nghi phạm quan trọng có liên quan tới cái chết của mẹ cô.

Trần Gia Lạc và mẹ không có thù oán gì với nhau, không thể tự nhiên ông ta bức tử bà được, nhưng nếu có người đứng sau thì khác, nhưng người đó là ai đây?

Lê Thanh? Hay... Đỗ Hồng Bân?

Đỗ Kiều Kiều đi sau Lê Thanh, tới cửa rẽ, cô dừng lại, sau đó nhìn Lê Thanh đi vào phòng làm việc của Trần Gia Lạc.

Chẳng bao lâu cô chợt thấy cánh cửa mở ra.

Nhanh vậy sao? Đỗ Kiều Kiều ngẩn người, chạy tới gần một chút.

"Trần Gia Lạc, ông đừng mơ!"

Một giọng nữ tức giận vang lên trong hành lang.

Không phải là Lê Thanh, Đỗ Kiều Kiều lặng lẽ thò đầu ra nhìn, cô bắt gặp một người phụ nữ tiều tụy, mái tóc xõa dài trên vai.

"Y Vân, cô không cần suy nghĩ nữa sao? Chẳng lẽ cô muốn con bé bị đuổi đi à?"

Người phụ nữ tên Y Vân kia bình tĩnh lại, nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi oán hận, "Trần Gia Lạc, ông đúng là kẻ độc ác."

Trần Gia Lạc cười, thờ ơ nói: "Tùy cô muốn nghĩ sao thì nghĩ, tôi đã ra điều kiện rồi, để xem cô có bỏ được hay không."

Y Vân oán hận nhìn ông ta, không nói gì, xoay người đi về phía Đỗ Kiều Kiều.

Trần Gia Lạc sau lưng lại nói tiếp: "Y Vân, cô suy nghĩ lại đi..."

Lúc người phụ nữ kia đi tới gần Đỗ Kiều Kiều bỗng nghe được lời này, cô gái nắm chặt hai tay lại, đôi giày cao gót va vào nền nhà màu trắng phát ra âm thanh chói tai.

Đỗ Kiều Kiều ngạc nhiên nhìn người phụ nữ kia, cảm thấy hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải, cô cảm giác đã từng quen biết.

Cửa phòng Trần Gia Lạc vẫn chưa đóng, lúc này, rốt cuộc Đỗ Kiều Kiều cũng nghe được giọng nói của Lê Thanh.

Bà ta lạnh lùng nói với Trần Gia Lạc: "Ông cũng thật là, con bé là con gái ruột của ông đấy."

Hình như Trần Gia Lạc nở nụ cười, "Con gái ruột thì sao, tôi đâu có nuôi nó ngày nào, tình cảm đâu ra mà nhiều vậy?"

Lê Thanh và Trần Gia Lạc quen nhau thời đại học, lạnh lùng nói: "Chuyện ông đã đồng ý với tôi..."

Cửa bị đóng lại, Đỗ Kiều Kiều không thể nghe được đoạn đối thoại của bọn họ.

Mặc dù không thể nghe được nữa, nhưng Đỗ Kiều Kiều biết rõ hai chuyện.

Một, Trần Gia Lạc có một đứa con gái do người khác nuôi.

Hai, Lê Thanh tới tìm Trần Gia Lạc không phải vì khám bệnh.

Trần Gia Lạc đồng ý với Lê Thanh chuyện gì cơ chứ? Trong lòng Đỗ Kiều Kiều ngứa ngáy, rất muốn ghé vào cửa nghe lén.

Nhưng dù sao đây cũng là bệnh viện tư nhân, hiệu quả cách âm ở đây vô cùng tốt, dù có nằm sát ngoài cửa cũng chẳng nghe được gì đâu.

Đỗ Kiều Kiều sợ Lê Thanh sẽ thấy cô, nghĩ một hồi, cô quyết định đi về. Ít ra hôm nay cô cũng biết không ít chuyện.

Đi trong hành lang bệnh viện, Đỗ Kiều Kiều suy nghĩ chuyện mình vừa nghe được, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trần Gia Lạc vô lại và lạnh lùng như vậy.

Vì mỗi lần cô gặp Trần Gia Lạc đều thấy ông ta là một người nghiêm túc, nhã nhặn lại lịch sự.

Là một bác sĩ, lúc ở Đỗ gia ông ta làm việc rất có trách nhiệm, nhưng khi nhìn thấy cách ông đối xử với Lê Thanh và cách ông đối xử với Y Vân hoàn toàn không phải là đáng vẻ nên có ở một bác sĩ.

Ngược lại giống như chủ nợ.

Chủ nợ của Y Vân, chủ nợ của Lê Thanh.

Con gái của Trần Gia Lạc, nhưng sao người phụ nữ kia lại quan tâm tới chuyện này như vậy? Trừ khi... Đó là con gái ruột của Y Vân.

Vậy Trần Gia Lạc và Y Vân có một số chuyện không muốn người khác biết, nhưng Lê Thanh lại biết.

Người phụ nữ tên Y Vân này thật sự rất quen, hình như Đỗ Kiều Kiều từng nghe tới cái tên này rồi thì phải.

Mà theo như Đỗ Kiều Kiều biết, Trần Gia Lạc vẫn còn độc thân, cô chưa từng thấy có người phụ nữ nào bên cạnh Trần Gia Lạc. Tuy ông ta đã hơn 40 tuổi rồi, nhưng vì chăm sóc tốt, nên thoát nhìn có vẻ ngoài 30 thôi.

Trần Gia Lạc đeo mắt kính gọng vàng, nước da hơi trắng, bình thường đối xử với người khác cũng mềm mỏng lễ độ, nhìn như một người đàn ông cao.

Nhưng không ngờ, ông ta lại ở đây ích kỷ lạnh lùng với mọi người như vậy.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy khí chất trên người Trần Gia Lạc rất quý dị, khiến trong lòng người khác không khỏi lạnh lẽo.

Đã vậy ông ta lại còn vô tình với con gái mình như vậy, Đỗ Kiều Kiều bắt đầu đồng cảm với cô con gái không biết tên kia của Trần Gia Lạc. Nhưng nghĩ lại một chút, Đỗ Hồng Bán cũng lạnh lùng với cô như vậy, mà cô còn đi lo lắng cho người khác.

Đỗ Kiều Kiều muốn đi tìm Cố Nhiễm bàn bạc một chút, tuy bình thường Cố Nhiễm rất cầu thả, nhưng mỗi khi Đỗ Kiều Kiều gặp chuyện, cô ấy không hề lơ mơ.

Cô đi ra bệnh viện, hít một hơi thật sâu, không khí trong bệnh viện căng thẳng quá, hơn nữa cô cũng biết nhiều tin tức mới, tâm trạng của Đỗ Kiều Kiều cũng tốt hơn nhiều.

Lúc cô vừa ra khỏi bệnh viện, bỗng một chiếc xe phía sau ấn còi làm cô dừng bước.

Cô quay đầu lại nhìn, thì ra là người tài xế đã chở cô tới đây.

Tài xế kia tắt máy, chạy tới trước mặt cô.

Đưa tay ra.

"Cô gái, tiền thối của cô đây."

Đỗ Kiều Kiều ngẩn người.

Cô nhìn mười mấy đồng tiền trong tay người đàn ông trung niên.

Mặc dù không tính kỹ lắm, nhưng cô ở bệnh viện ít nhất phải một tiếng đồng hồ.

Thế mà người tài xế này còn chờ cô.

Đỗ Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn kỹ người đàn ông nọ.

Là một người đàn ông trung niên rất bình thường, khuôn mặt thật thà chất phác, làn da đen kịt, trên tay còn có vài vết chai.

Đỗ Kiều Kiều nhận lấy tiền thối, sau đó nhẹ nhàng nói với ông, "Cảm ơn."

Người tài xế kia gãi đầu, nụ cười trên mặt vô cùng thật thà, "Cô gái, lúc này cô có hỏi tôi cô có giống người tốt không."

"Tôi cảm thấy, cô nhất định là một cô gái tốt."

Đỗ Kiều Kiều mơ hồ nhìn ông, cô tốt sao? Nhưng sao mọi người ai cũng nói cô độc ác?

Nhớ lại lần đầu tiên Đỗ Khanh Khanh tới nhà cô, đôi mắt khiếp sợ của cô ta nhìn cô, nhưng thực ra Đỗ Kiều Kiều còn sợ hơn cả cô ta.

Mẹ đã không còn, đột nhiên có hai người xa lạ tới nhà muốn cướp đi người ba thân yêu của cô.

Hơn nữa, cô và Đỗ Khanh Khanh còn phải ngủ cùng phòng.

Cô chưa bao giờ ngủ với ai khác ngoài mẹ, chứ đừng nói tới một Đỗ Khanh Khanh xa lạ.

Đương nhiên, cô không đồng ý, cô nằm trên giường không nói gì nhìn Đỗ Khanh Khanh, còn chưa kịp từ chối, cô đã nhìn thấy Đỗ Khanh Khanh hơi giương khóe môi, đi ra khỏi phòng cô.

Đêm đó Đỗ Kiều Kiều chôn mình trong chăn, quần thật chặt, hy vọng có thể cảm nhận được một chút ấm áp.

Nhưng không ngờ, hôm sau cô phát hiện Đỗ Khanh Khanh bị cô đuổi phải ra phòng khách ngủ.

Phòng khách vắng tanh, chỉ có mỗi một chiếc giường, ngay cả chăn cũng không có.

Đỗ Khanh Khanh ngủ ở đó một đêm, sang ngày hôm sau cô ta liền bắt đầu sốt cao.

Nằm trên giường, cô ta mơ mơ màng màng, luôn miệng nói, "Chị, đừng đuổi em ra ngoài, em muốn ngủ với chị... Lạnh lắm..."

Đỗ Kiều Kiều trừng lớn mắt, rõ ràng Đỗ Khanh Khanh tự mình ra khỏi phòng, cô vốn chưa hề đuổi cô ta đi mà.

Cô chưa bao giờ bị người ta hắt nước bẩn vào người như vậy, chỉ có thể ngậm thờ cái lại, mình không có làm vậy. Nhưng Đỗ Khanh Khanh thật sự sốt cao không khỏi.

Nhìn thấy ánh mắt chỉ trích của mọi người và Đỗ Hồng Bản, cô không do dự nói: "Con không thích cô ta, không muốn ngủ chung với cô ta, mà cũng tại nó tự ý đi ra khỏi phòng, sốt cao vậy là đáng lắm."

Từ đó về sau, mọi người đều thay đổi cái nhìn về cô.

Cô và Đỗ Khanh Khanh bắt đầu cuộc chiến như vậy. Nhưng cô vĩnh viễn không bao giờ thắng được bộ dạng đáng thương của Đỗ Khanh Khanh, mọi người đều về phe kẻ yếu, nhưng Đỗ Kiều Kiều chưa bao giờ chịu yếu thế.

Cô đối xử với Đỗ Khanh Khanh độc ác thế nào, mọi người đều biết.

Thế mà hôm nay lại có người nói cô là người tốt.

Đây chính là truyện cười buồn cười nhất mà cô từng nghe.

29. Chương 29

Đỗ Kiều Kiều cầm tiền thói trong tay, tâm trạng hơi phức tạp.

Người tài xế này đúng là quá đáng hoàng rồi.

Người đơn giản thật thà như vậy rất dễ bị bắt nạt.

Người tài xế kia gãi đầu một cái, cười nói với Đỗ Kiều Kiều, "Cô gái, vậy... Tôi đi đây."

Đỗ Kiều Kiều ngạc nhiên gật đầu, nhìn ông bước vào xe taxi, khởi động xe, chuẩn bị đón người khách tiếp theo.

Đúng là người nhàm chán.

Đỗ Kiều Kiều cười một tiếng, nắm chặt mấy đồng tiền trong tay.

Số tiền này đủ để ông có thể đón được nhiều khách, cứ lặng lẽ đi là được rồi, dù sao cô cũng không thiếu tiền, việc gì phải trả lại cô như vậy.

Giữ lại cho mình thì tốt hơn...

Đỗ Kiều Kiều cất tiền vào, sau đó xoay người rời đi.

Cô phải đi tìm Cố Nhiễm, cô còn rất nhiều quan trọng để làm, không có thời gian để suy nghĩ những chuyện linh tinh thế này.

Không biết gần đây Cố Nhiễm đang làm gì, mấy ngày rồi không thấy bóng dáng cô ấy đâu, ngay cả đi học cũng không tập trung.

Hôm nay là cuối tuần, không biết có phải lại đang ở nhà ngủ nướng không đây.

Đỗ Kiều Kiều gửi cho Cố Bách Chu một tin nhắn, nói cho anh biết cô muốn đến nhà bạn, anh đừng đến tìm cô.

Từ lúc hai người ở cùng nhau, Cố Bách Chu thường đạp xe đạp tới đón Đỗ Kiều Kiều đi học, chủ nhật sẽ chở cô đi chơi khắp nơi.

Tuy hơi ngượng, nhưng khi Cố Bách Chu nắm tay cô đi trên đường, cô thật sự rất thỏa mãn, hạnh phúc trong lòng làm cô không thể không nhận.

Lần trước bọn họ đi tới khu vui chơi. Thực ra Đỗ Kiều Kiều không muốn tới những nơi như vậy làm gì, nhưng thấy Cố Bách Chu kiên quyết như vậy, cô cũng không tiện từ chối.

Mặc dù mang theo tâm trạng có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng cô lại nhớ mãi không quên.

Cô mới biết thì ra cô cũng thích những cảm giác kích thích như vậy.

Cô có thể mặt không đổi sắc đi tàu lượn siêu tốc ba lần, có thể mặt không đỏ tìm không đập đi nhà ma, còn có thể yên lặng hưởng thụ cảm giác không trọng lượng trong thuyền hải tặc.

Được rồi, Đỗ Kiều Kiều rất thích nhìn thấy vẻ mặt rầu rĩ của Cố Bách Chu khi dẫn cô đi chơi mà không đạt được mục đích.

Đỗ Kiều Kiều thừa nhận mình thật sự hơi ác. Cô biết Cố Bách Chu là một người đàn ông đứng nghĩa, nhưng hết cách rồi, ai bảo cô không sợ.

Lúc về, nhìn thấy Cố Bách Chu vẫn còn hơi buồn bực, Đỗ Kiều Kiều không nhịn được giờ khoe môi lên.

Không biết vì sao, Cố Bách Chu vẫn chưa trả lời lại tin nhắn của cô, Đỗ Kiều Kiều cũng không nhìn di động tiếp, mấp máy môi, cô đi tới phía đối diện bắt xe đi tìm Cố Nhiễm.

Đúng lúc muốn tới nhà Cố Nhiễm, Đỗ Kiều Kiều đột nhiên nhận được điện thoại của cô ấy.

Nhìn đồng hồ một chút, đã 12 giờ rồi.

Không phải là mới dậy đó chứ, Đỗ Kiều Kiều thầm châm chọc, sau đó yên lặng nhấn nút trả lời.

"Chuyện gì..." Đỗ Kiều Kiều còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

"Kiều Kiều, cậu thật không chịu suy nghĩ gì cả!" Giọng nói của Cố Nhiễm hơi bất mãn, cách điện thoại, Đỗ Kiều Kiều vẫn cảm nhận được oán khí nồng nặc.

Đỗ Kiều Kiều không hiểu, hôm nay mới cô bắt đầu theo dõi Lê Thanh mà, sao Cố Nhiễm biết nhanh vậy? Không thể nào.

Hắng giọng một tiếng, Đỗ Kiều Kiều chậm rãi nói, "Chuyện này... Tớ cũng mới quyết định thôi."

Cố Nhiễm hừ, "Cậu không chịu nói cho tớ biết trước... Bây giờ tớ rất giận."

Đỗ Kiều Kiều hơi chột dạ, "Thật đó, tớ không có cố ý đâu."

Cố Nhiễm lạnh lùng nói: "Tớ mặc kệ."

"Lần sau tớ nhất định sẽ không..." Đỗ Kiều Kiều thầm nói trong lòng, không phải giận thật rồi đó chứ.

"Tớ mặc kệ."

Đỗ Kiều Kiều ghen hòng, tiếp tục nhẹ nhàng xin lỗi, "Tớ xin lỗi rồi mà cũng không được à?"

"Tớ mặc kệ."

"Cậu không biết đâu, dưới tình hình thế này tớ thật sự không có thời gian thông báo cho cậu biết." Cô thật sự vì gấp quá nên mới quên thông báo cho Cố Nhiễm biết.

"Hừ. Tớ... Không.... Quan tâm...."

...

Đỗ Kiều Kiều im lặng. Đầu dây bên kia cũng không lên tiếng.

"Tớ đến nhà cậu ngay đây." Nói xong, Đỗ Kiều Kiều liền cúp điện thoại.

Trong lòng vội vàng vô cùng, mà hình như cô nghe được giọng nói của Cố Nhiễm hơi bối rối thì phải.

Đỗ Kiều Kiều cũng không nghĩ nhiều, vừa xuống xe cô liền đi thẳng vào nhà Cố Nhiễm.

Cô ấn chuông, đứng ở ngoài chờ Cố Nhiễm ra mở cửa cho mình.

Đoán chắc nha đầu kia vẫn chưa chịu rời giường, sao chậm chạp vậy. Đỗ Kiều Kiều chán nản nhìn điện thoại, Cố Bách Chu vẫn không trả lời lại cho cô.

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, cô nhớ Cố Bách Chu rất hay ăn cơm vào giờ này, hơn nữa bình thường anh trả lời cũng rất nhanh.

Cô hơi buồn chán, muốn gọi cho Cố Bách Chu một cuộc.

Đúng lúc cô đang gọi điện, cánh cửa chợt mở ra.

Đỗ Kiều Kiều theo bản năng ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy người ra mở cửa kèm theo tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên.

"Sao anh lại ở đây vậy..." Đỗ Kiều Kiều hơi ngạc nhiên.

Cố Bách Chu lạnh nhạt nhìn cô, "Đây là nhà chú nhỏ của anh."

Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ nhìn Cố Nhiễm từ sau lưng Cố Bách Chu thò đầu ra.

Cô lẩm bầm lầu bầu: "Nên Cố Nhiễm là em gái anh, sao có thể như vậy chứ? Cố Nhiễm, Cố Bách Chu..."

Cố Nhiễm thè lưỡi, "Kiêu Kiêu, cậu thật chẳng chịu suy nghĩ gì cả, ở chung với anh tớ cũng không thèm nói cho tớ biết."

Đỗ Kiều Kiều ngây ngốc nhìn hai người đối diện. Cô thật sự không biết Cố Nhiễm và Cố Bách Chu là anh em, kiếp trước, Cố Nhiễm cũng chưa từng nói cho cô biết.

Điều này trách cô không quan tâm tới Cố Nhiễm, mà Cố Nhiễm cũng không hay nói chuyện của nhà mình, giống như Đỗ Kiều Kiều biết ba mẹ của cô ấy đã ly hôn từ lâu, nhưng cô chưa từng nghe Cố Nhiễm nhắc gì tới mẹ mình.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy Cố Nhiễm có vết sẹo trong lòng, nên cũng không hỏi nhiều. Đôi khi ngẫu nhiên nhắc tới, Cố Nhiễm chỉ trả lời qua loa cho có, người đàn bà kia đã đi rồi...

Đỗ Kiều Kiều biết Cố Nhiễm thực sự không giống như những gì cô ấy biểu hiện ra bên ngoài, nên cô cũng tránh đề cập tới gia đình Cố Nhiễm.

Hơn nữa, trong trí nhớ của cô, Cố Nhiễm và Cố Bách Chu chưa từng xuất hiện cùng nhau, mà đến năm tư đại học, Cố Bách Chu cũng đi du học, nên cô cũng không có ấn tượng nhiều với Cố Bách Chu.

Ví như, hai người này là anh em, nhưng cô lại không biết.

"Sao không vào?" Cố Bách Chu nắm chặt tay Đỗ Kiêu Kiêu, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng dẫn vào nhà.

Đỗ Kiêu Kiêu đẩy Cố Bách Chu ra, cắn răng hỏi, "Sao không chịu nói cho em biết hai người là anh em?"

Cố Nhiễm nhỏ giọng lầm bầm nói, "Là vì cậu nói không muốn biết mà..."

Đỗ Kiêu Kiêu giật mình sửng sốt, "Tớ nói không muốn biết hồi nào?"

Cố Nhiễm nhìn Cố Bách Chu, không biết lấy dũng khí đâu ra, bất chấp khó khăn nói: "Lúc đó trong mắt cậu chỉ có Lâm Trí Hiên mà thôi, tớ nói tớ muốn giới thiệu anh tớ cho cậu, cậu liền từ chối mà có chịu suy nghĩ gì đâu."

Đỗ Kiêu Kiêu nghĩ, hình như Cố Nhiễm đã từng nói với cô thì phải, nhưng lúc đó trong lòng cô chỉ có mỗi Lâm Trí Hiên, không thể biết được người anh không biết tên kia của Cố Nhiễm.

Nhưng cô không ngờ người anh kia lại là Cố Bách Chu.

Đỗ Kiêu Kiêu trừng mắt liếc Cố Nhiễm, Cố Nhiễm vội vàng chạy trốn sau lưng Cố Bách Chu.

Từ lúc Cố Nhiễm nói xong câu kia, Cố Bách Chu vẫn thản nhiên nhìn Đỗ Kiêu Kiêu, ý như muốn nói dù em có giải thích hay không anh vẫn nhìn em như vậy.

Trong lòng Đỗ Kiêu Kiêu hơi trống rỗng, vậy là trước khi sống lại, cô không tin Cố Bách Chu không biết cô từng mê luyến Lâm Trí Hiên.

Nghĩ là chỉ nghĩ vậy thôi, bọn họ đã ở cùng nhau rồi, hơn nữa bây giờ cô cũng vô cảm với Lâm Trí Hiên, những chuyện hồ đồ trước kia, tại sao bây giờ lại lấy ra tính sổ.

"Chuyện này..." Đỗ Kiêu Kiêu cố tìm từ, "Anh cũng biết, em và Trí Hiên, à, Lâm Trí Hiên, đã là chuyện cũ rồi. Anh ta đâu có tốt như anh."

Tuy trong lòng Cố Bách Chu rất hài lòng, nhưng hiếm khi có cơ hội thế này, nên anh phải kiểm đủ cho mình mới được.

"Không tốt sao em lại thích anh ta?" Cố Bách Chu thấp giọng nói, bộ dáng hơi đáng thương.

Đỗ Kiêu Kiêu hoảng hốt, vội vàng nắm tay anh, "Không phải đâu... Tại khi đó em vẫn chưa gặp anh mà."

Cố Bách Chu buồn bã, "Chúng ta đã gặp nhau lâu lắm rồi, nhưng em đã quên thôi."

Tuy Đỗ Kiêu Kiêu rất nghi ngờ, nhưng bây giờ đồ bạn trai là quan trọng nhất, nên cô đành phụ họa theo, "Được rồi, là lỗi của em, em không nên quên anh."

Cố Nhiễm ở bên cạnh bĩu môi khinh thường, hai người này chỉ đơn thuần là ân ái thôi đấy.

Nhìn thấy Đỗ Kiêu Kiêu và Cố Bách Chu sắp ôm nhau tới nơi, Cố Nhiễm ho khan một cái.

"Này này này, ở đây không có người à, sao, hai người đã bỏ quên cầu độc thân này rồi à?" Cố Nhiễm trừng mắt uy hiếp anh mình, la hét tách hai người ra.

Đỗ Kiêu Kiêu đỏ mặt xấu hổ.

Cố Nhiễm ngạc nhiên la lên, "Kiêu Kiêu, biết cậu lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên tớ thấy cậu đỏ mặt đó nha..."

Đỗ Kiêu Kiêu xấu hổ bịt miệng Cố Nhiễm cô nói tiếp.

Cố Nhiễm ra sức giãy giụa, cô dùng mắt ra hiệu Cố Bách Chu giúp mình.

Cố Bách Chu mỉm cười nhìn hai người chơi đùa, không để ý tới ánh mắt cầu cứu của Cố Nhiễm, anh còn giúp Đỗ Kiêu Kiêu chế trụ hai tay của cô, anh dùng hành động thực tế để Cố Nhiễm biết, anh không phải là một người anh trai biết yêu thương em gái mình.

Cố Nhiễm lập tức không cảm nhận được tình yêu gì nữa, còn có cái gì tàn bạo hơn sao?

Đây là anh của mình, ruột thịt đấy!

Đây là bạn của mình, thân đó!

Không ngờ hai người này dám bắt tay ức hiếp cô, người độc thân như cô đáng bị đối xử vậy sao? Cô muốn hét lên, không công bằng!!!

Nhưng miệng đã bị Đỗ Kiều Kiều bịt kín, nên cô chỉ có thể "ưm ưm" vài tiếng, sau đó cô liền bị Đỗ Kiều Kiều dùng vũ lực không chế.

Quay xong, Cố Nhiễm đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô thở hồng hộc nhìn Đỗ Kiều Kiều, hỏi nói: "Vừa nãy cậu nói cậu không biết chuyện của tớ với anh tớ đúng không? Vậy cậu nói gì trong điện thoại vậy?"

Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc, chậm rãi nói: "Hôm nay tớ theo dõi Lê Thanh."

30. Chương 30

"Hôm nay tớ đi theo dõi Lê Thanh."

Cố Nhiễm ngạc nhiên nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Cậu đi theo bà ta làm gì?"

Đỗ Kiều Kiều nhìn Cố Bách Chu, nghĩ một hồi, cô lại nói tiếp: "Tớ nghi ngờ bà ta có liên quan tới cái chết của mẹ tớ."

Cố Nhiễm khiếp sợ nhìn cô, "Cậu có biết cậu đang nói cái gì không? Chuyện này..."

Đỗ Kiều Kiều nói: "Cậu biết Trần Gia Lạc không? Bác sĩ riêng của gia đình tớ."

Cố Nhiễm nghĩ một chút, rồi nói: "Có chút ấn tượng."

"Hôm nay, Lê Thanh đã đi tìm ông ta." Đỗ Kiều Kiều cầm ly nước trên bàn uống sạch một hơi, "Tớ nghi mẹ tớ chết, là do Lê Thanh bảo Trần Gia Lạc động tay động chân."

Cố Bách Chu cau mày, "Trần Gia Lạc..."

Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm cùng nhìn anh, "Anh biết ông ta à?"

Cố Bách Chu mấp má môi, do dự nói: "Từng nghe nói, nhưng không biết có phải là một người hay không."

"Trần Gia Lạc là bác sĩ bệnh viện Hòa Bình, mấy năm trước ông ta là bác sĩ của gia đình em, hơn 40 tuổi rồi, bình thường hay đeo một cặp mắt kính gọng vàng, thân hình cao gầy."

Cố Bách Chu gật đầu, "Chính là ông ta."

"Chẳng qua cái người này..." Cố Bách Chu nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Hình như có gì đó không bình thường."

Cố Nhiễm nghi ngờ nhìn anh, "Anh có ý gì?"

"Anh từng gặp ông ta trong một bữa tiệc, lúc đó có người nói cho anh nghe một chút về ông ta, nên anh chú ý tới một chút thôi."

"Trần Gia Lạc chỉ là một bác sĩ ở bệnh viện tư nhân, cho dù có từng làm bác sĩ riêng của nhà em đi chăng nữa, nhưng tiền lương của ông ta không thể chịu nổi cái sở thích đó của ông ta."

"Sở thích gì?" Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm cùng nhau hỏi.

"SM"

Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ nhìn anh.

"Vì ông chủ kia là một người hâm mộ, nên ông ta rất nhiều về chuyện của Trần Gia Lạc." Cố Bách Chu giải thích.

"Nghe nói Trần Gia Lạc nuôi rất nhiều... nô lệ, hơn nữa bình thường ông ta chơi rất lớn, nhiều lần suýt xảy ra án mạng."

Đỗ Kiều Kiều nghe một lúc thật lâu mới thở dài một hơi, "Đúng là ngoài dự đoán của mọi người, bình thường thấy ông ta rất đứng đắn, không ngờ lại là một người như vậy."

Cố Nhiễm gật đầu đồng ý, "Nếu ông ta có sở thích như vậy, thì Kiều Kiều, có thể cậu đã nghi ngờ đúng rồi."

"Đúng vậy." Đỗ Kiều Kiều đáp lời Cố Nhiễm..., "Ông ta chỉ là một bác sĩ, đúng là không có khả năng nuôi vài người như vậy, huống chi ông ta còn suýt nữa giết chết một mạng người, nên tất nhiên, ông ta cần phải có người giúp mình bao che chứ."

"Mà theo như tớ biết, bối cảnh của Trần Gia Lạc rất đơn giản, không giống như có người sau lưng chống đỡ." Đỗ Kiều Kiều dùng ngón trỏ gõ vào bàn một cái, "Nếu người sau lưng ông ta là Lê Thanh..."

Cố Nhiễm đột nhiên tỉnh ngộ, "Nếu Lê Thanh giúp ông ta, vậy thì chắc chắn hai người có một mối quan hệ không thể để người khác biết được."

Đỗ Kiều Kiều gật đầu, "Hôm nay tớ nghe nói Trần Gia Lạc đã đồng ý giúp Lê Thanh một việc."

"Chuyện này nhất định có liên quan tới mẹ tớ." Đỗ Kiều Kiều khẳng định nói.

Cố Nhiễm suy tư, "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?"

Cố Bách Chu lạnh nhạt nói, "Chuyện Trần Gia Lạc cứ để anh."

Đỗ Kiều Kiều hơi ngại, "Anh giúp em à?"

Cố Bách Chu nhún mày, "Không phải nên làm sao?"

Đỗ Kiều Kiều đỏ mặt cúi đầu, vừa nãy vẫn còn tâm trí suy nghĩ thế mà bây giờ cô loạn cả rồi.

Lần này Cố Nhiễm không nói gì, nhưng vẻ mặt hơi buồn bực.

Đỗ Kiều Kiều liếc mắt một cái lập tức phát hiện, cô cọ vào người Cố Nhiễm hỏi "Sao vậy?"

Cố Nhiễm tức giận nhiều hơn khổ sở, "Còn không phải vì cái tên Lục Nhất Minh kia."

Đỗ Kiều Kiều ngẩn ra, suýt nữa cô đã quên mất người này rồi, hẳn chính là thanh mai trúc mã của Đỗ Khanh Khanh.

"Sao lại như vậy?" Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng hỏi.

Cố Nhiễm méo miệng, "Chẳng phải lần trước tớ vừa làm hư đồng hồ của anh ta sao? Sau đó tớ có đền cho anh ta một cái rồi, thế mà anh ta lại không cần. Tớ biết anh ta rất tức giận, nên tớ đã lên lút mang cái đồng hồ kia ra tiệm sửa. Tớ nhớ tớ trả cho anh ta rồi, thế mà anh ta nói không thấy đồng hồ đâu, còn nghĩ tớ cố ý vứt mất rồi."

"Tớ thật sự đã trả lại cho anh ta rồi mà." Cố Nhiễm nắm tay Đỗ Kiều Kiều, trong mắt hơi tủi thân.

Đỗ Kiều Kiều thở dài, "Tớ biết cậu không phải là người như vậy."

"Tớ nên làm gì đây? Kiều Kiều." Cố Nhiễm buồn bã cúi đầu.

Đỗ Kiều Kiều nói: "Cậu tìm thời gian nói chuyện với anh ta đi, Lục Nhất Minh thoát nhìn có vẻ không phải là người không biết lý lẽ như vậy."

Cố Nhiễm nắn lòng kéo tóc mình, "Tớ thử rồi, nhưng anh ta có chịu tin đâu."

Cố Bách Chu đi tới vuốt tóc Cố Nhiễm, "Không lẽ cậu ta tự làm mất, hay người khác vứt đi đó chứ?"

Nghe anh nói vậy, Đỗ Kiều Kiều lại nghĩ tới Đỗ Khanh Khanh. Mặc dù biết khả năng không cao lắm, nhưng cô cảm thấy chuyện có lẽ có liên quan tới Đỗ Khanh Khanh.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Cố Nhiễm, có lẽ cô ấy vẫn chưa biết quan hệ của Đỗ Khanh Khanh và Lục Nhất Minh.

Đỗ Kiều Kiều rất do dự, theo lý thuyết cô nên nói chuyện này cho Cố Nhiễm biết, nhưng cô không thể nói nên lời.

"Mà này, Kiều Kiều." Cố Nhiễm suy sụp: "Cái đồng hồ đó của Lục Nhất Minh, là người anh ta thích tặng cho anh ta đấy."

Đỗ Kiều Kiều ngạc nhiên, "Sao cậu biết?"

"Tớ biết." Cố Nhiễm cắn môi, "Tớ thấy anh ta rất lo lắng, nên tớ biết anh ta thích một người."

Trong lòng Cố Nhiễm khó chịu không thể nói được, cô thật sự thích Lục Nhất Minh, lúc đầu cô cho rằng Lục Nhất Minh cũng thích mình.

Lục Nhất Minh rất ngại, da mặt mỏng, rất dễ xấu hổ. Ngay từ lúc biết anh ta, Cố Nhiễm đã nhận ra điều này.

Cô rất thích nhìn vẻ mặt ửng hồng của Lục Nhất Minh khi bị cô trêu chọc.

Lục Nhất Minh hơi không hiểu gì về tình yêu, cứ ngốc nghếch đứng yên như một cái cây. Nhưng Cố Nhiễm cảm thấy Lục Nhất Minh như vậy mới hấp dẫn được cô.

Nhưng cô không ngờ, hẳn không phải là một người không hiểu gì về tình yêu, mà là dành tất cả tình cảm cho một người khác.

Không biết ai may mắn mà được Lục Nhất Minh yêu nhiều như vậy.

"Là Đỗ Khanh Khanh."

"Gì cơ..." Cố Nhiễm luống cuống nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều không đành lòng nói: "Người mà Lục Nhất Minh thích chính là Đỗ Khanh Khanh."

Cố Nhiễm khó tin nói: "Sao có thể như vậy được?! Mà sao cậu biết vậy?"

Đỗ Kiều Kiều khó khăn nói: "Đỗ Khanh Khanh và Lục Nhất Minh là thanh mai trúc mã, Lục Nhất Minh đã yêu thầm cô ta nhiều năm rồi. Chuyện này... Chính miệng Đỗ Khanh Khanh đã nói cho tớ biết."

Cô không được tính là nói dối, vì thật sự Đỗ Khanh Khanh đã nói cho cô biết, nhưng đó là chuyện của kiếp trước.

Trong lòng Cố Nhiễm như bị người khác dội một xô nước lạnh, sao có thể như vậy được? Là Đỗ Khanh Khanh, sao lại là Đỗ Khanh Khanh chứ?!

Thực ra trong đáy lòng Cố Nhiễm, cô từng thầm nghĩ, người Lục Nhất Minh thích chắc chắn là một cô gái có học, lễ phép, nhẹ nhàng, chứ không mạnh mẽ như cô.

Nhưng cô không ngờ, người Lục Nhất Minh thích lại là Đỗ Khanh Khanh tâm cơ dối trá.

Cô không hiểu, vì sao nhiều người lại thích Đỗ Khanh Khanh bên ngoài và bên trong khác nhau như vậy.

Lâm Trí Hiên, cả Lục Nhất Minh cũng vậy.

Chẳng lẽ bọn họ bị mù rồi sao?

Cố Nhiễm đau khổ khóc thành tiếng, Đỗ Kiều Kiều ôm cô ấy vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng.

"Đừng đau lòng, Tiểu Nhiễm, đừng khó chịu nữa."

Cố Bách Chu cũng không quấy rầy bọn họ, anh biết em gái mình thích một người, nhưng không ngờ tình địch của cô ấy lại là Đỗ Khanh Khanh.

Cố Nhiễm khóc không kịp thở, nhào vào lòng Đỗ Kiều Kiều nghẹn ngào nói: "Đỗ Khanh Khanh, người anh ta thích là Đỗ Khanh Khanh! Sao lại... Thích... Đỗ Khanh Khanh..."

Đỗ Kiều Kiều cũng bị cảm động lây, lúc cô biết Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh ở bên nhau, cô cũng khó chịu như vậy, thích ai không thích, lại đi thích Đỗ Khanh Khanh kia.

Hết lần này tới lần khác, các cô hận Đỗ Khanh Khanh thấu xương.

31. Chương 31

Cố Nhiễm ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt sưng đỏ nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Cậu biết lâu rồi đúng không?"

Đỗ Kiều Kiều nhìn thẳng vào mắt cô ấy, "Đúng, tớ phải nói cho cậu biết trước mới đúng, để cậu đừng để ý tới anh ta. Tớ không dám nói cho cậu biết, tớ sợ cậu đau lòng. Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ tớ nên nói sớm cho cậu."

Cố Nhiễm đánh nhẹ vào vai Đỗ Kiều Kiều, nước mắt rơi xuống, "Đỗ Kiều Kiều, cậu đúng là... Cậu đúng là..."

"Tớ đúng là không có đầu óc." Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng tiếp lời cô..., "Tớ nghĩ tớ đã bảo vệ cậu tốt lắm rồi."

Cô cho rằng mình thật sự có thể khiến Cố Nhiễm mất hết hy vọng với Lục Nhất Minh, nhưng cô lại đánh giá thấp trình độ và tốc độ đắm chìm của Cố Nhiễm.

Đây cũng là thật sự động lòng với một người, khó mà kiềm nén được.

Cố Nhiễm gào khóc trong lòng cô, còn Đỗ Kiều Kiều chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về lưng cô ấy, nói cho cô ấy biết, "Rồi cũng sẽ tốt thôi, mọi chuyện sẽ qua, tất cả rồi cũng tốt đẹp hơn thôi."

Gần đây, Đỗ Khanh Khanh rất đặc ý, vì cuối cùng cô ta cũng có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh Lâm Trí Hiên.

Lâm Trí Hiên và cô ta đã mờ ám hai năm rồi, tuy nhiên cũng có lúc hai người thân mật với nhau sau lưng Đỗ Kiều Kiều, nhưng lúc đó, Đỗ Kiều Kiều không tận mắt nhìn thấy, nên Đỗ Khanh Khanh không cảm thấy thành công tí nào.

Nói thật, cô ta chỉ có một chút hảo cảm với Lâm Trí Hiên mà thôi, chút hảo cảm ít ỏi này đã hoàn toàn biến mất khi Lâm Trí Hiên hèn nhát không dám ngả bài với Đỗ Kiều Kiều.

Thực ra cô ta hy vọng được nhìn thấy gương mặt đau khổ của Đỗ Kiều Kiều khi bị người thân nhất phản bội, chuyện này khiến cô ta vô cùng sung sướng.

Bây giờ Lâm Trí Hiên đã vào tay cô ta rồi, còn Đỗ Kiều Kiều không biết đau lòng quá trốn đi đâu mất, vừa nghĩ tới cảnh Đỗ Kiều Kiều nằm sấp trên mặt đất cầu xin cô ta rời khỏi Lâm Trí Hiên, Đỗ Khanh Khanh không nhịn được run lên.

Lúc ăn cơm ở Lâm gia, Đỗ Kiều Kiều được nhắc tới.

Trong bữa cơm yên tĩnh, bà cụ Lâm mở miệng trước.

Bà cụ thờ ơ hỏi: "Trí Hiên, con đã nói chuyện rõ ràng với Đỗ Kiều Kiều chưa?"

Lâm Trí Hiên hơi dừng tay, nhỏ giọng nói: "Con đã nói với Kiều Kiều rồi bà nội."

"Hả? Cô ta không dây dưa với con nữa đó chứ." Bà cụ Lâm không tin Đỗ Kiều Kiều tốt như vậy.

Đỗ Khanh Khanh cũng dừng động tác, tò mò nhìn Lâm Trí Hiên.

"Không có." Lâm Trí Hiên cứng ngắt nói, rồi tiếp tục: "Cô ta không còn dây dưa gì với con nữa."

Dường như Đỗ Khanh Khanh nghe thấy sự tiếc nuối trong giọng nói của anh ta, nhưng trong chốc lát, cô ta đã quên đi, bây giờ chuyện cô ta quan tâm nhất là, Đỗ Kiều Kiều không dây dưa với Lâm Trí Hiên nữa.

Không phải Đỗ Khanh Khanh quá lời, mà cô ta hiểu rõ Đỗ Kiều Kiều. Mỗi lần cô ta làm chuyện gì, cô ta đều tưởng tượng tới phản ứng của Đỗ Kiều Kiều, mà mỗi lần như vậy, Đỗ Kiều Kiều chưa từng làm cô ta thất vọng.

Nhưng gần đây Đỗ Kiều Kiều rất kỳ lạ, khiến cô ta đã thất bại nhiều lần.

Đỗ Khanh Khanh hỏi thử: "Nhất định chị ấy rất đau lòng."

Lâm Trí Hiên nhớ tới thái độ tránh đề phòng anh ta của Đỗ Kiều Kiều, trong lòng lại phiền chán, "Không có, một chút cũng không, cô ta và Cố Bách Chu ở bên nhau rất vui vẻ."

Cố Bách Chu? Trong đầu Đỗ Khanh Khanh chợt hiện lên khuôn mặt đẹp đẽ, vẻ mặt xa cách của một người đàn ông.

Đỗ Khanh Khanh nhũn mày, mọi chuyện đã không còn nằm trong tay cô ta nữa rồi, Đỗ Kiều Kiều không níu kéo Lâm Trí Hiên, nhưng lại ở bên cạnh Cố Bách Chu, rốt cuộc chuyện này là sao đây?

Nhưng thấy vẻ mặt của Lâm Trí Hiên không được tốt lắm, nên cô ta cũng không hỏi thêm nữa.

Bà Lâm sâu xa nhìn thoáng Lâm Trí Hiên, rồi khẽ cười một tiếng.

Bà cụ Lâm dùng gậy gõ một cái, "Ăn cơm."

Bà ăn lại yên tĩnh như lúc đầu.

Buổi tối, Đỗ Khanh Khanh vào phòng Lâm Trí Hiên.

Thực ra, từ ngày đầu tiên dọn tới Lâm gia, cô ta đã "làm" với Lâm Trí Hiên. Là Lâm Trí Hiên chủ động tới phòng cô ta, nên anh ta mới quyết tâm ngủ bài với Đỗ Kiều Kiều.

"Trí Hiên..." Đỗ Khanh Khanh mặc áo ngủ tơ tằm, cổ áo lỏng lẻo, để lộ da thịt trắng như tuyết bên trong.

Lâm Trí Hiên nhìn bộ dáng mê người của cô ta, nhớ lại "sự dây dưa đẹp đẽ" giữa hai người, cổ họng anh ta trở nên căng thẳng.

"Sao thế?" Anh ta giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nhìn bầu ngực trước mặt.

"Em không dám ngủ một mình." Đỗ Khanh Khanh yếu ớt dựa vào người anh ta, trong mắt còn long lanh hơi nước.

Lâm Trí Hiên không nhịn được sờ mặt cô ta, nhẹ nhàng nói: "Nếu Khanh Khanh sợ thì..., ngủ với anh đi."

Đỗ Khanh Khanh thấy dáng vẻ của anh ta như vậy, trong lòng đột nhiên vô cùng chán nản, nhưng trên mặt lại cười vui vẻ, không giãi giụa, chôn người vào lòng Lâm Trí Hiên.

Lâm Trí Hiên vuốt ve làn da trơn mềm của Đỗ Khanh Khanh, trong lòng rung động không thôi, không phải anh ta chưa từng chạm qua phụ nữ, nhưng mùi vị của Đỗ Khanh Khanh không tệ, hơn nữa còn tốt hơn cả Đỗ Kiều Kiều cứng ngắt kia.

Vừa nghĩ tới Đỗ Kiều Kiều, Lâm Trí Hiên xụ mặt xuống.

Đỗ Kiều Kiều thích anh ta nhiều năm như vậy, đương nhiên anh ta đã biết lâu rồi, nhưng đối với anh ta, chữ "thích" kia vô cùng ngây thơ.

Bình thường, anh ta và Đỗ Kiều Kiều chỉ dừng lại ở ôm ấp nhau mà thôi.

Cũng kỳ lạ thật, trước kia mỗi lần nhìn thấy gương mặt của Đỗ Kiều Kiều, anh ta không cảm thấy gì, nhưng bây giờ nhìn Đỗ Kiều Kiều, anh ta lại rung động không thôi.

Thực ra, Lâm Trí Hiên rất nghi ngờ chuyện tình cảm của Đỗ Kiều Kiều, dù sao Đỗ Kiều Kiều yêu mến anh ta một cách rõ ràng, mà quan hệ của cô với Cố Bách Chu lại rất tốt, chắc gì Đỗ Kiều Kiều không giả trò để anh ta ghen cơ chứ.

Nghĩ vậy, Lâm Trí Hiên rất hài lòng.

Anh ta không ngại muốn "chơi đùa" với Đỗ Kiều Kiều một phen, không biết mùi vị của hai chị em Đỗ gia có gì khác nhau không.

Nhìn sắc đẹp trước mặt, Lâm Trí Hiên không do dự thu nhận.

Anh ta kéo Đỗ Khanh Khanh qua, hai tay sờ soạng khắp người cô ta, nhẹ nhàng cởi áo ngủ của cô ta ra.

Trong lòng Đỗ Khanh Khanh rất buồn nôn, nhưng vẫn phối hợp với anh.

Hai người dây dưa với nhau, cô ta giờ môi cười lạnh, chị, dù chị có thích Lâm Trí Hiên tới mức nào đi chăng nữa cũng không bằng "chuyện này" đâu.

Lâm Trí Hiên hôn lên cằm cổ trắng nõn của Đỗ Khanh Khanh, tưởng tượng người trước mắt là Đỗ Kiều Kiều, trong đầu hiện ra vẻ mặt kiên cường lạnh lùng của cô, anh ta càng kích động hơn.

Không cầm lòng được, anh ta gầm nhẹ, "Kiêu Kiêu!"

Cơ thể mềm mại của Đỗ Khanh Khanh chợt cứng ngắt.

32. Chương 32

Dường như Lâm Trí Hiên biết mình đã nhận lầm người, vẻ mặt anh ta hơi không vui, nhưng điều này không là gì so với cảm giác nhục nhã của Đỗ Khanh Khanh.

Người đàn ông này lại gọi tên Đỗ Kiều Kiều trên giường.

Đỗ Khanh Khanh cắn chặt môi, cô ta không hiểu gần đây Lâm Trí Hiên lại hay gọi tên cô.

Có một số việc cô ta đã không thể nắm trong tay nữa rồi, chẳng lẽ, Lâm Trí Hiên coi trọng Đỗ Kiều Kiều sao?

Tim Đỗ Khanh Khanh đập nhanh chỉ vì cái chuyện nực cười này.

Lâm Trí Hiên không nói gì, nhưng không còn tâm trạng gì nữa, anh ta quay lưng lại nhắm nghiền hai mắt.

Đỗ Khanh Khanh cười giễu cợt, không nói lời nào quay lưng lại, ngủ cạnh anh ta.

Tối nay, hai người cùng giường khác mộng.

Quả nhiên, Cố Bách Chu không hề để Đỗ Kiều Kiều thất vọng.

Chưa tới hai này, anh đã tra được toàn bộ thông tin của Trần Gia Lạc cho Đỗ Kiều Kiều.

"Anh nói Trần Gia Lạc là ba của Khương Tình sao?!" Đỗ Kiều Kiều không thể tin được nhìn Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu gật đầu, còn lấy ra vài tấm hình cho Đỗ Kiều Kiều xem.

Trên hình chính là Y Vân và Trần Gia Lạc lúc còn trẻ.

"Y Vân và Trần Gia Lạc là người yêu, mãi tới khi Y Vân gặp Khương Thì Lễ." Cố Bách Chu lạnh nhạt nói.

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, "Chẳng phải Trần Gia Lạc là người thích SM sao? Quan hệ của ông ta và Y Vân là bình thường à?"

Cố Bách Chu lắc đầu, nói: "Cho nên Y Vân mới đi tìm Khương Thì Lễ."

Đỗ Kiều Kiều chợt hiểu rõ, "Y Vân mang thai con của Trần Gia Lạc, nhưng Trần Gia Lạc không có tiền, nên ông ta mới lừa Khương Thì Lễ."

"Em nghĩ Khương Thì Lễ cũng bị tính kế, chắc chắn số tiền Y Vân nhận được từ Khương Thì Lễ đã chui vào túi tiền Trần Gia Lạc hết rồi." Đỗ Kiều Kiều đưa tay lấy một tấm ảnh, trên ảnh chụp, hai người tương đối hợp nhau, trai tài gái sắc, nhưng ánh mắt của cô gái không toát ra một chút gì của người đang yêu.

Cố Bách Chu dịu dàng nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Em nói không sai, sau khi Trần Gia Lạc biết Y Vân mang thai, ông ta muốn bà ta phải bỏ đứa bé đó đi, nhưng Y Vân vô tình tiếp xúc với Khương Thì Lễ, Trần Gia Lạc đã bảo "kẻ gây tai họa" Y Vân, vu oan cho Khương Thì Lễ, rồi vợ vét tài sản.

Đỗ Kiều Kiều hơi khó hiểu, "Với cái quan hệ sâu rộng và bản lĩnh của Khương Thì Lễ, ông ấy cũng không biết chuyện Khương Tình không phải là con gái mình sao?"

Cố Bách Chu nghĩ một chút rồi nói: "Trần Gia Lạc là bác sĩ, chắc chắn ông ta có cách khiến Khương Thì Lễ tin Khương Tình là con ruột của ông ấy, mà lúc đó bà Khương đang mang thai lại còn muốn ly hôn, Khương Thì Lễ không còn thời gian và đầu óc đâu mà đi điều tra, dù sao người trong cuộc lúc nào cũng mơ hồ."

Đỗ Kiều Kiều sực sực nói: "Nếu năm đó, chú Khương tin tưởng vào chính mình thì bây giờ tình cảnh đã không như vậy."

"Anh nói xem, năm đó chú Khương thật sự lầm đường lạc lối sao?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Cố Bách Chu cười khẽ, "Chuyện này, sợ chỉ có Y Vân mới biết được, nhưng anh nghĩ là không đâu, vì anh nghe nói lúc đó Khương Thì Lễ đã say như chết."

Đỗ Kiều Kiều cười, nếu say như chết, thì còn lấy đâu ra thể lực chứ?

Đỗ Kiều Kiều không nghi ngờ những gì Cố Bách Chu nói, có vài thứ chỉ có anh mới tra được, dù sao cũng không thể xem nhẹ quan hệ nhà anh được.

"Bây giờ, Lê Thanh rất thường xuyên liên lạc với ông ta, có phải bây giờ Trần Gia Lạc đang cần tiền gấp không?" Trong lòng Đỗ Kiều Kiều chợt nảy ra một suy nghĩ.

"Hơn nữa, hôm đó em còn thấy Y Vân ở bệnh viện, hình như bà ta đã cãi nhau một trận với Trần Gia Lạc thì phải." Đỗ Kiều Kiều nói tiếp.

Cố Bách Chu vuốt mái tóc của Đỗ Kiều Kiều, suy tư nói: "Không phải là Trần Gia Lạc lại chơi đùa quá đà mà xảy ra phiền phức đó chứ?"

Đôi mắt Đỗ Kiều Kiều sáng bừng lên, đúng vậy, thú vui của Trần Gia Lạc rất dễ gây phiền phức, mà ông ta lại là người cẩn thận, nên tiền chính là cách đơn giản nhất.

Nhưng Trần Gia Lạc không có tiền, nên đành phải tìm Lê Thanh và Y Vân.

Đỗ Kiều Kiều càng nghĩ càng thấy rất có thể, vì vậy cô lập tức gọi điện thoại cho Cố Nhiễm, nhờ cô hỏi Khương Hóa, xem gần đây Y Vân có xuất hiện ở Khương gia không.

Cố Bách Chu cứng chiều nhìn vẻ mặt kích động của Đỗ Kiều Kiều, trong lòng vô cùng ảm áp, cô gái này, cuối cùng, anh cũng đã chạm tới, cô đã ở bên cạnh anh.

Nghe điện thoại xong, Đỗ Kiều Kiều phát hiện đôi mắt Cố Bách Chu sáng ngời nhìn chằm chằm vào cô.

Trong lòng cô hơi ngượng, đang định cúi đầu tránh ánh mắt của Cố Bách Chu, nhưng cô đột nhiên nghĩ, kể từ khi ở cạnh Cố Bách Chu, gặp chuyện này chuyện kia, mà bây giờ chỉ vì bị anh nhìn mà xấu hổ cúi đầu, thì thật không phải tính cách của cô tí nào.

Vì vậy, Đỗ Kiều Kiều lấy hết can đảm, nhìn chằm chằm người trước mặt.

Cố Bách Chu bị cô nhìn tới ngây người, anh đưa tay che mắt cô lại, cười nói, "Kiều Kiều nhìn anh như vậy, anh xấu hổ tới mức không nói nên lời rồi này."

Đỗ Kiều Kiều thầm cảm hận, không nói nên lời sao? Vậy bây giờ ai đang nói chuyện với cô vậy nhỉ?

Cô giùng giởng muốn hất tay Cố Bách Chu ra, Cố Bách Chu thản nhiên để mặc Đỗ Kiều Kiều dùng đôi tay không có chút lực nào đánh vào người mình.

Chờ tới khi Đỗ Kiều Kiều mệt mỏi, anh mới thoải mái buông tay ra.

"Kiều Kiều." Anh gọi.

Đỗ Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn, sau đó, cô đột nhiên cảm thấy đôi môi của mình rất ảm áp.

Cố Bách Chu dễ dàng cạy môi của Đỗ Kiều Kiều ra, thâm nhập vào miệng cô.

Đỗ Kiều Kiều bị anh hôn nhưng không tức giận, sau đó, cô đột nhiên nghĩ, tên này hôn thuần thực thật.

Lúc hai người tách ra, Đỗ Kiều Kiều ngã vào người Cố Bách Chu thở hổn hển.

Cô liếc xéo Cố Bách Chu, "Nói, có phải anh đã luyện tập với người khác không?"

Cố Bách Chu gơ tay ra vẻ vô tội, "Hoàn toàn là... Tự học thành tài."

"Không biết xấu hổ!" Đỗ Kiều Kiều bị anh chọc cười, "Xem ra anh là thiên tài à?"

Cố Bách Chu trêu ghẹo hỏi "Kiều Kiều cảm thấy anh có tài trời phú sao?"

Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ trước trình độ không biết xấu hổ của Cố Bách Chu, cô còn tưởng rằng anh là người rất đứng đắn, không ngờ lại là một tên lưu manh.

Cố Bách Chu thấy cô không nói gì, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ Kiều Kiều không hài lòng với mình à, xem ra mình còn phải cố gắng hơn nữa."

Đỗ Kiều Kiều đỏ mắt, cố gắng cái gì, nhất định sẽ bắt cô làm vật thí nghiệm, cái tên lưu manh này!

Cố Bách Chu thấy cô căng thẳng như vậy, rốt cuộc cũng không nhịn cười được, ôm cô nói: "Kiều Kiều, em thật đáng yêu."

Đỗ Kiều Kiều mặt không thay đổi nghĩ, Cố Bách Chu, anh thật vô lại.

33. Chương 33

Cố Nhiễm làm việc rất nhanh, không bao lâu sau, cô ấy đã báo lại tình hình cho Đỗ Kiều Kiều biết.

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều hơi đắc ý, cô đã biết được một chút chuyện, nhưng cô vẫn phớt lờ, hỏi: "Sao rồi?"

Cố Nhiễm nhướn mày, "Đúng là Y Vân có tới tìm chú Khương."

Mọi chuyện đã kết thúc, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm, "Khương Hoán còn nói gì nữa không?"

Cố Nhiễm cười nói, "Anh ta không nói gì, nhưng có thể chú Khương sẽ rất thăm đó, vì Y Vân tới không đúng lúc tí nào."

"Sao vậy?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Cố Nhiễm hơi hả hê nói: "Lúc Y Vân tới, chú Khương đang ăn cơm với dì Phó."

Đỗ Kiều Kiều nghĩ tới cảnh tượng ba người nhìn nhau không nói gì, trong lòng vô cùng tiếc nuối, không biết lúc đó, chú Khương sẽ làm tan đám mây mù để thấy được ánh trăng đây.

Còn chuyện Khương Tình, Đỗ Kiều Kiều đoán, cô ta chắc chắn là con gái của Trần Gia Lạc và Y Vân, Khương Thì Lễ làm ba hờ mà cũng không biết gì, Đỗ Kiều Kiều ác ý nghĩ, không biết có nên nói cho chú Khương biết không nhỉ.

Cố Nhiễm hờn hờ nói: "Cậu không biết đâu, Khương Hoán nói lúc đó mặt ba anh ta tái xanh cả rồi. Vì chú Khương đã đồng ý không bao giờ gặp Y Vân nữa, nhưng không ngờ lại tự làm xấu mặt mình như vậy."

Đỗ Kiều Kiều cười, "Chắc Y Vân cũng không còn cách nào khác."

Hôm đó, cô nghe Trần Gia Lạc uy hiếp Y Vân, có lẽ là lại muốn Y Vân vợ vét Khương Thì Lễ một khoản tiền, nếu không sẽ tiết lộ chuyện Khương Tình.

Xem ra, Y Vân vẫn còn để bụng chuyện Khương Tình, nếu không tại sao bà ta lại phải chấp nhận yêu cầu của Trần Gia Lạc?

Đỗ Kiều Kiều thở dài, cho dù bà ta có thật sự muốn Khương Tình có một cuộc sống tốt hơn đi chăng nữa, thì bà ta cũng đi sai đường rồi. Hơn nữa, Khương Tình như bây giờ, cũng có một phần lỗi từ quan hệ gia đình.

Đỗ Kiều Kiều không phải mềm lòng với Khương Tình, cô chỉ cảm thấy Khương Tình là một người đáng thương. Đừng nói tới chuyện Khương Thì Lễ không thích cô ta, mà ngay cả ba ruột cũng chẳng có tình cảm gì với cô ta. Nhưng nhớ lại Khương Tình từng phản bội mình, Đỗ Kiều Kiều mới bình tĩnh lại.

Kiếp trước, cô đối xử với Khương Tình rất tốt, nhưng cuối cùng, Khương Tình lại phản bội cô, vậy mới thấy, Khương Tình không đáng giá để cô đồng cảm.

"Sao vậy?" Cố Nhiễm khó hiểu hỏi, mới này Đỗ Kiều Kiều vẫn còn rất tốt, thế mà bây giờ lại đột nhiên thờ ơ.

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, "Tôi chỉ nghĩ tới Khương Tình thôi."

"Cô ta có cái gì tốt mà nghĩ chứ." Cổ Nhiễm cười "xùy" một tiếng.

"Khương Tình có thể không phải là con của chú Khương." Đỗ Kiều Kiều hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

Cổ Nhiễm khiếp sợ nhìn cô.

Chả trách Cổ Nhiễm ngạc nhiên tới vậy, nếu Khương Tình không phải là con của chú Khương, vậy thì chuyện của chú Khương và dì Phó mấy năm nay đã được giải quyết một phần rồi.

Dù sao năm đó, cũng vì chuyện Khương Tình mà Phó Vũ Khiết mới quyết tâm đòi ly hôn. Tuy cuối cùng không thành công, nhưng cuộc hôn nhân này đã không còn như lúc đầu nữa.

"Kiều Kiều." Cổ Nhiễm phức tạp nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Cậu nói thật không?"

Đỗ Kiều Kiều gật đầu, "Tuy không chính xác một trăm phần trăm, nhưng cũng rất có khả năng."

"Nếu muốn xác nhận thì..., hay là làm vài xét nghiệm thử xem." Đỗ Kiều Kiều nghĩ một chút rồi nói.

Đôi mắt Cổ Nhiễm sáng bừng lên, "Đúng ha, chúng ta có thấy lấy tóc của Khương Tình và chú Khương mang đi làm giám định DNA."

Nói xong, cô ấy vui mừng ôm chầm Đỗ Kiều Kiều, "Kiều Kiều, cậu nói xem, nếu Khương Tình thật sự không phải là con gái của chú Khương, chú Khương có vui tới phát điên không hả."

Đỗ Kiều Kiều bật cười, có người đàn ông nào biết mình chỉ là ba hờ thì vui được sao? Nhưng nghĩ tới Khương Thì Lễ, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy ông ấy nhất định vui tới điên mất. Dù sao vì muốn bù đắp cho Phó Vũ Khiết, ông đã làm rất nhiều chuyện.

Nếu ông biết giữa mình và Phó Vũ Khiết không hề có chương ngại gì, vậy hai người có thể nói lại tình xưa rồi.

Có điều, Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc nói: "Cậu đừng nói cho chú Khương biết trước, chiều nay chúng ta tới Khương gia một chuyến rồi nói tiếp."

"Vì sao?" Cổ Nhiễm không hiểu.

Đỗ Kiều Kiều nói: "Lúc chúng ta chưa chắc chắn, thì tốt nhất đừng nói gì cho chú Khương biết, lỡ cuối cùng không phải như vậy, chú ấy nhất định sẽ rất thất vọng."

Còn cái gì làm người ta tuyệt vọng hơn khi một giây trước cho người ta một tia hy vọng rồi một giây sau lại dập tắt nó.

"Chiều nay chúng ta tới Khương gia, nếu không lấy được tóc của chú Khương, thì lấy của Khương Hoán cũng được. Chị em cũng có thể làm giám định DNA đó." Đỗ Kiều Kiều nói thêm, các cô không thể dễ dàng lấy được tóc của Khương Thì Lễ, dù sao ông cũng là trưởng bối, các cô không thể bứt tóc người ta được.

Buổi chiều, Cổ Nhiễm gọi cho Khương Hoán một cuộc, rồi lập tức dẫn Đỗ Kiều Kiều tới Khương gia.

Lúc tới, hai người mới phát hiện mình đi tay không tới đây.

Cổ Nhiễm cười mở miệng, "Không sao, lần sau bổ sung cũng được."

Đỗ Kiều Kiều nâng trán, những thứ này phải bổ sung thế nào đây, nhưng các cô cũng đâu phải khách không mời mà tới, ít nhất Khương Hoán cũng tiếp đón các cô mà.

Lần này, Khương Hoán lại ra mở cửa.

Khương Hoán nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Cổ Nhiễm, cười nói: "Vội vàng tới đây vậy sao, nhớ tôi à?"

Cổ Nhiễm đưa tay ra một đánh một cái: "Cậu nói cái gì đó."

Khương Hoán né tay cô, nhường đường, "Tôi đùa thôi, hai cô mau vào nhà đi."

Khương Hoán dẫn hai người tới phòng khách, vừa đưa trà vừa hỏi: "Hai cô tới đây tìm tôi chơi à?"

Đỗ Kiều Kiều còn chưa kịp mở miệng, Cố Nhiễm đã liếc cậu một cái, "Sao, chúng tôi không thể tới đây tìm cậu chơi được sao? Không hoan nghênh thì chúng ta đi đây."

Nói thì nói vậy thôi, chứ Cố Nhiễm không có ý định rời đi.

Khương Hoán cười làm hòa nói: "Không hoan nghênh chỗ nào, chỉ là lâu rồi cậu không tới tìm tôi, tôi còn tưởng cậu quên tôi luôn rồi."

Khương Hoán và Cố Nhiễm cũng coi như là thanh mai trúc mã, hai người chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, Cố Nhiễm cũng hay tới tìm cậu, nhưng gần đây, Cố Nhiễm say mê Lục Nhất Minh, nên Khương Hoán đã sớm bị cô quên mất rồi.

Cố Nhiễm vội vàng uống ngụm trà, che giấu nói: "Tôi chỉ... Có việc thôi, bận lắm."

Cố Nhiễm nhìn chằm chằm cô ấy vài giây, thấy Cố Nhiễm chột dạ, cậu cũng không hỏi nữa.

Cố Nhiễm hết giận, vừa uống trà vừa nhìn xung quanh.

Đỗ Kiều Kiều vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng đôi mắt đã lén lút nhìn khắp phòng khắp.

Khương Hoán phát hiện động tác nhỏ này của Cố Nhiễm, "Ba tôi không có ở...."

Còn chưa dứt lời, Cố Nhiễm đã kích động đứng lên, "Cái gì? Chú Khương không có ở đây à?!"

Đỗ Kiều Kiều thầm thở dài một tiếng, rồi đưa tay kéo Cố Nhiễm ngồi xuống.

Quả nhiên, một giây sau, Khương Hoán đột nhiên lên tiếng: "Tôi vẫn chưa nói xong mà. Tôi nói ba tôi không có ở dưới lầu đâu, ông ấy đang ở thư phòng trên lầu."

Đỗ Kiều Kiều cũng biết vậy.

Khương Hoán cười khẽ một tiếng, "Sao? Thì ra cô muốn gặp ba tôi? Vậy tôi gọi ông ấy xuống giúp cô là được rồi."

Cố Nhiễm kinh sợ, vội vàng nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều hận sắt không thành thép nhìn cô ấy một cái, cái tình xốn xa xốn xác của Cố Nhiễm mãi không đổi được, mặc dù lúc trước cô cũng chẳng khác gì cô ấy, nhưng từ khi được sống lại, cô đã chứng chắc hơn rất nhiều.

Nhìn Cố Nhiễm bây giờ, cô đột nhiên nhớ lại mình lúc trước, chẳng trách lúc đó lại bị Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh xoay vòng vòng. Vì trong lòng nghĩ gì cũng hiện lên mặt, muốn người khác không biết cũng khó.

Đỗ Kiều Kiều nhìn Khương Hoán nói: "Bọn tôi tới đây chỉ muốn tìm cậu chơi thôi, dì Phó nói cậu không thường xuyên ra ngoài, dì ấy rất lo cho anh."

Vừa nói xong, Khương Hoán cũng không nghi ngờ gì.

Dù sao đây cũng là chuyện Phó Vũ Khiết lo lắng nhất.

Khương Hoán bắt lực nhìn hai người bọn họ, "Tôi thật sự không có bệnh gì đâu, mẹ tôi lúc nào cũng lo lắng những thứ vớ vẩn."

Cố Nhiễm cười ha ha, "Ai bảo suốt ngày cậu suốt ngày cứ ru rú trong nhà không chịu ra ngoài làm gì."

Khương Hoán sờ mũi, "Cậu cũng biết mà, lúc nhỏ tôi đã xông pha trời Nam đất Bắc nhiều rồi, nên bây giờ tôi chỉ muốn làm người bình thường thôi."

Cố Nhiễm không khách sáo cười ra tiếng, Đỗ Kiều Kiều cũng cười theo.

Xem ra lúc nhỏ dì Phó hay dẫn Khương Hoán đi du lịch khắp nơi đã tạo thành bóng ma cho cậu rồi.

34. Chương 34

Ba người cứ nhìn nhau thì chán lắm. Vì vậy, Đỗ Kiều Kiều liền đề nghị chơi trò thật lòng hay mạo hiểm.

Cố Nhiễm vui vẻ đồng ý, Khương Hoán cũng không có ý kiến gì.

Vì vậy ba người bắt đầu chơi oẳn tù tì.

"Đá, kéo, bao."

Đỗ Kiều Kiều và Khương Hoán đều ra kéo.

"Tớ thắng rồi nhé." Cố Nhiễm kiêu ngạo giơ quả đấm của mình lên.

"Thật lòng hay mạo hiểm?" Cố Nhiễm không có ý tốt hỏi.

Đỗ Kiều Kiều mím môi, "Thật lòng."

Cố Nhiễm nhú mày, hỏi: "Cậu và anh ta qua lại với nhau từ khi nào?"

"Không lâu." Đỗ Kiều Kiều nghĩ một chút, "Qua sinh nhật Lâm Trí Hiên không lâu."

Cố Nhiễm hừ một tiếng, ra vẻ không hài lòng với đáp án này lắm, nhưng vẫn còn cơ hội, để lát nữa hỏi sau.

"Còn cậu?" Cố Nhiễm nhìn Khương Hoán.

Khương Hoán gãi đầu, "Tôi cũng thật lòng."

"Có người trong lòng không?"

Khương Hoán ngậy người nhìn Cố Nhiễm, người trong lòng...

Câu rũ mắt xuống, "Có."

Cố Nhiễm tiếp tục hỏi, "Ai vậy? Cậu được lắm Khương Hoán, có người trong lòng mà lại không nói cho tôi biết."

Khương Hoán phản bác lại cô, "Cậu cũng đâu có nói cho tôi biết cô thích cái tên Lục Nhất Minh kia đâu."

Cố Nhiễm ngắc ra, ngượng ngùng cười, "Thì ra cậu biết, nhưng đây là chuyện cũ rồi, là chuyện cũ đó, cậu hiểu không vậy."

Khương Hoán lạnh lùng nhìn cô, "Chuyện cũ? Tôi thấy chỉ mới cách đây không lâu thôi mà."

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy bầu không khí giữa hai người có gì đó không đúng lắm, cô nhanh chóng giảng hòa, "Tiếp tục, tiếp tục trò chơi."

Như vậy hai người mới chịu dừng.

"Đá, kéo, bao."

Cố Nhiễm và Khương Hoán ra bao, Đỗ Kiều Kiều ra đá.

"Thật lòng hay mạo hiểm?"

"Mạo hiểm." Cố Nhiễm thờ ơ nói.

Đỗ Kiều Kiều nhìn Khương Hoán rồi nhìn Cố Nhiễm một chút.

"Gọi điện thoại cho Lục Nhất Minh." Cô nói.

Cố Nhiễm kinh sợ, "Gì cơ...?!"

Đỗ Kiều Kiều bổ sung thêm: "Gọi cho Lục Nhất Minh, ừm, nói với anh ta, lúc đi học, cậu sẽ trả lại cái đồng hồ cho anh ta."

Cố Nhiễm giật mình.

"Nhưng, nhưng cái đồng hồ kia đã bị mất rồi mà?"

"Cậu đừng để ý, tớ có cách, cậu cứ nói vậy với anh ta đi." Đỗ Kiều Kiều hồi thúc.

Cố Nhiễm lấy điện thoại ra lúng túng nói: "Thôi được rồi."

"Tút... Tút..."

"Alo?" Đầu bên kia điện thoại, một giọng nam dễ nghe vang lên.

"Lục, Lục Nhất Minh, là tôi đây, Cố Nhiễm."

"Tôi biết." Giọng nói đó ngang ngang nhau, không có chút nhịp điệu nào.

Cố Nhiễm hít một hơi, nói: "Đồng hồ của anh..."

Lục Nhất Minh cắt ngang lời nói của Cố Nhiễm..., "Cố Nhiễm, tôi không muốn nhắc lại chuyện đó nữa. Cô không thể nào tùy tiện mua một cái thay thế cái đồng hồ đó được đâu."

Cố Nhiễm bị giọng nói lạnh ngắt của anh ta kích thích tới không thể nói nên lời, dù anh ta không đứng trước mặt cô, Cố Nhiễm cũng biết bây giờ Lục Nhất Minh đang lạnh nhạt nhứt mảy.

Đó chính là bộ dạng tức giận của anh ta.

Cố Nhiễm bỗng tủi thân muốn khóc.

Đỗ Kiều Kiều thấy nước mắt cô ấy đã đảo quanh hốc mắt, cô không thể xem tiếp được nữa, cô giành lấy điện thoại của Cố Nhiễm, nói với người con trai ở đầu dây bên kia: "Xin lỗi, xin chào, anh là Lục Nhất Minh sao?"

Lục Nhất Minh không ngờ lại đột nhiên thay người như vậy, nhưng anh ta cũng nhanh chóng đáp lại: "Đúng, cho hỏi cô là ai?"

"Tôi là Đỗ Kiều Kiều, bạn của Cố Nhiễm."

"Đỗ Kiều Kiều..." Lục Nhất Minh híp mắt, "Cô là chị của Đỗ Khanh Khanh đúng không?"

Đỗ Kiều Kiều rất bình tĩnh, "Không phải."

Lục Nhất Minh dùng ngón trỏ gõ vào bàn một cái, "Tôi không hiểu...?"

Đỗ Kiều Kiều nói: "Mẹ tôi chỉ sinh mỗi một mình tôi thôi. Chắc anh cũng biết mà."

Giọng nói của Lục Nhất Minh hơi tức giận, "Cô đừng có quá đáng, Khanh Khanh có lỗi gì đâu, sao cô suốt ngày cứ nhắm vào cô ấy vậy?"

Đỗ Kiều Kiều thở dài, sao mấy tên ngu ngốc này cứ thế chúi đầu vào Đỗ Khanh Khanh thế nhỉ?

"Tôi không muốn đàm phán chuyện của gia đình tôi với anh, bây giờ, tôi chỉ muốn nói cho anh biết... Chúng tôi đã tìm được cái đồng hồ bảo bối của anh rồi, ngày mai sẽ mang trả lại cho anh."

Lục Nhất Minh cười lạnh, "Có ý gì đây? Có ý vứt đồng hồ của tôi, bây giờ lại muốn trả lại, các cô muốn tôi phải cảm ơn các cô à?"

Đỗ Kiều Kiều bật cười, "Vậy xin hỏi, Lục tiên sinh, ngài có thể lấy cái gì để cảm ơn tôi đây?"

Đỗ Kiều Kiều thở dài, Lục Nhất Minh trong trí nhớ của cô là một người hiền như khúc gỗ nhưng không giỏi nói chuyện. nhưng cô không hiểu vì sao một người như vậy lại có thể vì Đỗ Khanh Khanh mà trở nên sắc bén.

Thật lòng yêu cô ta nên mới vậy sao?

Cố Nhiễm lau nước mắt, lấy lại điện thoại trong tay Đỗ Kiều Kiều, "Thực xin lỗi, Lục Nhất Minh, trong khoảng thời gian này tôi không nên quấy rầy anh, còn nữa, về cái đồng hồ đó, mặc kệ anh có tin hay không, nhưng tôi thật sự không cố ý làm hư nó, mà tôi cũng đã mang đi sửa rồi trả lại cho anh rồi, còn chuyện tại sao mất, tôi nghĩ, đó là lỗi của tôi, tôi nhận. Ngày mai, tôi sẽ trả lại đồng hồ cho anh, chúng ta đường ai nấy đi. Gần đây tôi đã gây phiền phức anh rồi, thật sự rất xin lỗi anh."

Đỗ Kiều Kiều đau lòng nhìn Cố Nhiễm, đây là lần đầu tiên cô thấy cô ấy lịch sự với một người như vậy.

Giọng nói lạnh lùng mà xa lạ khiến Lục Nhất Minh hơi không quen.

Lúc nào Cố Nhiễm cũng hoạt bát vui vẻ, trước mặt anh ta thì còn nổi bật hơn, nhưng đột nhiên nghe cô nói vậy, Lục Nhất Minh thừa nhận, trong lòng anh ta hơi trống rỗng.

Cố Nhiễm không đợi Lục Nhất Minh nói tiếp, cô lập tức cúp điện thoại.

Một tiếng trống sẽ khiến tinh thần hăng hái hơn, mọi chuyện từ từ sẽ lắng xuống, cuối cùng cũng kết thúc thôi, cô tự nói với. Lục Nhất Minh nghĩ cái gì trong đầu vậy, dám nói chuyện với Đỗ Kiều Kiều, trước đây cô chưa từng như vậy, Cố Nhiễm cố gắng xem nhẹ cảm xúc khổ sở trong lòng mình.

Khương Hoán đứng bên cạnh nhìn thật lâu, thấy nước mắt Cố Nhiễm rơi xuống, cậu chỉ thở dài một tiếng, Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng ôm Cố Nhiễm vào lòng.

"Khóc cái gì? Mới này cậu vẫn còn vui vẻ lắm mà."

Cố Nhiễm ngẩng đầu lên, cảm hận nhìn cậu, "Cậu thì biết cái gì, đây chỉ là nước mắt sinh lý thôi, không chừng là tại cậu kích thích tôi đấy."

Khương Hoán bất đắc dĩ nói: "Được được được, là lỗi của tôi, tôi kích thích cậu, cô Cố, chúng ta còn chơi nữa không, tôi vẫn chưa mạo hiểm đây này?"

"Chơi! Sao lại không chơi chứ?" Cố Nhiễm cắn răng nghiêng lợi nói: "Mạo hiểm đúng không? Đi, đi bứt tóc trên đầu chú Khương cho tôi."

Khương Hoán "Hả?" một tiếng, "Cậu chắc chắn chưa? Bứt tóc trên đầu ba tôi?! Cậu điên rồi à?"

Cố Nhiễm méo miệng, "Cậu không dám?"

Khương Hoán vuốt mặt một cái, thấy trên mặt Cố Nhiễm vẫn còn nước mắt, đành quyết định, "Sao lại không dám? Đi thì đi."

Sau đó, trước mắt của Cố Nhiễm và Đỗ Kiều Kiều, Khương Hoán như một chiến sĩ, chậm rãi bước lên con đường không có lối về.

Chờ Khương Hoán đã lên lầu, Cố Nhiễm mới hỏi Đỗ Kiều Kiều: "Kiều Kiều, cậu thật sự đã tìm được đồng hồ của Lục Nhất Minh rồi hả?"

Đỗ Kiều Kiều gật đầu, "Đương nhiên."

Cố Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, cô sợ nếu không tìm được đồng hồ, Lục Nhất Minh sẽ rất thất vọng, cô chỉ muốn chấm dứt cái tình yêu đơn phương không hoàn mỹ này.

"Cậu tìm thấy ở đâu vậy?" Cố Nhiễm hơi tò mò.

Đỗ Kiều Kiều cười thần bí, chỉ nói ba chữ.

"Đỗ Khanh Khanh."

Cố Nhiễm ngạc nhiên, "Cô ta! Sao có thể như vậy được? Đỗ Khanh Khanh lấy cái đồng hồ kia làm gì?"

Đỗ Khanh Khanh lấy cái đồng hồ kia làm gì? Cố Nhiễm không biết, Đỗ Kiều Kiều cũng có thể hiểu được.

Thực ra thì cũng là ăn may thôi, có một hôm Đỗ Khanh Khanh về nhà, Đỗ Kiều Kiều vô tình cầm lấy cái đồng hồ nam cũ kỹ, nhưng lúc đó cô cũng không để ý nhiều. Nhưng sau đó nghe Cố Nhiễm nói đồng hồ của Lục Nhất Minh đã bị mất, Đỗ Kiều Kiều mới chợt nhớ tới cái đồng hồ đó.

Có điều lúc đó cô cũng hơi nghi thôi chứ không chắc chắn, vì vậy, cô về nhà lén lút đi vào phòng của Đỗ Khanh Khanh, đúng là cô đã tìm thấy không ít thứ, trong đó có cả cái đồng hồ cũ kia.

Đỗ Kiều Kiều không chắc có phải là đồng hồ của Lục Nhất Minh hay không, nên cô đành phải xem album ảnh trên Microblogging của Cố Nhiễm, quả nhiên, đây chính là chiếc đồng hồ của Lục Nhất Minh.

Cô chợt hiểu ra mọi chuyện.

Chắc chắn Đỗ Khanh Khanh cũng biết Cố Nhiễm thích Lục Nhất Minh. Tuy bây giờ cô ta đang qua lại với Lâm Trí Hiên, nhưng Lục Nhất Minh không thể quen Cố Nhiễm được.

Đỗ Kiều Kiều hiểu rõ cái tính ích kỷ đó của Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Khanh Khanh đã coi Lục Nhất Minh là đồ của mình từ lâu rồi, mình không cần, thì người khác cũng không thể có được.

Nên Đỗ Khanh Khanh đã lén lút cầm cái đồng hồ Cố Nhiễm đã sửa xong, rồi khiến Cố Nhiễm hoàn toàn mất hy vọng với Lục Nhất Minh.

Cố Nhiễm nghe Đỗ Kiều Kiều giải thích, cô ấy im lặng không nói gì.

Sao cô ta có thể làm như vậy chứ? Bàn về tâm cơ, cô không thâm sâu như Đỗ Khanh Khanh, bàn về tính cách, cô không dịu dàng như Đỗ Khanh Khanh, bàn về gia thế, cô đâu có đáng thương như Đỗ Khanh Khanh.

Huống chi, người trong lòng Lục Nhất Minh lại là Đỗ Khanh Khanh. Dù cô có dịu dàng hơn Đỗ Khanh Khanh gấp trăm lần đi nữa, cô mãi mãi không bao giờ được Lục Nhất Minh đặt trong lòng như Đỗ Khanh Khanh.

Nên, cô cần gì phải vậy chứ.

35. Chương 35

Trò mạo hiểm này đúng là làm khó Khương Hoán mà.

Cậu đứng chân chờ ở ngoài thật lâu.

Phải làm sao mới lấy được tóc của ba đây? Đó mới là vấn đề.

Khương Hoán nghĩ một hồi, cậu đành về phòng, bỏ cây kéo vào túi quần.

Rồi gõ cửa thư phòng.

"Vào đi." Khương Thì Lễ ngồi bên trong nói.

Khương Hoán mở cửa đi vào.

"Ba."

"Sao vậy?" Khương Thì Lễ xoa giữa chân mày, ngẩng đầu nhìn cậu.

"Không có gì." Khương Hoán vội vàng suy nghĩ đề tài nói chuyện, "Đúng rồi, tối nay ba có đi đón mẹ về ăn cơm không?"

Không thể không nói, lời nói của Khương Hoán đã chọt trúng tim đen của Khương Thì Lễ.

Từ khi Y Vân tới tìm ông, thái độ hơi dịu lại của Phó Vũ Khiết đột nhiên lạnh như băng.

Mấy ngày nay ông đã liên lạc với bà rất nhiều lần, nhưng Phó Vũ Khiết luôn lơ đi, khiến Khương Thì Lễ mất ăn mất ngủ mấy hôm.

Khương Hoán nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Khương Thì Lễ, chậm chạp tới sau lưng bóp vai cho ông.

Vừa bóp cậu vừa nói: "Hay là để con đi đón mẹ cũng được, thấy con tới, mẹ nhất định sẽ đi cùng thôi."

Đây không phải là nói dối, Phó Vũ Khiết không thích Khương Thì Lễ, nhưng lúc nào cũng đồng ý với những yêu cầu của Khương Hoán. Hơn nữa chỉ muốn ăn một bữa cơm gia đình thì cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng.

Lục đạo trên vai khiến Khương Thì Lễ thả lỏng cơ thể, ông nhắm mắt tựa lưng vào ghế.

"Vậy con đi đi." Một lúc lâu sau, Khương Thì Lễ mới đáp lại,

Khương Hoán lén lút nhìn vài sợi tóc trong tay mình, cười nói, "Được ạ."

Mát xa cho Khương Thì Lễ một chút, Khương Hoán kiểm có đi ra ngoài.

Xem ra lần này cậu một công đôi việc.

Vừa hoàn thành mạo hiểm, còn thuận tiện giúp ba một phen, xem như bồi thường mấy cọng tóc kia vậy.

Thực ra, Khương Hoán không thích xen vào chuyện của ba mẹ, vì cậu biết, chỉ cần một hành động của cậu có thể gây tổn thương cho một bên.

Nhưng điều đó cũng không phải là cậu không hy vọng ba mẹ mình quay lại với nhau, dù sao hai người này cũng giằng co nhau lâu quá rồi, không biết cuối cùng ai mới là người chiến thắng?

Lần này, cậu sẽ giúp ba một phen, xem có thể cứu vớt được chút gì hay không.

Cậu nắm chặt sợi tóc trong tay, vội vàng xuống lầu tìm Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm.

Cố Nhiễm nghi ngờ nhìn cậu, "Không phải là cậu tự lấy tóc mình đó chứ."

Khương Hoán bị cô chọc giận nở nụ cười, "Sao có thể vậy được? Khó khăn lắm tôi mới lấy được đấy, cậu không tin cũng chẳng sao!"

Đỗ Kiều Kiều ngăn Khương Hoán đang muốn vứt tóc vào thùng rác, lấy tóc trong tay cậu nhìn kỹ một chút.

Có vài cọng tóc không đen lắm, còn pha thêm một chút trắng bạc.

"Đúng là của chú Khương rồi." Đỗ Kiều Kiều nói.

Khương Hoán "hừ" một tiếng.

Cố Nhiễm ngang nhiên xông qua võ mạnh vào lưng cậu, "Coi như là tôi đã hiểu lầm anh."

Khương Hoán đau quá nhẹ răng nhếch miệng, "Cậu đang xin lỗi tôi đó à?!"

Cố Nhiễm vô tội nhìn anh, "Đúng vậy đó."

Khương Hoán bị cô dùng đôi mắt đen láy nhìn không tức giận, khoát tay nói: "Thôi được rồi, có chơi tiếp không vậy?"

"Chơi." Cố Nhiễm cười sang sảng.

Khương Hoán giả vờ vô ý nhìn cô, phát hiện mới nãy cô thật sự rung rung nước mắt, đột nhiên cảm thấy mấy cọng tóc này đúng là có giá trị.

Ba người tiếp tục chơi một lát, Cố Nhiễm cố moi hết chuyện tình của Cố Bách Chu và Đỗ Kiều Kiều, sau đó cảm thấy như mình đang tự ngược.

May mắn vẫn còn Khương Hoán xui xẻo, mạo hiểm nào cậu cũng bị hành tới chết. Chọc Cố Nhiễm cười thổ không ra hơi, uống nước còn suýt nữa bị sặc.

"Chúng tôi phải đi rồi." Chơi xong, Đỗ Kiều Kiều nói.

Khương Hoán ngạc nhiên nhìn cô, "Không ở lại ăn cơm à?"

Cố Nhiễm cười cười, "Không ăn, lần sau sẽ tới ăn, chơi hết cả buổi chiều rồi, phải về nhà nghỉ ngơi thôi."

Nói xong, hai người liền đi ra khỏi cửa, Cố Nhiễm quay đầu lại vẫy tay với Khương Hoán, "Lần sau gặp."

Khương Hoán cười, "Được."

Quay lại phòng khách dọn dẹp, Khương Hoán chợt phát hiện không thấy mấy cọng tóc mình đã cắt đầu nữa.

Đi được một đoạn, Cố Nhiễm kích động lắc Đỗ Kiều Kiều, "Mau, cho tớ xem, thật sự là tóc của chú Khương à?"

Đỗ Kiều Kiều cười, lấy tóc ra, "Cậu xem, là thật đó."

Cố Nhiễm cầm cọng tóc kia xem đi xem lại vài lần, "Chuyện này cũng dễ dàng thật, cứ vậy đã lấy được tóc của chú Khương."

Đỗ Kiều Kiều cười mắng, "Vậy cậu còn muốn thế nào đây, có đã là tốt lắm rồi."

Cố Nhiễm lẩm bẩm, "Tớ cứ nghĩ rằng sẽ khó lắm, thực ra tớ thấy lấy tóc của Khương Hoán cũng được rồi."

Đỗ Kiều Kiều chột trán cô, dùng sức nhẹ, "Cậu đó... Không có lòng tin như vậy, thật chẳng giống cậu tí nào."

Cố Nhiễm né tay Đỗ Kiều Kiều, "Tớ không có, chỉ đảm bảo an toàn thôi mà."

"Đừng nói nhiều, cậu có lấy được thứ gì không?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Cố Nhiễm cười đắc ý, "Cậu cho rằng tớ chỉ ngồi không thôi sao?"

Sau đó, cô ấy lấy một cái bọc giấy ra, bên trong bọc giấy chính là vài cọng tóc dài.

Thì ra, Cố Nhiễm thừa dịp Khương Hoán chạy lên lầu, lén lút vào phòng Khương Tình, lấy vài cọng tóc trên lược cô ta.

Đây cũng là một phần trong kế hoạch của các cô, mặc kệ tóc của chú Khương có lấy được hay không, nhưng tóc của Khương Tình nhất định phải có được.

May mắn Khương Hoán này rất được việc.

Thực ra, Đỗ Kiều Kiều cũng không chắc sẽ lấy được tóc của Khương Thì Lễ, nên mới đề nghị chơi thật lòng hay mạo hiểm với Khương Hoán, dù sao nếu là Khương Hoán, khả năng thành công rất lớn.

Nhưng chuyện của Lục Nhất Minh hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Cố Nhiễm.

Bởi vì Đỗ Kiều Kiều cố ý gạt Cố Nhiễm.

Cô muốn Cố Nhiễm biết được, mỗi khi Đỗ Khanh Khanh gặp chuyện, cái người đàn ông mà cô ấy thích cũng sẽ dựng gai đầy người mà thôi.

Coi như là để Cố Nhiễm cắt đứt ý nghĩ này, đừng để dẫm vào vết xe đổ ở kiếp trước.

Đỗ Kiều Kiều nhớ tới Cố Nhiễm tiều tụy kiếp trước, trong tim vô cùng đau đớn, không biết sau đó cô ấy đã đi đâu để bắt đầu một cuộc sống mới.

Đỗ Kiều Kiều không thể không nghĩ tới chuyện mình ở bệnh viện thế nào khi đã sống lại?

Tiếp tục sống, hay đã chết.

Nếu còn sống, vậy Cố Bách Chu có dẫn cô đi phá lễ cưới không nhỉ? Chắc là có, dù sao Cố Bách Chu lúc nào cũng giữ lời mà.

Đỗ Kiều Kiều nhớ Cố Bách Chu từng nói, anh đã thích cô mười năm rồi...

Nhưng mười năm trước, cô đâu có quen Cố Bách Chu?

Đỗ Kiều Kiều cẩn thận quan sát Cố Bách Chu, thấy anh không hề giống một người đã sống lại.

Vậy chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ? Mười năm trước?

Đôi mắt Đỗ Kiều Kiều chột lóe sáng, thật ra có một chuyện từ mười năm trước mà cô vẫn không thể nào quên được.

"Kiều Kiều?" Cố Nhiễm đưa tay quơ quơ trước mặt Đỗ Kiều Kiều, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

"Hả?"

"Cô sao vậy? Sao lại ngẩn người thế?" Cố Nhiễm tò mò nhìn cô.

"Không sao." Đỗ Kiều Kiều lạnh nhạt trả lời.

"Ngày mai đi học, tớ sẽ đưa cho cậu cái đồng hồ... Cậu mang trả lại cho Lục Nhất Minh đi." Đỗ Kiều Kiều nhận lấy cái bọc giấy từ tay Cố Nhiễm.

"Được." Cố Nhiễm cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt cô ấy thế nào.

"Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?" Cố Nhiễm nhón mũi chân, xoay một chân.

Đỗ Kiều Kiều lấy điện thoại ra xem đồng hồ, mới 4 giờ, nghĩ một hồi, cô nói: "Chúng ta tới bệnh viện đi."

"Bệnh viện?"

Đỗ Kiều Kiều quơ cái bọc giấy trong tay, "Không phải chúng ta cần xét nghiệm hai thứ này sao? Càng sớm thì chúng ta có thể nói cho chú Khương biết đáp án sớm hơn."

"Đúng vậy! Chúng ta mau mau tới bệnh viện đi." Cố Nhiễm vừa chạy vừa quay đầu cười nói với Đỗ Kiều Kiều, "Mau lên."

"Tới đây." Đỗ Kiều Kiều cười đuổi theo, "Cậu đi chậm một chút."

Vừa dứt lời, Cố Nhiễm đụng mạnh vào một người.

Đỗ Kiều Kiều giật mình, vội vàng chạy tới.

"A~ Đau quá." Cố Nhiễm té xuống đất, được Đỗ Kiều Kiều đỡ dậy.

Người đàn ông ngã trên đất cũng từ từ đứng lên, nhìn thấy Cố Nhiễm nhăn mặt đau đớn, trong lòng vô cùng áy náy.

"Cô vẫn ổn chứ..." Cậu ta hỏi.

Đỗ Kiều Kiều nghe thấy giọng nói quen thuộc liền ngẩng đầu lên.

Nhìn người đàn ông trước mắt, Đỗ Kiều Kiều hí mắt lại, đúng là người quen.

36. Chương 36

"Là cô à? Đỗ Kiều Kiều."

Đỗ Kiều Kiều "ừ" một tiếng rồi nói: "Đã lâu không gặp, Ngả Vũ."

Ngả Vũ luống cuống tay chân nhìn các cô, "Thực, thực xin lỗi."

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, "Chuyện này không liên quan tới anh, là Cố Nhiễm đã đụng vào anh."

Ngả Vũ hơi ngại ngùng, "Lần trước tôi không tạm biệt cô, cô không trách tôi đó chứ."

Đỗ Kiều Kiều thấy cậu ta ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai, cô không nhịn cười được, "Tôi đâu có thời gian trách anh, còn chẳng đi kiếm anh, tự trách làm gì?"

Từ sau sinh nhật Lâm Trí Hiên, Đỗ Kiều Kiều chưa từng gặp lại Ngả Vũ, cô cũng từng tới phòng thể dục tìm cậu ta, nhưng hình như Ngả Vũ lại cố gắng trốn tránh cô.

Cô không phải là người không biết phân biệt trái phải, nếu Ngả Vũ không muốn gặp cô, vậy cô cũng không cần phải cố phải đi tìm người ta như vậy. Dù sao hai người cũng chẳng phải là bạn bè gì, nói đúng hơn thì Ngả Vũ chính là kẻ thù của cô.

Ngả Vũ nghe Đỗ Kiều Kiều nói vậy..., cậu ta luống cuống tay chân, "Tôi không có... Tôi chỉ cảm thấy có lỗi với cô thôi."

"Xin lỗi vì hôm đó đã nói với cô những lời như vậy."

Đỗ Kiều Kiều ngăn ra, nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, Ngả Vũ vì Đỗ Khanh Khanh mà đối nghịch với cô.

Cô gờ môi lên, "Chuyện hôm đó tôi đã quên lâu rồi, nếu anh thật sự áy náy thì..., hay là lần sau anh mời tôi ăn một bữa đi."

Ngã Vũ vội vàng gật đầu, "Được."

Cố Nhiễm bên cạnh la hét, "Tớ không cần biết hai người có ân oán gì với nhau, nhưng bây giờ tớ là người bị thương. Hai người có thể để ý tới tâm trạng của tớ một chút không vậy?"

Cô bĩu môi, "Xem này, tróc da cả rồi, có đáng một bữa cơm không hả?"

Ngã Vũ vừa xin lỗi vừa gật đầu, cậu ta sợ Cố Nhiễm tức giận.

Cố Nhiễm nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta, rốt cuộc cũng bật cười, "Nói hay lắm, chừng nào đi ăn nhớ nói tôi một tiếng."

Đỗ Kiều Kiều sờ mũi cô ấy, "Không thể thiếu cậu được đâu."

Nói xong, cô xoay người nói với Ngã Vũ vẫn còn hơi áy náy: "Chúng tôi có chút việc, phải đi trước đây."

Ngã Vũ gật đầu, "Được, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Cố Nhiễm vừa xoa vết thương vừa hỏi: "Anh ta là bạn cậu à?"

Bạn sao?

Đỗ Kiều Kiều nghĩ một chút, rồi lắc đầu, "Không tính là bạn."

Cố Nhiễm nở nụ cười, "Tớ thấy cái tên này thú vị thật. Sao anh ta lại đắc tội với cậu vậy?"

Đỗ Kiều Kiều nói: "Cũng không phải là đắc tội, anh ta đấy, từng là một trong những người theo đuổi Đỗ Khanh Khanh."

Cố Nhiễm trợn to mắt, "Lại là cô ta nữa à."

Đỗ Kiều Kiều cười khỏ: "Đúng, lại là cô ta."

"Ngã Vũ thích Đỗ Khanh Khanh, cậu biết mà, lúc nào Đỗ Khanh Khanh cũng bôi xấu tớ trước mặt người khác, cả Ngã Vũ cũng bị cô ta tẩy não. Lần đầu tiên bọn tớ gặp nhau, anh ta chỉ vì Đỗ Khanh Khanh mà đi cãi nhau với tớ."

Cố Nhiễm hừ hừ, "Vậy sao bây giờ anh ta lại tới xin lỗi cậu vậy?"

"Có lẽ cậu cũng thấy rõ rồi đó." Đỗ Kiều Kiều nói: "Tớ dẫn anh ta tới sinh nhật của Lâm Trí Hiên, để anh ta nhìn thấy Lâm Trí Hiên và Đỗ Khanh Khanh hôn nhau."

"Cậu độc ác thật." Cố Nhiễm giơ ngón cái với Đỗ Kiều Kiều.

Cô ấy thở dài nói: "Nhưng cái tên này nhìn ngốc thật đấy."

Đỗ Kiều Kiều nhìn cô ấy một cái, "Anh chàng Ngã Vũ này khá đơn giản, mà cũng rất đáng hoàng nữa."

Cố Nhiễm nói tiếp: "Chỉ có điều mắt anh ta không được tốt mới đi thích Đỗ Khanh Khanh."

Đỗ Kiều Kiều cười, "Đúng vậy, mắt anh ta không được tốt cho lắm."

"Đi thôi, bắt xe đi bệnh viện."

"Được." Cố Nhiễm lập tức đáp lại..., vừa nghĩ tới chuyện một bí mật lớn sắp được tiết lộ, tâm trạng cô vô cùng tốt.

Đỗ Kiều Kiều không tới bệnh viện Hòa Bình, mà lại tới một bệnh viện tỉnh.

"Đi bệnh viện tỉnh à?" Cố Nhiễm hỏi.

"Đúng."

"Nhưng kết quả ở bệnh viện tỉnh chậm lắm đó." Dù sao cũng không phải là bệnh viện tư nhân, dựa vào các quy trình chắc cô phải đợi một thời gian.

"Cậu nói xem, tại sao từ lúc đầu chú Khương lại không phát hiện có gì đó không thích hợp? Chắc chắn là vì Trần Gia Lạc đã nhúng tay vào." Đỗ Kiều Kiều từ từ nói: "Nếu chúng ta mà tới bệnh viện Hòa Bình thì có khác gì chui đầu vào lưới đâu?"

Cố Nhiễm tỉnh ngộ, "Tuy bệnh viện tỉnh hơi chậm, nhưng kết quả rất đáng tin."

"Đúng."

Đỗ Kiều Kiều cầm đồ vật đi xét nghiệm, bác sĩ bảo hai cô bảy ngày sau tới lấy kết quả.

Cố Nhiễm cảm thấy, bảy ngày đúng là lâu thật, nhưng Đỗ Kiều Kiều lại nghĩ cô có thể lợi dụng mấy ngày này để làm chuyện khác.

Đỗ Kiều Kiều gọi điện cho Cố Bách Chu.

Tiếng chuông chỉ vang lên hai tiếng đã có người nhận máy.

"Kiều Kiều?"

"Là em đây." Ánh mắt Đỗ Kiều Kiều nhìn xa xa, "Anh đang làm gì vậy?"

Cố Bách Chu cười nhẹ một tiếng, "Anh đang nấu cơm."

"Gạt người." Đỗ Kiều Kiều nói: "Bà nội Sở không làm cho anh ăn à?"

Bà nội Sở là quản gia của Cố gia, bây giờ đang bà cụ đang chăm lo cuộc sống và bữa ăn hằng ngày của Cố Bách Chu. Bà cụ rất yêu thương Cố Bách Chu, thường xuyên nấu cơm cho anh ăn.

Có điều, Đỗ Kiều Kiều chỉ ngẫu nhiên bắt gặp thôi.

Vì mỗi lần Đỗ Kiều Kiều tới, Cố Bách Chu lại cố ý nấu cho cô ăn. Hai cô cứ tưởng Cố Bách Chu là một người đàn ông nội trợ tốt.

Nhưng hôm đó, cô tới nhà Cố Bách Chu mà không báo trước, muốn cho anh một bất ngờ, nhưng không ngờ lại bắt gặp bà nội Sở đang chuẩn bị ra ngoài sau khi đã làm cơm cho Cố Bách Chu xong.

Lúc đó cô mới biết được, Cố Bách Chu cũng là đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước.

Đỗ Kiều Kiều phải ép hỏi rất lâu Cố Bách Chu mới chịu nói, thật ra Cố Bách Chu anh không hề biết nấu ăn.

Những món mà Đỗ Kiều Kiều đã ăn, chính là lần đầu tiên anh làm. Anh mua một ít đồ ăn theo hướng dẫn của Baidu, rồi về làm theo.

Thực ra, ngay từ đầu đã có kế hoạch sẵn rồi, gặp tình huống xấu nhất, anh sẽ dẫn Đỗ Kiều Kiều ra ngoài ăn.

Không ngờ anh rất có tài trong chuyện này.

Dù sao chỉ nuôi một mình Đỗ Kiều Kiều thôi thì cũng dư dả rồi.

Nhưng chỉ khi Đỗ Kiều Kiều tới anh mới nấu ăn, những lúc khác thì đều do bà nội Sở làm, nghe nói bà nội Sở đã yêu cầu như vậy, Cố Bách Chu không nỡ cướp đoạt thú vui duy nhất của người già.

Mới là lạ! Theo như Đỗ Kiều Kiều nói thì, rõ ràng là lưới biếng mà còn dám nói tốt cho mình như vậy.

Nhưng Cố Bách Chu chỉ nấu ăn cho mình Đỗ Kiều Kiều thì đúng là muốn lấy lòng cô rồi.

"Em ăn cơm chưa?" Cố Bách Chu hỏi.

Lúc này Đỗ Kiều Kiều mới nhớ, mình và Cố Nhiễm bận rộn này giờ vẫn chưa bỏ gì vào bụng.

Cô sờ bụng rồi nói, "Vẫn chưa."

Cô không hề biết giọng nói của mình hơi nũng nịu.

Cố Bách Chu cương chiều nói: "Có muốn anh tới đón em không, chúng ta cùng nhau ăn luôn."

Cố Nhiễm lén lút đi tới nghe trộm điện thoại của anh mình và Đỗ Kiều Kiều, không ngờ câu đầu tiên nghe được lại như vậy.

Cô ấy nổi giận, "Có ý gì đây, chỉ mời mỗi một mình Đỗ Kiều Kiều ăn cơm, anh muốn đá em sang một bên à?"

Cuối cùng còn không quên bổ sung thêm, "Anh trai à, anh thật chẳng công bằng tí nào."

Cố Bách Chu không biết Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm đang ở cùng nhau, nhưng anh nhanh chóng đáp lại: "Em cũng có thể đi cùng, nhưng hình như xe anh không chở được nhiều người đâu."

Mặt Cố Nhiễm tái xanh, ruột thịt cái gì ở đây nữa, "Cố Bách Chu, anh bỏ em đi đâu rồi? Dù anh có để Kiều Kiều ngồi ghế phó lái, thì đằng sau vẫn còn một dãy ghế dài, thế mà không có chỗ cho em à?"

Đỗ Kiều Kiều đưa điện thoại cho Cố Nhiễm, bình tĩnh đứng bên cạnh xem hai anh em nhà bọn họ gây nhau.

Cố Bách Chu thản nhiên nói: "Ghế sau dài như vậy mới không có chỗ cho em đấy."

Cố Nhiễm tức giận hừ hừ, "Anh chờ đấy, anh không cho em theo, Kiều Kiều cũng không được đi đâu."

Cố Bách Chu ồ một tiếng, "Vậy để anh gọi xe giúp em."

Dựa vào cái gì mà đối xử khác nhau vậy, Đỗ Kiều Kiều thì anh tự mình tới đón, còn cô ấy phải gọi xe.

Còn xem em gái mình là em nữa không vậy?

Đỗ Kiều Kiều vừa nghe vừa cười không ngừng, xem hài đã đời rồi mới lấy lại điện thoại, "Em và Cố Nhiễm đi cùng nhau là được rồi, làm phí thời gian của anh quá."

Cố Bách Chu ừ một tiếng, không kiên quyết nữa, chỉ hỏi Đỗ Kiều Kiều muốn ăn gì.

"Cái gì cũng được." Đỗ Kiều Kiều nghĩ một hồi rồi nói: "Nhưng phải có món cay đấy."

"Được." Cố Bách Chu khẽ cười, không biết có phải Đỗ Kiều Kiều nhớ tới cảnh tượng lần đầu ăn cơm với anh không nữa.

Đương nhiên, Đỗ Kiều Kiều cũng biết vậy, vì thế, cô ho khan một cái, "Cái đó, không cần phải cay quá đâu."

"Được..."

37. Chương 37

Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm bắt xe tới nhà Cố Bách Chu.

Vừa xuống xe, Đỗ Kiều Kiều đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng đợi hai cô dưới lầu.

Cô vẫy tay với Cố Bách Chu, "Bọn em ở đây này."

Cố Bách Chu đi tới chỗ các cô.

"Sao anh lại ra đây làm gì?" Đỗ Kiều Kiều không nhịn được đi lên phía trước hai bước.

Cố Bách Chu cười nói, "Anh xuống đón hai em, cơm nước đã xong hết rồi."

Nói xong, anh nắm tay Đỗ Kiều Kiều, man mát lành lạnh, anh nhú mào, cầm chặt hơn.

Đỗ Kiều Kiều ngại ngừng cười, gần đây, thời tiết thay đổi thất thường, cô luôn mặc sai quần áo, hôm qua vẫn còn ấm áp, nên hôm nay cô mới mặc ít áo, thế mà trời lại trở lạnh.

Cố Nhiễm không muốn nhìn hai người bọn họ anh em em em với nhau, trực tiếp đi lên lầu.

Đỗ Kiều Kiều thấy vậy, càng xấu hổ hơn, cô giục anh: "Chúng ta mau đi thôi."

Cố Bách Chu nhẹ nhàng ừ một tiếng, nắm tay cô đi vào trong.

Sau đó, hai người bất ngờ gặp bà nội Sở.

Đỗ Kiều Kiều kinh sợ, vội vàng rút tay ra.

Không dám động đây.

Bà nội Sở cười híp mắt nhìn chăm chăm Đỗ Kiều Kiều, tầm mắt lại đi xuống, nhìn thấy hai người nắm tay nhau, ánh mắt cụ sáng bừng lên.

"Kiều Kiều tới đây à." Bà nội Sở cười nói chào cô.

"Dạ." Đỗ Kiều Kiều xấu hổ nhìn cụ, tuy cũng hơi quen bà nội Sở, nhưng Đỗ Kiều Kiều thấy cụ như trưởng bối của Cố Bách Chu, trong lòng vô cùng xấu hổ.

"Ăn cơm chưa?" Bà nội Sở hỏi.

Đỗ Kiều Kiều nói: "Vẫn chưa ạ."

Bà nội Sở liếc nhìn Cố Bách Chu một cái, trách tội anh, sau đó cụ nói với Đỗ Kiều Kiều: "Có muốn tới nhà bà không, bà làm đồ ăn ngon cho con ăn."

Đỗ Kiều Kiều chưa kịp từ chối, chợt nghe Cố Bách Chu nói, "Bà nội à, ba mau đi chơi đi, con đã làm xong cả rồi, đang định dẫn Kiều Kiều lên lầu ăn đây."

Bà nội Sở chặc một tiếng, không nói gì nữa, chào tạm biệt rồi xuống đi chơi với ông cụ Trương.

Đỗ Kiều Kiều cúi đầu không nói gì, Cố Bách Chu mỉm cười nhìn lỗ tai cô đỏ ửng.

"Kiều Kiều, sao em lại dễ xấu hổ vậy." Anh thở dài nói.

Đỗ Kiều Kiều thẹn quá hóa giận, ngẩng đầu nói, "Em đây là tức giận, tức giận đấy nhé, có thấy không?"

"Không thấy." Cố Bách Chu lắc đầu, vô tội nhìn cô.

Quên đi! Đỗ Kiều Kiều cảm hận hất tay anh ra, tiếp tục đi.

Đỗ Kiều Kiều không biết vì sao, cô không thể tức giận với Cố Bách Chu được, rõ ràng trước kia cô đâu có như vậy.

Nhất định là tại cái tên này lúc này cũng giả vờ ngây thơ vô tội, khiến cô không thể cứng rắn nổi.

Lúc hai người về tới nhà, Cố Nhiễm đã bắt đầu ăn cơm.

Đỗ Kiều Kiều đi thẳng tới phòng ăn, ngồi cạnh Cố Nhiễm, vừa cầm chén đũa lên vừa trách cô ấy, "Cậu cũng thật là, không chịu đợi bọn tớ ăn cùng."

Cố Nhiễm liếc cô một cái, "Chị đại à, hai người cứ đứng đó hí ha hí hửng, còn bắt tớ phải đợi nữa à, cơ thể và tâm lý của tớ không thể chịu được đả kích đâu, dù gì cũng phải ăn bù lại một chút chứ."

"Cậu khoan nói gì đã, anh tớ làm đồ ăn ngon thật." Cố Nhiễm không keo kiệt gì khen ngợi.

Đỗ Kiều Kiều mất tự nhiên không gạt đầu, nhưng hành động không chậm chạp tí nào, còn nói ngay, "Tớ thấy cũng tạm qua cửa được."

Cố Bách Chu tưởng thật, cứ liên tục hỏi cô không tốt chỗ nào.

Đỗ Kiều Kiều cũng không mất tự nhiên khi bị anh hỏi liên tục như vậy, cô cầm đũa lên, không biết phải ăn món nào.

Đỗ Kiều Kiều không biết có phải Cố Bách Chu cố ý hay không, trong lúc cô không biết nên ăn cái gì anh đã chọn cho cô.

Cố Nhiễm mở miệng nói, "Kiều Kiều, cậu đừng ân ái trước mặt tớ như vậy, đây là lần đầu tiên tớ được ăn cơm anh trai làm cho đấy nhé, cậu thì ăn hoài, chắc cũng quen rồi."

Ánh mắt Cố Bách Chu lóe sáng nhìn Đỗ Kiều Kiều ăn cơm, nhìn cái miệng nhai cơm đang phồng lên như một con sóc.

Anh cảm thấy mình nhất định phải mau mau mang cô sóc này về nhà nuôi mới được.

Cho cô ăn ngon, nuôi cô trắng trẻo mập mạp, cưng chiều cô tới mức kiêu ngạo, để đi đâu ai ai cũng biết, đây là của nhà anh đấy nhé, không được ảo tưởng bấy bạ.

Cố Nhiễm liếc nhìn anh mình một cái, thấy Cố Bách Chu cứ nhìn Đỗ Kiều Kiều chăm chăm, trong lòng lại thở dài, sao Cố gia ai cũng yêu vợ phát cuồng vậy.

Bác của cô, anh của cô, cả ba cô cũng vậy...

Lắc đầu, cô vứt bỏ hình ảnh của người phụ nữ kia trong đầu, tập trung ăn với Đỗ Kiều Kiều.

"Đúng rồi." Đỗ Kiều Kiều ngẩng đầu, nhìn Cố Bách Chu, vừa vận mắt nhìn mắt với nhau, "Anh có tra được chuyện của Trần Gia Lạc không."

Cố Bách Chu bị cô nhìn tới ngẩn người, lập tức nói: "Tra được một ít."

Cố Nhiễm vội vàng nhìn anh, ánh mắt sốt ruột.

Bị hai đôi mắt đen bóng nhìn, Cố Bách Chu cảm thấy rất áp lực, anh thở dài, "Hai em ăn cơm đi, để anh lấy cho xem."

Nói xong, anh lập tức đứng dậy đi vào phòng.

Ánh mắt Đỗ Kiều Kiều vẫn nhìn theo Cố Bách Chu mở cửa vào phòng, vừa tập trung vừa cẩn thận.

Cố Nhiễm nhìn theo mắt cô, không có gì cả, Cố Bách Chu đã đóng cửa lại.

Cô tò mò hỏi Đỗ Kiều Kiều, "Câu nhìn gì vậy?"

Đỗ Kiều Kiều mấp máy môi, "Không có gì."

Thực ra, cô rất tò mò muốn biết trong phòng Cố Bách Chu có những gì, từ lần đầu tiên tới nhà Cố Bách Chu, cô chưa bao giờ thấy căn phòng đó mở cửa.

Cô không thích tìm hiểu đời sống riêng tư của người khác, như Cố Bách Chu cẩn thận như vậy, cô không nhận được muốn biết bên trong có cái gì.

Cố Bách Chu càng che giấu, cô càng tò mò.

Rốt cuộc, có cái gì mà cô không được thấy sao?

Không phải là hình bạn gái cũ đó chứ. Đỗ Kiều Kiều hoảng sợ với ý nghĩ của mình, Cố Bách Chu từng có bạn gái à? Cô không biết.

Anh không có, chẳng phải anh từng, anh đã thích cô ròng rã mười năm rồi sao?

Đúng lúc Đỗ Kiều Kiều đang suy nghĩ lung, Cố Bách Chu cầm theo một món đồ mở cửa ra.

Đỗ Kiều Kiều nghe được tiếng động, liền lén lút nhìn, Cố Bách Chu đi tới véo nhẹ vào má cô, "Nhìn cái gì vậy?"

Đỗ Kiều Kiều mắt mắt nhìn căn phòng đóng cửa lại, khẽ lắc đầu một cái, "Không có gì."

Ánh mắt Cố Bách Chu lóe sáng, muốn hỏi nhưng lại thôi.

Cố Nhiễm tò mò cầm lấy túi giấy trong tay Cố Bách Chu, sau đó đổ một ít ảnh chụp từ trong ra.

Cô cầm tấm hình lên xem, mãi tới khi thấy được nội dung trong tấm hình, cô hít một hơi thật sâu.

Đỗ Kiều Kiều thấy vẻ mặt cô ấy khác thường, cũng không nhận được cầm một tấm lên xem.

Trong phút chốc, cô đã biết vì sao Cố Nhiễm lại hoảng sợ như vậy.

Trong hình là một cô gái.

Tấm đầu tiên, là bóng lưng cô ta kéo tay Trần Gia Lạc ở trung tâm mua sắm.

Tấm thứ hai, cô gái được chụp chính diện, cô ta cầm một cái túi xách hàng hiệu, nét mặt tươi cười như hoa, ánh mắt nhìn Trần Gia Lạc bên cạnh.

Quan trọng nhất là tấm thứ ba.

Trong tấm hình này, cô gái hoàn toàn trần truồng, bộ phận quan trọng đã được che lại, nhưng Đỗ Kiều Kiều vẫn thấy rõ những vết thương trên người cô ta.

Mắt cô gái đầy nước mắt, vẻ mặt đau đớn, khác hẳn so với những bức trước.

Cô ta bị trói trên ghế, miệng bị tấm vải bịt lại, trên cổ còn đeo thêm một chiếc vòng.

Có thể thấy rõ ràng những vết thương trên người cô ta, có phỏng, có vết roi.

Những tấm phía sau cũng như vậy, có một tấm, cô ta bò tới bò lui trong phòng khách.

Đỗ Kiều Kiều không xem được nữa, cô vút ảnh chụp sang một bên, nhẹ nhàng thở hắt hắt.

"Sao anh có được những tấm hình này vậy?" Cô hỏi.

Cố Bách Chu nói: "Hai tấm đầu tiên là anh tìm người theo dõi ông ta, những tấm còn lại là từ Trần Gia Lạc.

Thấy hai cô không hiểu gì, Cố Bách Chu liền giải thích: "Có một hội của những người yêu thích thứ này, bọn họ thường xuyên trao đổi... Ảnh nô lệ với nhau."

Đỗ Kiều Kiều chán ghét nhú mày.

"Biến thái!"

38. Chương 38

Từ khi Đỗ Kiều Kiều biết Trần Gia Lạc thích SM, cô đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy những bức ảnh này, trong bụng cô vẫn cuộn cuộn không ngừng.

Thực ra những bức hình Cố Bách Chu đã chọn vẫn được xem như là bình thường, còn những bức không thể chịu đựng được nữa, anh không định đưa cho Đỗ Kiều Kiều xem.

"Chuyện này không phạm pháp à?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Cố Bách Chu lắc đầu, "Anh tình tôi nguyện, không thể kiện được."

Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ, cô cầm lấy một tấm hình, cô gái trong hình rưng rưng nước mắt, vẻ mặt đau đớn, "Vậy cũng được tính là anh tình tôi nguyện sao?"

Cố Bách Chu gật đầu, "Nhà của cô bé kia không có tiền, Trần Gia Lạc sẽ mua này mua nọ cho cô ta."

"Cho nên mới tự đi bán thân..." Đỗ Kiều Kiều nói: "Sao có thể như vậy được..."

Bức ảnh cô gái và Trần Gia Lạc cùng nhau đi trung tâm thương mại được đặt trên bàn, trong ảnh, cô gái vui vẻ lạ thường.

Đỗ Kiều Kiều hơi không chịu nổi được.

"Vậy nhà của cô ta ở đây?" Cố Nhiễm hỏi.

"Nhà cô ta rất nghèo." Cố Bách Chu nói: "Mẹ cô ta bệnh nặng nằm trên giường, công việc của ba cô ta không ổn định, học phí đại học cũng mượn từ họ hàng mà có."

Cố Bách Chu nói tiếp, "Trần Gia Lạc lấy danh nghĩa giúp đỡ để tiếp cận cô ta, sau đó bọn họ mới có quan hệ như vậy."

Cố Nhiễm cảm hận nói: "Cái tên Trần Gia Lạc này đúng là không bằng cảm thú!"

"Chắc chắn ba mẹ của cô ta không biết chuyện này." Đỗ Kiều Kiều hỏi thử: "Bây giờ cô ta có tiền, ba mẹ cô ta không nghi ngờ gì à?"

Cố Bách Chu lắc đầu, "Anh cũng không rõ lắm, chỉ biết bây giờ, mẹ cô ta đang điều trị ở bệnh viện, bệnh máu trắng, đang đợi có tủy phù hợp."

"Hay là hôm nào chúng ta tới bệnh viện xem được không...?" Cổ Nhiễm nói: "Cô bé kia nhìn có vẻ không giống người như vậy."

Đỗ Kiều Kiều im lặng gật đầu, trong lòng vô cùng bức bối.

Trần Gia Lạc cho cô bé kia tiền, nhất định là bị Y Vân và Lê Thanh lừa tới.

Y Vân trả thù vì chuyện Khương Tình, nhưng còn Lê Thành, bà ta trả thù vì cái gì?

Đỗ Kiều Kiều không chờ kịp, rất muốn biết hai năm trước Lê Thanh và Trần Gia Lạc đã làm gì, có lẽ thật sự có liên quan tới mẹ cô.

Nếu Lê Thanh hại mẹ cô....

"Kêu Kiều?" Cổ Bách Chu phát hiện vẻ mặt của Đỗ Kiều Kiều không tốt lắm.

"Em sao vậy?"

Đỗ Kiều Kiều ngẩng đầu, khoe miệng giật giật, cuối cùng cũng không cười được, "Em chỉ đang nghĩ tới mẹ thôi."

"Em nghĩ... Không biết Trần Gia Lạc có liên quan gì tới cái chết của mẹ không."

Cổ Nhiễm hiểu rõ tâm trạng bây giờ của Đỗ Kiều Kiều, cô ấy đi qua ôm Đỗ Kiều Kiều, "Không sao, chúng ta sẽ tra được thôi. Lê Thanh, Trần Gia Lạc, cả Đỗ Khanh Khanh và Lâm Trí Hiên, chúng ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai."

Cổ Bách Chu đứng bên cạnh nhìn Đỗ Kiều Kiều, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng gật đầu với Cổ Nhiễm.

Cổ Nhiễm nhắc tới Đỗ Khanh Khanh, làm cô nhớ tới những chuyện Đỗ Khanh Khanh đã làm ở kiếp trước, trong lòng vô cùng căm hận.

Gần đây, Đỗ Khanh Khanh đang hoang một cách kỳ lạ, không về nhà, lúc nào cũng ở nhà Lâm Trí Hiên. Nhưng nếu nói Đỗ Khanh Khanh yên tĩnh như vậy, Đỗ Kiều Kiều không tin cô ta sẽ không đối phó với cô nữa.

Đỗ Kiều Kiều nghe nói gần đây Đỗ Hồng Bán vừa giành được một khu vực buôn bán, nên cả ngày lúc nào cũng hòa dịu, thậm chí ông không còn nhìn cô bằng ánh mắt phiền chán nữa.

Thực ra Đỗ Kiều Kiều cũng không biết Đỗ Hồng Bán đã nhìn cô bằng ánh mắt rầu rĩ, mâu thuẫn từ lúc nào.

Có khi, Đỗ Kiều Kiều thậm chí còn có thể nhìn thấy ý hận bên trong.

Tới bây giờ Đỗ Kiều Kiều vẫn không biết, vì sao Đỗ Hồng Bán lại thay đổi thái độ với mẹ nhanh như vậy, hơn nữa còn nhìn mình như một người xa lạ.

Đỗ Kiều Kiều muốn hỏi Ôn Nhã, nhưng khi thấy mẹ bệnh nặng trên giường, cô không muốn mẹ mình phải khổ sở hơn nữa, nên cũng không dám mở miệng hỏi.

Cô nhớ Đỗ Hồng Bán từng là một người ba tốt, dẫn cô đi chơi xuân, trại hè, trượt tuyết.

Lúc hợp phụ huynh, nghe giáo viên "cáo trạng", về nhà, ông cũng chỉ nhéo mũi Đỗ Kiều Kiều nói cô bướng bỉnh.

Ông dạy cô vẽ tranh, bức tranh gia đình bọn họ. Bức tranh đơn giản chỉ là ông vừa nắm tay Ôn Nhã vừa bế Đỗ Kiều Kiều.

Trong bức tranh còn có một ông mặt trời thật to, bãi cỏ xanh mướt, thêm một cây táo bên cạnh.

Cả nhà bọn họ đứng trên bãi cỏ, nhìn hạnh phúc kỳ lạ.

Sau khi mẹ chết, Đỗ Kiều Kiều đã chôn bức tranh kia đi.

Bây giờ nhớ lại chuyện hồi bé, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy như một giấc mơ, trong mơ, ba mẹ cô yêu thương nhau, cô được nâng trong tay, hưởng thụ cưng chiều của hai người.

Mãi tới khi Lê Thanh và Đỗ Khanh Khanh xuất hiện, tỉnh mộng, Đỗ Hồng Bản không còn là người ba tốt như cô tưởng tượng nữa, nếu nói gia đình cô rất hạnh phúc, thì nó đã sụp đổ trong giây phút đó rồi.

Đỗ Kiều Kiều cho rằng sự xuất hiện của Lê Thanh và Đỗ Khanh Khanh đã phá hủy gia đình cô.

Sự tồn tại của Đỗ Khanh Khanh nhắc nhở cô, lúc mẹ cô mang thai cô, một người phụ nữ khác cũng có thai với ba cô.

Lê Thanh dẫn theo Đỗ Khanh Khanh vào nhà dương oai, nói đây là em gái cô, tên là Khanh Khanh.

Khanh Khanh, đúng là một cái tên hay.

Thậm chí, Đỗ Kiều Kiều còn nghi ngờ, không biết lúc còn nhỏ, Đỗ Hồng Bản có thật sự yêu thương mẹ con cô không, hay chỉ là giả tạo.

Nếu là thật, vậy tại sao Đỗ Hồng Bản lại biến thành như vậy?

Nếu là giả, vậy cũng đáng sợ thật.

Thực ra, cô và Khương Hoán hơi giống nhau, những nếu so sánh, thì Khương Hoán vẫn may mắn hơn cô nhiều.

Khương Tình chắc chắn không phải là chị của Khương Hoán, hơn nữa Khương Thời Lễ cũng rất yêu Phó Vũ Khiết, đối với ông, Y Vân chỉ là một người xa lạ có thù oán.

Mà Đỗ Hồng Bản có yêu Ôn Nhã không? Ai biết được đây?

Đỗ Kiều Kiều cúi đầu suy nghĩ, cô đột nhiên nhớ mấy ngày nữa là ngày giỗ của mẹ cô.

Ôn Nhã ra đi trong một ngày mưa tầm tã, hôm đó, sau khi tan học, Đỗ Kiều Kiều tới thẳng bệnh viện, nhưng khi tới bệnh viện, cô thấy trong phòng có rất nhiều người.

Có bác sĩ, có y tá, có một vài người mà cô không quen biết, còn có cả... Người đã lâu không tới thăm Ôn Nhã - Đỗ Hồng Bản.

Cô không muốn khóc, mẹ cô đã từng nhắc cô, nếu bà mất, Đỗ Kiều Kiều không được đau lòng, nếu không bà sẽ không yên tâm ra đi.

Nhưng ngoài kia mưa lớn như vậy, ngay cả ông trời cũng rơi nước mắt, Đỗ Kiều Kiều làm sao có thể không khóc được.

Hai năm qua, mỗi khi tới ngày giỗ của Ôn Nhã, Đỗ Kiều Kiều đều tới mộ, trò chuyện với bà, kể cho bà nghe tình hình gần đây của mình. Nhưng cô không nhắc tới hai mẹ con Lê Thanh, cô sợ làm bẩn lỗ tai mẹ.

Ôn Nhã không chôn ở thành phố Z, bà là người thành phố S, bà từng nói, nếu bà chết đi, bà muốn được chôn ở quê hương, hồn về chốn cũ.

Đỗ Kiều Kiều tính toán, năm nay ngày giỗ trùng vào ngày thứ tư.

Hôm đó là ngày kết thúc khóa học.

Kiếp trước cô có xin phép nghỉ, nhưng bây giờ, cô vẫn phải làm vậy, cô biết rõ, hôm đó nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Đỗ Kiều Kiều rũ mắt xuống, nhớ tới chuyện ngày đó, ánh mắt đảo qua Cố Bách Chu bên cạnh, nhưng trong lòng thâm tự quyết định.

Bây giờ, đã có người giúp cô, sẽ không bị bỏ rơi như kiếp trước.

39. Chương 39

Năm ba đại học, chương trình học đã nhiều hơn.

Đỗ Kiều Kiều thừa dịp nghỉ giải lao 10 phút chạy tới lầu 7 tìm Cố Nhiễm.

Cô gọi điện cho Cố Nhiễm, muốn cô chạy nhanh xuống lầu.

Cố Nhiễm lập tức chạy xuống sủa khi nhận được điện thoại của Đỗ Kiều Kiều.

Lúc chạy tới trước mặt Đỗ Kiều Kiều, trán cô ấy đã đầy mồ hôi.

Đỗ Kiều Kiều cười nói, "Sao vội vàng quá vậy?"

Cố Nhiễm liếc cô một cái, nói: "Đây là một cuộc thay đổi lớn trong cuộc đời tớ, sao có thể không vội được?"

"Đồng hồ đâu?" Cố Nhiễm vội hỏi.

Đỗ Kiều Kiều quơ quơ cái hộp nhỏ trong tay, "Đây."

Cố Nhiễm nhận lấy mở ra.

Đúng là đồng hồ của Lục Nhất Minh, cả vết xước cũng giống như đúc.

Cố Nhiễm yên tâm đóng hộp lại, mời Đỗ Kiều Kiều hùng dũng đi lên lầu 4.

"Lục Nhất Minh học tài chính ở lầu 4." Cố Nhiễm nói.

Đỗ Kiều Kiều, nghĩ, Cố Bách Cu cũng học tài chính, nhưng anh lớn hơn Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm một năm, anh đã học năm tư rồi.

Hai người nhanh chân đi tới lầu 4, Cố Nhiễm lôi Đỗ Kiều Kiều tới thang máy tầng 5.

"4506... Chính là ở đây."

Cố Nhiễm và Đỗ Kiều Kiều đứng bên ngoài phòng học.

Đỗ Kiều Kiều muốn trực tiếp đi vào, nhưng đi chưa tới hai bước đã bị Cố Nhiễm kéo lại.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn chớp mũi Cố Nhiễm đầy mồ hôi, dáng vẻ vừa lo lắng vừa căng thẳng.

"Cậu sợ à?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Cố Nhiễm không trả lời, nắm chặt chiếc hộp trong tay.

"Cậu sợ cái gì?" Đỗ Kiều Kiều hỏi tiếp, "Cậu tìm lại cái đồng hồ này cho anh ta, anh ta phải là người cảm ơn cậu mới đúng chứ."

Cố Nhiễm ngập ngừng nói: "Nhưng tớ không dám gặp anh ta."

"Có gì mà không dám." Đỗ Kiều Kiều nhú mày, "Đi, tớ dẫn cậu vào."

"Không, không cần đâu..." Cố Nhiễm nói nhỏ.

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, không nói nhiều nữa, trực tiếp kéo Cố Nhiễm vào phòng học.

Cô chưa kịp đi, Đỗ Kiều Kiều chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

"Có chuyện gì à?" Một nam sinh mặc áo khoác đen, bên trong mặc thêm một chiếc sơ mi trắng, đứng trước mặt hai cô.

Đỗ Kiều Kiều không nhìn người nam sinh kia, cô quay đầu nhìn Cố Nhiễm.

Quả nhiên, cô ấy cúi đầu xoắn tay vào nhau, không biết phải làm gì bây giờ.

Vậy chắc anh ta chính là Lục Nhất Minh rồi.

Đỗ Kiều Kiều cẩn thận quan sát anh ta.

Kiếp trước, cô chỉ gặp người này vài lần, cô có ấn tượng với người này cũng vì Cố Nhiễm và Đỗ Khanh Khanh mà thôi.

Hiền lành, chất phác, thành thật, còn lấy việc giúp người làm niềm vui.

Cố Nhiễm có thể kể ưu điểm của anh ta nửa giờ không ngừng nghỉ.

Hôm nay được thấy tận mắt, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy anh ta không giống với những gì Cố Nhiễm miêu tả, không biết có phải liên quan tới mối quan hệ không, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy, ánh mắt Lục Nhất Minh nhìn các cô không tốt tí nào.

"Hai cô đang tìm tôi à?" Lục Nhất Minh hỏi.

Đỗ Kiều Kiều đẩy Cố Nhiễm, ý bảo cô ấy nên lấy thứ đó ra.

Không ngờ Cố Nhiễm lại cúi thấp đầu hơn.

"Thấp nữa cậu sẽ đụng thỏ luôn đấy." Đỗ Kiều Kiều tức giận nói.

Sau đó, cô nhìn Lục Nhất Minh bên cạnh, lạnh lùng nói: "Hôm nay, chúng tôi đến đây để trả đồ cho anh."

Lục Nhất Minh ngẩn người, nhẹ nhàng nói: "Không cần."

Đỗ Kiều Kiều giận quá hóa cười, "Anh nói không cần thì không cần à? Hôm nay còn tính toán chi li như vậy, hôm nay còn giả vờ hào phóng lắm vậy."

Cô lại đẩy Cố Nhiễm, "Lấy ra đi."

Cố Nhiễm lắc đầu.

Đỗ Kiều Kiều bị dáng vẻ đả diều của cô ấy chọc tức giận không thở được, vừa nãy mới còn vênh vênh vào váo, thế mà bây giờ chẳng khác gì bong bóng, đâm cũng không vỡ được.

"Cố Nhiễm." Lục Nhất Minh gọi cô.

Cố Nhiễm từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Đỗ Kiều Kiều đứng bên cạnh cô ấy, thậm chí có thể thấy cơ thể cô ấy đang run lên nhè nhẹ.

"Chuyện hôm qua, thực xin lỗi."

Cố Nhiễm nghe Lục Nhất Minh xin lỗi mình, cô mở to mắt nhìn Lục Nhất Minh, quên luôn cả phản ứng.

"Tôi không nên nói với cô như vậy." Lục Nhất Minh nói tiếp, "Tôi nghĩ kỹ rồi, cô không cố ý làm mất đồng hồ của tôi."

"Là tôi đã hiểu lầm cô."

Cố Nhiễm ngạc nhiên nhìn anh ta, trong mắt rưng rưng nước mắt.

Đỗ Kiều Kiều đáp lại anh ta.

Cô cười lạnh nói, "Chẳng lẽ anh chỉ muốn nói một câu xin lỗi qua loa với chúng tôi thôi sao? Anh đã quên lúc đầu anh đối xử với Cố Nhiễm thế nào rồi à?"

"Ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, trực tiếp đổ tội cho Cố Nhiễm, nói cậu ấy cố ý làm hư đồng hồ của anh, được, cậu ấy không so đo, mà còn đền cho anh một chiếc đồng hồ mới. Anh không cần. Được, cậu ấy liền đem cái đồng hồ bị hư của anh đi sửa, lần này cũng vậy. Cậu ấy để ý tới anh như vậy, sửa đồng hồ xong còn lên lút đưa cho anh, muốn cho anh một bất ngờ. Nhưng kết quả lại..."

"Kết quả là, cái đồng hồ của anh bị người không biết xấu hổ là gì lấy đi, sau đó, anh lại nghĩ tới Cố Nhiễm."

"Cậu ấy độc ác lắm, làm đồng hồ của anh hư, bây giờ lại không thấy đồng hồ đâu, nhất định là cô ấy làm rồi, đúng không?"

"Tôi không có nghĩ như vậy..." Lục Nhất Minh theo bản năng nói.

"Anh có nghĩ hay không thì chính anh là người rõ nhất!" Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng nói: "Chả trách tại sao anh lại nghĩ vậy, ai bảo cậu ấy lại độc ác tới vậy? Ai bảo cậu mạnh mẽ quá làm gì? Ai bảo cậu ấy... Không phải là Đỗ Khanh Khanh?"

Về mặt Lục Nhất Minh biến sắc, nói thì thào: "Không phải vậy đâu, không liên quan tới Khanh Khanh, không phải như vậy."

Lúc Cố Nhiễm nghe được hai chữ "Khanh Khanh" từ miệng anh ta, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Đúng vậy, ai bảo cô không phải là Đỗ Khanh Khanh. Cô cười giễu cợt.

"Lục Nhất Minh." Cố Nhiễm nói: "Anh luôn miệng nói không liên quan gì tới Đỗ Khanh Khanh, nhưng chuyện của Đỗ Khanh Khanh, anh biết được bao nhiêu?"

"Nói thật, tôi thật sự rất thích anh, cho dù anh không thích tôi." Cô nhẹ nhàng nói, "Nhưng cũng không phải vì vậy mà anh có quyền xúc phạm tôi."

Cố Nhiễm đưa cái hộp nhỏ trong tay cho anh ta, "Tôi trả lại anh cái đồng hồ này, từ hôm nay trở đi, tôi không quấy rầy anh nữa."

Lục Nhất Minh chậm chạp không nhận lấy cái hộp kia.

Cố Nhiễm cười, "Lần này là thật, Lục Nhất Minh, tôi mệt lắm rồi."

"Tôi mỏi tay rồi đấy, sao anh còn chưa chịu cầm lấy?"

Lục Nhất Minh gơ tay chậm rãi cầm lấy cái hộp đồng hồ kia.

Lúc đầu ngón tay hai người khê tiếp xúc với nhau, Cố Nhiễm thu tay lại.

Cô đứng thẳng người, "Xin lỗi, đã quấy rầy anh lâu như vậy, tôi phải đi rồi."

Nói xong, cô xoay người rời đi, nhanh chóng và dứt khoát, thậm chí còn quên dẫn Đỗ Kiêu Kiêu bên cạnh đi theo.

Đỗ Kiêu Kiêu không nói gì, chỉ đau lòng nhìn theo bóng lưng cô ấy.

Tới cửa quẹo, không còn nhìn thấy bóng dáng của Cố Nhiễm nữa. Đỗ Kiêu Kiêu thở dài một tiếng, muốn về lớp học, cô biết, bây giờ Cố Nhiễm không muốn gặp ai.

Kể cả cô.

Nhưng một giây sau, người bên cạnh đã chạy xẹt qua, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Lục Nhất Minh đuổi theo Cố Nhiễm.

Đỗ Kiêu Kiêu sốt ruột, chuyện gì đang xảy ra vậy.

Có cần phải gọi điện báo cho Cố Nhiễm biết một tiếng không? Nhưng có vẻ bây giờ không còn kịp nữa rồi.

Đỗ Kiêu Kiêu từ trên lầu nhìn xuống, Lục Nhất Minh đã đuổi kịp Cố Nhiễm, hai người giằng co qua lại, không biết đang nói gì.

Cô chỉ có thể nhìn về mặt của hai người mà đoán, bây giờ, Cố Nhiễm rất bình tĩnh, nhưng Lục Nhất Minh thì rất kích động.

Lục Nhất Minh không hiểu tại sao mình lại muốn đuổi theo, anh chỉ nghĩ, nếu lần này để Cố Nhiễm đi, anh ta chắc chắn sẽ hối hận cả đời.

Tại sao phải hối hận? Anh ta không biết.

"Cố Nhiễm..." Anh ta gọi.

40. Chương 40

Cố Bách Chu đã điều tra được địa chỉ của Trần Gia Lạc và cô bé kia rồi.

Anh hỏi Đỗ Kiêu Kiêu có muốn đi gặp không.

Đỗ Kiêu Kiêu lập tức đồng ý, cô muốn đi gặp cô bé kia, tiện thể hỏi một chút chuyện luôn.

Cố Bách Chu dẫn cô tới một con hẻm nhỏ đầy những căn nhà rách nát, cả nước sơn trên tường cũng sắp bong ra tới nơi, tuy nhìn vào là nước sơn trắng, nhưng thực ra đã bẩn tới nỗi không thể nhìn thấy được

màu sơn ban đầu nữa rồi, những tảng đá dọc đường vẫn còn lưu lại giọt mưa đêm qua, đường đi ẩm thấp khó khăn, rất dễ làm bẩn giày.

Đi tới cuối con hẻm, bọn họ nhìn thấy vài đứa trẻ ăn mặc rách nát đang chơi đùa cùng nhau, thậm chí còn có một đứa suýt nữa đụng vào người Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều đỡ cậu bé kia lại, nhìn khuôn mặt sợ hãi đang ngược nhìn mình, trong lòng cô như bị vật gì đó đâm vào, hơi đau lòng, cô đưa tay nhẹ nhàng sờ đầu cậu bé, nói: "Không sao đâu, mau đi chơi đi."

Cậu bé nhỏ giọng nói xin lỗi, rồi xác định Đỗ Kiều Kiều không nổi giận, mới dám thả lỏng cơ thể, xoay người chạy đi chơi với những người bạn nhỏ khác.

Những chuyện nhỏ nhặt này chỉ một thoáng rồi qua, Cố Bách Chu nhanh chóng dẫn Đỗ Kiều Kiều tới trước cửa một căn nhà.

"Ở đây đây." Cố Bách Chu nói.

Đỗ Kiều Kiều nhìn căn phòng nhỏ hơi rách nát trước mặt, cánh cửa vốn màu đỏ sẫm thê mà vì đã lâu không ai lau chùi cũng tự nhiên biến thành màu hồng đen.

Trên tường chỉ có một cánh cửa sổ, từ ngoài nhìn vào có thể nhìn thấy rõ phòng ngủ mồn một.

Bên trong ngoài trừ một chiếc giường đơn sơ, thì chỉ có một chiếc túi hình chữ nhật màu xanh có hoa, có vẻ hơi nhạt vì giặt nhiều. Một xấp giấy thật dày nằm trên đất, vài giấy khen không rõ tên tuổi dán trên tường.

Không có bàn trang điểm, chỉ có độc một chiếc bàn nhỏ để gương và ít sách vở.

Từ ngoài nhìn vào, Đỗ Kiều Kiều chỉ thấy bấy nhiêu thôi.

Cô rất do dự, không biết mình có nên gõ cửa đi vào không, dù sao cô và Cố Bách Chu cũng tùy tiện tới đây, thậm chí cô bé kia cũng chả biết cô là ai.

Đúng lúc cô đang chần chừ, cánh cửa đột nhiên mở ra, Đỗ Kiều Kiều chưa kịp phản ứng gì, một chậu nước lạnh đã hắt thẳng vào mặt cô.

May mà Cố Bách Chu bên cạnh đã nhanh tay kéo cô ra.

Nhưng cô vẫn không tránh khỏi, một ít nước còn dính vào người cô.

Người hắt nước không lường trước được chuyện này, cô ta ngại ngùng khom người trước mặt Đỗ Kiều Kiều, luôn miệng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, thật ngại quá."

Đỗ Kiều Kiều chỉnh sửa lại tay áo, từ từ ngược đầu lên, quả nhiên, cô bé kia đang đứng đối diện cô.

Thấy cô gái liên tục nói xin lỗi, Đỗ Kiều Kiều ngượng ngùng xua tay, "Không sao, tôi cũng không bị dính nhiều đâu."

Chắc là vì cảm thấy quá áy náy, nên cô bé kia liền mời Đỗ Kiều Kiều và Cố Bách Chu vào nhà ngồi, đợi nước trên người khô một chút.

Đỗ Kiều Kiều theo bản năng muốn từ chối, nhưng không ngờ Cố Bách Chu đã kéo cô vào trong.

Vào tới trong rồi, Đỗ Kiều Kiều mới biết mình đã đánh giá thấp điều kiện kinh tế khó khăn của gia đình này rồi.

Vừa vào nhà, một phòng bếp nhỏ đập thẳng vào mắt cô, trên bàn còn bày vài đôi đũa và bát cơm, một cái nồi trên lò vi sóng, dưới đất có một chậu thức ăn vừa được rửa xong.

Có lẽ khi này cô gái này hắt cái nước rửa rau đó ra ngoài.

Phía sau bếp là một chiếc giường ngủ, ga giường bám đầy bụi bẩn, chiếc túi hình chữ nhật màu xám mang theo chút hoa văn, nhìn có vẻ khá sạch sẽ, đúng là nhìn từ ngoài cửa sổ và nhìn chính diện thế này khác nhau một trời một vực.

Cô gái đặt hai tấm nệm lon xuống ghế, rồi rót trà cho hai người.

Cố Bách Chu nhẹ nhàng nhấp trà, Đỗ Kiều Kiều cầm tách trà ảm còn lại đưa vào miệng.

Nhiệt độ bên trong và bên ngoài cũng không chênh lệch nhiều lắm, đều lạnh như nhau.

"Tôi thành thật xin lỗi cô về chuyện khi nãy." Cô gái vừa cầm áo khoác và máy sấy tóc ra, vừa xin lỗi Đỗ Kiều Kiều.

"Nếu cô không chê thì mặc áo khoác của tôi đi, để tôi giúp cô sấy khô quần áo."

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, nhận lấy áo khoác của cô gái, "Tôi mặc áo của cô trước, rồi ngày mai tôi mang tới trả được không?"

Dù sao thời tiết bây giờ cũng khá lạnh, nếu cô không chịu nhận ý tốt của cô gái, nhất định cô sẽ bị cảm mất.

Cô gái vội vàng gật đầu.

Đỗ Kiều Kiều đi theo cô gái vào phòng ngủ.

Cô gái đưa cho Đỗ Kiều Kiều một chiếc áo dài tay màu trắng, nhỏ giọng nói, "Cái áo này tôi chưa mặc lần nào đâu, cô mau thay đi."

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, cười nói, "Không cần đâu."

Cô gái có vẻ hơi cố chấp, "Thay đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy."

Nói xong, cô ta đóng cửa sổ lại, thả rèm xuống.

Đỗ Kiều Kiều cởi bộ đồ bị ướt ra, mặc quần áo cô gái đưa cho.

Dáng người của hai người bọn họ không khác nhau mấy, cũng hơi mảnh mai, nên Đỗ Kiều Kiều dễ dàng mặc được bộ quần áo đó vào.

Lúc thay quần áo xong, Đỗ Kiều Kiều hỏi: "VẬY, CÔ TÊN GÌ?"

Cô gái hơi ngẩn người, vội vàng nói: "Tôi là Sở Thiển, cô cứ gọi tôi là Tiểu Thiển."

Đỗ Kiều Kiều chậm rãi mặc áo khoác vào, "Tiểu Thiển, ngày mai tôi giặt sạch quần áo rồi sẽ mang tới trả lại cho cô, cảm ơn cô nhé."

Sở Thiển lắc đầu, hơi sợ hãi nói: "Là lỗi của tôi, tôi làm quần áo của cô bị ướt, cô không cần phải giặt giũm tôi đâu, cứ để tôi tự giặt là được rồi."

Đỗ Kiều Kiều cũng không nhiều lời với cô ta, dù sao thì ngày mai giặt xong cô mới đem trả được.

Sở Thiển mím môi nói: "Quần áo của cô cứ để lại đây, tôi giặt cho cô."

"Không cần đâu." Đỗ Kiều Kiều từ chối nói: "Tôi mang về nhà giặt được rồi, trời mùa đông lạnh lắm."

Cô chưa nói hết câu, trong lòng Sở Thiển cũng hiểu rõ.

Mùa đông lạnh thế này, nhà bọn họ không có máy giặt, nếu giặt bằng tay thì..., khó chịu lắm.

Thấy Đỗ Kiều Kiều cứ kiên quyết như vậy, Sở Thiển cũng nghiêm túc cân nhắc lại chuyện giặt quần áo giúp cô.

"Thực ra nếu tôi không đứng trước cửa nhà cô, thì tôi cũng sẽ không bị dính vào đâu, nên, tôi không trách cô đâu." Đỗ Kiều Kiều nói.

Sở Thiển đỏ mặt, "Ở đây chúng tôi ai cũng hắt nước ra ngoài, vì trong nhà không có toilet, nên mới phải làm như vậy."

"Tôi không cố ý hắt vào cô đâu."

Đỗ Kiều Kiều gật đầu, "Tôi biết cô không cố ý mà."

"Phải rồi." Sở Thiển nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Hai người tới đây có chuyện gì à?"

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Đỗ Kiều Kiều, Sở Thiển vội vàng giải thích: "Vì tôi thấy cô không giống người ở đây, nên tôi nghĩ hai người nhất định có việc gì đó mới tới đây, tôi sợ làm trễ nải thời gian của hai người."

Đỗ Kiều Kiều nghĩ một lát rồi nói: "Chúng tôi tới đây vì thật sự có việc, tôi muốn tìm một người."

Sở Thiển sững sờ, "Tìm một người?"

"Đúng vậy." Đỗ Kiều Kiều gật đầu, "Tôi muốn tìm Trần Gia Lạc, cô có biết người đó không?"

Sở Thiển vừa nghe thấy cái tên này khuôn mặt lập tức trắng bệch, Đỗ Kiều Kiều kêu cô ta tận ba tiếng nhưng cô ta vẫn không có phản ứng gì.

"Sao thế?" Đỗ Kiều Kiều quơ tay trước mặt cô ta, cuối cùng Sở Thiển cũng hoàn hồn lại.

"Không, không có gì." Sở Thiển nghiêm túc nói: "Cô nói người mà mấy người muốn tìm, tên là Trần Gia Lạc...?"

"Đúng vậy." Đỗ Kiều Kiều nhìn cô ta, "Cô biết không?"

"Không, không, tôi không biết." Sở Thiển run rẩy nói.

"Thật à?" Đỗ Kiều Kiều khó hiểu nhìn Sở Thiển, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Kéo Cổ Bách Chu ngồi trên ghế dậy, Đỗ Kiều Kiều nhìn sau lưng Sở Thiển nói: "Dù sao thì cũng cảm ơn cô, ngày mai tôi sẽ tới đây trả quần áo, chúng tôi còn vài việc, nên phải đi đây."

Sở Thiển vô tri vô giác đáp lại vài tiếng.

Cổ Bách Chu nắm tay Đỗ Kiều Kiều, nhìn cô từ trên xuống dưới, xác nhận cô không sao, mới kéo cô ra ngoài.

Dù sao Đỗ Kiều Kiều cũng vừa vào trong phòng với cô bé đó.

Hai người ra khỏi nhà Sở Thiển, Cổ Bách Chu cúi đầu nhẹ giọng hỏi, "Vừa nãy, hai người làm gì bên trong vậy?"

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, "Em hỏi cô ta có biết Trần Gia Lạc không."

Hả? Sau đó thì sao?"

"Cô ta nói không biết." Đỗ Kiều Kiều cười cười, "Em cảm thấy cô ta cũng không tệ lắm."

Cổ Bách Chu nắm tay cô, "Lạnh không?"

Đỗ Kiều Kiều không hài lòng với tốc độ đổi đề tài của anh chàng này tí nào, nhưng dù sao cô cũng quen rồi, cô lắc tay anh, nhẹ nhàng nói, "Hơi hơi."

Cổ Bách Chu cầm lấy túi đồ ướt của cô, rồi ôm lấy cô, "Về thôi."

"Ừm."

"Đợi, đợi đã."

Phía sau, một tiếng hét to truyền tới, Đỗ Kiều Kiều biết đó là giọng của Sở Thiển.

Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện Sở Thiển đang chạy theo bọn họ.

"Có chuyện gì nữa à?" Đỗ Kiều Kiều hỏi cô ta.

Sở Thiển thở phà phò, "Khi nãy cô vừa nói là muốn tìm Trần Gia Lạc?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Vậy thì, cô tìm hắn ta có chuyện gì không?" Sở Thiển hỏi.

"Chuyện này thì..."

Đỗ Kiều Kiều do dự.

Sở Thiển thấy cô như vậy, rồi quay sang nhìn chiếc túi trong tay Cố Bách Chu, không tin Đỗ Kiều Kiều cũng làm cái giao dịch đó với Trần Gia Lạc như cô ta.

"Cô..." Sở Thiển ấp a ấp úng nói: "Trần Gia Lạc không phải người ở đây, nên, cô sẽ không tìm được đâu."

Đỗ Kiều Kiều gật đầu, "Tôi biết rồi."

"Cô tìm hắn ta có chuyện gì không?" Sở Thiển không nhịn được hỏi.

Đỗ Kiều Kiều cười, "Cũng không có gì quan trọng, chỉ là muốn thương lượng với hắn ta một chút thôi, nghe nói ông ta đã tới đây, nên chúng tôi mới đi tìm ấy mà."

"Vậy à." Trong lòng Sở Thiển nặng nề, nói: "Vậy được rồi, hai người đi đường cẩn thận nhé."

Dứt lời, cô ta lại nhìn Cố Bách Chu bên cạnh Đỗ Kiều Kiều, trong lòng lại càng nghi ngờ, chắc không phải đâu, cô ta, cô nữ sinh này không phải là người giống cô ta.

41. Chương 41

Đỗ Kiều Kiều biết Sở Thiển không dám nói cho cô biết những chuyện kia, nhưng cũng không sao, cái cô muốn biết chính là giao dịch giữa Lê Thanh và Trần Gia Lạc.

Hôm sau, lúc đi trả quần áo cho Sở Thiển, cô không thấy cô ta đâu, chỉ có một cậu bé chạy ra mở cửa cho Đỗ Kiều Kiều.

Đó chính là cậu bé đã đụng vào Đỗ Kiều Kiều hôm qua.

Đúng là có duyên thật.

Đỗ Kiều Kiều cười sờ đầu cậu, "Đây là nhà em sao?"

Cậu bé gật đầu.

"Sở Thiển là chị em à?" Thấy cậu bé gật đầu, Đỗ Kiều Kiều nói: "Chị ấy không có ở nhà ư?"

Cậu bé nói nhỏ: "Chị vừa ra ngoài rồi ạ."

Đỗ Kiều Kiều ồ một tiếng, sau đó đưa túi quần áo cho cậu, "Đây là quần áo của chị em, em giúp chị trả lại cho cô ấy nhé."

Cậu bé nhận lấy cái túi, sau đó đưa mắt nhìn Đỗ Kiều Kiều, hỏi nhỏ: "Chị ơi, chị có muốn vào trong ngồi một chút không?"

Đỗ Kiều Kiều ngẩn người, rồi cười đồng ý.

Cậu bé chạy đi tìm ghế cho Đỗ Kiều Kiều, còn loạng choạng lấy bình thủy trên đất rót nước cho cô.

Đỗ Kiều Kiều vội vàng cầm lấy bình thủy, rót hai cốc nước.

Cô cầm cốc nước hỏi cậu bé: "Sao trong nhà chỉ có một mình em vậy, ba mẹ em đi đâu rồi?"

Cậu bé nằm sấp trên chiếc bàn học, "Ba đi công, còn mẹ thì, mẹ ngã bệnh ạ."

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều mềm nhũn, vô thức sờ mái tóc mềm mại của cậu bé.

"Em tên là Sở Hiên à." Đỗ Kiều Kiều nhìn sách bài tập của cậu bé, có lẽ là tập viết giáo viên ở trường cho, cậu bé nghiêm túc viết, cầm bút xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng nét nào cũng ra nét nấy.

Cậu bé gật đầu nhìn Đỗ Kiều Kiều, ánh mắt sáng bừng, "Còn chị thì sao? Chị tên gì?"

"Chị à." Đỗ Kiều Kiều cũng nhìn cậu, "Chị tên là Đỗ Kiều Kiều."

Cô nắm tay Sở Hiên, dạy cậu cách viết tên mình.

"Đỗ... Kiều... Kiều..."

"Là vậy đó." Đỗ Kiều Kiều sờ mặt cậu, "Hiên Hiên giỏi quá đi thôi."

Sở Hiên cũng rất vui vẻ, khuôn mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói, "Tên chị đẹp thật."

Đỗ Kiêu Kiêu bật cười, dùng ngón trỏ chọc vào mũi cậu, "Tên em cũng đẹp mà."

Cô lục túi mình, muốn tìm viên kẹo cho Sở Hiên, nhưng lại không có. Đỗ Kiêu Kiêu cảm thấy mình rất thích cậu bé này, thông minh đáng yêu, lại còn hiểu chuyện, cô thầm nghĩ lần sau nhất định phải mang thật nhiều kẹo đến, nhất định cậu bé sẽ rất vui.

Đỗ Kiêu Kiêu không ngờ, hôm qua Sở Thiển cho cô và Cố Bách Chu vào nhà, hôm nay Sở Hiên cũng dễ dàng mời cô vào. Trong lòng cô thầm thở dài, hai chị em này quá tốt bụng, nếu lỡ cô là người xấu thì sao đây?"

"Hiên Hiên." Đỗ Kiêu Kiêu cậu bé nói: "Lần sau không được mở cửa cho người lạ, biết chưa? Lỡ mà gặp phải người xấu thì không hay đâu."

Sở Hiên nhìn cô chăm chăm, rồi dùng sức gật đầu.

Sau đó quay đầu lẩm bẩm, "Nhưng em thấy chị đâu phải là người xấu."

Đỗ Kiêu Kiêu nghe vậy, liền lấy tay búng trán cậu, "Đau không?"

Cậu bé lấy tay ôm trán, đôi mắt to ngập nước nhìn cô, Đỗ Kiêu Kiêu cười hỏi: "Bây giờ chị không phải người xấu à?"

Sở Hiên ôm đầu không nói gì.

Đỗ Kiêu Kiêu cũng không hỏi nữa, chỉ lấy tay cậu ra, thổi cho cậu, "Còn đau nữa không?"

Cậu bé lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Không đau nữa."

Đỗ Kiêu Kiêu cúi đầu chạm nhẹ vào trán cậu.

Sở Hiên lấy tay ôm cô, cũng bắt chước Đỗ Kiêu Kiêu hôn lên trán cô, rồi ngại ngùng cười.

Dường như cậu bé rất thích cô, lúc Đỗ Kiêu Kiêu nói cô phải về rồi, cậu bé còn kéo cô ở lại, nghe Đỗ Kiêu Kiêu nói sau này sẽ bồi thường cho cậu, cậu mới lưu luyến vẫy tay với Đỗ Kiêu Kiêu.

"Nhớ, không được tùy tiện mở cửa cho người lạ nhé." Đỗ Kiêu Kiêu không yên tâm nhắc nhở.

Sở Hiên gật đầu, "Em biết rồi, tạm biệt chị."

"Tạm biệt em." Đỗ Kiêu Kiêu ôm mặt cậu hôn một cái, rồi hài lòng rời đi.

Dọc đường, tâm trạng cô vô cùng tốt.

Nhưng có điều, vừa tới nhà tâm trạng này đã biến mất.

Bởi vì, Đỗ Khanh Khanh đã quay trở lại.

"Chị." Đỗ Khanh Khanh cười với cô.

Đỗ Kiêu Kiêu không thềm để ý tới cô ta, nhưng người này vẫn chắn trước mặt cô, không chịu đi chỗ khác.

"Sao." Đỗ Kiêu Kiêu lạnh lùng lên tiếng.

Đôi mắt Đỗ Khanh Khanh cong lên, nói với cô: "Ba nói ngày mai em và chị tới thành phố S."

Cả người Đỗ Kiêu Kiêu cứng đờ, bàn tay nắm chặt thành quyền.

Cô biết, lần nào cũng vậy, Đỗ Khanh Khanh năm nào cũng muốn về thành phố S viếng mẹ cô với cô.

"Chị, chị không vui à?" Đỗ Khanh Khanh nhìn cô, ánh mắt sáng bừng.

Đỗ Kiêu Kiêu lạnh lùng nhìn cô ta, "Tôi vui chứ, đương nhiên là phải vui rồi, không biết, sau ngày mai cô còn có thể vui vẻ như vậy không nữa."

Không để ý tới Đỗ Khanh Khanh, Đỗ Kiêu Kiêu đi lướt qua cô ta, thẳng tới phòng mình, nằm xuống giường, cô kéo chăn che kín đầu, thở phì phò.

Đỗ Kiều Kiều thật sự không thể hiểu được, rốt cuộc trong lòng Đỗ Hồng Bản đang suy tính cái gì?

Sau khi mẹ mất, Đỗ Khanh Khanh và Lê Thanh mới bước chân vào cái nhà này. Đây là chuyện mà Đỗ Kiều Kiều cảm thấy được an ủi nhất, dù sao, khi bà con sống, bà cũng không bị hai mẹ con này làm bận mắt.

Đỗ Kiều Kiều cúi đầu, cô biết Đỗ Khanh Khanh nhất định sẽ đi theo, dù Đỗ Hồng Bản không cho phép, cô ta vẫn sẽ đi thôi.

Kiếp trước, Đỗ Hồng Bản không cho Đỗ Khanh Khanh đi cùng, ấy thế mà cô ta vẫn tự tiện đi theo sau Đỗ Kiều Kiều.

Mà lý do của cô ta chỉ là, được nhìn mặt mẹ của Đỗ Kiều Kiều thôi, cô ta thực sự muốn được trở thành một phần của cái nhà này.

Đỗ Kiều Kiều cố gắng nhẫn nhịn tới cỡ nào cũng không thể không chửi thề.

Cô đánh Đỗ Khanh Khanh một bạt tai, vẫn chưa hả giận được, thế mà đã bị Lâm Trí Hiên và Đỗ Hồng Bản mắng chửi thật lâu.

Từ đó về sau, Lâm Trí Hiên càng ngày càng lãnh đạm với cô. Đương nhiên, Đỗ Kiều Kiều cũng biết, giữ ở trong lòng thì sẽ không có ngày nào được yên ổn.

Đỗ Khanh Khanh kiên quyết muốn đi theo Đỗ Kiều Kiều tới thành phố S, dĩ nhiên không phải để công nhận cái chết của một người.

Mà là vì, cô ta muốn làm một chuyện có thể khiến Đỗ Kiều Kiều hoàn toàn hết hy vọng.

42. Chương 42

Đỗ Kiều Kiều vô cảm ngồi cạnh ghế lái, Đỗ Khanh Khanh ngồi ghế sau lưng cô.

"Đi sớm về sớm." Đỗ Hồng Bản nói với hai người.

Lê Thanh đứng bên cạnh cười xinh đẹp, "Khanh Khanh, đây là lần đầu tiên con đi viếng dì, nhớ phải nghe lời chị đó nhé."

Đỗ Khanh Khanh cười gật đầu, "Con biết rồi, mẹ."

Đỗ Kiều Kiều trừng mắt, nghĩ, đây sẽ là lần cuối cùng Đỗ Khanh Khanh được đi cùng.

Không để ý tới ba người kia, Đỗ Kiều Kiều lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

"Nhớ về sớm đó." Lê Thanh nói xong, chiếc xe cũng bắt đầu khởi hành.

Cơ thể cứng đờ của Đỗ Kiều Kiều cuối cùng cũng được thoải mái, cô tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại.

Nhưng Đỗ Khanh Khanh lại đột nhiên trở thành người tò mò, lúc hỏi cái này lúc hỏi cái kia, không quan tâm Đỗ Kiều Kiều có để ý tới mình hay không.

"Chị, em chưa từng đi thành phố S lần nào cả, ở đó chơi vui không nhỉ?"

Đỗ Kiều Kiều hừ lạnh, chơi cái đầu cô, tôi chỉ đi viếng mẹ tôi thôi mà?

Thấy Đỗ Kiều Kiều không để ý tới mình, Đỗ Khanh Khanh cũng không xấu hổ, cười nói tiếp, "Chị, tới lúc đó em phải đi theo chị đó, nếu không em sẽ đi lạc mất."

Đỗ Kiều Kiều đột nhiên cười lạnh một tiếng, quay đầu yên lặng nhìn Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Khanh Khanh sững người, theo bản năng lùi người ra sau một chút.

Đỗ Kiều Kiều phì cười, rồi lại tiếp tục chợp mắt.

Khó khăn lắm mới được yên tĩnh, vậy mà chưa được bao lâu Đỗ Khanh Khanh lại nói tiếp: "Nghe nói dì ấy là người tốt, hy vọng dì ấy có thể chấp nhận em."

Cuối cùng Đỗ Kiều Kiều không nhịn được nữa quay đầu lại, tức giận nhìn Đỗ Khanh Khanh nói: "Đỗ Khanh Khanh, cô cho rằng cô là người hoa gặp hoa nở, mặt trời vì cô mà sáng bừng lên, hay cả Trái Đất đều phải quay quanh cô à?"

"Thân phận cô thế nào có cần tôi phải nhắc cho cô nhớ không? Sao cô có thể mặt dày đi viếng mẹ tôi thế nhỉ?"

"Đừng nói bà ấy là người tốt, cứ cho là bà ấy như vậy đi, nhưng sao vẫn gặp loại người cặn bã như ba mẹ cô vậy?"

Đỗ Khanh Khanh nghe vậy liền sững người, vẻ mặt khiếp sợ, nhưng trong lòng lại đang thầm cười, đây mới đúng là Đỗ Kiều Kiều mà cô ta biết, đúng một chút là nổi giận, dễ cáu gắt.

Lúc trước thấy tính tình Đỗ Kiều Kiều đột nhiên thay đổi, chuyện gì cũng chẳng để ý, ngay cả chuyện cô ta cướp đi Lâm Trí Hiên mà cô yêu nhất, Đỗ Kiều Kiều cũng xoay qua yêu Cố Bách chu.

Đỗ Khanh Khanh tội nghiệp nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Chị, sao chị lại nói vậy..."

Đỗ Kiều Kiều vừa thấy dáng vẻ này của cô ta lại bắt đầu nổi giận.

Đỗ Khanh Khanh vốn là như vậy, dễ dàng chọc cô nổi giận, rồi ra vẻ đáng thương vô tội, làm mọi người ai ai cũng về phe cô ta.

Tài xế bên cạnh nhìn không chớp mắt, dường như ông ta đã thấy cảnh tượng này nhiều lần rồi.

Đỗ Kiều Kiều đã rất cố gắng khống chế mình.

Nhưng đây là ranh giới cuối cùng.

Mẹ cô, không thể bị Đỗ Khanh Khanh và Lê Thanh coi thường như vậy, thậm chí còn bị bọn họ đem ra làm trò cười.

Đỗ Hồng Bân phải tàn nhẫn lắm mới có thể làm ra cái chuyện khó tin thế này.

Đỗ Kiều Kiều nắm chặt tay, móng tay ghim sâu vào thịt, không được kích động, cô tự nói với mình, sắp rồi, thời gian sắp tới rồi.

Cô sắp có thể nói cho mọi người biết bộ mặt thật của Đỗ Khanh Khanh rồi.

Đỗ Kiều Kiều đè nén lửa giận trong lòng, cô lạnh lùng nhìn Đỗ Khanh Khanh, "Trước khi tới thành phố S, cô không được mở miệng nói thêm bất cứ lời gì nữa, nếu không, tôi sẽ ném cô ra ngoài luôn đấy, Đỗ Khanh Khanh, tôi nói được thì làm được."

Khóe môi Đỗ Khanh Khanh giật giật, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đỗ Kiều Kiều, không dám làm liều.

Cuối cùng, thế giới cũng được yên tĩnh, Đỗ Kiều Kiều mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn phong cảnh quen thuộc hiện ra trước mắt, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cuối cùng, cô cũng đã quay trở lại đây.

Quê hương của mẹ.

Ở đây có người mà cô yêu nhất, thậm chí Đỗ Kiều Kiều từng nghĩ, bỏ hết bài vở, tài sản, tới đây định cư, trông chừng mẹ, cứ vậy mà sống cả đời.

Nhưng cô nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này, vì đây là trốn tránh, một hành vi hèn nhát.

Đỗ Kiều Kiều biết rõ, Đỗ Khanh Khanh sẽ không dễ dàng gì để cô vượt qua một ngày yên bình, cô ta chẳng khác nào một bệnh nhân tâm thần, lúc nào cũng thay đổi những cách thức khiến Đỗ Kiều Kiều không thể sống yên ổn.

Thậm chí, Đỗ Kiều Kiều không thể nghĩ được vì lý do gì mà Đỗ Khanh Khanh lại làm như vậy.

Đỗ Khanh Khanh rất thích tranh giành với cô. Ba cô, người trong lòng của cô, ngay cả bạn bè cũng vậy.

Chỉ cần Đỗ Kiều Kiều có, cô ta phải dùng mọi cách để giành lại.

Đỗ Kiều Kiều gọi hành vi này của Đỗ Khanh Khanh là bệnh.

Tài xế lái xe đến một phần mộ dưới chân núi.

Đỗ Kiều Kiều cầm đồ bước xuống xe, Đỗ Khanh Khanh cũng chú ý đi theo cô.

Ôn Nhã an nghỉ tại núi mộ, có rất nhiều người lạ an táng ở đây.

Nhưng ông bà ngoại cô vẫn an táng ở đây, cả ông bà cố cô cũng vậy.

Đỗ Kiều Kiều nghĩ, ở đây giống như mộ phần tổ tiên nhà cô, mỗi lần tới đây, cô lại có cảm giác thân thiết lạ thường.

Cô thành thực đi qua từng cành trúc khô, nghe tiếng kêu đau đớn đằng sau của Đỗ Khanh Khanh, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy mình hả giận không ít.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Khanh Khanh tới những nơi thế này, con người hay sợ những thứ như ma quỷ, chứ đừng nói chỉ là một hai ngôi mộ, đã vậy ở đây còn là núi mộ.

Cô ta đi theo sát phía sau Đỗ Kiều Kiều, một mặt là vì sợ Đỗ Kiều Kiều bỏ cô lại cô ta ở đây, mặt khác là để dễ dàng thực hiện kế hoạch.

Đi được không bao lâu, Đỗ Kiều Kiều dừng chân trước một ngôi mộ.

Đây chỉ là một nấm mộ không lớn mấy, cả bia mộ cũng không có.

Trước khi chết, Ôn Nhã đã yêu cầu như vậy

Bà nói không có gì để viết.

Nhưng Đỗ Kiều Kiều rất muốn khóc, nhất định mẹ đã biết chuyện gì đó rồi, nếu không vì sao không chịu lập bia, vì sao không đồng ý để họ của Đỗ Hồng Bản trên bia.

Là trừng phạt hay giải thoát cho chính bà đây?

Đỗ Kiều Kiều không nghĩ được.

Cô mở chiếc túi luôn mang theo bên người ra, lấy một ít nhan, nến, pháo, và một vài quyển sách.

Lúc còn sống, Ôn Nhã rất thích đọc sách.

Đỗ Khanh Khanh đứng đằng sau Đỗ Kiều Kiều bịt miệng hô lên, "Đây là mộ của dì sao?"

Cuối cùng Đỗ Kiều Kiều cũng không nhịn được nữa, tát cho cô ta một bạt tai, rồi đợi tới lúc cô ta muốn đánh lại thì nắm chặt cổ tay cô ta.

"Đỗ Khanh Khanh, cô không cần phải chọc tới ranh giới cuối cùng của tôi đâu, trước mặt mẹ tôi, cô đừng có giả vờ giả vịt làm gì. Có phải cô cảm thấy ở đây đơn sơ lắm đúng không? Cô coi thương lắm à? Nhưng thật ra, ba mẹ cô chẳng dám vác mặt tới nơi cao quý này đâu."

"Ánh mắt đó, đừng để tôi nhìn thấy lần thứ hai." Cô bỏ tay Đỗ Khanh Khanh ra.

Đỗ Kiều Kiều vô cùng hận cái ánh mang theo một chút coi thường và thương hại của Đỗ Khanh Khanh.

Tư cho mình ngồi tít trên cao, nhưng cái gì cũng không biết.

"Cút ngay!"

Cô đẩy Đỗ Khanh Khanh ra, đem pháo quần lên một cây trúc, lấy lửa ra châm lên.

Làn khói bay khắp rừng trúc, tiếng pháo đinh tai nhức óc, Đỗ Kiều Kiều thành kính quỳ trước mộ phần Ôn Nhã.

Mẹ, con tới thăm mẹ đây.

43. Chương 43

Đỗ Khanh Khanh muốn đốt cho Ôn Nhã một nén nhang, nhưng lại bị Đỗ Kiêu Kiêu tức giận từ chối.

"Chị, chị thật là." Đỗ Khanh Khanh cầm nhang trong tay, đáng thương nhìn cô.

Đỗ Kiêu Kiêu cúi đầu không nói gì, kiên quyết không để cô ta tới gần mộ phần của mẹ.

Đỗ Kiêu Kiêu có rất nhiều lời muốn nói với Ôn Nhã, nhưng vì có Đỗ Khanh Khanh chướng mắt đứng bên cạnh, nên cô chỉ có thể âm thầm nói xin lỗi, rồi kéo Đỗ Khanh Khanh đi.

Đỗ Khanh Khanh sững sờ để cô nắm đi, không biết có phải đang khiếp sợ vì đây là lần đầu tiên Đỗ Kiêu Kiêu làm vậy với cô ta hay không, nhưng nói chung cô ta không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Đi một hồi, Đỗ Kiêu Kiêu mới ghét bỏ buông tay Đỗ Khanh Khanh ra, rồi lấy khăn giấy lau tay.

Đỗ Khanh Khanh thấy vậy liền bật cười, "Chị, đây là lần đầu tiên chị dắt em đi đấy nhé."

Đỗ Kiêu Kiêu cau mày nhắc nhở cô ta, "Tôi không dắt cô, chỉ là chạm vào cổ tay cô thôi mà."

Đỗ Khanh Khanh nhìn cổ tay mình, trông mắt rử xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đỗ Kiêu Kiêu mặc kệ Đỗ Khanh Khanh, cô chỉ biết sắp có chuyện xảy ra.

Quả nhiên, đúng lúc Đỗ Kiêu Kiêu đang nghĩ vậy, đột nhiên có hai đôi tay từ đằng sau hai cô đưa ra.

Một người bịt miệng Đỗ Kiêu Kiêu, đè tay cô lại, không để cô phản kháng. Người còn lại thì trực tiếp còng tay Đỗ Khanh Khanh, còn dùng vải bố bịt miệng cô ta lại.

Đỗ Kiêu Kiêu giả vờ hoảng sợ, mở to mắt, liên tục giãy giụa. Đỗ Khanh Khanh bên cạnh dường như cũng bắt đầu có phản ứng, đôi mắt sợ hãi nhìn Đỗ Kiêu Kiêu.

Hai cô bị dẫn tới một chiếc xe, ném lên ghế sau.

Một tên ngồi cạnh hai cô, lấy băng keo ra dán vào miệng Đỗ Kiêu Kiêu, sau đó dùng dây thừng cột Đỗ Kiêu Kiêu và Đỗ Khanh Khanh lại với nhau.

Hai tên cướp này đều có sự chuẩn bị cả, hai tên đều che mặt, dọc đường không mở miệng nói một lời.

Đỗ Khanh Khanh bên cạnh dường như bị dọa sợ, mở to đôi mắt xinh đẹp, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Còn Đỗ Kiêu Kiêu đang giãy giụa đột nhiên cứng đờ, cô gục đầu xuống không nhúc nhích, trong mắt cô hiện lên tia khinh thường.

Đây là bắt cóc có kế hoạch, kiếp trước Đỗ Kiêu Kiêu đã từng bị một lần.

Thực ra cô hoàn toàn có thể tránh. Nhưng cô không muốn.

Hai cô bị che mắt dẫn tới một căn nhà gỗ rách nát.

Trong lòng Đỗ Kiêu Kiêu hiểu rõ, ở đây rất hẻo lánh, người bình thường rất khó có thể tìm được, dù có chạy cũng không thể cầu cứu được ai.

Hai tên bắt cóc thì thâm đi sau lưng.

Thoáng chốc, một tên đi lên, kéo mảnh vải và băng keo trên miệng Đỗ Kiêu Kiêu ra, rồi nói, "Gọi điện cho ba cô, bảo ông ta mang 500 vạn tới chuộc. Nhớ kỹ, không được báo cảnh sát."

Nói xong, hắn đưa cho cô một cái điện thoại, "Gọi điện thoại."

Đỗ Kiêu Kiêu cắn môi, không nói gì.

Bọn cướp kia dường như không kiên nhẫn được nữa, nên đành phải kéo mảnh vải trên mặt Đỗ Khanh Khanh xuống, đặt trên cổ cô ta.

"Các người là chị em chứ gì, cô nhanh tay lên, gọi cho ba cô đi, bảo ông ta tới đây chuộc người về."

Đỗ Khanh Khanh khiếp sợ nhìn hắn, sợ con dao lộ tay làm mình bị thương.

Vì thế, cô ta rất nghe lời gọi điện thoại, khi điện thoại đã có người nhận, cô ta kêu to.

"Ba, bọn con bị bắt cóc..." Tên tội phạm lập tức bịt miệng Đỗ Khanh Khanh lại, đưa tay lấy lại cái điện thoại.

Hắn ta dường như đã bị chọc giận, hung hăng hất tay Đỗ Khanh Khanh ra, rồi nói với đầu kia điện thoại: "Hai cô con gái của ông đều đang ở trong tay tôi, muốn chuộc về thì mau mang 500 vạn tới đây."

Không biết Đỗ Hồng Bản nói gì mà giọng nói hắn ta đột nhiên trở nên âm u, "Đừng hòng báo cảnh sát, ông có tin không, trước khi cảnh sát tới đây, hai cô con gái ông đã mất mạng từ lâu rồi."

"Tôi chỉ cần tiền mặt."

"Đừng có lừa tôi."

"Ông không tin à? Vậy để tôi cho ông nghe giọng của hai ả nhé."

Hắn ta đưa điện thoại tới bên miệng Đỗ Kiều Kiều, dùng dao uy hiếp cô.

Đỗ Kiều Kiều không biết nên nói gì, nghe thấy Đỗ Hồng Bản bực bội nói lừa đảo, cô mới mở miệng nói.

"Tôi bị bắt cóc rồi."

Đầu kia điện thoại bỗng chốc im lặng, mấy giây sau Đỗ Hồng Bản mới nói: "Tiểu Trương đâu rồi?"

"Tôi không để ông ấy đi theo, ông ấy vẫn còn đứng chờ chỗ cũ."

"Đỗ Hồng Bản hỏi: "Hai đứa đang ở đâu?"

"Tôi không biết." Đỗ Kiều Kiều nói: "Mất bọn tôi bị che kín lại rồi."

"Có bị thương không?"

Đỗ Kiều Kiều cúi đầu nói: "Đỗ Khanh Khanh bị hắn ta tát một cái."

Giọng nói của Đỗ Hồng Bản không còn bình tĩnh như cũ nữa, "Còn gì nữa không? Khanh Khanh có sao không?"

"Cô ta không sao cả."

Đỗ Kiều Kiều dường như có thể nghe thấy ông thở phào nhẹ nhõm, hai người im lặng một chút, cô mới nghe thấy giọng nói do dự từ đầu kia.

"... Vậy còn con?"

Ánh mắt cô đau xót, trái tim Đỗ Kiều Kiều đột nhiên đập mạnh.

"Không sao." Cô trừng mắt, vẻ mặt không thay đổi nói.

Hình như Đỗ Hồng Bản đang nói gì đó, nhưng Đỗ Kiều Kiều không nghe được, bởi vì bọn cướp đã đưa điện thoại cho Đỗ Khanh Khanh.

"Cô cũng nói vài lời đi."

Đỗ Khanh Khanh bị hắn ta dọa sợ, nhẹ giọng thét lên với điện thoại, "Ba."

Không biết Đỗ Hồng Bản nói, giọng nói Đỗ Khanh Khanh run rẩy.

"Ba, con sợ." Cô ta nói.

Đỗ Kiều Kiều giương môi coi thường, nếu không có chuyện như ngày hôm nay, cô đã quên Đỗ Khanh Khanh có thể diễn sâu thế nào.

Bọn cướp lấy lại điện thoại, tiếp tục đe dọa: "Cầm tiền tới chuộc đi, nhớ, không được báo cảnh sát, nếu không thì tự ông gánh lấy hậu quả."

Đỗ Hồng Bản dường như đã đồng ý, hỏi hắn địa chỉ.

Bọn cướp nhìn thoáng qua Đỗ Kiều Kiều và Đỗ Khanh Khanh đang bị trói, rồi cầm điện thoại đi ra ngoài.

Bọn cướp vừa đi khỏi, Đỗ Khanh Khanh liền nhìn sang Đỗ Kiều Kiều.

"Chị..."

Đỗ Kiều Kiều không để ý tới cô ta.

"Chị, em sợ lắm." Đỗ Khanh Khanh nhỏ giọng khóc sùt sùi, "Chị, chị nói thử xem, chúng ta có thể được cứu không?"

Đỗ Kiều Kiều cười mỉa mai, bình tĩnh nói: "Đương nhiên."

Đỗ Khanh Khanh nhìn thấy cô cười lập tức ngẩn người, sau đó ngây ngốc nói: "Thật sao?"

"Cô không tin à?" Trong mắt Đỗ Kiều Kiều tràn đầy hi vọng, "Ba sẽ đến cứu tôi đây."

Lúc này Đỗ Kiều Kiều như một đứa trẻ, tin tưởng ba một cách vô điều kiện.

Ánh mắt Đỗ Khanh Khanh âm độc, mà ngoài miệng lại nói: "Em tin chị, nhất định ba sẽ tới đây cứu chúng ta."

Nghe vậy, Đỗ Kiều Kiều chỉ liếc cô ta một cái, không nói gì nữa.

Có lẽ bọn cướp đã chuẩn bị tốt mọi thứ, hai tên cùng đi vào, ngồi trên một cái.

Một tên vuốt con dao trong tay, nhìn Đỗ Kiều Kiều hỏi: "Sợ à?"

Đỗ Khanh Khanh gật đầu, sợ hãi nói: "Anh sẽ thả chúng tôi đi chứ?"

Bọn cướp nở nụ cười, "Chỉ cần Đỗ Hồng Bán ngoan ngoãn mang tiền tới đây, thì các cô không có chuyện gì đâu."

Nghe thế, Đỗ Khanh Khanh vô cùng mừng rỡ, cô ta kích động nói với Đỗ Kiều Kiều: "Chị, chúng ta không sao cả đâu, nhất định ba sẽ tới đây cứu chúng ta."

Đỗ Kiều Kiều phản ứng thường thường, "Lỡ ông ta báo cảnh sát thì sao đây?"

Trong chốc lát, vẻ mặt bọn cướp biến sắc, "Ông ta không dám đâu! Nếu ông ta thật sự báo cảnh sát, vậy mấy cô cũng không sống nổi đâu."

Đỗ Khanh Khanh sợ hãi đứng sát vào người Đỗ Kiều Kiều, "Chị, ba sẽ không báo cảnh sát đó chứ?"

"Cô tự mình cầu nguyện hần quý trọng mạng sống của cô đi." Nói xong, Đỗ Kiều Kiều nhắm nghiền mắt.

Có vẻ cô đã quá mệt mỏi, Đỗ Kiều Kiều nhớ lại kiếp trước, lúc cô vừa bị bắt cóc tới đây, cơn sợ hãi và tủi thân trong lòng làm cô không nhận được tranh chấp với bọn cướp, chịu không ít đau khổ.

Lúc đó, cô rất mong chờ ở Đỗ Hồng Bán. Dù sao cũng là ba mình, sống chết trước mắt, cô rất tin tưởng vào ông ta.

Nhưng lúc nhận được thoại, ông ta cũng giống như hôm nay, hỏi thăm Đỗ Khanh Khanh trước.

Lúc ấy, Đỗ Kiều Kiều vô cùng tức giận, nói năng loạn xạ, hận không thể đem toàn bộ ngôn độc ác, nguyên rửa quăng lên người Đỗ Khanh Khanh.

Sao mà không tủi thân được đây?

Người ba mà cô yêu quý nhất lại quan tới Đỗ Khanh Khanh hơn ai hết.

Cô là người bị tổn thương, mọi nỗi tủi thân và chua xót trong lòng đều bị câu "Khanh Khanh thế nào" chặn lại.

Đúng là...

Không thể chịu được mà.

44. Chương 44

Đâu phải chỉ có mỗi chuyện này là không chịu đựng được.

Chuyện tiếp theo, mới làm Đỗ Kiều Kiều chân chính tuyệt vọng.

Tốc độ của Đỗ Hồng Bản rất nhanh, dường như vừa cúp điện thoại ông đã lập tức gọi cho Lê Thanh và Lâm Trí Hiên.

Sau đó chạy tới ngân hàng lấy tiền, gom góp đủ 500 vạn rồi mới cùng Lê Thanh và Lâm Trí Hiên tới nơi mà bọn cướp bảo.

"Thật sự không báo cảnh sát sao?" Lâm Trí Hiên lo lắng hỏi.

Đỗ Hồng Bản hơi do dự, nói thật, ông cũng không tin cảnh sát mấy, chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, lúc trước, ông có báo cảnh sát, đúng là người đã trở về thật, nhưng lại không bình an mà về.

"Không báo." Ông do dự đáp.

Lê Thanh kéo tay ông, vẻ mặt lo lắng, bà ta luôn nắm bắt, "Khanh Khanh không sao chứ, Hồng Bản, em sợ quá đi mất."

Đỗ Hồng Bản nhìn vẻ mặt sợ hãi của bà ta, năm đó Ôn Nhã cũng kéo chặt tay ông như vậy, trong mắt tràn đầy tin tưởng ông, "Hồng Bản, Kiều Kiều không sao, đúng không?"

"Không sao đâu."

Ông nhắm nghiền hai mắt, nhẹ nhàng an ủi Lê Thanh, xóa sạch đoạn ký ức ngắn ngủi trong đầu.

Ông dẫn Lâm Trí Hiên và Lê Thanh tới ổ bọn cướp, trên đường ông lại nghĩ tới cuộc điện thoại vừa rồi, giọng nói lạnh lùng của Đỗ Kiều Kiều và sự sợ hãi của Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Hồng Bản nhớ lại cảnh Đỗ Kiều Kiều nằm trong bệnh viện năm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có tí máu.

Trên người đều là vết thương. Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ thôi, vậy mà những tên đó lại dám làm vậy?

Quên rồi cũng tốt.

Đỗ Hồng Bản may mắn nói, nếu không thì hôm nay Đỗ Kiều Kiều cũng sẽ không thể bình tĩnh được như vậy, có lẽ cô cũng sẽ hoảng sợ như Đỗ Khanh Khanh.

Vừa nghĩ tới Ôn Nhã, sắc mặt Đỗ Hồng Bản u ám, tâm trạng đau lòng với Đỗ Kiều Kiều vừa xuất hiện lại bắt đầu mâu thuẫn.

Không hận cũng không thể yêu được.

Đỗ Hồng Bản cảm thấy mình hận Ôn Nhã, vì bà, mà ông mới dẫn đo tình cảm với Đỗ Kiều Kiều.

"Hồng Bản." Lê Thanh nắm chặt tay ông, "Ông nói xem, bọn họ sẽ không làm Khanh Khanh bị thương đúng không?"

"Sẽ không." Đỗ Hồng Bản trả lời theo bản năng, nhưng nhớ lại Đỗ Kiều Kiều nói cho ông biết, Đỗ Khanh Khanh bị người ta đánh một cái, ông cũng không chắc chắn, "Chắc là... Không đâu."

Lê Thanh sợ tới mức sắc mặt thay đổi, "Khanh Khanh của tôi, sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy cơ chứ?"

Trong lòng Đỗ Hồng Bản không vui, Lê Thanh rõ ràng đang ám chỉ, Đỗ Hồng Bản xảy ra chuyện như vậy là vì Đỗ Kiều Kiều.

Nhưng trong lòng ông cũng ngầm đồng ý với Lê Thanh.

Dù sao lúc còn nhỏ Đỗ Kiều Kiều cũng từng bị thể này.

Tuy cô không nhớ nữa, nhưng Đỗ Hồng Bản cảm thấy, mấy tên này đang nhắm vào Đỗ Kiều Kiều.

Vụ bắt cóc lần trước, mặc dù ông có báo cảnh sát, nhưng bọn cướp tẩu trốn mất dạng, lần này, ông không báo cảnh sát, hy vọng những tên này giữ đúng lời hứa.

Trong lòng Lâm Trí Hiên cũng đang rất lo lắng cho sự an nguy của Đỗ Khanh Khanh và Kiều Kiều.

Nhưng tận đáy lòng anh ta còn bất an vì một việc.

Kiều Kiều sẽ không nhớ lại mọi chuyện đó chứ.

Lâm Trí Hiên lo lắng, năm đó Đỗ Kiều Kiều bị bắt cóc, lúc đó anh ta chỉ vô tình giúp một chút, nên mới cứu được Đỗ Kiều Kiều.

Bên ngoài, mọi người ai cũng nghĩ vậy, tất cả mọi người đều nghĩ, anh ta là ân nhân của Đỗ Kiều Kiều, cả cô cũng nghĩ vậy.

Đó là lý do vì sao Đỗ Kiều Kiều ỷ lại anh ta như vậy, thậm chí là yêu anh ta.

Cũng là nguyên nhân anh ta không thể chấp nhận Đỗ Kiều Kiều.

Anh ta không phải là ân nhân cứu mạng.

Chuyện này chỉ có ba người biết, một người trong đó chính là Lâm Trí Hiên.

Đương sự Đỗ Kiều Kiều đã mất trí nhớ, còn một người nữa, nhưng hình như chưa bao giờ được nhắc tới.

Năm mười tuổi, Đỗ Kiều Kiều bị bắt cóc, anh ta cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi, phát hiện chuyện thế này, ý nghĩ đầu tiên của anh ta chính là bỏ trốn, chạy càng xa càng tốt..

Nhưng một thiếu niên khác lại không chịu, cậu muốn cứu Đỗ Kiều Kiều, thậm chí còn lên lút tặng cơm cho Đỗ Kiều Kiều.

Mà Đỗ Kiều Kiều thực sự được cậu cứu, có điều chính bản thân cậu lại bị thương, nên được người khác cứu.

Thế nên chỉ còn lại mỗi Đỗ Kiều Kiều đang hôn mê và Lâm Trí Hiên trong bệnh viện được mọi người khen ngợi.

Chuyện hiểu lầm này, Lâm Trí Hiên không dám nhắc tới.

Anh ta làm sao có thể mở miệng thừa nhận, mình thấy chết không cứu, đã vậy còn muốn chạy trốn.

Mặc dù chỉ là thiếu niên mới lớn, lòng hư vinh được người nhà cưng chiều càng lúc càng bành trướng, vì thế anh ta đành nhận mình là người đã cứu Đỗ Kiều Kiều.

Còn về thiếu niên kia, Lâm Trí Hiên từng rất lo lắng, sợ cậu xuất hiện vạch trần lời nói dối của anh ta, nhưng đã lâu rồi, Lâm Trí Hiên chưa từng gặp lại cậu.

Đến tận bây giờ, Lâm Trí Hiên an tâm thoải mái làm ân nhân cứu mạng của Đỗ Kiều Kiều, chính bản thân anh ta cũng tin vào lời nói dối này.

Nhưng bây giờ, liệu có còn giấu giếm được nữa không đây? Đỗ Kiều Kiều có thể khôi phục trí nhớ không, nhớ tới cậu thiếu niên từng liều mình cứu cô?

Ba người vô cùng lo lắng chạy tới nơi Đỗ Kiều Kiều và Đỗ Khanh Khanh bị bắt, trải qua mấy giờ dày vò, cuối cùng bọn họ cũng đã tới nơi.

Đỗ Hồng Bân cầm theo hai cái vali đầy tiên, đi đằng trước, Lê Thanh và Lâm Trí Hiên vội vàng đi theo sau.

Sau khi nhận được điện thoại, bọn cướp để lại một tên trông coi hai cô, tên còn lại đi gặp Đỗ Hồng Bân.

Đỗ Khanh Khanh biết Lê Thanh và Lâm Trí Hiên đã tới, vui vẻ không nói nên lời.

”Chị, mẹ và anh Hiên tới rồi.”

Đỗ Kiều Kiều ồ một tiếng, vẻ mặt không được tốt lắm.

Từ lúc bị bắt cóc, cái còng tay trên tay Đỗ Khanh Khanh đã được thay bằng dây thừng.

Cô ta giãy tay, nói lỏng một chút, rồi nắm chặt tay Đỗ Kiều Kiều.

"Chị, hôm nay coi như chúng ta đã trả qua sinh tử cùng nhau, chị có thể... Đừng ghét em nữa không." Trong mắt Đỗ Khanh Khanh hiện lên vẻ nghiêm túc chưa từng thấy.

Đỗ Kiều Kiều lập tức cảm thấy buồn nôn.

Cô muốn hất tay Đỗ Khanh Khanh ra, nhưng không thể làm gì được, nên cũng chẳng thoát đâu được.

Cô lạnh lùng nhìn Đỗ Khanh Khanh, phì cười, "Đỗ Khanh Khanh, cô đừng ảo tưởng nữa."

Ánh mắt Đỗ Khanh Khanh tối sầm, mắt mát cúi đầu xuống, gắt gao nắm chặt tay Đỗ Kiều Kiều không buông.

Đỗ Kiều Kiều không thấy, lúc cúi đầu, vẻ mặt Đỗ Khanh Khanh hơi điên cuồng.

Bên ngoài.

Đỗ Hồng Ân giả vờ đặt thùng tiền trên tay, giằng co với bọn cướp.

"Người đâu?" Ông hỏi.

Bọn cướp chỉ vào căn nhà gỗ nhỏ, "Cả hai đều ở bên trong."

Đỗ Hồng Ân không nhúc nhích, "Thả hai đứa nó ra đi."

Bọn cướp cười châm chọc, "Một tay giao tiền một tay giao người."

Lâm Trí Hiên không nhịn được tiến lên một bước, nhưng lại bị Đỗ Hồng Ân ngăn lại.

"Mày thả hai đứa ra trước đi, tao muốn biết hai đứa nó có bình an vô sự không thôi, nếu không, tao sẽ không tiền cho tụi mày đâu."

Bọn cướp suy nghĩ một chút, vỗ tay một cái, bảo tên bên trong dẫn Đỗ Kiều Kiều và Đỗ Khanh Khanh ra ngoài.

Đỗ Kiều Kiều bị trói đẩy đứng lên, lảo đảo đi ra cửa.

"Khanh Khanh!" Lê Thanh sợ hãi hét lên.

Đỗ Khanh Khanh cũng ngẩng đầu lên nhìn ba người đối diện, "Mẹ!"

Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng nhìn, ánh mắt lướt qua Lâm Trí Hiên, rơi xuống người Đỗ Hồng Ân.

Đỗ Hồng Ân cũng nhìn hai cô, đúng lúc chạm mắt với Đỗ Kiều Kiều.

Thấy vẻ mặt Đỗ Kiều Kiều không thay đổi, ông hơi ngần người, nắm chặt cái thùng trong tay.

"Xong chưa?" Bọn cướp không nhịn được hỏi.

Đỗ Hồng Ân nhìn Đỗ Kiều Kiều, hỏi hai cô, "Hai đứa có bị thương ở đâu không?"

Đỗ Kiều Kiều thờ ơ quay đầu, Đỗ Khanh Khanh lắc đầu mạnh.

Bọn cướp bảo Đỗ Hồng Ân mở vali ra kiểm tiền.

"Sao chỉ có 500 vạn?"

Đỗ Hồng Ân sưng sờ, "Chẳng phải mày đã nói 500 vạn chuộc người sao..."

Bọn cướp cười tàn ác, "Đây chỉ là lúc đầu thôi, chẳng phải lúc đó ông không chịu hợp tác à? 500 vạn, vậy thì chỉ có thể cứu chuộc được một người thôi."

"Chọn một đi."

Bọn cướp ung dung nhìn ông.

Đôi mắt Đỗ Hồng Ân mang theo thù hận, kìm nén cơn giận, "Lúc về rồi tao sẽ chuyển tiếp cho mày, được không?"

Bọn cướp lắc đầu, "Vậy thì cũng phải để một đứa ở lại."

"Đợi ông mang tiền tới, tôi sẽ thả đi."

"Chọn một đi." Bọn cướp lạnh nhạt nói, dùng dao rạch một đường trên mặt Đỗ Kiều Kiều và Đỗ Khanh Khanh.

"Nhất định phải ở lại? Có phải..."

Lê Thanh không ngừng khóc lòi kéo Đỗ Hồng Bân, "Khanh Khanh, Khanh Khanh à."

Cả người Lâm Trí Hiên cũng cứng đờ, nhìn chằm chằm Đỗ Kiều Kiều và Đỗ Khanh Khanh.

"Chọn mau!" Bọn cướp kẻ dao lên cổ Đỗ Khanh Khanh, trong chốc lát một vết đỏ xuất hiện.

"Khanh Khanh!"

Lê Thanh khóc nức nở bỏ nhào qua, Đỗ Hồng Bân ngăn bà ta lại, có điều lý trí đã không còn như ban đầu nữa.

"Chọn Khanh Khanh đi!" Lê Thanh cầu khẩn, "Kiêu Kiêu không sao đâu."

"Trí Hiên, con nói gì đó đi chứ, chọn Khanh Khanh đi..."

Lâm Trí Hiên nghe Lê Thanh gọi như vậy thì nhìn Đỗ Hồng Bân, dường như muốn hỏi ý kiến ông.

Ý Kiến của ông...

Là ai?

Lâm Trí Hiên nhìn qua bên kia, hai mắt Đỗ Khanh Khanh rưng rưng nước mắt nhìn ông, gương mặt tủi thân không còn hình dáng. Còn Đỗ Kiều Kiều... Lúc thấy anh ta nhìn qua, cô lập tức nhìn đi chỗ khác, giống như chỉ một cái liếc thôi, cô cũng chán ghét.

"Cứu Khanh Khanh." Lâm Trí Hiên bị hành động của Đỗ Kiều Kiều làm khó chịu, anh ta nói với Đỗ Hồng Bân: "Khanh Khanh là bạn gái con, con yêu cô ấy, cô ấy rất quan trọng với con. Chúng ta có thể nhanh chân đi lấy tiền rồi quay lại cứu Kiều Kiều cũng được."

"Chú Đỗ, con muốn cứu Khanh Khanh."

Hình như Đỗ Hồng Bân thở dài một tiếng, ông giao thùng tiền cho tên cướp, đây chính là quyết định khó khăn nhất đời ông.

"Cứu ai?" Bọn cướp lười biếng hỏi.

"Đỗ Khanh Khanh."

45. Chương 45

"Đỗ Khanh Khanh."

Đỗ Kiều Kiều ngẩn ngơ, cười tự giễu, sau đó nghiêng nát niềm tin dưới đáy lòng.

Rõ ràng đã biết trước đáp án, nhưng lúc nghe được, trái tim cô dường như bị hàng ngàn cây kim đâm vào, đau đớn không thôi.

Lúc Đỗ Hồng Bân nhìn thấy nụ cười giễu cợt của Đỗ Kiều Kiều, ông liền hối hận. Ông muốn nói với cô rồi ông sẽ trở lại thôi, nhất định sẽ quay lại.

Nhưng vừa mở miệng, ông lại không nói được gì.

Còn có thể nói gì nữa đây? Là ông tự chọn cơ mà.

Đỗ Khanh Khanh không bị bọn cướp quẫn nữa, chạy thẳng tới chỗ ba người đối diện.

Cô ta nhào vào lòng Đỗ Hồng Bân, "Ba, ba."

Bàn tay cứng đờ của Đỗ Hồng Bân vỗ lưng an ủi cô ta.

Lê Thanh kéo Đỗ Khanh Khanh ra, nhìn từ trên xuống dưới, "Khanh Khanh, có sao không? Có bị thương ở đâu không?"

"Mẹ." Đỗ Khanh Khanh nhìn Lê Thanh, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Lâm Trí Hiên cũng đi tới sờ mặt cô ta, nói: "Đừng khóc." Có điều, lúc nói chuyện vẫn không nhìn được nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Nhưng anh ta chỉ thấy Đỗ Kiều Kiều kiêu ngạo hất cằm.

Đỗ Kiều Kiều đã quay đầu đi chỗ khác từ lâu để không phải nhìn thấy cái cảnh tượng động lòng người này.

Đỗ Khanh Khanh được Lâm Trí Hiên ôm vào lòng, khóc lóc nói: "Anh Trí Hiên, bọn chúng đánh em, còn dùng dao uy hiếp em... Em rất sợ."

Lâm Trí Hiên thở dài, vuốt ve mái tóc cô: "Đừng sợ, em được cứu rồi mà."

Đỗ Hồng Bân nhìn bọn cướp nói: "Tao đi lấy tiền, tụi mày cứ ở đây chờ."

Bọn cướp cười, "Nhanh tay lên, tôi còn phải chuẩn bị chuyển đi chỗ khác rồi."

Đỗ Hồng Bân nhú mày, "Không thể ở lại à?"

"Ông coi tôi là đồ ngốc ấy à?" Bọn cướp nói: "Ai biết được ông có báo cảnh sát hay không."

Đỗ Hồng Bân tức giận nói: "Tao sẽ không báo!"

"Cũng khó nói lắm." Bọn cướp gạt đầu, ý bảo đồng bọn sau lưng dẫn Đỗ Kiều Kiều lên xe trước.

Đỗ Hồng Bân kích động tiến lên hai bước, "Tụi mày muốn mang nó đi đâu?!"

"Đương nhiên là tới địa điểm giao dịch rồi." Bọn cướp móc một khẩu súng từ trong túi ra.

Cả người Đỗ Hồng Bân cứng đờ, không dám động đậy.

"Mấy người cứ về trước đi, đợi tới trạm kế tiếp, sẽ báo cho mấy người biết." Bọn cướp cầm súng lùi về phía sau từng bước.

Đỗ Hồng Bân đành trở mặt nhìn bọn cướp áp Đỗ Kiều Kiều lên xe.

"Kiêu Kiều!" Ông kêu thất thanh.

Đỗ Kiều Kiều cũng không quay đầu lại, lên xe theo bọn cướp.

Vì vậy, Đỗ Hồng Bân chỉ có thể đứng nhìn Đỗ Kiều Kiều biến mất trước mặt mình.

Đỗ Kiều Kiều bị người ta dẫn đi ngay trước mắt ông.

Đỗ Hồng Bân hồn bay phách lạc đứng yên, trong mắt hơi mù mịt.

Con gái của ông, bị ông bỏ rơi rồi.

Đó là con gái của ông và Ôn Nhã.

Trong giây lát, đôi mắt Đỗ Hồng Bân đỏ ngầu, ông chạy theo chiếc xe, hòng muốn đuổi kịp.

"Hồng Bân!"

Lê Thanh gọi ông lại.

Đỗ Hồng Bân dừng bước, muốn tiếp tục đuổi theo, nhưng lại phát hiện chiếc xe lại biến mất không tung tích.

"Hồng Bân, việc quan trọng bây giờ chính là phải mau đi lấy tiền." Lê Thanh giữ chặt tay Đỗ Hồng Bân, "Kiêu Kiều không sao cả, chẳng phải bọn chúng đã nói rồi sao? Chỉ vì tiền tài mà thôi."

Đỗ Hồng Bân nắm chặt tay, ông biết bọn chúng chỉ muốn tiền, nhưng tính khí của Đỗ Kiều Kiều thế nào ông biết rõ, làm sao có thể cầu xin hai người kia được.

Nhớ tới bộ dạng chằng chịt vết thương của Đỗ Kiều Kiều năm đó, trong lòng Đỗ Hồng Bản run lên, sẽ không, Đỗ Kiều Kiều sẽ không sao cả.

Ông chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Đỗ Kiều Kiều không nói gì leo lên xe.

Nhớ lại dáng vẻ khi nảy của Đỗ Hồng Bản, thật ra cô chưa từng thấy ông như vậy.

Kiếp trước, cô cũng bị giữ lại, nhưng Đỗ Hồng Bản cũng không giống khi này.

Có lẽ bộ dáng điên cuồng ở kiếp trước thật sự không thể xem được. Đỗ Kiều Kiều tự giễu nói.

Bọn cướp ngồi cạnh cô, chế giễu hỏi: "Cô là con gái của Đỗ Hồng Bản thật à? Sao bọn họ ai cũng đồng ý để cô lại vậy?"

Đỗ Kiều Kiều thản nhiên nhìn hấn, "Đây chẳng phải là điều các người muốn sao?"

Bọn cướp ngẩn ra, "Cô nói cái gì?"

"Không có gì." Đỗ Kiều Kiều không nhìn hấn nữa.

"Tôi cảnh cáo cô, đừng có lén lút suy tính chuyện gì." Bọn cướp hung tợn uy hiếp: "Ngoan ngoãn đợi ông ta mang tiền chuộc tới đây, vậy là đủ rồi."

Đỗ Kiều Kiều nhắm nghiền mắt, mặc kệ hấn ta.

Địa điểm lần này là một kho hàng bỏ hoang, tuy không thể nhìn được, nhưng theo trí nhớ kiếp trước của Đỗ Kiều Kiều, cô vẫn cảm thấy quen thuộc.

Mảnh vải trên mặt được cởi ra, cô mới chính thức thấy được toàn cảnh nơi đây.

Không biết làm sao mà bọn chúng tìm được nơi thế này, bên ngoài cửa sổ chỉ toàn là cỏ, có thêm vài cây đại thụ che chắn.

Nếu như có người muốn mai phục ở đây, đúng là chẳng dễ dàng tí nào.

Cô cúi đầu nhìn chân mình, lộ ra nụ cười tươi tắn hiếm có.

Hai bọn cướp thương lượng chia công việc với nhau, rồi gửi địa chỉ cho Đỗ Hồng Bản.

Ánh mắt Đỗ Kiều Kiều lóe sáng, nhìn ra cửa sổ.

Bên ngoài gió bắt đầu thổi, như một khúc nhạc dạo của mưa. Thành phố S chính là vậy, một giây trước vẫn còn nắng chói chang, một giây sau cơn mưa to đã kéo tới.

Cuối cùng bọn cướp cũng thương lượng xong, một tên hùng hùng hổ hổ nói: "Mẹ nó, sao Đỗ Hồng Bản còn chưa chịu tới?"

Đỗ Kiều Kiều nói với bọn chúng: "Mấy người vẫn nghĩ rằng bọn họ sẽ tới sao?"

Hai người sững sờ, "Cô có ý gì hả?"

Đỗ Kiều Kiều cười cười, "Mấy người cũng thấy rồi đó, bốn người kia mới là người một nhà, còn tôi thì đã bị quăng ra ngoài từ lâu rồi. Dù Đỗ Hồng Bản có cầm 500 vạn tới cứu tôi đi chăng nữa, thì cũng chẳng tới được tay mấy người đâu, không đúng, có lẽ 500 vạn kia vừa mới tới tay, thì mấy người phải hoàn trả lại rồi."

Hai tên cướp vô cùng tức giận, một tên đi tới trước mặt Đỗ Kiều Kiều, nắm chặt cằm cô, "Cô muốn lừa gạt tụi tôi đấy à?"

Đỗ Kiều Kiều bình tĩnh, "Không tin à, anh cứ để hấn ta ra ngoài xem đi, bây giờ thì chắc Đỗ Hồng Bản cũng sắp tới rồi đó."

Hai tên suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định ra xem, tên còn lại tiếp tục trông coi.

"Chuyện đó..." Đỗ Kiều Kiều do dự thét lên.

"Anh có thể tới đây một chút không?"

Bọn cướp hỏi, "Gì vậy?"

"Anh mau tới đây đi, tôi có lời muốn nói." Đỗ Kiều Kiều nói.

"Nói cái gì? Nói luôn đi." Bọn cướp đứng yên tại chỗ.

Đỗ Kiều Kiều bình tĩnh, "Anh qua đây đi, tôi mới nói được."

Bọn cướp phì cười, "Đừng động não nhiều làm gì, tôi không tin đâu."

Đỗ Kiều Kiều cười thần bí, "Nếu tôi nói, tôi có thể giúp mấy người kiếm được nhiều tiền hơn thì sao đây?"

Bọn cướp sững sờ, "Cái gì?"

Đỗ Kiều Kiều lập tức im bặt, không lên tiếng nữa.

Bọn cướp thấy cô bình tĩnh như vậy, dây trói cũng rất chắc chắn, không nghi ngờ gì nữa. Hắn hùng hùng hổ hổ đi tới, "Mẹ nó, con quỷ nhỏ này, lải nhải miết, rốt cuộc là có chuyện gì, nói mau!"

"Anh cúi đầu xuống một chút. Vậy thì mới nghe rõ được chứ."

Bọn cướp đứng trước mặt cô, không nhịn được nói: "Nói mau!"

Đỗ Kiều Kiều vắn hai tay phía sau, trong lúc bọn cướp đang cúi đầu xuống thì nhào qua đề xuống, rồi cầm dao kề vào cổ hắn.

Bọn cướp không ngờ Đỗ Kiều Kiều lại có thể cởi trói được, hắn giùng giàng muốn xoay người, con dao trong tay Đỗ Kiều Kiều đâm vào thịt hắn.

Đỗ Kiều Kiều đâm con dao vào bụng hắn, tranh thủ lúc bọn cướp che bụng muốn bắt cô, cô vội vàng xoay người chạy ra khỏi kho hàng.

"Mẹ kiếp!" Bọn cướp ôm bụng gào thét, "Mẹ nó, con quỷ nhỏ này muốn chạy trốn rồi này!"

Cánh cửa kho hàng đột nhiên mở ra.

Mây đen kéo đến chưa kịp tụ lại đã tản đi, ánh mặt trời hiện ra trước mắt.

Cửa vừa mở, mặt trời chiếu vào, Đỗ Kiều Kiều chói mắt, híp mắt nhào vào lòng người vừa tới.

Nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Đỗ Kiều Kiều nghĩ.

May mà đợi được đến lúc anh tới.

46. Chương 46

Cố Bách Chu ôm chặt Đỗ Kiều Kiều vào lòng.

Bên ngoài liên tục có người đi vào.

Những bọn cướp lúc này còn đuổi theo Đỗ Kiều Kiều đã bắt đầu choáng váng, bây giờ bọn chúng không thể chạy trốn.

Hắn ta bị đánh ngã xuống đất trong nháy mắt, trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc những người này từ đâu tới vậy.

Cố Bách Chu ôm ngang người Đỗ Kiều Kiều, cô đưa tay quàng cô anh, đầu dựa vào ngực anh, hiếm khi thấy cô ỷ vào một người như vậy.

Cố Bách Chu cúi đầu hôn trán cô, "Kiều Kiều, anh tới trễ."

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu nhẹ, "Không có, anh tới đúng lúc lắm."

Thật sự rất đúng lúc.

Bọn cướp đã tịch thu tất cả mọi thứ trên người cô, sợ cô và Đỗ Khanh Khanh mật báo trên đường. May thay, cô biết bọn cướp nhất định sẽ soát người, nên cô đã đem thiết bị theo dõi gắn dưới chân. Cổ Bách Chu cũng biết được kế hoạch của Đỗ Kiêu Kiêu, anh đi theo bọn chúng tới tận đây.

Anh đã thấy được mọi chuyện.

Lúc thấy cô bị mọi người xa lánh, anh hận không thể lập tức xông ra ôm lấy cô, nói cho cô biết, anh vẫn luôn ở, vẫn luôn như vậy.

Nhưng anh không thể.

Đỗ Kiêu Kiêu đã nói, chuyện này rất quan trọng với cô, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, cũng không được làm vỡ kế hoạch.

Anh đành phải nhịn cơn giận xuống, nhìn Đỗ Kiêu Kiêu bị người ta dẫn đi.

Đây sẽ là lần cuối cùng, Cổ Bách Chu thâm thê trong lòng, anh sẽ không để cho bất kỳ ai làm tổn thương Đỗ Kiêu Kiêu nữa.

Ai cũng không được.

"Này." Giọng Cổ Bách Chu khàn khàn, "Đây là lần thứ hai anh cứu em rồi, em định đền ơn anh thế nào đây?"

Đỗ Kiêu Kiêu mệt mỏi nhắm mắt lại, không muốn so đo với khả năng tính toán của anh nữa, trong lòng thầm nghĩ, anh nào cứu cô tận hai lần đâu nhỉ, rõ ràng đây chỉ mới là lần đầu tiên thôi mà.

Cổ Bách Chu thấy cô không nói gì, anh cúi đầu khẽ cười, hôn lên môi cô, "Em không nói gì, vậy thì em đã đồng ý rồi đấy nhé, sau này, cứ để anh bảo vệ em."

Lúc Đỗ Hồng Bán và Lâm Trí Hiên tới nơi giao dịch, vừa đúng lúc nhìn thấy hai tên cướp bị giải đi.

Bọn họ vội vàng đi tới, Đỗ Hồng Bán cầm lấy cổ áo tên cướp, "Con bé đâu rồi? Đỗ Kiêu Kiêu đâu?"

Bụng tên cướp vẫn còn chảy máu, đột nhiên bị kéo lên như vậy, người càng thêm yếu ớt.

Lâm Trí Hiên cũng đuổi theo hỏi: "Cái người mà tụi mày bắt giữ đâu rồi hả? Rốt cuộc đã đi đâu rồi?"

Bọn cướp run rẩy giơ tay lên, chỉ về một phía.

Đỗ Hồng Bán và Lâm Trí Hiên nhìn theo phía hắn chỉ, liền nhìn thấy Cổ Bách Chu đang ôm Đỗ Kiêu Kiêu và ngực.

Hai người thân mật rúc vào nhau, Đỗ Kiêu Kiêu còn dùng đầu cựa vào cổ Cổ Bách Chu làm nũng.

Cuối cùng vẫn đến trễ...

Đỗ Hồng Bán buông ta ra, thùng tiền rơi xuống đất, "cạch" một tiếng, cái thùng mở ra, một cơn gió chợt thoáng qua, thổi bay những tờ tiền đỏ rực, nhưng lại chẳng ai để ý tới.

Lâm Trí Hiên cũng ngạc nhiên nhìn hai người, trong lòng như có cái gì đó sụp đổ.

Cảm giác mất mát đập vào mặt, anh ta biết, mình đã thật sự mất đi Đỗ Kiêu Kiêu rồi.

Đỗ Hồng Bán ngẩng đầu nhìn bầu trời, thành phố S lúc nào cũng trong xanh như vậy, năm đó, lúc ông và Ôn Nhã gặp nhau, bầu trời cũng như bây giờ.

Đã hơn hai mươi năm trôi qua, dường như không có cái gì thay đổi, nhưng bây giờ thì lại có.

Đỗ Hồng Bán xoay người rời đi.

Ông muốn cẩn thận suy nghĩ lại một chuyện.

Cổ Bách Chu dẫn Đỗ Kiêu Kiêu về nhà.

Nhưng lại gặp phải hai người ngoài dự đoán.

"Ba, mẹ." Cổ Bách Chu gọi một tiếng, rồi ôm Đỗ Kiều Kiều vào phòng khách.

Đỗ Kiều Kiều trợn mắt, đây chính là ba mẹ của Cổ Bách Chu mà.

Cô giùng giàng muốn trốn khỏi lòng Cổ Bách Chu.

Ngờ đâu, một tiếng trêu đùa truyền tới, "Đi nhằm phòng rồi."

Cơ thể đang giãy giụa của Đỗ Kiều Kiều đột nhiên cứng đờ.

Cổ Bách Chu bắt lực nói: "Ba, con còn chút việc, ba mẹ cứ về nhà trước đi."

Cổ Hoàn Lăng nói: "Mẹ con vẫn chưa gặp được con dâu mà, không vội không vội."

Người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh cười cười, "Bách Chu, con cứ mang con bé vào phòng nghỉ ngơi trước đi, mẹ và ba ngồi một lát rồi đi ngay."

Cổ Bách Chu nghe Văn Mạn nói vậy, liền ôm Đỗ Kiều Kiều vào phòng khác.

"Em nghỉ ngơi một chút đi." Cổ Bách Chu đắp chăn cho Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều căng thẳng cầm chăn nói: "Ba mẹ anh còn ở ngoài mà, với lại em vẫn chưa chào hỏi gì cả."

Cổ Bách Chu hôn lên trán cô, "Bọn họ rất thích em."

Về mặt Đỗ Kiều Kiều không thay đổi đẩy anh ra, "Anh có biết là em thấy được anh đang gạt em không hả."

Cổ Bách Chu ngửa ngáy nhìn cô, không nhận được lại ôm hôn cô, "Anh nói thật đó, bọn họ thật sự rất thích em."

Đỗ Kiều Kiều hừ hừ né tránh anh.

"Đừng lộn xộn nữa." Cổ Bách Chu dè Đỗ Kiều Kiều, "Anh biết em đang rất mệt, em mau nghỉ ngơi đi, anh sẽ giải thích với bọn họ cho."

Đỗ Kiều Kiều hơi lo lắng, "Em..."

Cổ Bách Chu ngắt lời cô, "Cứ tin tưởng anh."

Anh nghiêm túc nhìn cô, "Tin tưởng anh, được không?"

Đỗ Kiều Kiều ngây ngốc gật đầu.

"Ngoan."

Cổ Bách Chu thổi tóc cô, rồi nói, "Ngủ một giấc đi. Lát nữa anh sẽ nấu đồ ăn ngon cho em ăn."

"Được..."

Đồ ăn ngon đúng là thứ mê hoặc nhất, Đỗ Kiều Kiều nhanh chóng nhắm nghiền mắt, ngủ thật say.

Cổ Bách Chu nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi vào phòng khách.

"Ba mẹ tới hồi nào vậy?" Anh rót cho bọn họ cốc nước.

Cổ Hoàn Lăng lạnh lùng nói, "Tối từ sáng rồi, nghe nói con mượn ông nội vài người, nên ba phải lập tức tới đây để xem."

Văn Mạn nhận lấy cốc nước anh đưa, "Mẹ và ba cũng chỉ vì lo lắng cho con thôi. Nhưng mà nghe bà nội Sở nói, con vừa quen một cô bạn gái nhỏ?"

Lông mày Cổ Bách Chu giật, Đỗ Kiều Kiều đúng là nhìn vào thì nhỏ thật, nhưng thật ra cũng chỉ nhỏ hơn anh gần hơn tuổi thôi, bà nội Sở lại nói anh trâu già gặm cỏ non, chẳng phải anh vẫn còn trẻ lắm sao?

"Cô ấy tên là Đỗ Kiều Kiều." Cổ Bách Chu nở nụ cười nhàn nhạt, "Chắc là ba mẹ đều biết cả rồi."

Cố Hoành Lăng cảm thấy cái tên này hơi quen quen. Văn Mạn liền nhắc nhở nói: "Thì ra là cô bé đó, cuối cùng con cũng tìm được rồi à?"

Cố Bách Chu gật đầu, ngại ngùng nói: "Đã tìm được lâu rồi, nhưng chỉ là không có cơ hội để tiếp cận cô ấy thôi."

Cố Hoành Lăng nhìn anh một cái, "Vậy cũng đủ chứng minh con không có bản lĩnh rồi, nhớ năm đó, lúc ba theo đuổi theo mẹ con, còn khó hơn con bé này gấp nhiều lần."

Cố Bách Chu từ chối cho ý kiến, "Ba không hiểu đâu."

Cố Hoành Lăng khẽ chớp mắt, "Thế con hiểu à?"

Thấy hai ba con lại bắt đầu giương cung bạt kiến, Văn Mạn khẽ cười, hỏi Cố Bách Chu, "Hôm nay con bé lại bị gì nữa sao?"

Cố Bách Chu nhú mày, "Cô ấy bị bắt, nên con mượn người của ông nội cứu cô ấy ra."

"Hả?" Cố Hoành Lăng nghiêm túc nhìn anh.

"Cũng không phải chuyện gì to tát." Cố Bách Chu nói: "Con tự làm được."

Văn Mạn biết tính con trai mình, bà khẽ gật đầu, "Có gì khó khăn thì cứ..., tìm ba con giúp con."

Cố Hoành Lăng uống sạch cốc nước trong tay, "Nói trước, không làm miễn phí đâu đấy."

Cố Bách Chu thần nhiên nhìn ông, sau đó quay đầu nói với Văn Mạn: "Mẹ, con nghe nói gần đây công ty ba vừa tuyển được một nữ thư ký..."

Cố Hoành Lăng sắc nước một phát, vội vàng ngắt lời anh, "Gì chứ, giúp con trai mình là chuyện đương nhiên rồi."

Thấy vậy, Cố Bách Chu mới từ từ nói: "Chắc là con nhớ nhầm rồi thì phải, hình như đó là thư ký nam."

Cô Hoành Lăng chảy mồ hôi lạnh, "Thư ký nữ... Hay là thư ký nam... Nhỉ?"

Văn Mạn cười cười, "Em đang hỏi anh cơ mà?"

Cố Hoành Lăng trả lời chắc chắn như đinh đóng cột, "Không có thư ký."

Trở về phải đuổi việc cô ta ngay lập tức mới được!

47. Chương 47

Đỗ Kiều Kiều như đang trong giấc mộng.

"Lộc cộc..."

"Lộc cộc..."

"Lộc cộc..."

Tiếng giày da rơi trên mặt đất, mất đi thị giác, cô nghe thấy tiếng động vô cùng lớn.

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, Đỗ Kiều Kiều lo lắng rụt người lại, nhưng phát hiện tay mình bị trói chặt.

Chẳng lẽ mình lại bị bắt cóc nữa rồi?

Không biết rõ tình hình, Đỗ Kiều Kiều quyết định tạm thời án binh bất động.

Người càng lúc càng tới gần, gần hơn, gần nữa.

Cuối cùng cũng tới trước mặt cô.

Một đôi tay lạnh lẽo nâng mặt cô lên, sau đó "vù" một tiếng, mảnh vải che mắt được bỏ ra.

Người đàn ông không thấy rõ mặt đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt lạnh như băng, như một con rắn độc...

"Ừm..." Bây giờ Đỗ Kiều Kiều mới phát hiện miệng mình đã bị bịt lại.

"Chắc..." Người đàn ông kia nói: "Đừng nhìn tao như vậy chứ."

Đỗ Kiều Kiều sững người, trong giây lát, lúc cô vừa giãy giụa, đột nhiên phát hiện cơ thể mình đột nhiên co lại.

Cô biến thành một đứa trẻ.

Có chuyện gì vậy?

Cô chưa kịp suy nghĩ gì, hình ảnh trước mắt bỗng nhiên thay đổi.

Người đàn ông kia vẫn đang đứng trước mặt như cũ, nhưng còn cô lại nằm đang nằm dưới đất.

Hắn ta cầm một cây gậy, nhip nhip vào tay, nói với cô: "Sao lại không chịu ngoan ngoãn thế nhỉ? Tao đã nói rồi, mày đừng hòng chạy trốn."

"Bây giờ đã hiểu rõ chưa?"

Người đàn ông hỏi cô.

Đỗ Kiều Kiều chống tay muốn đứng dậy, nhưng dù làm thế nào đi chăng nữa, cô vẫn không thể nhấc tay lên được.

Đau quá...

Cơ thể không hề cảm thấy đau đớn, cô chỉ như đang nói theo bản năng thôi.

Người đàn ông kéo cô dậy, ôm vào lòng, "Con gái ngoan, con gái ngoan của ba..."

"Con nhất định phải ở luôn ở cạnh ba, không được rời khỏi ba..."

Đỗ Kiều Kiều muốn tránh khỏi hắn ta, người đàn ông này, đúng là điên rồi.

Hình ảnh lại bắt đầu thay đổi, bây giờ cô đang bị người đàn ông dẫn đi trên đường.

Có điều con đường này không đông người lắm, thời tiết u ám kỳ lạ, giống như một giấy sau trời sẽ đổ mưa to.

"Tiểu Quai, muốn ăn bánh sao?"

Người đàn ông kia cúi đầu nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Rõ ràng khoảng cách đã khá gần, nhưng Đỗ Kiều Kiều vẫn không thể thấy được khuôn mặt của hắn, giống như có một làn sương mờ ảo che đi mắt.

Cô đeo một cái khẩu trang, nhưng cái khẩu trang này chỉ để che giấu tai mắt người khác thôi, vì bên dưới khẩu trang, cô còn bị dán hai lớp băng keo.

Đỗ Kiều Kiều không thể mở miệng nói, đành gật đầu nhẹ.

Cô nghĩ, đợi lát nữa tên đàn ông đó đi mua bánh ngọt, cô sẽ có cơ hội chạy trốn.

Sự thật chứng minh cô đã quá ngây thơ, người đàn ông dẫn cô tới một con hẻm nhỏ, rồi lấy một bộ còng tay ra, còng tay hắn và cô lại cùng nhau.

"Vậy là yên tâm rồi." Người đàn ông thỏa mãn thở dài.

Đỗ Kiều Kiều đành để mặc hắn dẫn mình tới cửa hàng bánh ngọt.

Người đàn ông một tay cầm bánh ngọt một tay cầm tay cô.

"Tiểu Quai, hôm nay ba dẫn con đi dạo phố thế nào, con vui không?"

Đỗ Kiều Kiều nghe câu nói này không hề bình thường tí nào..., trong lòng cô chợt run lên.

Tuy cô không thấy rõ dáng vẻ của người đàn ông này, nhưng có cô biết bây giờ bộ dáng của hắn hơi điên cuồng.

Cô đành khẽ gật đầu.

Người đàn ông mừng rỡ nói, "Vậy Tiểu Quai có muốn ở cạnh ba suốt đời không?"

Đương nhiên Đỗ Kiều Kiều không đồng ý rồi, nên cô do dự không gật đầu.

Người đàn ông biết cô do dự cũng là đang từ chối, Đỗ Kiều Kiều đột nhiên cảm thấy hắn ta nắm chặt cổ mình.

"Ừm..."

Đỗ Kiều Kiều dùng sức giãy giụa, đánh vào tay người đàn ông, thấy hơi thở mình bắt đầu dồn dập, bàn tay cũng không đủ sức, ánh mắt rũ xuống, có vẻ là hít thở không được.

Người đàn ông kia mới sợ hãi buông ra.

Hắn ôm lấy Đỗ Kiều Kiều, đầu tựa vào bờ vai nhỏ nhắn của cô, "Tiểu Quai, Tiểu Quai của ba..."

Đỗ Kiều Kiều trợn mắt sống sót sau tai nạn.

Tên này đúng là điên rồi.

Cô giống như trở về mười năm trước đây.

Đỗ Kiều Kiều nhéo mặt mình, cô gái trong gương cũng làm động tác như cô.

Đây rõ ràng là cô mười năm trước, lúc cô mười một tuổi.

Nhưng sao cô lại ở đây chứ?

Chẳng lẽ lúc trước cô thật sự đã từng bị bắt cóc?

"Tiểu Quai..." "Tiểu Quai..."

Về mặt Đỗ Kiều Kiều không thay đổi nhìn vào phòng khách.

Người đàn ông kia chỉ cần thấy cô không tỉnh lại sẽ như nổi điên tìm cô khắp nơi.

Người đàn ông kéo Đỗ Kiều Kiều qua, ôm cô vào ngực, vuốt ve tóc, cả người cứng đờ vì lo lắng cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

"Ba cứ nghĩ sẽ không thấy con nữa chứ." Người đàn ông cảm thấy hơi may mắn nói: "May mà con vẫn ở đó."

Cuộc sống tối tăm không có mặt trời như vậy khiến Đỗ Kiều Kiều cảm thấy rất áp lực, người đàn ông này có lúc đối xử với cô rất tốt, nhưng có đôi khi lại nổi điên, đánh cô vết thương đầy người.

Những cảnh tượng đó chỉ lướt qua một lần trước mắt Đỗ Kiều Kiều.

Sau đó, cô gặp Lâm Trí Hiên.

Lần này, người đàn ông đó lại chủ động muốn dẫn cô đi dạo phố.

Mười năm trước, Lâm Trí Hiên nhìn vẫn còn rất non nớt, nhưng chỉ nhìn một cái cô đã nhận ra được.

Có điều bây giờ, Lâm Trí Hiên không nhận ra cô.

Đỗ Kiều Kiều suy nghĩ một chút, rồi kéo kéo quần áo của người đàn ông.

"Sao thế, Tiểu Quai?"

Đỗ Kiều Kiều không nói được, nên đành chỉ vào xe kem phía xa xa.

Người đàn ông nhìn sang, rồi nở nụ cười, "Tiểu Quai muốn ăn kem à?"

Đỗ Kiều Kiều gật đầu.

Lâm Trí Hiên ở đây này.

Người đàn ông khuôn muốn cho Đỗ Kiều Kiều ăn cái gì ở bên ngoài, bởi vì nếu làm vậy hẳn phải tháo băng keo cho Đỗ Kiều Kiều, nhưng Đỗ Kiều Kiều lại ngoan ngoãn lạ thường, mở to mắt không nhúc nhích nhìn hẳn.

”Không chạy...”

Đỗ Kiều Kiều viết trên tay hẳn ta.

Thấy người đàn ông vẫn thờ ơ, Đỗ Kiều Kiều đành bất chấp, viết tiếp vào tay người đàn ông.

”Ba.”

Cơ thể người đàn ông chấn động, cúi đầu sờ tóc cô, trù mến nói: ”Ba dẫn con đi mua kem.”

Người đàn ông dẫn cô tới cạnh xe kem, Lâm Trí Hiên phải đi về.

Lúc đi ngang qua Đỗ Kiều Kiều, đột cậu ta cảm thấy vật áo mình bị nắm lại.

Lâm Trí Hiên ngạc nhiên quay đầu lại, liền phát hiện cô bé gái kéo áo mình không buông.

Một cậu thiếu niên mười bốn tuổi thì làm gì có kiên nhẫn, cậu ta giựt áo mình lại, lập tức phát hiện còng tay trên cổ tay cô bé.

Cậu ta khiếp sợ nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều cũng cố gắng để cậu ta chuyển tầm nhìn.

Đỗ Kiều Kiều nghĩ, lúc mười một tuổi cô bị bắt cóc, chính Lâm Trí Hiên là người đã cứu cô, mặc dù sau đó Lâm Trí Hiên trở thành một tên cặn bã như vậy, nhưng bây giờ cũng sẽ không có chuyện thấy chết mà không cứu.

Cô có thể thuận theo lịch sử cuộc đời, để Lâm Trí Hiên cứu mình lần nữa, cứ xem như là bồi thường cho cô là được rồi.

Nhưng Đỗ Kiều Kiều không ngờ, Lâm Trí Hiên lại quay đầu chạy đi.

Đỗ Kiều Kiều nắm quần áo cậu ta lại, nhưng tiếng động quá lớn, người đàn ông bên cạnh đã phát hiện.

”Tiểu Quai...” Người đàn ông ư ảm gọi.

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều vô cùng hận Lâm Trí Hiên, cô lắc đầu với người đàn ông, cố gắng ra vẻ ngoan ngoãn.

Nhưng không còn cách nào khác, bởi vì còng tay của bọn họ đã bị phát hiện.

Chủ quán kem giật mình, ông run rẩy chỉ vào người đàn ông, không nói nên lời.

Đỗ Kiều Kiều nghĩ, vậy mục đích của cô cũng tạm xem là đã đạt.

Nhưng cô đã đánh giá thấp người đàn ông này rồi.

Người đàn ông chỉ thản nhiên cười, nói với chủ quán: ”Con gái tôi bị bệnh, lúc nào cũng đi lạc, nên tôi đành mang con bé ra ngoài bằng cách này thôi.”

Chủ quán dần dần hết sợ, bắt đầu đồng tình, thậm chí còn tặng cho Đỗ Kiều Kiều thêm một cây kem.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy tuyệt vọng.

Cô biết mình đã chọc giận hẳn, kết quả hôm nay của cô nhất định sẽ chẳng tốt lành gì.

Cô không nên tin tưởng Lâm Trí Hiên.

Đỗ Kiều Kiều thâm oán hận, mình đúng là ngu quá đi thôi.

Lâm Trí Hiên dù có nhỏ hơn mười tuổi, thì vẫn là Lâm Trí Hiên mà thôi!

Sau đó, cô bị người đàn ông nhốt lại.

Đây không phải là nhà của hắn, là ở ngoại ô, căn phòng này đã lâu không được tu sửa lại, tiếng ầm ầm trên gác không ngừng vang lên, chắc là có chuột ở đây.

Người đàn ông nhốt cô ở đây, không cho cô ăn, hơn nữa còn đánh cô tới nỗi vết thương chằng chịt.

"Không phải mày muốn chạy trốn sao? Tao cho mày vĩnh viễn không bao giờ có thể chạy được nữa!"

Nói rồi, người đàn ông đi khỏi đó.

Đỗ Kiều Kiều mệt mỏi dựa vào tượng, cô cảm thấy mình sắp điên tới nơi rồi.

Không ai tới cứu cô.

Đỗ Kiều Kiều nhắm nghiền mắt, trong lòng vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng chưa được bao lâu, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai.

"Tĩnh, tĩnh lại mau..."

Đỗ Kiều Kiều cố gắng mở mắt ra.

Cô nhìn thấy một cậu thiếu niên đứng trước mặt mình, trong tay còn cầm theo một hộp cơm.

Nước mắt của Đỗ Kiều Kiều lập tức rơi xuống.

Cuối cùng, cô cũng biết vì sao Cố Bách Chu nói anh thích cô mười năm, trách cô sao lại quên anh, anh nói anh đã cứu cô hai lần.

Bởi vì mười năm trước, Cố Bách Chu chính là người đã cứu cô.

48. Chương 48

Cố Bách Chu gõ cửa một cái.

"Kiều Kiều...?"

Nghe Đỗ Kiều Kiều đáp lại, anh mới mở cửa bước vào.

"Đói bụng không, anh đã nấu cơm xong rồi." Cố Bách Chu đi tới cạnh giường, sờ vào tóc cô.

Đỗ Kiều Kiều không nói gì.

"Sao thế?" Cố Bách Chu hỏi.

Đỗ Kiều Kiều vuốt mặt một cái rồi ngẩng đầu nhìn anh, "Cố Bách Chu, sao anh không chịu nói, lúc đầu anh là người đã cứu em."

Cố Bách Chu ngăn ra, ngại ngùng cười, "Chuyện này có gì hay mà nói chứ? Cuối cùng, em cũng bị thương mà, là anh đã không bảo vệ em cẩn thận."

"Sao lại khóc?" Cố Bách Chu lúng túng lau nước mắt cho Đỗ Kiều Kiều.

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều đau xót, cô nhào vào lòng Cố Bách Chu, đưa tay đánh vào ngực anh, nói: "Anh có biết em đã quên mất anh rồi không sao? Anh có biết em thích người ta không hả!"

Anh biết, anh biết chứ.

Cố Bách Chu ôm chặt Đỗ Kiều Kiều.

Lúc Đỗ Kiều Kiều cầu cứu Lâm Trí Hiên, đúng lúc anh có mặt ở đó, nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của cô bé kia sau khi Lâm Trí Hiên bỏ trốn, trong lòng anh bỗng nhiên đau nhói.

Đột nhiên, anh có cảm giác muốn giúp cô bé đáng thương này.

Vì vậy, anh đi theo người đàn ông, thấy hắn dẫn cô bé về nhà.

Lúc đó, anh cũng không biết Đỗ Kiều Kiều bị bắt cóc, anh chỉ nghĩ Đỗ Kiều Kiều bị ba ngược đãi mà thôi.

Anh lén lút đi ngoài cửa sổ nhìn vào, thấy Đỗ Kiều Kiều yếu ớt nằm trên giường, anh cứ nghĩ Đỗ Kiều Kiều đang đói bụng mà thôi, nhưng sau đó anh mới biết được cô bị người đàn ông kia đánh.

Khi ấy, Cố Bách Chu nghĩ, gầy như vậy, chắc là đã lâu rồi không được ăn uống đầy đủ, nghĩ một lát, anh tìm cách đưa chút thức ăn cho cô.

Nhưng lúc anh vừa mua thức ăn về tới, lập tức phát hiện người đàn ông kia đã dẫn cô bé ra khỏi cửa.

Anh không yên tâm, lén lút đi theo sau, thấy ánh mắt âm độc của người đàn ông, trong lòng anh vô cùng kinh sợ, muốn tìm người giúp đỡ, nhưng nhìn khắp nơi xung quanh, anh cũng không phát hiện thấy bóng dáng người nào.

Thì ra bọn họ đã tới ngoại ô rồi.

Người đàn ông kia mang Đỗ Kiều Kiều tới một căn phòng nhỏ.

Không biết rốt cuộc bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Cố Bách Chu rất lo lắng, nhưng không dám liều lĩnh xông vào.

May thay, một lúc sau, anh đã nhìn thấy người đàn ông kia ra ngoài. Anh âm thầm trốn đi, nghe thấy người đàn ông kia vừa đi vừa lầm bầm, muốn đánh gãy chân cô, để cô vĩnh viễn không bao giờ có thể chạy trốn được.

Cố Bách Chu lập tức hoảng sợ.

Vì vậy, thừa dịp người đàn ông kia đã rời đi, anh lập tức nhảy vào trong.

Thấy tay Đỗ Kiều Kiều bị còng lại, miệng bị dán kín, thoi thóp dựa vào tường, cả người anh chợt đau nhói.

Lúc này, anh ngây dại phát hiện có cái gì đó không đúng.

Anh cẩn thận đánh thức Đỗ Kiều Kiều dậy, công cô trên lưng nhảy ra cửa sổ.

Mục đích tiếp theo của anh chính là dẫn Đỗ Kiều Kiều chạy càng xa càng tốt.

Có điều lúc đó anh còn quá nhỏ, còn phải cõng theo một cô bé trên lưng, nên chạy được không bao lâu người đàn ông liền đuổi theo sau,

Cố Bách Chu muốn mang Đỗ Kiều Kiều về nhà mình, anh chỉ biết có mỗi nơi đó là an toàn nhất,

Nhưng trời cao phụ lòng người, người đàn ông vẫn mãi miết đuổi theo sau,

Thấy không còn cách nào khác, lúc đi ngang qua một cánh rừng, anh đột nhiên gặp một cậu thiếu niên, anh hoảng hốt hét lớn với cậu thiếu niên kia, bảo cậu ta mau mau đi gọi cảnh sát tới.

Cố Bách Chu không biết cậu ta có báo cảnh sát hay không, lúc đó anh đã bị người đàn ông kia bắt lại.

Cuối cùng cũng tới.

Người đàn ông cầm cây gậy đánh vào người anh và Đỗ Kiều Kiều.

Cả người anh đều nằm sấp lên cô, nhưng cũng không thể bảo vệ được cô.

Có điều trước khi hôn mê, anh mơ hồ nhìn thấy ba mình, lúc này anh mới yên tâm buông tay Đỗ Kiều Kiều ra.

Lúc tỉnh lại, Cố Bách Chu bị Cố Hoàn Lăng dạy dỗ một trận.

Anh biết mình hơi quá kích động, nhưng nhìn cơ thể chằng chịt vết thương của cô bé kia, anh không thể chờ thêm một giây một phút nào nữa, anh lập tức muốn cứu cô ra khỏi đây.

Trong lòng anh vô cùng cấp bách.

Nên anh mới liều mạng mang cô đi.

Cố Bách Chu lén lút ra khỏi nhà, chạy tới bệnh viện trấn an cô bé kia. Vết thương trên người chưa lành, nên Cố Hoàn Lăng không cho phép anh ra ngoài.

Nhưng anh không thể đợi được nữa, anh muốn đi gặp cô bé kia.

Muốn được nói vài lời với cô.

Nhưng lúc anh tới bệnh viện, cô bé kia đã tỉnh lại, giống như anh tưởng tượng, lúc cười, cô rất đáng yêu, yếu đuối, làm người khác vui vẻ không thôi.

Nhưng sau lưng cô lại có một cậu thiếu niên nhìn rất quen.

Sau đó, anh mới biết được, thì ra cô bé đó tên là Đỗ Kiều Kiều, cô đã bị mất trí nhớ, cô định ninh cho rằng người đã cứu cô chính là Lâm Trí Hiên - cũng chính là người đã từ chối giúp cô, cậu thiếu niên mà anh đã trùng hợp gặp trong rừng.

Cố Bách Chu đã từng lén lút đi qua đi lại trước mặt cô, muốn nói chuyện với cô, để cô nhớ lại mình.

Nhưng cô chỉ mỉm cười một cái với anh, rồi chạy về phía Lâm Trí Hiên ở cách đó không xa.

Vận mệnh trên người, nó và cậu thiếu niên đó chơi đùa không ngừng.

Vì vậy mà, mười năm sau, rốt cuộc, nó cũng đã cắn rứt lương tâm, đem trả Đỗ Kiều Kiều và cho chủ cũ.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy, từ lúc gặp được anh, cô đã khóc rất nhiều lần.

Cô không phải là người yếu ớt, nhưng bây giờ cô hơi đau lòng, đau lòng cho Cố Bách Chu - ngu ngốc một cách đáng yêu.

"Chẳng lẽ anh không tủi thân sao?" Đỗ Kiều Kiều cảm thấy chính mình cũng tủi thân thay anh.

Cố Bách Chu buồn cười nhìn cô, cố ý méo miệng nói, "Đương nhiên là có chứ, năm đó anh đặc biệt tới bệnh viện thăm em... Thế mà em chẳng chịu nói gì với anh, chỉ cười một cái rồi chạy đi luôn."

"Hôm đó anh tủi thân tới nỗi nhịn ăn bữa chiều luôn đấy."

Đỗ Kiều Kiều bị anh chọc cười.

Cố Bách Chu thấy Đỗ Kiều Kiều cười tươi như vậy, trong mắt tràn đầy cưng chiều. Anh không nói cho cô biết một chuyện, năm đó, chính nụ cười của Đỗ Kiều Kiều, đã xua đi bao nhiêu tủi thân trong anh.

Nhớ cũng được, không nhớ cũng không sao, chỉ cần Đỗ Kiều Kiều vui vẻ, thì ra sao cũng được.

Sau khi biết được sự thật, cô vừa đau lòng vừa áy náy với Cố Bách Chu, mọi tình cảm trong lòng cô đối với anh đã được chuyển thành thích.

Lúc ăn cơm, cô lần đầu tiên chạy tới làm đồ ăn cho Cố Bách Chu.

Cô đặt một đĩa trứng xào cà chua tới trước mặt anh.

"Cái này, coi như là phần thưởng của anh vậy." Đỗ Kiều Kiều không được tự nhiên quay lại, thấy Cố Bách Chu mỉm cười, cô hung dữ uy hiếp: "Ăn hết cho em! Nghe không hả?"

"Được..."

Đỗ Kiều Kiều húp một muỗng canh, rồi hỏi Cố Bách: "Những tấm hình kia khi nào thì mới đăng được?"

Cố Bách Chu nghĩ một lát rồi nói, "Nếu nhanh thì ngày mai có thể sẽ được đăng lên."

Đỗ Kiều Kiều híp mắt lại, vỗ bàn, "Vậy ngày mai đi, em không đợi được nữa đâu."

Vì vậy, sáng hôm sau, Đỗ Hồng Bân vừa đi họp về, văn phòng đột nhiên có người gõ cửa.

Thư ký Dương dè dặt đi vào.

"Có chuyện gì?" Đỗ Hồng Bân không ngẩng đầu lên hỏi.

"Tổng, tổng giám đốc Đỗ, bên ngoài có rất nhiều phóng viên muốn gặp ông..."

Đỗ Hồng Bân nhú mày, "Tôi nhớ hình như tôi không có hẹn bọn họ mà."

Thư ký Dương run rẩy đặt tờ báo lên trước mặt ông.

"Tin nóng! Chị em Đỗ thị bắt hòa*, cô em gái là thủ phạm của vụ bắt cóc"

Bên dưới kèm theo tấm hình cô gái đang nói chuyện với hai tên cướp. Có cả tấm hình của bọn cướp ngày hôm qua, tuy hơi mờ, nhưng người nào mắt sáng vừa nhìn sẽ lập tức nhận ra cô gái đó chính là Đỗ Khanh Khanh.

Hơn nữa, phía trên còn viết Đỗ Khanh Khanh sai bọn cướp bắt cóc mình và chị, đều là vì tài sản.

Đỗ Hồng Bân lập tức nổi giận, quăng tờ báo trong tay xuống đất, cảm thấy vẫn chưa hết giận, ông đẩy cửa đi về nhà.

Thư ký Dương vô cùng sợ hãi, đứng yên không dám nhúc nhích.

Đỗ Hồng Bân vừa ra khỏi công ty liền bị đoàn phóng viên vây quanh.

"Tổng giám đốc Đỗ, xin hỏi những gì trên báo viết là sự thật sao?"

"Đỗ Khanh Khanh thật sự là thủ phạm bắt cóc ư?"

"Xin hỏi, hành động quá trớn này của Đỗ Khanh Khanh là có ý gì?"

"Mục đích thật sự của vụ bắt cóc này là gì?"

Đỗ Hồng Bân bị hỏi tới đau đầu, ông bảo bảo vệ chặn những người phóng viên kia lại, rồi ngồi lên xe, vội vàng về nhà.

49. Chương 49

"Chát!"

Đỗ Khanh Khanh che mặt nhìn Lê Thanh.

"Con xem con đã làm ra cái chuyện gì này!" Lê Thanh quăng tờ báo vào người Đỗ Khanh Khanh.

Đỗ Khanh Khanh lui ra sau, nhìn xuống tờ báo.

Lê Thanh hận thiết không rên thành sắt nhìn cô, "Trước khi hành động con có chịu động não một chút, hay thương lượng với mẹ không hả!"

"Lần này mẹ coi thường con." Đỗ Khanh Khanh rũ mắt xuống, nói cho một mình mình nghe, "Con không ngờ lần này cô ta lại chơi ác như vậy..."

"Con đó!" Lê Thanh vội vàng đi qua, "Chẳng mấy chốc ba con sẽ về nhà ngay bây giờ, mẹ thấy lần này mẹ không có cách nào để cứu con nữa rồi."

"Mẹ không định giúp con sao?" Đỗ Khanh Khanh nhìn thẳng bà ta, "Con làm vậy cũng vì mẹ cả thôi."

"Chỉ cần Đỗ Kiều Kiều còn ở đây một ngày, thì cái nhà này vĩnh viễn không bao giờ thuộc về chúng ta được." Đỗ Khanh Khanh cười, "Chẳng phải mẹ vẫn luôn muốn như vậy sao? Đuổi chị ta đi."

Lê Thanh bị nói trúng tim đen, nhưng cũng không ngạc nhiên gì, "Đúng, mẹ muốn đuổi nó đi, nhưng dùng cách này để nó mất hết hy vọng, thì đúng là đã mạo hiểm quá rồi!"

Đỗ Khanh Khanh từ chối cho ý kiến, "Không mạo hiểm làm sao có thể đạt được mục đích hả mẹ? Dù sao, bây giờ Đỗ Kiều Kiều cũng đã tuyệt vọng rồi."

Lê Thanh hí mắt lại, "Chuyện lần này, con còn nói cho ai biết nữa không?"

Đỗ Khanh Khanh lắc đầu, "Không nói với ai cả, hai tên kia là con tự tìm."

Vì tìm bọn chúng, cô ta đã phải đi khắp nơi, xem xét rất lâu mới chọn được hai người kia.

Nhưng không ngờ hành động của cô đã bị lộ từ trước.

Lê Thanh thở dài, "Con có biết ai đi tố giác không?"

Đỗ Khanh Khanh dừng một chút, rồi lắc đầu, "Con không biết."

Lê Thanh hận tới mức nghiến răng, "Nếu để mẹ biết được là ai làm..."

Đỗ Khanh Khanh khom người nhặt tờ báo lên, trên tờ báo đặc biệt viết dòng vì tài sản nên mới âm mưu hãm hại Đỗ Kiều Kiều.

Cười tự giấu một cái, Đỗ Khanh Khanh đi tới trước mặt Lê Thanh.

"Mẹ, mẹ đánh con đi."

Lê Thanh ngạc nhiên nhìn cô, sau đó hình như bà ta chợt nhận ra cái gì đó, bắt đầu im lặng.

Đỗ Khanh Khanh quỳ xuống đất, cúi đầu nói: "Đánh con đi..."

"Mau đánh đi, ba sắp về tới rồi."

Nghe vậy, Lê Thanh cắn chặt răng, đá một cước vào ngực Đỗ Khanh Khanh.

Gót giày nhọn hoắt đâm vào người Đỗ Khanh Khanh, cô ta đau đớn ho một cái.

"Tiếp tục đi."

Đỗ Khanh Khanh ngồi dậy quỳ tiếp.

Lê Thanh nắm tóc cô ta, kéo mặt cô ta lên, híp mắt nói: "Đây là một bài học cho con, để sau này con biết, hậu quả của cách làm việc một cách lỗ mãng."

Nói rồi, bà ta tát mấy bạt tai vào mặt Đỗ Khanh Khanh, móng tay dính vào mặt cô ta, một vài vết đỏ cũng xuất hiện.

Đỗ Khanh Khanh bị đánh tới hoảng hồn, trong lúc hoảng hốt, cô ta nhớ năm đó Lê Thanh cũng đánh cô ta thế này.

Chỉ cần nhìn thấy gia đình Đỗ Hồng bản, Lê Thanh sẽ lập tức đánh cô ta.

Nếu không đánh một hơi thì sẽ không chịu bỏ qua.

Có điều, từ lúc Lê Thanh vào được Đỗ gia, cô ta cũng bị Lê Thanh đánh như vậy nữa.

Đỗ Khanh Khanh mở miệng cười, "Mẹ, con biết lỗi rồi."

Đỗ Hồng Bản vừa về nhà lập tức nhìn thấy Lê Thanh cầm cây đánh vào lưng Đỗ Khanh Khanh.

Tấm lưng Đỗ Khanh Khanh vẫn thẳng tắp, nhưng quần áo máu trắng đã bị pha một chút màu máu.

Đỗ Hồng Bản đi tới, quát lớn: "Đang làm gì vậy hả?!"

Động tác của Lê Thanh không chậm lại chút nào, "Em đang dạy dỗ lại con!"

"Dạy cho nó biết cách làm người!"

Đỗ Khanh Khanh cắn răng, một giọt mồ hôi đau đớn rơi xuống mặt.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Đỗ Hồng Bản, đôi mắt ngập nước, "Ba..."

Đỗ Hồng Bản vốn vô cùng tức giận, nhưng nhìn thấy Đỗ Khanh Khanh bị Lê Thanh đánh tàn bạo như vậy, ông cũng không tiện làm gì cả.

Nhưng cũng không phải cứ bỏ qua như vậy được.

Đỗ Hồng Bản ngăn cây gậy trên người Đỗ Khanh Khanh lại, sau đó, bảo một người giúp việc bên cạnh đỡ Đỗ Khanh Khanh đứng dậy.

"Nói đi."

Đỗ Hồng Bản mệt mỏi ngồi trên ghế salon, "Sao phải làm như vậy?"

Đỗ Khanh Khanh cúi đầu không trả lời.

Lê Thanh không nhìn được tát cô ta một cái, "Ba con đang hỏi đấy? Không nghe thấy à?!"

"Lê Thanh!"

Đỗ Hồng Bản dùng ánh mắt ngăn hành động của Lê Thanh lại, rồi nhìn Đỗ Khanh Khanh.

"Khanh Khanh, Kiều Kiều là chị con, rốt cuộc là vì cái gì mà con lại làm ra chuyện như vậy?"

Đỗ Khanh Khanh ngẩng đầu, nước mắt lăn dài trên mặt, "Ba, con cảm thấy, cảm thấy, con dư thừa trong cái nhà này."

"Con là cái gì chứ? Ba thích chị, dù chị ấy không thích con, lúc nào cũng đối nghịch với con, ba cũng không phạt chị lần nào."

"Con rất biết ơn ba đã cho con một gia đình, 18 năm trước, con chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của ba là gì. Nên lúc biết cuối cùng mình cũng cơ hội ở chung với ba ruột, con thật sự rất vui."

Đỗ Khanh Khanh quỳ xuống trước mặt ông, nhẹ nhàng nắm lấy tay ông, khóc không thành tiếng, "Con thật sự rất vui, cuối cùng con cũng có ba. Nhưng mà, lúc tới đây, con mới phát hiện, có một vài chuyện không như con tưởng tượng."

"Chị không thích con, thậm chí là ghét con. Con không thể chống lại chị ấy, mẹ cũng không thể giải quyết cho cô, mỗi lần bị chị bắt nạt, mẹ chỉ có thể nhắm nhin không giúp con."

Đỗ Hồng Bản nắm chặt tay.

Đỗ Khanh Khanh nhìn thẳng vào mắt ông, "Nên con mới diễn một vở kịch như vậy, con muốn biết trong lòng ba, con và chị, ai quan trọng hơn."

Nói tới đây, Đỗ Khanh Khanh nở nụ cười, "Bây giờ thì con biết rồi, trong lòng ba, con quan trọng tới vậy."

"Nên con không hối hận."

Đỗ Khanh Khanh bưng bình nghiêm mặt, "Con không hối hận. Dù ba không nhận con nữa, đuổi con ra khỏi nhà, con cũng không hối hận với quyết định của mình."

Đỗ Hồng Bản nhíu mày, không biết phải nói gì cho phải, nhìn mặt Đỗ Khanh Khanh, ông đột nhiên nghĩ tới Đỗ Kiều Kiều.

Giống như Đỗ Khanh Khanh nói, 18 năm trước, ông là một người cha vô trách nhiệm, ông rất áy náy với đứa con này.

Nhưng cô ta không phải là đứa con ông mong đợi.

Đỗ Khanh Khanh vô tội, nhưng trong chuyện này, ông phát hiện, Đỗ Kiều Kiều là người vô tội nhất.

Đỗ Hồng Bản thở dài, nhớ tới gương mặt lạnh băng của Đỗ Kiều Kiều ngày hôm qua, ông không nhìn được nắm chặt tay.

Hôm qua, sau khi Đỗ Kiều Kiều được Cố Bách Chu cứu, ông chưa từng gặp lại cô, cũng không liên lạc được với cô.

Xem ra là cô không chịu chào tạm biệt ông rồi.

"Con đứng lên đi." Đỗ Hồng Bản nhàn nhạt nhìn Đỗ Khanh Khanh, "Ba không muốn nói gì về chuyện này nữa."

Nghe vậy, Lê Thanh vô cùng vui vẻ. Đỗ Khanh Khanh cũng trút được gánh nặng.

Lời cảm ơn chưa kịp nói ra, hai người chợt nghe Đỗ Hồng Bản nói tiếp, "Đợi Kiều Kiều trở về, phải giải quyết thế nào, thì cứ nghe theo con bé."

Lê Thanh không nhìn được hô lên một tiếng, Đỗ Khanh Khanh cũng không nhìn được cơn đau trên người, ngất đi.

Lần này, Đỗ Khanh Khanh không giả vờ, nhưng vẻ mặt của Đỗ Hồng Bản cũng không dịu đi bao nhiêu.

Ông bảo Lê Thanh gọi bác sĩ tới, sau đó sai người giúp việc mang Đỗ Khanh Khanh về phòng.

Trước khi đi, Đỗ Hồng Bản thở dài một hơi, ông đã tạo nghiệt gì mà cái nhà này lại bị quây thành như vậy, còn chỗ nào giống nhà nữa không.

Ông không biết ông quyết định đem Lê Thanh và Đỗ Khanh Khanh về đây, là đúng hay sai.

50. Chương 50

Đỗ Kiều Kiều đọc tờ báo trong tay, cô mỉm cười, cô tưởng tưởng không biết về mặt Đỗ Hồng Bản khi phát hiện ra chuyện này thế nào.

Nhất định sẽ rất tuyệt vời.

Không biết Đỗ Khanh Khanh thế nào rồi, bên ngoài đang truyền âm lên, chắc mấy ngày nay cô ta sẽ không sống yên đâu.

Trong điện thoại, Đỗ Kiều Kiều có rất nhiều cuộc điện thoại chưa nhận, có Cố Nhiễm, có cả Đỗ Hồng Bản. Còn một số lạ, Đỗ Kiều Kiều đã nhận một lần, phát hiện đó là Lâm Trí Hiên, nên cũng không quan tâm nữa.

Số điện thoại của Lâm Trí Hiên đã bị cô cho vào sổ đen lâu rồi.

Đối với cái loại người thế này, cô cảm thấy tốt nhất là vĩnh viễn không bao giờ liên lạc nữa.

Sau một ngày nghỉ ngơi, Đỗ Kiều Kiều quyết định đi học.

Hết cách rồi, thầy giáo hôm nay là một giáo sư già khó tính, là một người vô cùng cứng đầu và nghiêm túc, nếu trốn học..., thành tích bình thường xem như không có.

Cô không muốn năm sau phải thi lại.

Nhưng lúc cô và Cố Bách Chu tới trường, một vị khách không mời mà tới lao ra trước mặt bọn họ.

Đỗ Kiều Kiều giả vờ không thấy, kéo Cố Bách Chu đi vào.

Đỗ Hồng Bản thấy vậy, lập tức chặn cô lại.

"Kiều Kiều." Giọng nói của Đỗ Hồng Bản vẫn nghiêm túc như trước, nhưng áy náy thì nhiều hơn.

"Có chuyện gì không?" Đỗ Kiều Kiều dừng chân nhìn ông.

Đỗ Hồng Bản nhìn xung quanh rồi nói, "Chúng ta tìm chỗ nói chuyện một chút được không?"

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, "Bây giờ tôi không tiện."

Về mặt của Đỗ Hồng Bản không được tốt lắm, "Ba chỉ muốn nhờ con giúp một việc thôi."

"Tôi thật sự không tiện." Đỗ Kiều Kiều bắt lực giơ cổ tay lên, chỉ vào đồng hồ, "Tôi sắp trễ giờ học rồi."

Đỗ Hồng Bản do dự, "Vắng một hôm, chắc không sao cả đâu."

Đỗ Kiều Kiều nở nụ cười, "Ông nghĩ cái trường này là của nhà mình à? Ông có thể lấy điểm cao về cho tôi được ư? Cho tôi được cái bằng tốt nghiệp ưu tú không? Đôi khi, có vài thứ không phải có tiền là được đâu."

"Nếu ông thật sự có chuyện muốn nói, buổi tối tôi sẽ tới tìm ông, còn bây giờ, xin lỗi, tôi phải đi học rồi."

Đỗ Kiều Kiều vẫy tay, ngắt lời Đỗ Hồng Bản muốn nói.

"Tạm biệt."

Cố Bách Chu lễ phép tạm biệt ông, "Tạm biệt chú Đỗ."

Rồi để mặc Đỗ Kiều Kiều nắm tay kéo đi.

Đỗ Hồng Bản ngẩn người, bắt lực nói: "Được rồi. Ba ở nhà chờ con."

Đỗ Kiều Kiều không trả lời ông, tiếp tục kéo Cổ Bách Chu.

"Chú Đỗ muốn xin lỗi em à?" Cổ Bách Chu hỏi.

Đỗ Kiều Kiều đá vào một hòn đá nhỏ ven đường, nhỏ giọng thở dài: "Sao em biết được?"

"Mà dù ông ấy có xin lỗi em đi chăng nữa, em cũng không cần."

Đỗ Kiều Kiều xoay mặt lại, "Chính bản thân ông ấy có thêm quan tâm gì tới em đâu."

Cổ Bách Chu ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô, "Em vẫn còn có anh mà."

Đỗ Kiều Kiều phấn khởi, nhón chân lên, đưa hai tay ôm mặt Cổ Bách Chu, hôn mạnh lên.

"Biết rồi, em vẫn còn có anh."

Cô nhanh chóng chạy đi, vẫy tay với Cổ Bách Chu, "Em vào lớn đây..., tan học gặp lại."

Cổ Bách Chu bắt lực thở dài, "Được rồi, em nhớ đứng ở cửa đợi anh... anh sẽ tới đón em."

Đỗ Kiều Kiều nhún nhảy quay lưng rời đi.

Tuy không nói, nhưng lúc Đỗ Kiều Kiều nhìn thấy Đỗ Hồng Bân, cả người cô đã nổi đầy gai.

"Xin lỗi thì có ích gì?" Đỗ Kiều Kiều lẩm nhẩm, "Có bản lĩnh thì đuổi Lê Thanh và Đỗ Khanh Khanh ra khỏi nhà đi."

May mà hôm nay cô đi học, thầy giáo giá điểm danh, có rất nhiều người không tới, vậy nên lão tức giận viết vài nét bút vào danh sách.

"Những người này thành tích bình thường."

"Tất cả đều không có mặt!"

Thầy giáo già vung tay lên, "Còn các em, cộng thêm điểm!"

Đỗ Kiều Kiều nhin không được cười cười, gần đây mình may mắn quá đi mất.

Buổi tối cô về nhà.

Cô đến đúng lúc ăn cơm.

Lần này có người ở đây nên ăn không ngon.

Đỗ Hồng Bân bảo đi làm chút món Đỗ Kiều Kiều thích nhất.

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu nói không cần.

Đỗ Hồng Bân nhìn cô, "Kiều Kiều..."

Đỗ Kiều Kiều cười, thoải mái ngồi xuống, "Tôi đã không còn thích những món kia nữa."

Đỗ Hồng Bân bỗng thấy xấu hổ, thêm chút áy náy.

Lê Thanh ngồi một bên yên lặng húp canh.

"Đỗ Khanh Khanh đâu?"

Đỗ Kiều Kiều tò mò hỏi.

Lê Thanh dừng một chút, Đỗ Hồng Bân lạnh nhạt nói, "Con bé ngã bệnh, đang nghỉ ngơi."

"Ừm." Đỗ Kiều Kiều gật đầu, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Hai người đã đọc bài báo hôm qua chưa?"

Về mặt Lê Thanh tái nhợt, Đỗ Hồng Bân nắm chặt tay.

"Chưa đọc à?" Đỗ Kiều Kiều cười nói, "Nghe nói rất đặc sắc."

Đỗ Hồng Bản thở dài, "Kiêu Kiêu."

Đỗ Kiêu Kiêu lập tức dừng cười, "Ông đừng nói nữa, tôi biết ông muốn bao che cho Đỗ Khanh Khanh."

"Đương nhiên là không phải rồi." Đỗ Hồng Bản nhìn cô, "Chuyện lần này là của Đỗ Khanh Khanh, nên con có toàn quyền quyết định phải phạt con bé thế nào?"

Cô có toàn quyền quyết định à?

"Hả?" Đỗ Kiêu Kiêu cúi đầu, nhẹ nhàng nói, "Tôi muốn đuổi cô ta ra ngoài được không?"

Lê Thanh không nhin được lên tiếng, "Hồng Bản..."

Đỗ Kiêu Kiêu cười chế giễu, "Ông xem, vừa nãy mới mở miệng nói tôi được toàn quyền quyết định, thế mà bây giờ tôi quyết định rồi, sao lại có người dị nghị thế nhỉ?"

Đỗ Hồng Bản trách Lê Thanh một tiếng, rồi nhìn Đỗ Kiêu Kiêu, "Dù sao Khanh Khanh cũng là em gái con..."

"Cô ta không phải là em tôi!" Đỗ Kiêu Kiêu lạnh lùng, "Nếu cô ta thật sự là em gái tôi, thì sẽ không bày mưu bắt cóc tôi như vậy!"

Nhắc tới chuyện này, Đỗ Hồng Bản và Lê Thanh cùng câm nín.

"Nên ông không đồng ý à?" Ánh mắt Đỗ Kiêu Kiêu tràn đầy giễu cợt, "Dối trá!"

Đỗ Hồng Bản nhú mày, "Không thể đổi yêu cầu khác à?"

Đỗ Kiêu Kiêu buông bát đĩa trong tay ra, lấy giấy từ từ lau miệng.

Dưới cái nhìn sáng quắc của hai đôi mắt, cô lạnh lùng nói.

"Không thể!"

"Không đồng ý cũng không sao." Đỗ Kiêu Kiêu đứng dậy, quay đầu nhìn Đỗ Hồng Bản cười cười, "Dù sao tôi cũng biết trước đáp án rồi."

Trước khi ra khỏi cửa, cuối cùng Đỗ Kiêu Kiêu cũng nghe thấy giọng nói cứng ngắt của Đỗ Hồng Bản.

"Ba đồng ý!"

Phía sau, tiếng khóc lóc thảm thiết của Lê Thanh truyền tới.

Đỗ Kiêu Kiêu mỉm cười, quay đầu cảm ơn Đỗ Hồng Bản một tiếng, rồi đi thẳng ra ngoài.

51. Chương 51

Đỗ Khanh Khanh ngủ không yên, cơn đau nhức trên người bắt ép cô ta phải mở mắt ra.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi qua rèm cửa.

Một người ngồi trên giường đưa lưng về phía cô lặng lẽ nhìn ra cửa sổ.

Đỗ Khanh Khanh hí mắt một cái, "Mẹ."

Lê Thanh xoay người, thản nhiên nhìn cô ta.

"Đỗ Kiêu Kiêu đã về rồi."

Đỗ Khanh Khanh ồ một tiếng, "Cô ta chuẩn bị đối phó với con thế nào hả mẹ?"

"Cô ta muốn đuổi con ra ngoài." Giọng nói của Lê Thanh vô cùng bình tĩnh, khiến Đỗ Khanh Khanh cảm thấy hơi sợ.

"Thật sao?" Đỗ Khanh Khanh bật dậy, "Ba cũng đồng ý luôn rồi?"

Lê Thanh thở dài, "Mẹ cứ nghĩ con là đứa thông minh."

Đỗ Khanh Khanh ngẩn người.

"Nhưng không lại ngu tới vậy!" Vẻ mặt Lê Thanh trở nên dữ tợn, "Để người ta nắm được điểm yếu của mình!"

"Chỉ một mình Đỗ Kiêu Kiêu thôi, mà đã làm bản thân mình rối loạn vậy rồi."

Đỗ Khanh Khanh cười giễu cợt, "Con cũng không thể nhìn thấu được cô ta từ lâu rồi."

"Ngu xuẩn!"

Lê Thanh tức giận nói: "Con đừng tưởng rằng con không nói thì mẹ không biết mọi chuyện đều do Đỗ Kiêu Kiêu làm."

"Con chỉ muốn dạy cho Đỗ Kiêu Kiêu một bài học chứ gì, nhưng ai ngờ con lại tự lấy đá đập chân mình." Lê Thanh lạnh lùng nhìn cô ta.

Đỗ Khanh Khanh lắc đầu, "Lần này con đúng là đáng khinh thật."

"Ngày mai con dọn ra ngoài đi." Ánh mắt Lê Thanh lạnh lùng nhìn cô ta.

Đỗ Khanh Khanh hơi khó tin, "Mẹ? Mẹ không giúp con sao?"

"Giúp con à?" Lê Thanh cười hừ một tiếng, "Mẹ rất muốn giúp con, nhưng gần đây con làm mẹ thất vọng quá."

Đỗ Khanh Khanh ra vẻ bình tĩnh nói: "Ra khỏi đây, con biết phải đi đâu đây?"

Lê Thanh cười, "Đi đâu? Cái này phải dựa vào bản lĩnh của con rồi."

Vẻ mặt Đỗ Khanh Khanh khó coi, "Lâm gia sẽ không cho con quay lại đó đâu."

Nhất định bọn họ ai cũng biết tin đó rồi, cả ngày hôm nay Lâm Trí Hiên không gọi cho cô ta một cuộc, tin nhắn cũng không.

"Hả?" Lê Thanh nhíu mày, "Lâm Trí Hiên dễ dàng bỏ con vậy à?"

"Tối hôm đó anh ta còn xem con là Đỗ Kiêu Kiêu." Đỗ Khanh Khanh cắn môi nói: "Mà gần đây, lúc nào anh ta cũng hỏi con về chuyện của Đỗ Kiêu Kiêu."

Lê Thanh nhíu mày, "Đỗ Kiêu Kiêu? Rốt cuộc cô ta có chuyện gì vậy? Sao đột nhiên Lâm Trí Hiên lại hứng thú với cô ta thế?"

"Cô ta thay đổi." Đỗ Khanh Khanh rũ mắt, "Ác hơn trước."

Lê Thanh phì cười, "Rốt cuộc con hy vọng cái gì vậy? Hy vọng cô ta nhân từ với con sao? Vậy con phải tự xem lại mình có tư cách không đã."

Đỗ Khanh Khanh nằm xuống giường, "Con mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút."

Lê Thanh hừ hừ, "Chuyện lần này, mẹ sẽ không nhúng tay vào, con tự xem rồi lo liệu đi."

"Con biết rồi." Đỗ Khanh Khanh lật người, "Mẹ ra ngoài đi."

Lê Thanh cười giễu cợt, rồi rời khỏi phòng.

Sáng hôm sau, Đỗ Khanh Khanh dọn ra khỏi Đỗ gia.

Trước khi đi, cô ta đứng trước cửa thư phòng thật lâu, người giúp việc phải giục ba lần cô ta mới chịu kéo hành lý ra cửa.

Nghe được tin tức này, Đỗ Kiêu Kiêu chỉ thản nhiên cười.

Cố Nhiễm ăn no thỏa mãn, giơ ngón cái với Đỗ Kiêu Kiêu.

"Kiêu Kiêu, đúng là chỉ có cậu mới có cách giải quyết."

Đỗ Kiêu Kiêu lắc đầu, "Tớ cũng chỉ trùng hợp thôi mà."

Vì phải điều tra Lê Thanh, một mình cô không thể làm được nhiều chuyện, nên đành phải mượn thám tử tư.

Cô không thể điều tra được nhiều chuyện của Lê Thanh, nhưng không ngờ lại có được một chút niềm vui ngoài ý muốn.

Lúc đầu Đỗ Kiêu Kiêu đã nói với thám tử tư, mẹ con Lê Thanh là nhân vật quan trọng.

Nên lúc phát hiện Đỗ Khanh Khanh có hành động lạ thường, hắn đã đi theo cô ta tới nơi rỗng rần lộn xộn.

Sau đó chụp vài tấm hình cho Đỗ Kiêu Kiêu.

Nhìn thấy những tấm hình kia, Đỗ Kiêu Kiêu khiếp sợ không thôi.

Bởi vì trong tấm ảnh, có một tên trong bọn cướp từng bắt cóc cô ở kiếp trước.

Kiếp trước bị bắt cóc, cô và bọn cướp xảy ra tranh chấp, không cẩn thận kéo mặt nạ của một tên trong đó xuống.

Trên mặt người kia có vết sẹo không lớn không nhỏ, giống vết dao.

Nhưng sau đó vì không bắt được hai tên cướp này, Đỗ Kiêu Kiêu luôn canh cánh trong lòng, nên chỉ cần liếc một cái cô đã nhận ra được.

Có điều, Đỗ Khanh Khanh lại tiếp xúc với bọn cướp này, đúng là làm người ta phải suy nghĩ.

Cẩn thận nhớ lại vụ bắt cóc kiếp trước. Đỗ Kiêu Kiêu thở dài, Đỗ Khanh Khanh đúng là có thiện chí quá đi thôi.

Đỗ Khanh Khanh tìm người bắt cóc cô ta và Đỗ Kiêu Kiêu, sau đó ép Đỗ Hồng Bân chọn một trong hai.

Nếu Đỗ Hồng Bân chọn Đỗ Khanh Khanh, vậy thì Đỗ Kiêu Kiêu sẽ hoàn toàn tuyệt vọng với Đỗ Hồng Bân, hơn nữa, dựa theo tính tình của Đỗ Kiêu Kiêu, chắc chắn cô sẽ không về cái nhà đó, coi như mục đích đã đạt.

Nhưng nếu Đỗ Hồng Bân chọn Đỗ Kiêu Kiêu, vậy cũng không tệ, ít nhất giá trị của Đỗ Khanh Khanh đã tăng thêm một bậc, Đỗ Hồng Bân nhất định sẽ rất áy náy, sau này dù có làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Đỗ Khanh Khanh đã đoán đúng.

Kiếp trước, sau vụ bắt cóc đó Đỗ Kiêu Kiêu đã dọn ra khỏi căn nhà đó.

Nhưng sau đó lại tức giận chuyện Lâm Trí Hiên thường xuyên tới Đỗ gia gặp Đỗ Khanh Khanh, cô mới chịu vác mặt lạnh về nhà.

Nên lần này, rõ ràng cô đã tương kế tựu kế, để Cố Bách Chu đi viếng Ôn Nhã với hai cô, bất cứ lúc nào cũng có thể giúp cô trốn thoát. Sau đó sẽ để lộ vụ này ra ngoài.

Đỗ Kiêu Kiêu cười lạnh.

Lần trước, Đỗ Khanh Khanh ép cô ra khỏi nhà, lần này, cô phải để cô ta ném thử mùi vị có nhà nhưng không thể về được.

"Nhưng..." Cố Nhiễm nhú mày, "Dù Đỗ Khanh Khanh không thể về được, Lê Thanh cũng sẽ tìm cách để cô ta và ba cậu gặp nhau. Tổ nói này Đỗ Kiêu Kiêu, thật ra hình phạt này cũng không nặng quá."

Đỗ Kiêu Kiêu trừng mắt nhìn cô ấy, "Sao có thể dễ dàng vậy chứ?"

"Chẳng lẽ cậu quên tổ đã giao cái gì cho cảnh sát rồi à?"

Cố Nhiễm dừng một chút, rồi cười ha hả, "Đúng ha, tổ quên mất, Đỗ Khanh Khanh từng phạm tội!"

Cô ấy khoa tay múa chân với Đỗ Kiêu Kiêu, "Cao nhân, xin nhận tiểu nhân tôi một lay!"

Đỗ Kiêu Kiêu thản nhiên hưởng thụ.

Hai người xôn xao bàn luận nửa ngày, tiếng cười ồn ào truyền đi khắp nơi.

Vì Đỗ Khanh Khanh không có nơi nào ẩn nấp để sống qua ngày, nên đành phải cho cô ta sống kiếp tù lao thôi.

"Cô là Đỗ Khanh Khanh?" Một người đàn ông trung niên mặc đồ cảnh sát, tay cầm thẻ chứng nhận cảnh sát, vừa đưa tay ra hiệu đồng nghiệp bên cạnh bao vây Đỗ Khanh Khanh.

"Tôi..." Đỗ Khanh Khanh không hiểu gì nhìn ông.

"Có người nói, cô có liên quan tới một vụ bắt cóc, mời cô về đồn làm việc, hy vọng cô phối hợp điều tra."

Còng tay lạnh như băng khiến cô ta ngẩn người, Đỗ Khanh Khanh cười khổ một tiếng, "Thì ra cô ta còn có thể ác hơn như vậy..."

Lúc Đỗ Khanh Khanh bị cảnh sát dẫn về đồn, một tay phóng viên nằm vùng tại đó đã chụp được rất nhiều tấm ảnh sắc nét.

Nhìn kết quả thu hoạch trong máy ảnh, hẩn thẩn nghĩ, đầu năm nay kiếm tiền dễ thật.

52. Chương 52

"Tên đầy đủ là gì."

"Đỗ Khanh Khanh."

"Địa chỉ."

"Thành phố Z."

"Tình hình gia đình."

"Ba mẹ và... Chị gái."

"Xin hỏi, Đỗ Kiều Kiều là gì của cô?" Cảnh sát viết lên một quyển sổ.

"Là chị gái cùng cha khác mẹ."

Về mặt Đỗ Khanh Khanh không thay đổi trả lời.

"Về vụ bắt cóc lần này, có người nói cô chính là chủ mưu, cô có gì muốn nói không?"

Cuối cùng Đỗ Khanh Khanh cũng cử động, cô ta nhìn thẳng vào mắt cảnh sát, "Tôi muốn biết ai là người đã nói đó là tôi."

Đồng chí cảnh sát lắc đầu, "Chúng tôi không thể tiết lộ bất cứ thông tin gì liên quan tới nhân chứng."

Đỗ Khanh Khanh giống như không nghe thấy, ánh mắt hơi điên cuồng, "Là Đỗ Kiều Kiều đúng không! Là cô ta đúng không?!"

"Xin lỗi, tôi không thể nói cho cô biết được." Đồng chí cảnh sát hỏi: "Cô còn gì muốn nói nữa không?"

Đỗ Khanh Khanh đứng vụt dậy, "Tôi chỉ có một câu hỏi."

"Rốt cuộc, có phải là cô ta đã nói đó là tôi không hả?"

"Tôi không thể..."

Đỗ Khanh Khanh cầm lấy quyển sổ trong tay cảnh sát, rồi điên cuồng xé nát nó.

"Dừng tay!" Cảnh sát lên tiếng ngăn lại: "Mau giữ chặt cô ta!"

Người cảnh sát bên cạnh lập tức giữ chặt Đỗ Khanh Khanh lại, đợi tới khi Đỗ Khanh Khanh tỉnh táo lại, mới ép cô ta ngồi xuống vị trí cũ.

"Còn muốn nói gì nữa không? Nếu cô không muốn nói, cuộc thẩm vấn của chúng ta kết thúc tại đây." Cảnh sát sửa lại quyển sổ đã bị xé nát.

Đỗ Khanh Khanh lạnh lùng, không nói gì.

"Vậy dẫn cô ta tới trạm tạm giam đi."

Lúc nhận được tin, Lê Thanh lập tức chạy tới trạm tạm giam.

Đỗ Khanh Khanh mặc một chiếc áo màu trắng và áo khoác vàng, trên tay còn đeo thêm một cái còng.

Về mặt cô ta không thay đổi nhìn Lê Thanh bên ngoài song sắt.

Rằng Lê Thanh sắp bị cắn nát tới nơi, "Sao con lại bị khai ra vậy?!"

Lúc nhìn thấy tờ báo Đỗ Hồng Bán đã sai người dè nén tin tức xuống, sau mới biết được, đây chỉ là số ít, hai người cũng đã tìm những người khác.

"Con không biết." Ánh mắt Đỗ Khanh Khanh hơi mờ mịt, "Con không biết..."

Lê Thanh tức giận, "Nhất định là cái con tiện nhân Đỗ Kiêu Kiêu kia!"

Đỗ Khanh Khanh vừa nghe thấy tên Đỗ Kiêu Kiêu cả người run rẩy không thôi, đôi mắt ngập nước, "Mẹ, là cô ta làm sao? Cô ta muốn con ngồi tù, cô ta nghĩ rằng như vậy là có thể thoát khỏi con ư?"

Nói xong, sắc mặt Đỗ Khanh Khanh đã hoàn toàn u ám.

"Mẹ, mẹ phải giúp con!" Trong mắt Đỗ Khanh Khanh tràn đầy ý hận, "Con không thể ở đây được, con muốn ra ngoài."

"Mẹ không giúp con được!" Mặt Lê Thanh u ám, "Đây cũng do con gieo gió gặt bão thôi."

Đỗ Khanh Khanh điên cuồng, "Con muốn ra ngoài!"

Lê Thanh bị cô ta dọa sợ, giọng nói dịu dàng hơn một chút, "Con muốn ra ngoài thì có lợi gì? Chuyện này ai cũng biết hết cả rồi. Bên ngoài đã có người đưa tin con bị cảnh sát bắt đi."

"Khanh Khanh, con đã bị phá hủy..."

Đỗ Khanh Khanh vẫn nở nụ cười, "Con không cần biết, con không để ý tới cái gì cả."

"Con chỉ muốn tìm Đỗ Kiêu Kiêu." Đỗ Khanh Khanh cong môi, u ám nói: "Con chỉ muốn tìm cô ta..."

Lê Thanh thở dài, "Mẹ đành cố hết sức vậy."

Đỗ Khanh Khanh biết ơn cười với Lê Thanh, "Mẹ, con chờ tin mẹ."

"Hết giờ rồi." Người cảnh sát bên cạnh kéo Đỗ Khanh Khanh đứng lên.

Đỗ Khanh Khanh vẫn luôn quay đầu nhìn bà ta.

Lê Thanh hết cách, đành phải gật một cái, coi như là hứa hẹn.

Lê Thanh không giấu chuyện đi trạm tạm giam với Đỗ Hồng Bán.

Nên vừa về tới nhà, Đỗ Hồng Bán liền hỏi.

"Con bé thế nào rồi?"

Lê Thanh lau nước mắt, "Ở cái nơi như vậy, con bé có thể sống tốt được sao?"

Đỗ Hồng Bán thở dài, "Cái con bé Kiêu Kiêu này, anh phải biết nó không thể dễ dàng bỏ qua như vậy sớm hơn."

"Hồng Bán..." Lê Thanh khóc nức nở, "Khanh Khanh không thể ngồi tù được."

"Kiêu Kiêu đúng là muốn hủy hoại con bé..."

"Anh biết." Đỗ Hồng Bán phiền muộn lấy một điều thuốc ra đưa vào miệng, nhúu mày nói: "Nhưng chuyện này không dễ dàng xử lý được."

Bên ngoài không chỉ hình Đỗ Khanh Khanh bị cảnh sát dẫn đi, mà cả những tấm hình Đỗ Khanh Khanh và bọn cướp ông đã cho người dè xuống cũng bị tung ra.

Không dễ xử lý được...

Lê Thanh ngừng khóc, bà ta nhỏ giọng thương lượng với Đỗ Hồng Bản: "Hay là chúng ta dùng tiền chuộc Khanh Khanh ra đi."

Đỗ Hồng Bản nhúu chặt mày, chuyện chuộc người này, không phải cứ có tiền là được, còn phải có quen biết.

Lúc này, Đỗ Khanh Khanh đang ở đầu ngọn gió, sẽ không có ai đứng ra giúp đỡ.

Đương nhiên Lê Thanh hiểu rõ đạo lý này, vì vậy bà ta đành yên lặng nuốt cơn giận xuống.

Bên này, Đỗ Kiều Kiều tổ chức ăn mừng Đỗ Khanh Khanh bị tạm giam, cố ý "mời" Cố Nhiễm, Khương Hoán và Cố Bách Chu tới "chung vui".

Dọc đường Cố Nhiễm không ngừng nói, giọng nói đặc biệt lớn, hận không thể để cho toàn thế giới biết, bây giờ cô ấy đang rất vui.

Khương Hoán nhin cười, "Sao vui vậy?"

Cố Nhiễm ngẩng cao đầu, "Dĩ nhiên rồi, cậu không biết đâu, cái con nhỏ Đỗ Khanh Khanh đó đáng ghét lắm!"

Khương Hoán im lặng mỉm cười không nói gì.

Đỗ Kiều Kiều nở nụ cười, "Vây... Cố Nhiễm chắc cậu không biết đâu, Đỗ Khanh Khanh và Khương Hoán từng có một đoạn chuyện xưa đấy nhé."

Sắc mặt Khương Hoán lập tức thay đổi, thấy vẻ mặt Cố Nhiễm u ám, cậu cười khổ, "Làm gì có chuyện xưa nào, cô ta là ai tôi còn không biết nữa là."

Cố Nhiễm hừ hừ, cố ý bình tĩnh nói: "Tội khi quân, mang đi xử trảm!"

Khương Hoán ra dáng vợ nhỏ, "Hoàng thượng, nô tì vô tội!"

Cố Nhiễm bật cười, cô vỗ đầu Khương Hoán, "Vô tội cái gì

Đỗ Kiều Kiều và Cố Bách Chu đứng xem hai người đùa giỡn.

Lúc nào ở cùng nhau, Cố Nhiễm và Khương Hoán cũng vui vẻ như vậy, Đỗ Kiều Kiều nghĩ, chỉ sợ ngay cả Cố Nhiễm cũng không phát hiện ra chuyện này.

Thời tiết buổi tối gió to, Cố Bách Chu ôm Đỗ Kiều Kiều vào lòng, lấy tay sưởi ấm mặt cô.

"Hơi lạnh." Đỗ Kiều Kiều cười hắc hắc với Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu búng trán cô một cái, "Lần trước anh đã nói rồi, buổi tối ra ngoài nhớ mặc nhiều một chút."

"Có phải là... Em không mặc đồ ra ngoài đâu."

Cô đã tìm được phòng rồi, cô sẽ thừa dịp này mà dọn ra ngoài. E rằng Đỗ Hồng Bản cũng không biết gì, chắc ông chỉ nghĩ Đỗ Kiều Kiều đang ra ngoài chơi thôi.

Đỗ Kiều Kiều dùng sức đưa đôi tay lạnh cóng của mình vào hông Cố Bách Chu, miệng lẩm bẩm, "Cho em mượn sưởi ấm tí."

Cố Bách Chu ôm cô không động đậy, đôi tay lạnh lẽo của Đỗ Kiều Kiều bên hông anh rất có cảm giác tồn tại.

Ánh mắt anh tối sầm, lần thứ ba.

Đỗ Kiều Kiều hăng say sưởi ấm, đột nhiên cảm thấy hơi thở bên cổ mình nóng bừng, giọng nói của Cố Bách Chu cũng khàn theo.

"Em có biết, thắt lưng là vùng nhạy cảm của anh...."

Đỗ Kiều Kiều choáng váng, cô cô cô, cô không biết.

Không phải anh đang lừa cô đó chứ, Đỗ Kiều Kiều nửa tin nửa ngờ ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên mặt Cố Bách Chu ửng hồng lạ thường.

Cô lập tức bỏ tay ra, chỉ vào anh, "Lưu manh!"

Cố Bách Chu dỗ cô, "Kiều Kiều, anh đang xấu hổ mà."

Đỗ Kiều Kiều chạy ra xa, "Anh lừa ai vậy hả, Cố Bách Chu, em không tin anh đâu."

Tên này bề ngoài trong sáng vậy thôi chứ thật ra là một con sói già!

53. Chương 53

Tòa tuyên án.

Đỗ Khanh Khanh là chủ mưu của vụ bắt cóc, vốn phải xử 10 năm tù, nhưng xét thấy cô ta chỉ mời người diễn trò, không biết đùa sẽ thành thật như vậy, vả lại còn có thái độ nhận tội, nên chỉ xử cô ta ba năm tù.

Nếu sau này chịu cải tạo tốt, có thể sẽ xem xét giảm nhẹ hình phạt cho cô ta.

"Mẹ không có cách..." Lê Thanh thản nhiên nhìn Đỗ Khanh Khanh.

Vài ngày không gặp, gò má của Đỗ Khanh Khanh hóp lại, đầu tóc cũng loạn xì ngầu. Cuộc sống của trạm tạm giam làm cô ta có vẻ mệt mỏi không phấn chấn được.

Đỗ Khanh Khanh bị hai cảnh sát giải đi, cơ thể không thể cử động được, cô ta quơ quơ đôi tay bị còng.

"Ba năm..." Đỗ Khanh Khanh nhẹ nhàng nói, "Đây là đáp án mẹ cho con ư?"

Lê Thanh lạnh mặt, "Con đừng có không biết tốt xấu như vậy, làm ra chuyện như vậy, mà chỉ bị ba năm tù là đã vị tha cho con lắm rồi!"

Đỗ Khanh Khanh cười chế nhạo, rồi há miệng nói thảm hai chữ.

Về mặt Lê Thanh trắng bệch, bà ta hoảng sợ nhìn Đỗ Khanh Khanh, đột nhiên cả người lạnh run.

Hôm nay Đỗ Kiều Kiều cũng đến tham gia, cô nghe Đỗ Khanh Khanh bị kết án ba năm tù.

Ba năm, không ngắn cũng không dài, nhưng cũng đủ để Đỗ Khanh Khanh mất đi nhiều thứ.

Cô đi đến trước mặt Đỗ Khanh Khanh, lạnh lùng nói: "Đỗ Khanh Khanh, cô mà cũng có ngày hôm nay."

Đỗ Khanh Khanh thấy cô tới, ánh mắt hơi chấn động, "Chị, không phải chị nên hài lòng rồi sao?"

Đỗ Kiều Kiều thản nhiên cười, "Cô nói cái gì vậy chứ?"

"Cô còn sống vui vẻ trên cái cõi đời này, thì làm sao tôi có thể vừa lòng được?"

Đỗ Khanh Khanh run lên một cái, nhẹ nhàng nói, "Chị hận em tới như vậy à?"

"Hận cô?" Đỗ Kiều Kiều đi tới trước mắt cô ta, "Cô nghĩ cô là ai? Cô đáng giá để tôi hận sao?"

Đỗ Khanh Khanh dụi dụi mắt nhìn cô, "Chị, chị cứ khẩu thị tâm phi."

Đỗ Kiều Kiều bị cô ta nhìn sợ hãi, lui về sau một bước, khẽ hừ, "Cô hiểu rõ tôi sao? Tôi khẩu thị tâm phi à? Đúng, cô nói không sai, tôi hận cô, hận không thể cho cô mau mau biến mất khỏi thế giới này, hận cô không chết sớm một chút, đừng làm chướng mắt tôi nữa."

Trong lòng Đỗ Khanh Khanh tê rần, cười nói với Đỗ Kiều Kiều: "Trên thế giới này vẫn còn chị, sao em có thể cam lòng mà chết được?"

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, "Đỗ Khanh Khanh, tới bây giờ mà cô còn muốn đấu với tôi nữa sao? Muốn tôi chết cùng à? Nằm mơ đi."

"Ha." Đỗ Khanh Khanh bật cười, "Chị, sao chị lại đáng yêu vậy."

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, Đỗ Khanh Khanh điên rồi à?

Cô lui về sau, nói với Đỗ Khanh Khanh: "Cô cứ tạm thời giả ngây giả dại trong đây, Đỗ Khanh Khanh, tôi cho cô biết, chiêu này chả có tác dụng gì đâu!"

Nói xong, cô kiêu ngạo hất cằm, hừ một tiếng với Đỗ Khanh Khanh rồi xoay người đi.

Đỗ Khanh Khanh nhìn bóng lưng thẳng tắp của cô cười lắc đầu, sau đó liền bị hai người cảnh sát bên cạnh giải vào tù giam.

Lúc đi ngang qua Lê Thanh, cô ta nói với người mẹ còn đang ngây ngốc của mình, "Mẹ, bảo trọng nhé..."

Lê Thanh làm như không nghe thấy.

"Sao thế?" Đỗ Hồng Ân đi tới.

Lê Thanh theo bản năng tránh né, "Không có gì."

"Khanh Khanh bị kết án ba năm, nếu chúng ta tìm được người, thì khoảng một hai năm là con bé có thể được ra." Đây là ý nghĩ của Đỗ Hồng Ân, trước hết cứ để Đỗ Khanh Khanh đi vào, chờ tin tức lắng xuống, sẽ tìm cơ hội cho cô ta ra ngoài.

Lê Thanh vội vàng khoát tay, "Ba năm cũng không quá lâu, cứ coi như là một bài học cho Khanh Khanh. Nếu để Kiều Kiều biết được anh muốn chuộc Khanh Khanh về, con bé có thể không cãi lộn với anh ư?"

Đỗ Hồng Ân than thở, Lê Thanh nói đúng, Đỗ Kiều Kiều không phải người bao dung, nếu cô biết được, vậy cũng được à.

"Được rồi, ba năm thì ba năm." Đỗ Hồng Ân xoa mày, "Hi vọng con bé có thể tự suy nghĩ lại, sau khi ra khỏi thì đừng làm chuyện gì điên rồ nữa."

Lê Thanh đỡ ông, "Sao lại như vậy được? Khanh Khanh chỉ hồ đồ một lần này thôi. Con bé lúc nào cũng hối hận."

"Hối hận?" Đỗ Hồng Ân giễu cợt nói: "Hối hận cũng vô dụng..."

"Trên đời làm gì có nhiều chuyện có thể hối hận như vậy?" Đỗ Hồng Ân đẩy Lê Thanh ra, "Mấy ngày nay anh sẽ đi công tác một chuyến, những việc ở công ty em giúp anh xử lý một chút."

Lê Thanh gật đầu, "Em biết rồi, anh nhớ mang theo thuốc uống, nếu không dạ dày sẽ không chịu nổi đâu."

Đỗ Hồng Ân quan tâm, chỉ nói: "Đến lúc đó em bỏ vào giúp anh làm được."

"Vậy được rồi..." Lê Thanh cúi đầu, che giấu cảm xúc trong mắt.

Đỗ Hồng Ân không nói cho Lê Thanh biết nơi ông tới chính là thành phố S.

Đi công tác là giả, đến thành phố S là thật.

Ông tự mình lái xe một núi mộ.

Mộ của Ôn Nhã không khó tìm, năm đó lúc an táng bà ở đây, ông đã nhớ kỹ đường xá, dù có nhắm mắt ông vẫn có thể tìm được.

Mà thực ra năm nào ông cũng đến thăm cô.

Chẳng qua là chỉ vào một ngày có vẻ bình thường, ví dụ như, kỷ niệm ngày cưới của bọn họ.

Hôm nay chính là ngày kỷ niệm ông và Ôn Nhã kết hôn.

Hai người ở chung 20 năm, hình như không có gì lãng mạn, tới lúc người mất rồi, lãng mạn nhưng người không biết.

Ông khoanh chân ngồi trước mộ Ôn Nhã, cười cười với phần mộ không bia.

"Anh lại tới nữa đây."

"Nhất định ở dưới đó em đang thăm mắng anh." Không biết đang nghĩ tới chuyện gì, Đỗ Hồng Bân cong miệng cười, "Không phải là không cho phép anh tới thăm em sao? Anh tới rồi, em tức giận lắm đúng không?"

Lúc tức giận, Ôn Nhã rất thích nhếch miệng lên, đôi lông mày đẹp đẽ nhíu lại, cái mũi cũng nhăn lại, như một đứa trẻ tức không chịu được.

Đỗ Hồng Bân rất thích dáng vẻ này của cô.

Nhưng sau đó, Ôn Nhã càng lúc càng trở nên lạnh nhạt, mặc kệ Đỗ Hồng Bân có làm gì đi chăng nữa, bà vẫn như cũ, làm người khác dễ dàng nổi giận.

"Em biết Đỗ Khanh Khanh đúng không, chính là cô bé lần trước đi theo Đỗ Kiều Kiều tới đây. Con bé bị ở tù rồi." Đỗ Hồng Bân rót cho mình ly rượu, "À đúng rồi, chắc em không biết đâu, đó cũng là con gái của anh."

"Nhưng không phải sinh với em." Đỗ Hồng Bân tiếc nuối nói.

Một cơn gió thổi qua, phần cổ đại trên mộ phần lay động như đang đáp lại ông.

"Sao em không tức giận được cơ chứ?"

Đỗ Hồng Bân thì thào nói: "Em mắng anh đi, đánh anh cũng được..."

"Anh rất nhớ em, A Nhã."

Làn gió nhẹ nhàng thổi qua, yên tĩnh không tiếng động, chỉ có một âm thanh thở dài xa xăm trong rừng trúc.

54. Chương 54

Lúc Cố Nhiễm tới nhà mới của Đỗ Kiều Kiều đúng lúc gặp người đã lâu không thấy - Lục Nhất Minh.

Do dự một chút, cô quyết định đi luôn.

Nhưng Lục Nhất Minh hình như đang đợi cô, thấy Cố Nhiễm sắp rời đi, anh ta vội vàng ngăn lại.

"Ồ..." Cố Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh ta, "Lục Nhất Minh, rốt cuộc là anh muốn thế nào đây?"

Lục Nhất Minh do dự, nửa ngày không nói gì.

"Không thì mau tránh ra, tôi đang có việc." Cố Nhiễm lạnh lùng nhìn anh ta, rồi đi lướt qua.

Nhưng chưa đi được hai bước, cô đã bị Lục Nhất Minh kéo lại.

"Cố Nhiễm..." Lục Nhất Minh nhẹ nhàng gọi cô.

Cố Nhiễm cau mày không hất ra.

"Tôi biết tôi sai rồi." Lục Nhất Minh nói nhỏ, "Tôi vẫn cứ nghĩ Đỗ Khanh Khanh yếu đuối cần người khác bảo vệ."

"Tôi không ngờ cô ấy đã thay đổi..."

Cố Nhiễm dùng sức hất tay Lục Nhất Minh ra, nhìn vết ửng hồng trên cổ tay mình, cô xoay người nhìn chằm chằm anh ta.

"Anh muốn nói gì với tôi? Bây giờ anh cảm thấy rất mất mát sao? Cô ta không phải là loại người mà anh đã tưởng tượng." Giọng nói Cố Nhiễm lạnh lùng, "Đúng, anh cũng là người bị hại, cô ta lừa gạt tình cảm của anh."

"Nhưng vậy thì sao? Có liên quan gì tới tôi đâu?"

Lục Nhất Minh ngạc nhiên, "Tôi..."

Cố Nhiễm cười lạnh, "Lục Nhất Minh, anh nghĩ mình vô tội lắm hay sao? Tôi không tin anh không biết Đỗ Khanh Khanh là loại người gì. Chính anh đã làm tổn thương tôi, nhưng cũng không chấp nhận chuyện Đỗ Khanh Khanh là người lấy cái đồng hồ của anh."

"Đúng là tôi ngốc thật, lúc nào cũng tùy tiện cầu thả, nhưng tôi không phải là người khoan dung tới vậy."

Lục Nhất Minh không biết phải làm sao, "Không phải, tôi không cố ý làm tổn thương cô."

Cố Nhiễm thất vọng nhìn anh ta, "Lục Nhất Minh, tôi cứ tưởng anh hiểu chứ."

Cô nhẹ nhàng sờ vào cổ tay ửng đỏ, "Nếu tôi nói, chuyện Đỗ Khanh Khanh ngồi tù cũng có phần của tôi, anh sẽ thế nào đây?"

Lục Nhất Minh ngớ người, "Cô nói... Cái gì?"

Cố Nhiễm cười khê, "Không có gì? Anh cũng biết mà, tôi thật sự không thích Đỗ Khanh Khanh, cô ta ngồi tù, tôi còn đi chúc mừng nữa đây."

Về mặt Lục Nhất Minh biến sắc, "Sao cô có thể làm như vậy được, tại sao? Dù Khanh Khanh có làm vậy đi chăng nữa, cô ấy..."

"Cô ta thế nào?" Cố Nhiễm rũ mắt, "Cô ta là người trong lòng anh, đúng không?"

"Lục Nhất Minh ơi là Lục Nhất Minh. Tôi nên cảm thấy may mắn vì đã không thích anh, hay nên tiếc nuối vì anh không mến tôi đây?" Giọng nói của Cố Nhiễm vô cùng thấp.

"Người được anh thích... Chắc sẽ rất hạnh phúc."

"Sao thế?" Đỗ Kiều Kiều quơ quơ tay trước mắt Cố Nhiễm, mới vừa vào cửa, cô gái này đã bắt đầu ngăn người, Đỗ Kiều Kiều đã gọi vài lần nhưng cô ấy vẫn không có phản ứng gì.

"Này!" Đỗ Kiều Kiều lắc cô ấy.

Cố Nhiễm chợt bừng tỉnh, "Gì vậy?"

"Tớ mới phải là người hỏi cậu câu đố đấy chứ!" Đỗ Kiều Kiều không vui nói, "Vừa vào tới đã ngăn người, rốt cuộc cậu đang suy nghĩ triết lý con người gì vậy, nói tớ nghe một chút."

"Triết lý con người gì." Cố Nhiễm lẩm bẩm, "Tớ chỉ mới vừa gặp Lục Nhất Minh thôi."

Đỗ Kiều Kiều âm thầm đánh giá giọng nói của cô ấy, "Hả? Vậy các cậu nói chuyện gì với nhau?"

"Còn nói cái gì nữa?" Giọng nói của Cố Nhiễm hơi mất mát, "Có chuyện gì khác ngoài Đỗ Khanh Khanh nữa đâu."

Cô ấy đem suy nghĩ của mình nói cho Đỗ Kiều Kiều biết.

Đỗ Kiều Kiều phì cười, "Cậu cảm thấy người nào được Lục Nhất Minh thích nhất định sẽ rất hạnh phúc?"

Cố Nhiễm gật đầu.

"Ngốc!" Đỗ Kiều Kiều thẳng thắn phê bình.

Cố Nhiễm lắc đầu, khó hiểu nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều cười cười, "Cái tên Lục Nhất Minh đó là một tên gian xảo đấy. Nghĩ thử xem, nếu anh ta đã nói rất thích Đỗ Khanh Khanh, vậy thì anh ta cũng đâu cần phải đi xin lỗi cậu làm gì. Nếu thật sự thích, thì dù Đỗ Khanh Khanh có làm gì đi chăng nữa, tình cảm của anh ta sẽ không bao giờ thay đổi, yên lặng tiếp nhận trong tim.

Đỗ Kiều Kiều âm thầm bổ sung thêm trong lòng, cũng giống như Cố Bách Chu vậy.

Dù cô có làm gì đi chăng nữa, Cố Bách Chu vẫn đứng sau lưng cô, dùng hành động cho cô biết, anh vẫn luôn ở đó.

Cố Nhiễm cũng nghĩ tới Cố Bách Chu, cô ấy hâm mộ nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Cậu hạnh phúc thật, được anh tớ cưng chiều tới vậy."

Đỗ Kiều Kiều bật cười, "Cố Nhiễm, chẳng lẽ cậu không phát hiện cả cậu cũng vậy à?"

"Chẳng phải có một người luôn đứng sau lưng cậu, đợi cậu phát hiện ra anh ta sao?"

"Ai vậy?" Cố Nhiễm tò mò nhìn khắp nơi, "Cậu gạt tớ à?"

Đỗ Kiều Kiều dùng ngón tay chọc vào trán cô ấy, nhắc nhở: "Sao cậu mơ hồ quá vậy? Khương Hoán, Khương Hoán của cậu đấy."

"Cái gì mà của tớ của cậu." Cố Nhiễm cười to, "Cậu ấy không có đâu."

Đỗ Kiều Kiều thở dài, "Chẳng lẽ cậu không phát hiện ra sao? Khương Hoán đối xử với cậu rất tốt."

"Cái đó cũng phải thôi." Cố Nhiễm gạt đầu, "Bọn tớ chơi chung với nhau từ nhỏ cơ mà."

Đỗ Kiều Kiều nhìn cô ấy hận thiết không rên thành sắt, "Cậu nghĩ lại đi? Cậu dám nói cậu với cậu ta chỉ là bạn bè thôi không?"

"Sao tớ biết được?" Cố Nhiễm nói thầm, "Nhưng mà tớ không biết cậu ấy đối xử với bạn cậu ấy thế nào nữa."

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, "Cậu tự suy nghĩ lại đi, dù sao tớ cũng cảm thấy Khương Hoán còn tốt hơn cái tên Lục Nhất Minh kia nữa đấy."

"Cái đó không giống..." Cố Nhiễm nói nhỏ.

"Không giống chỗ nào?"

"Khương Hoán là bạn, Lục Nhất Minh là người trong lòng. Có giống nhau gì đâu."

Đỗ Kiều Kiều tức giận nở nụ cười, "Cậu nói thử xem nhé, Khương Hoán và Lục Nhất Minh, ai đối xử với cậu tốt hơn?"

"Khương Hoán!" Cố Nhiễm không hề nghĩ ngợi lập tức nói.

"Vậy chẳng phải tốt lắm sao." Đỗ Kiều Kiều buông tay xuống, "Thực ra Khương Hoán là người tốt, nếu được, tớ hy vọng cậu có thể quen với cậu ấy."

Mặt Cố Nhiễm đỏ bừng, cô và Khương Hoán à? Đây là cặp đôi gì vậy?!

Cô ấy lắc đầu mạnh mẽ với Đỗ Kiều Kiều, "Không được đâu."

Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc nhìn cô ấy, "Tớ cảm thấy Khương Hoán mới là người thật sự có thể mang lại hạnh phúc cho cậu, cậu ấy sẽ trân trọng cậu."

Cố Nhiễm đỏ bừng cả mặt, "Cậu nói cái gì vậy? Không thể nào đâu."

"Có hay không thì cậu cứ đợi xem." Đỗ Kiều Kiều nói nửa đùa.

"Ai da, không nói chuyện này nữa, tớ tới tìm cậu có chuyện đấy." Cố Nhiễm đổi đề tài, lấy vài tờ giấy trong túi ra cho Đỗ Kiều Kiều xem.

"Cái gì vậy?" Đỗ Kiều Kiều tò mò cầm lấy.

"Cậu quên rồi à? Kết quả xét nghiệm của Khương Tình đấy." Cố Nhiễm chỉ vào tờ giấy.

"Cậu xem, trên đây viết, hai người đó không có quan hệ máu mủ với nhau."

Ánh mắt Đỗ Kiều Kiều sáng bừng lên, "Vậy là Khương Tình không phải là con gái của chú Khương rồi."

Cố Nhiễm gạt đầu, cô ấy cũng rất vui vẻ, "Cuối cùng, chú Khương cũng đã được giải thoát."

"Lần trước Y Vân tới đòi tiền chú Khương, chú Khương có cho bà ta không?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

"Hình như là không." Cố Nhiễm nhún vai suy nghĩ một chút rồi trả lời, "Với lại lúc đó dì Phó có mặt ở đây, mà còn không vui cãi nhau ầm ĩ."

"À..."

"Sao vậy?" Cố Nhiễm tới gần.

"Không có gì, chúng ta đi báo tin vui cho chú Khương thôi." Đỗ Kiều Kiều kéo Cố Nhiễm, "Sẵn tiện đi thăm Khương Hoán luôn."

Cố Nhiễm cười mắng, "Đừng nói lung tung!"

Tớ không có nói lung tung đâu. Đỗ Kiều Kiều cười nhẹ một cái.

55. Chương 55

Cố Nhiễm và Đỗ Kiều Kiều tới Khương gia đúng lúc bắt Khương Thì Lễ chuẩn bị ra ngoài.

"Chú Khương."

Khương Thì Lễ quay đầu nhìn hai người, bởi vì cô quen với Phó Vũ Khiết, nên ông cũng hơi có thiện cảm với Đỗ Kiều Kiều, vì vậy ông dừng chân, "Có chuyện gì à?"

Đỗ Kiều Kiều đi tới nhìn ông, "Bây giờ chú Khương đang có việc gấp sao?"

Khương Thì Lễ sững sờ, "Tàm tạm, không gấp lắm."

"Bọn con có chuyện quan trọng muốn nói chú. Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?" Về mặt của Đỗ Kiều Kiều tương đối nghiêm túc khiến Khương Thì Lễ cũng nghiêm túc theo.

Khương Thì Lễ dẫn hai cô tới thư phòng, thấy các cô đã ngồi xuống ghế, ông chậm rãi hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Cố Nhiễm đưa cho ông tờ xét nghiệm mà cô ấy luôn cầm trong tay.

Khương Thì Lễ cầm lấy, ông thần nhiên nhìn qua một lượt, "Cái gì đây?"

"Giám định DNA."

"Chú biết, nhưng cái này là hai đứa làm cho chú ư?" Khương Thì Lễ hơi mất kiên nhẫn, ông không thích vòng vo với tiểu bối.

Đỗ Kiều Kiều cười cười, "Xin hỏi chú Khương một câu, chú thấy con gái Khương Tình của chú thế nào?"

Ánh mắt sắc nhọn của Khương Thì Lễ nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều không né tránh, hai người nhìn thẳng vào nhau.

"Chú không muốn đánh giá con bé nhiều." Khương Thì Lễ từ từ nói: "Con bé đã lớn rồi, chuyện của nó thì nó phải tự quyết định."

"Lỡ như cô ta phạm phải sai lầm giống như Đỗ Khanh Khanh thì sao?" Đỗ Kiều Kiều hỏi tiếp.

"Vậy thì cũng sẽ phải chấp nhận kết quả như Đỗ Khanh Khanh thôi." Khương Thì Lễ không lo lắng trả lời.

"Nếu là Khương Hoán thì sao?"

"Nó thì chú không biết." Khương Thì Lễ nhàn nhạt liếc nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Rốt cuộc là con đang muốn nói cái gì?"

Đỗ Kiều Kiều cười, "Con chỉ muốn biết địa vị của Khương Tình trong lòng chú Khương đây mà thôi."

Khương Thì Lễ vỗ bàn, "Hình như đây đâu phải là chuyện hai đứa nên hỏi đâu nhỉ?!"

Đỗ Kiều Kiều mỉm cười, "Nhưng con chỉ muốn tìm hiểu tình hình một chút thôi, vì đây chính là thứ quyết định sau khi nghe được tin tiếp theo chú vui hay buồn đấy."

"Tin gì?" Khương Thì Lễ nhìn cô.

"Ờ giám định DNA này chính là của chú và Khương Tình."

"Con nói cái gì?!" Cuối cùng, sắc mặt của Khương Thì Lễ cũng thay đổi.

Ông lấy tờ giấy, xem đi xem lại nhiều lần, cắn răng nói: "Không có quan hệ..."

"Đúng." Đỗ Kiều Kiều thoải mái đứng trước mặt ông, "Lần trước, con đã vô tình nhìn thấy Y Vân - mẹ Khương Tình đi với một người đàn ông, con còn nghe được một vài chuyện. Con hơi nghi ngờ, nên đã nhờ Khương Hoán lấy tóc của Khương Tình và chú đi xét nghiệm."

"Đây là kết quả. Chú và Khương Tình không phải là cha con."

Khương Thì Lễ run rẩy, "Nhưng lúc đó, kết quả xét nghiệm..."

"Là giả." Đỗ Kiều Kiều nhìn ông, "Bạn trai cũ của Y Vân, là bác sĩ."

Trong mắt Khương Thì Lễ tràn đầy ý hận, "Y Vân!"

Ông đứng bật dậy đi ra ngoài.

"Đợi đã, chú Khương." Đỗ Kiều Kiều vội vàng đuổi theo ông, "Chú Khương, con có thể yêu cầu chú một chút được không, xem như là phần thưởng cho chuyện này?"

Khương Thì Lễ dịu dàng nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Yêu cầu gì, con nói thử xem."

Đỗ Kiều Kiều nhìn ông, "Chú có thể làm như không biết chuyện này trước được không?"

"Vì sao?" Khương Thì Lễ nhướn mày, "Bà ta lừa chú lâu vậy, bây giờ là lúc phải trừng phạt bà ta."

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, "Đó không phải là ý của Y Vân, thật ra người lừa chú chính là bạn trai trước của Y Vân, Trần Gia Lạc."

"Trần Gia Lạc?" Khương Thì Lễ cảm thấy cái tên này hơi quen tai.

"Đúng, ông ta chính là bác sĩ của bệnh viện Hòa Bình, cũng từng là bác sĩ từng nhân của gia đình cháu."

Khương Thì Lễ khó hiểu nhìn cô, "Chuyện này có liên quan tới nhà con à?"

"Đương nhiên là không rồi." Đỗ Kiều Kiều bật cười, "Có điều Trần Gia Lạc có liên quan tới chuyện nhà con, nên con chả có thiện cảm gì với ông ta cả."

Cô nói tiếp với Khương Thì Lễ: "Con đoán, năm đó, sau khi Y Vân mang thai, Trần Gia Lạc đã biết được, nên ông ta đã lợi dụng Y Vân giả vờ như bị người ta chạm vào, đúng lúc gặp chú đang say rượu. Một đêm trôi qua, dù chú và Y Vân có làm hay không làm gì đi chăng nữa, đứa con trong bụng của Y Vân cũng thành của chú."

Khương Thì Lễ nắm chặt tay.

"Sau khi Khương Tình ra đời, Y Vân đã mang cô ta đến Khương gia, muốn kiểm tra chi phiếu từ nhà chú. Nhưng chủ nhân cuối cùng của tấm chi phiếu chính là Trần Gia Lạc."

Cố Nhiễm tức giận nói: "Lần trước Y Vân tới đây, cũng vì Trần Gia Lạc lại bắt đầu vơ vét tài sản của bà ta."

Khương Thì Lễ nhíu mày, không biết đang nghĩ gì.

Đỗ Kiều Kiều không vội, cô đợi Khương Thì Lễ cho cô một đáp án.

"Được..."

Hòn đá trong lòng Đỗ Kiều Kiều rơi xuống đất, cô cười nói, "Cảm ơn chú Khương."

Khương Thì Lễ khoát tay, "Cái này cũng chẳng có vấn đề gì, đã nhiều năm rồi, nhịn thêm một chút cũng không sao."

Đỗ Kiều Kiều liếc mắt, "Nhưng con cần chú Khương làm một chuyện."

"Hả?" Khương Thì Lễ sững sờ, "Chuyện gì?"

"Giúp con hẹn Y Vân."

"Không được!" Khương Thì Lễ kiên quyết từ chối.

"Chỉ giúp con hẹn bà ta ra thôi." Về mặt Đỗ Kiều Kiều khẩn cầu, "Con muốn nhờ bà ta chút chuyện."

Khương Thì Lễ cứng đờ.

Đột nhiên Cố Nhiễm nói: "Con có thể giải thích với dì Phó giúp chú. Cả chuyện hôm nay chúng ta đã nói nữa."

"Được!" Khương Thì Lễ lập tức đồng ý.

Cố Nhiễm chớp mắt, đặc ý nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Đây mới đúng là cách cầu xin người khác.

Khương Thì Lễ đã đồng ý giúp Đỗ Kiều Kiều hẹn Y Vân, nhưng có qua lại, hai cô phải lập tức đi Phó gia, giải thích chuyện này với Phó Vũ Khiết.

Vì vậy Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm không thèm gặp Khương Hoán nữa, lập tức tới Phó gia.

Mấy ngày nay Phó Vũ Khiết định hẹn hai cô ra ngoài chơi, nhưng không ngờ Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm đã tới nhà tìm.

"Dì đang định hẹn hai đứa thì hai đứa đã tới đây rồi." Phó Vũ Khiết cười nói.

Cố Nhiễm sờ mũi, cô ấy bị ép tới đây mà.

Đỗ Kiều Kiều cũng cười, "Bọn con cố ý tới tám nhắm với dì Phó đấy."

"Hả?" Phó Vũ Khiết hơi ngạc nhiên, "Nói chuyện sao? Sở thích của mấy người trẻ tuổi các con dì không hiểu nổi đâu."

"Đương nhiên chúng ta sẽ không nói về những chuyện đó rồi." Cố Nhiễm nói.

"Vậy nói cái gì?" Phó Vũ Khiết tò mò.

"Nói chuyện trọng đại." Cố Nhiễm nghiêm túc, "Bọn con tới đây để nói chuyện nghiêm túc."

Phó Vũ Khiết bật cười, "Chuyện trọng đại gì?"

Cố Nhiễm thần bí nói: "Nói... Về chuyện của dì."

"Dì?" Phó Vũ Khiết ngạc nhiên, "Nói chuyện gì của dì vậy?"

"Nói chuyện khi nào dì và chú Khương mới chịu làm hòa ấy." Cố Nhiễm nói thẳng ra.

Nụ cười trên mặt Phó Vũ Khiết dần tắt, "Tiểu Nhiễm..."

Đỗ Kiều Kiều nói: "Dì Phó, dì đừng giận, lần này bọn con thật sự muốn tâm sự với dì đấy."

Phó Vũ Khiết thở dài, lắc đầu nói: "Hai đứa không hiểu đâu..."

Đỗ Kiều Kiều nắm tay bà, "Bọn con hiểu chứ, con biết trong lòng dì có nút thắt, nên dì mới không thể tha thứ cho chú Khương được."

Phó Vũ Khiết rũ mắt, "Đúng là dì có nghĩ tới, cứ tha thứ cho ông ấy là được, cố chấp hoài làm gì. Nhưng vừa nhớ lại... Dì không dám tha thứ cho ông ấy."

"Nếu con cho dì biết, nút thắt trong lòng dì đã mở được rồi thì sao?" Đỗ Kiều Kiều nhét tờ xét nghiệm vào tay bà, "Dì xem đi?"

"Đây là cái gì?" Phó Vũ Khiết tò mò nhìn.

"Là giám định DNA của Khương Tình và chú Khương."

Phó Vũ Khiết cầm một lát rồi trả lại cho Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều không nhận, "Dì xem kỹ trước đã rồi tính."

Phó Vũ Khiết không muốn xem, bà đành bỏ xuống bàn trà.

Cố Nhiễm thở dài, mở phần giám định ra, chỉ vào cho Phó Vũ Khiết xem.

"Không có quan hệ."

"Dì Phó, dì xem, chú Khương và Khương Tình không có quan hệ máu mủ." Cố Nhiễm nắm tay Phó Vũ Khiết, "Cái này là con và Kiều Kiều đã giấu mọi người làm, dì đừng nghi ngờ chú Khương."

Phó Vũ Khiết ngạc nhiên nhìn phần giám định, hơn 20 năm trước bà cũng đã xem một tờ giấy tương tự, có điều, tờ giấy đó làm bà đau lòng bấy nhiêu thì tờ giấy này càng khiến bà đau lòng gấp bội.

Chẳng lẽ bà và Khương Thì Lễ chiến tranh lạnh nhiều năm như vậy chỉ là hiểu lầm thôi sao?

Phó Vũ Khiết không nhịn được lau khóe mắt, "Xin lỗi, dì đi toilet một chút."

Cố Nhiễm ôm cổ bà, "Dì Phó, dì muốn khóc thì cứ khóc đi..."

Phó Vũ Khiết cố gắng kìm cơn đau xót trong lòng, "Dì chỉ... Dì chỉ cảm thấy rất đau khổ, sao dì và ông ấy lại tới mức này chứ?"

"Có nguyên nhân thì có kết quả, nếu ông ấy không làm, thì tại sao Y Vân lại cố tình đổ thừa cho ông ấy?" Phó Vũ Khiết vẫn không bước qua được cái hố kia.

Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng nói, "Lỡ như lúc đó chú Khương uống say, nên mới gặp Y Vân. Mọi chuyện chỉ là trùng hợp thôi."

Phó Vũ Khiết không thể nhịn được nữa, bà tự vào vai Cố Nhiễm khóc nức nở.

"20 năm, dì hận ông ấy 20 năm." Phó Vũ Khiết nói nhỏ, "Rõ ràng ông ấy đã từng nói, vĩnh viễn sẽ không phụ lòng dì, nhưng sao chỉ vừa đảo mắt một cái ông ấy đã phản bội. Dì vẫn luôn tìm lý do gì đó để tha thứ cho ông, nhưng cuối cùng cũng không thể tha thứ được. So với đau khổ một mình, thì thà rằng cứ để ông ấy đau khổ như dì."

"Không phải là không muốn tha thứ. Mà vì dì chỉ quá đau khổ."

Đỗ Kiều Kiều thở dài, rồi nói to, "Lần này bọn con đã tìm cho dì và chú Khương một lý do để tha thứ, dì Phó, dì cảm thấy lý do này thế nào?"

Phó Vũ Khiết nhẹ nhàng lau nước mắt, ngẩng đầu cười, thanh tao nói: "Lý do này dì nhận, còn lại, phải để xem biểu hiện của ông ấy thế nào nữa."

Cố Nhiễm thầm cười, sở trường của chú Khương phải là thể hiện trước mặt dì Phó sao?

56. Chương 56

Sau khi nhận được tin tức từ Cố Nhiễm, Khương Thì Lễ lập tức chạy tới Phó gia.

Khương Hoán ngạc nhiên, "Ba, ba đi tới đó làm gì vậy?"

Khương Thì Lễ không thèm để ý tới hình tượng, lớn tiếng nói với cậu, "Ba đi đón mẹ con về."

Khương Hoán sửng sốt, "Chờ con... Con đi với ba."

Hai người vội vàng lên xe.

"Ba vừa nói ba muốn đón mẹ về... Là có ý gì?" Khương Hoán hỏi Khương Thì Lễ.

Khương Thì Lễ cười ha ha, "Mẹ con tha thứ cho ba rồi."

"Không thể nào!" Khương Hoán khó tin nhìn ông.

"Cái thằng nhóc này!" Khương Thì Lễ vỗ đầu Khương Hoán, "Cái gì mà không thể nào?!"

Khương Hoán sờ đầu, "Sao tự nhiên mẹ nghĩ thông vậy? Ba, có phải ba làm cái gì đó rồi không?"

Khương Thì Lễ cười càng tươi, "Là Đỗ Kiều Kiều và Cố Nhiễm giúp ba đây."

"Cố Nhiễm?" Ánh mắt Khương Hoán lóe sáng, "Hai cậu ấy làm cái gì?"

Khương Thì Lễ chỉ cười không nói.

Khương Hoán bĩu môi, "Thần thần bí bí, con tự hỏi được rồi."

Cậu lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Cố Nhiễm.

"Cậu giúp ba tôi làm cái gì đây? Sao tự nhiên mẹ tôi tha thứ cho ông ấy rồi?"

Cố Nhiễm nhanh chóng trả lời, nhưng cũng chỉ có hai chữ.

"Bí mật."

Mật em gái cô! Khương Hoán suýt nữa đã quăng di động đi.

Cậu không thể hy vọng vào Cố Nhiễm rồi, cùng lắm thì cậu tự xem tình hình rồi đoán là được rồi.

Dọc đường Khương Thì Lễ liên tục giục tài xế nhanh lên một chút.

Tài xế đáng thương áp lực nói: "Không thể nhanh hơn được nữa..."

Khương Thì Lễ khê nguyên rửa mặt tiếng, ông chưa bao giờ cảm thấy Phó gia xa như bây giờ.

Cuối cùng cũng tới nơi, Khương Thì Lễ vội vàng mở cửa xe đi ra.

Khương Hoán đành đuổi theo sau, "Ba, ba từ từ thôi!"

Khương Thì Lễ giả vờ như không nghe, ông đi nhanh hai ba bước tới cửa nhà Phó gia.

Nhưng ông lại không gõ cửa.

Khương Hoán đằng sau ngạc nhiên nhìn ông, "Ba?"

Khương Thì Lễ cười khở, "Ba sợ mẹ con đổi ý rồi, không tha thứ cho ba nữa."

Khương Hoán vỗ vai ông, an ủi ông một chút, sau đó nhấn chuông cửa.

Cánh cửa mở ra, Khương Thì Lễ suýt nữa đã quay đầu đi.

Nhưng Khương Hoán vẫn cứ kiên quyết lôi ông vào.

"Mẹ."

Khương Hoán tới ngồi cạnh Phó Vũ Khiết.

"Ba con nói..."

Nói xong, Khương Hoán quay lại nhìn, thấy Khương Thì Lễ vẫn còn ngơ ngác đứng trước phòng khách, không dám vào.

"Ba con nói cái gì?" Phó Vũ Khiết nhú mày hỏi.

Khương Hoán cười cười với bà, rồi chạy đi kéo Khương Thì Lễ qua.

"Ba nói muốn đón mẹ về nhà."

Phó Vũ Khiết thản nhiên cười, "Thật à?"

Khương Hoán lập tức lấy cùi chỏ quắp vào Khương Hoán, "Ba, chẳng phải ba nói muốn đón mẹ về nhà sao?"

Khương Thì Lễ tỉnh lại, đi lên từng bước.

"Vũ Khiết... Em theo anh về nhà được không?"

Phó Vũ Khiết lắc đầu.

Khương Thì Lễ như bị sấm đánh trúng, đầu óc trống rỗng.

Phó Vũ Khiết vẫn không chịu tha thứ cho ông.

Khương Thì Lễ hồn bay phách lạc lùi về phía sau, "Xin lỗi, Vũ Khiết, anh... anh không có cố ý tới làm phiền em đâu."

Phó Vũ Khiết cười, "Anh không cố ý tới đây làm phiền tôi sao? Nhưng anh đã làm phiền tôi rồi."

Khương Thì Lễ lúng túng nói: "Anh... Anh chỉ cho rằng..."

"Tôi đã tha thứ cho anh chứ gì?" Phó Vũ Khiết tiếp lời ông.

Khương Hoán thấy không khí hơi căng thẳng, vội vàng giảng hòa, nhưng bị Phó Vũ Khiết trừng mắt, nên cậu không dám nói gì.

Phó Vũ Khiết ung dung nhìn Khương Thì Lễ, "Nói đi, anh muốn giải thích thế nào đây?"

Khương Thì Lễ bị hỏi vậy thì mắt choáng váng, "Giải thích..."

Phó Vũ Khiết thở dài, "Xem ra là anh không muốn xin lỗi tôi rồi thì phải?"

Khương Thì Lễ vội vàng nói, "Xin lỗi, Vũ Khiết, xin lỗi, anh sai rồi, anh thật sự đã sai rồi."

"Anh sai chỗ nào?" Phó Vũ Khiết hỏi ông.

Khương Thì Lễ ngẩn người, "Anh... Anh không tới quấy rầy em..."

Phó Vũ Khiết không nhịn được cười phá lên, "Vậy thôi à? Anh không có cái gì khác muốn nói à?"

Khương Hoán bên cạnh ra sức nháy mắt với Khương Thì Lễ, "Là cái chuyện mà ba hay nói đó..."

Khương Thì Lễ nhìn Phó Vũ Khiết đang tươi cười, theo bản năng đi lên vài bước, cầm tay Phó Vũ Khiết.

"Vũ Khiết, anh sai rồi, anh đã không giữ được lời hứa năm đó. Anh không nên vì chuyện con cái mà đi mượn rượu giải sầu, dính vào hiểu lầm này, làm chúng ta tổn tận hai mươi mấy năm trời."

Cuối cùng, Phó Vũ Khiết xúc động, bà Khương Thì Lễ cười cười, nước mắt rơi xuống.

Khương Thì Lễ luống cuống tay chân, đột nhiên Phó Vũ Khiết nói vào lỗ tai ông: "Xin lỗi..."

Khương Thì Lễ cúi đầu xuống, một người đàn ông hơn 40 tuổi, nhưng bây giờ lại òa khóc như một đứa trẻ.

Cuối cùng, ông cũng chờ được ngày Phó Vũ Khiết trở về.

Phó Vũ Khiết nói tiếp, "Anh có lỗi, em cũng có lỗi. Hai mươi năm nay, em biết anh rất đau khổ, em cũng vậy. Nhưng đôi khi nghĩ lại thì không thể dễ dàng tha thứ cho anh được."

"Nếu anh không bỏ em, thì em cũng không có cách nào bỏ được anh. Em nghĩ, cứ kéo lại là được, tới một ngày nào đó, chúng ta đã quá mệt mỏi rồi, thì cứ buông nhau ra thôi."

"Không rời xa nhau..." Khương Thì Lễ ôm chặt bà, "Anh không muốn rời xa em."

Phó Vũ Khiết dựa vào lòng ông, hưởng thụ cái ôm xa cách hơn hai mươi năm.

"Anh yêu em, anh yêu em, Phó Vũ Khiết."

Bà khẽ thở dài một hơi, "Em biết."

Khương Hoán đã đi từ lâu, cậu nhẹ nhàng tới cánh cửa, trả lại không gian cho hai người khó khăn lắm với trở về được với nhau.

Cậu gọi điện cho Cố Nhiễm.

Điện thoại vừa kết nối, một giọng nói to liên tục hỏi thăm từ bên kia truyền tới, "Tiểu Khương Tử, đến tỉnh an sao?"

Khương Hoán khẽ cười, "Cố nương nương, cảm ơn nhiều."

"Cảm ơn cái gì?" Cố Nhiễm cắn quả táo to trong tay, "Tôi đây chỉ học theo Lôi Phong làm chuyện tốt thôi."

"Nương nương..." Khương Hoán thấp giọng nói, "Nô tài, sắp bị soạn vị rồi..."

Khương Tình vừa về tới nhà chợt nghe thấy Khương Thì Lễ.

"Ba đi đón mẹ con về."

Đón mẹ của ai? Không cần nói cũng biết.

Rốt cuộc Phó Vũ Khiết cũng tha thứ cho ông rồi sao?

Khương Tình lo lắng nhìn chăm chăm theo hai người kia lên xe, ánh mắt không có rời đi chỗ khác một giây nào.

Cô ta mắt mắt nhìn xe phóng đi.

Khương Tình cắn môi lấy điện thoại ra.

"Alo?"

"Mẹ..."

Y Vân ngẩn người, "Sao thế, Tiểu Tình?"

Khương Tình khóc thất thanh, "Mẹ, Phó Vũ Khiết sắp trở về rồi."

Y Vân lo lắng, "Sao lại như vậy? Bà ta đã tha thứ cho Khương Thì Lễ rồi ư?"

"Con không biết." Khương Tình nhắm nghiền hai mắt, "Con vừa nghe ba vui vẻ dẫn Khương Hoán theo, nói muốn đi đón Phó Vũ Khiết về."

Y Vân an ủi cô ta, "Không đâu, nếu Phó Vũ Khiết muốn tha thứ cho Khương Thì Lễ, thì cũng sẽ không để lâu năm như vậy. Con cứ yên mà sống ở đó đi, không ai dám bắt nạt con đâu."

Khương Tình tủi thân kể khổ với bà ta, "Sao biết được? Lần trước có một cô gái đánh con một cái, ba có thêm giải quyết giúp con đâu."

Y Vân lập tức căng thẳng, "Con bị người ta bắt nạt sao? Là ai đánh con?"

"Mẹ không biết đâu." Khương Tình hừ một tiếng, "Mà dù mẹ có biết đi chẳng, cũng không thể dạy dỗ cô ta một bài học đâu."

Y Vân câm nín.

"Mẹ, lỡ như Phó Vũ Khiết về đây thật, thì con nên làm gì đây?" Khương Tình nói: "Con không muốn ở cùng bà ta, con muốn chuyển ra ngoài."

"Không được!" Y Vân lớn tiếng nói, "Con không được dọn đi!"

"Vì sao?!" Khương Tình nghiêm mặt, "Lần này con không thể không dọn đi được!"

"Tiểu Tình..." Y Vân nói nhỏ, "Mẹ van con, con đừng dọn đi, được không?"

Khương Tình cầm điện thoại thật chặt, "Vì sao không được dọn đi? Mẹ cho con một lý do."

Y Vân ấp úng, "Nói chung là không được."

"Đúng rồi, Tiểu Tình." Y Vân do dự hỏi, "Trên người con... Còn tiền không?"

"Mẹ lại muốn bao nhiêu đây?" Khương Tình nhú mày.

"50 vạn..."

Khương Tình hoảng sợ, "Mẹ cần nhiều như vậy làm gì?"

"Mẹ có việc gấp mà." Giọng nói của Y Vân bắt đầu trở nên cấp bách..., "Con có thể cho mẹ mượn 50 vạn được không?"

"Tháng trước con đã cho mẹ tiền rồi mà?" Khương Tình không vui nói: "Sao mẹ dùng nhanh quá vậy?"

"Lần này mẹ thật sự cần gấp mà..." Y Vân biết mượn con gái mình nhiều tiền như vậy thì cũng hơi quá, nên bà ta mới dịu dàng nói, "Mẹ nhất định sẽ trả lại cho con, trả sớm cho con luôn."

"Mẹ, con thật sự không thể giúp mẹ được." Khương Tình bất lực nói, "Đã lâu rồi ba không quan tâm tới con, con cũng không đi tìm ông ấy mượn tiền. Bây giờ con không thật sự không thể làm gì được."

"Vậy à..." Giọng nói của Y Vân không che giấu được mất mát.

"Rốt cuộc là con đang giấu mẹ cái gì vậy?" Khương Tình cảm thấy có gì đó kỳ lạ, "Không cho con dọn đi, còn mượn con nhiều tiền như vậy."

"Mẹ, có phải mẹ đang vay nặng lãi đúng không?"

Y Vân sững người, "Sao lại như vậy được? Vay nặng lãi là cái gì?"

Khương Tình đành phải giải thích với Y Vân vay nặng lãi là gì, cuối cùng vẫn chưa yên tâm nói bà ta đừng bao giờ đụng vào thứ này.

Y Vân mất hồn mất vía tùy tiện đáp vài câu.

Sau đó hai người không nói gì nữa trực tiếp cúp điện thoại.

Vay nặng lãi...

Trong đầu Y Vân vô cùng hỗn loạn, đúng là bà ta đã tới đường cùng rồi.

Nhớ lại những thủ đoạn giày vò của Trần Gia Lạc, cả người Y Vân đều run rẩy không thôi, bà ta nghĩ, mình phải tìm cách liên lạc với những người đó thôi.

57. Chương 57

Phó Vũ Khiết đã về lại Khương gia.

Lúc nghe được tin này, Đỗ Kiều Kiều chỉ cười nhẹ.

Cuối cùng chú Khương cũng đưa tay làm tan mây thấy trăng rồi.

Cố Bách Chu dứt cho cô một miếng thịt nướng, "Kiều Kiều của chúng ta làm chuyện được một chuyện tuyệt vời."

Đỗ Kiều Kiều khẽ cười, nhai miếng thịt, cảm thấy hương vị rất thơm, "Cố Bách Chu, tay nghề của anh tiến bộ rồi."

Cố Bách Chu tháo tạp dề ra, đi tới nhéo mũi Đỗ Kiều Kiều, "Bởi vì anh còn muốn dứt cho em ăn, không chuẩn bị sao được."

Anh thật sự xem chuyện ăn uống của Đỗ Kiều Kiều là một chuyện lớn lao.

Đỗ Kiều Kiều đột nhiên hơi ngại, "Vậy, anh thích ăn món gì, em sẽ đi học..."

Cố Bách Chu mỉm cười, "Trứng xào cà chua."

Đỗ Kiều Kiều hơi quẫn, cô nói lớn với anh, "Em nghiêm túc đấy!"

Cố Bách Chu cúi đầu hôn lên trán cô, "Anh cũng nghiêm túc..."

"Hừ!" Đỗ Kiều Kiều đẩy anh ra, "Không nói thì thôi, dù sao em cũng chỉ biết lỗi mỗi món trứng xào cà chua, anh đành ăn tạm nhé."

"Ngon mà." Cố Bách Chu nghiêm túc nhìn cô, "Chỉ cần là em làm, cái gì cũng ngon cả."

Đỗ Kiều Kiều cười phì một tiếng, "Những lời này phải để dành cho em nói mới đúng, anh làm gì ăn cũng ngon."

Đôi mắt Cố Bách Chu sáng bừng lên, ôm lấy cô, rồi cà vào tóc cô, "Thật à?"

Đỗ Kiều Kiều cũng ôm trả lại anh," Thật đó, anh làm cái gì cho em ăn cũng ngon, ngon nhất luôn đấy. Anh phải là cho em ăn cả đời đó..."

Cố Bách Chu hôn môi cô, nỉ non một tiếng, "Đó là vinh hạnh của anh."

Đỗ Kiều Kiều bị anh hôn tới mơ màng, ngay cả bản thân cô đã leo lên bàn ngồi luôn lúc nào cũng không biết.

"Không phải là hồ ly tinh đó chứ?" Cô cười, "Sao bà đây lại bị anh mê hoặc rồi?"

Cố Bách Chu mấp máy môi, lỗ tai đỏ bừng, "Anh biết rồi."

"Biết cái gì?" Đỗ Kiều Kiều lấy đũa chọc anh, cái người này lặc đê rồi.

Cố Bách Chu ní nhỏ: "Anh biết em thích anh."

...

Thích cái gì, hình như cô vẫn chưa nói "thích" với Cố Bách Chu cơ mà.

"Này!" Đỗ Kiều Kiều không thềm nể mặt, "Hình như em chưa nói thích anh mà."

Cố Bách Chu ngẩn người, "Chẳng phải ý của lời em mới nói là thích sao à?"

Đỗ Kiều Kiều cố ý lên mặt, "Em chỉ đùa một chút thôi, ai nói em thích anh chứ."

"À..."

"À là có ý gì?" Đỗ Kiều Kiều gần như phát điên.

"Là biết đó."

Đỗ Kiều Kiều kìm nén nở nụ cười, "Anh biết cái gì rồi hả?"

Cố Bách Chu không nói gì xoay mặt đi.

"Nói đi." Đỗ Kiều Kiều lấy tay chọc anh, "Anh biết gì rồi?"

Cố Bách Chu đành buồn bã nói: "Em không thích anh... Anh biết rồi."

"Ha ha ha ha..." Đỗ Kiều Kiều thấy anh tủi thân như vậy liền không nhịn được bật cười.

"..."

Cố Bách Chu sững người nhìn cô cười, "Em cười cái gì."

"Em cười vì anh ngốc đấy!" Đỗ Kiều Kiều cười ra nước mắt, "Sao em nói gì anh cũng tin vậy?"

"Bởi vì chính miệng em nói." Ánh mắt Cố Bách Chu sáng bừng, "Chỉ cần những gì là em nói, anh đều tin cả."

Đỗ Kiều Kiều không cười nữa, "Em nói em không thích anh... Anh cũng tin?"

Ánh sáng trong mắt Cố Bách Chu chợt tắt, anh không hài lòng gật đầu, "Tin..."

Đỗ Kiều Kiều đứng dậy đưa cho anh một đôi đũa, "Hôm nay em cho anh một bài học, những gì con gái nói, không cần phải tin hết đâu!"

Cố Bách Chu ôm lấy Đỗ Kiều Kiều đang vui vẻ, cúi đầu dựa vào vai cô.

"Không hiểu..."

Đỗ Kiều Kiều giơ tay vỗ đầu anh, "Em nói rồi, để em dạy anh."

Cố Bách Chu vuốt tóc cô, "Vậy em dạy đi."

"Hôm nay em sẽ dạy cho anh bài học đầu tiên." Đỗ Kiều Kiều và anh nhìn nhau, "Tuyệt đối không nên tin những gì con gái nói."

Cố Bách Chu nghi ngờ, "Cả em cũng không được tin?"

Đỗ Kiều Kiều ngạo hất cằm lên, "Em thì anh có thể tin, nhưng trừ những trường hợp em cố tình đùa anh thôi."

"Vậy lúc nào thì em đùa anh như vậy?" Cố Bách Chu nhẹ nhàng hỏi bên tai cô.

"Giống khi này..."

Đỗ Kiều Kiều chợt im bặt, cô nhìn Cố Bách Chu vẫn bình thường, "Được lắm... Anh đang ép buộc em phải nói chứ gì!"

Cố Bách Chu vô tội lắc đầu, "Anh không có."

"Anh còn dám nói không có!" Đỗ Kiều Kiều rống lên: "Rõ ràng anh đang bắt em nói còn gì?"

Cố Bách Chu trừng mắt nhìn, ra vẻ ngây thơ vô tội, "Anh bắt em nói cái gì?"

"Anh bắt em nói em có thích anh hay không!" Dưới tình hình cấp bách, Đỗ Kiều Kiều nói.

"Vậy em thích anh à?"

"..."

Lại trúng chiêu.

Đỗ Kiều Kiều hận không thể nuốt lại những gì mình vừa nói.

Cố Bách Chu hỏi lại, "Kiều Kiều, em có thích anh không..."

Đỗ Kiều Kiều xấu hổ, tức giận dời mắt đi chỗ khác.

Cố Bách Chu ôm cô cà cà, "Kiều Kiều, em thích anh."

Đỗ Kiều Kiều không trả lời.

"Em thích anh đấy."

Cố Bách Chu cứ lặp đi lặp câu này, khiến Đỗ Kiều Kiều xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu lên.

Cô thật sự thích anh.

Không biết cô đã đặt anh vào trái tim từ lúc nào.

Thích ánh mắt mỗi khi anh chăm chú nhìn cô, thích anh lúc nào cũng khoan dung cô làm bậy, thích cái cảm giác thỏa mãn mỗi khi được anh ôm vào ngực thế này.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng cô thật sự đã bị Cố Bách Chu bắt mất rồi.

Bây giờ cô chỉ thiếu anh một câu tỏ tình.

"Này! Cố Bách Chu."

"Hả?"

"Em thích anh."

"Gì cơ?"

"Em thích anh."

"Em nói cái gì?"

"Em nói, em thích anh!"

"Anh cũng thích em." Cố Bách Chu khẽ cười, "Kiều Kiều, anh rất thích em. Anh yêu em."

Không khí dần tốt đẹp, nhưng đột nhiên có một người không đúng lúc phá hỏng.

"Cố Bách Chu, thật ra em có một chuyện rất tò mò, nếu anh không đồng ý, thì em không bắt buộc anh, nhưng em sẽ thừa dịp anh không có ở đây để tự tìm câu trả lời cho mình."

Nói xong, Đỗ Kiều Kiều dùng ánh mắt mong đợi nhìn anh.

Cố Bách Chu hôn vào mắt cô, "Em hỏi đi?"

"Em muốn đi xem phòng ngủ của anh."

Ánh mắt Cố Bách Chu lóe sáng, "Muốn vào phòng anh à?"

Đỗ Kiều Kiều nhanh chóng phát hiện câu này có nghĩa khác, cô vội vàng giải thích: "Ý của em là, em muốn biết trong phòng anh có gì, vì lần nào tới đây, anh cũng đều khóa cửa lại."

"Có phải em giấu cái gì đó không muốn cho người khác thấy không?" Đỗ Kiều Kiều cố ý chọc anh.

Nhưng không ngờ Cố Bách Chu lại lúng túng, khuôn mặt Đỗ Kiều Kiều chợt tái đi, không thể nào.

Cô nắm cổ áo Cố Bách Chu, "Em cảnh cáo anh... Nếu anh giấu cái gì đó của anh và một cô gái khác, em... Em nhất định, nhất định sẽ không để anh sống yên đâu!"

Cố Bách Chu bật cười, "Em nghĩ gì vậy, sao anh có thể giấu ai trong phòng được."

"Chỉ là đồ vật bên trong không thích hợp để em thấy thôi."

Đỗ Kiều Kiều càng tò mò hơn, rốt cuộc là có cái gì mà cô không thể nhìn được?

Cô lôi kéo Cố Bách Chu, quần lấy anh, "Anh cho em vào xem đi, chỉ xem thôi."

Cố Bách Chu đứng yên như tượng.

Mềm không được thì cứng vậy.

Đỗ Kiều Kiều chỉ tay vào Cố Bách Chu, "Anh! Thành thật khai báo, có phải anh không thích em không?!"

"Sao lại thế được!" Cố Bách Chu căng thẳng nói: "Sao anh không thích em được?"

"Nhất định là anh không thích em, nếu không sao anh lại từ chối yêu cầu của em?" Đỗ Kiều Kiều kiên quyết phải thực hiện được.

Cuối cùng, Cố Bách Chu không lay chuyển được cô, đành phải dẫn cô vào phòng mình.

Có điều, trước khi đi, anh vẫn không quên nhắc cô.

"Nói trước nhé, dù có thấy cái gì, em cũng không được giận đâu đó."

Đỗ Kiều Kiều trừng mắt, "Không giận."

"Vậy được rồi." Cố Bách Chu mở cửa phòng, khung cảnh bên trong dần lộ ra.

Đỗ Kiều Kiều bước vào.

Cũng không có gì đặc biệt, giống nhà cô.

Giường, kệ sách, bàn học.

Vân vân, hình như trên tường hơi nhiều ảnh chụp.

Đỗ Kiều Kiều tới gần, tất cả đều là hình của một cô gái.

Từ lúc còn bé, trở thành thiếu nữ, tới khi đã hoàn toàn trưởng thành.

Tất cả đều là cùng một người, hơn nữa người đó đã khiến Đỗ Kiều Kiều ngẩn người.

Cố Bách Chu kéo tay cô, gọi nhỏ, "Kiều Kiều..."

Đỗ Kiều Kiều không để ý tới anh, chạy tới chỗ khác xem.

Tất cả đều là cô.

Đỗ Kiều Kiều trừng mắt nhìn, cảm thấy chua xót.

"Cố Bách Chu..."

"Anh ở đây." Cố Bách Chu vội chạy tới, "Xin lỗi, Kiêu Kiêu. Anh..."

"Cố Bách Chu, anh thích em nhiều vậy à?!" Đỗ Kiêu Kiêu bỏ nhào vào lòng anh.

Cố Bách Chu ôm cô thật chặt, không nói gì.

Đỗ Kiêu Kiêu biết Cố Bách Chu thích mình, nhưng không biết thì ra anh thích cô nhiều tới vậy.

"Nếu em không thích anh... Có phải anh sẽ biến thái như vậy nữa không..." Đỗ Kiêu Kiêu há miệng cắn cổ Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu cười cười, "May mà em cứu vớt anh."

Đỗ Kiêu Kiêu khẽ rên một tiếng, "Em đây chỉ đang hy sinh mà thôi."

"Sợ sao?" Cố Bách Chu hỏi cô, "Anh thích em... Em sợ à?"

Đỗ Kiêu Kiêu ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh, "Tại sao em phải sợ, chẳng phải anh thích em sao? Anh sẽ làm tổn thương em à?"

"Đương nhiên là không rồi!" Cố Bách Chu ôm chặt cô.

"Em đây có gì phải sợ?" Đỗ Kiêu Kiêu cười cười, "Anh thích em như vậy... Em vui lắm đó."

Anh nghĩ là không thể chịu nổi được, nhưng em thích cái giá này đây. Một người đàn ông hoàn mỹ thế này, em làm sao có thể để anh có khuyết điểm được.

58. Chương 58

"Rùm..."

Y Vân cảm thấy có gì đó trong túi rung lên, bà ta nhanh chóng lấy điện thoại ra xem.

Nhưng lúc nhìn thấy cuộc gọi đến, bà ta hơi dừng lại.

Y Vân cẩn thận nhận điện thoại, "Alo?"

Giọng nói lạnh lùng của Khương Thì Lễ từ đầu kia truyền tới, "Tôi có việc tìm bà, bốn giờ tại quán trà Xuân Sinh Uyển."

Y Vân hơi do dự, bà ta không cần tiền nữa, cho nên bà ta không muốn tới gặp Khương Thì Lễ làm gì.

Nhưng ai biết được lúc nào tên Trần Gia Lạc đó lại tiếp?

Y Vân cắn chặt răng, đồng ý nói: "Được."

Sắp xếp thời gian một chút, 3 giờ rưỡi chiều Y Vân lập tức chạy tới quán trà Xuân Sinh Uyển.

Bà ta rất ít khi tiếp xúc với Khương Thì Lễ, những lần trước, đều là trợ lý của Khương Thì Lễ mang chi phiếu tới cho bà ta, nói chuyện trực tiếp như vậy càng hiếm hơn.

Bà ta hơi lo lắng uống trà trên bàn, ánh mắt không nhịn được liên tục nhìn ra ngoài cửa.

Nhưng bốn giờ đã qua, bà ta vẫn không thấy bóng dáng Khương Thì Lễ đâu.

Y Vân nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định chờ một chút, xem xét tình hình một chút, bà ta lo lắng không biết có nên gọi cho Khương Thì Lễ không.

Đúng lúc bà ta đang gấp gáp, bỗng nhiên một cô gái tới ngồi đối diện bà ta.

"Cô gái, cô đi nhầm chỗ rồi à?" Y Vân hỏi.

"Không, tôi tới đây tìm dì." Cô gái bình tĩnh trả lời.

Y Vân nhíu mày, "Cô chắc không? Nhưng mà hình như tôi đâu có quen biết cô."

Cô gái cười cười, "Dì à, tôi muốn nói với dì về chuyện của Trần Gia Lạc."

Mặt Y Vân biến sắc, "Cô là ai?"

"Tôi à? Tôi là Đỗ Kiều Kiều."

Y Vân cảm thấy cái tên này nghe quen quen, hình như đây là mà Khương Tình mới nhắc, người đã bắt nạt cô ta.

"Cô là Đỗ Kiều Kiều?" Y Vân nén giận nói: "Là cô đã bắt nạt Tiểu Tình sao?"

Đỗ Kiều Kiều cười nhẹ, "Dì, tôi tới đây không phải để đàm phán về mâu thuẫn của tôi và con gái dì. Tôi chỉ muốn nhờ dì một chút chuyện về Trần Gia Lạc."

Ánh mắt Y Vân trốn tránh, bà ta giả vờ bình tĩnh nói: "Tôi không biết cô đang muốn nói cái gì."

"Tôi đang chờ người, có việc, mời cô đi cho." Bà ta cương quyết nói.

Đỗ Kiều Kiều mỉm cười, gọi bồi bàn mang trà tời, rồi cầm tách trà lên, nói nhỏ: "Dì, lần này người hẹn gặp dì chính là tôi. Tôi đã nhờ chú Khương hẹn dì ra đây."

Cuối cùng, Y Vân cũng đứng ngồi không yên, bà ta đứng dậy nói với Đỗ Kiều Kiều: "Nếu không phải Khương Thì Lễ muốn gặp... thì tôi nghĩ tôi cũng không cần phải nói gì thêm nữa. Tôi đi đây."

"Đợi đã." Đỗ Kiều Kiều gọi bà ta lại, "Dì, chẳng lẽ dì không muốn thoát khỏi ông ta sao?"

Y Vân dừng lại, "Tôi không biết cô muốn nói cái gì."

"Vậy dì có dì đang làm cái gì không?" Đỗ Kiều Kiều thổi cho trà nguội bớt, "Số tiền mà dì đã cho Trần Gia Lạc, là vay nặng lãi chứ gì."

Y Vân hoàn toàn dừng chân, bà ta hoảng sợ nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Rốt cuộc cô là ai?"

"Tôi chỉ muốn báo thù một người." Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc nhìn bà ta.

Y Vân yên lặng nhìn cô, rồi chậm rãi quay lại chỗ ngồi, vẻ mặt không còn khó coi như trước nữa, "Cô biết Trần Gia Lạc à?"

"Biết." Đỗ Kiều Kiều cười với bà ta, "Trước kia ông ta chính là bác sĩ của gia đình tôi."

Y Vân mím môi, "Vậy cô muốn biết cái gì?"

"Tôi muốn biết mối quan hệ của ông ta và Lê Thanh." Đỗ Kiều Kiều nhìn bà ta.

"Lê Thanh?" Y Vân nghĩ một lát, "Là phu nhân Đỗ đúng không?"

Đỗ Kiều Kiều phì cười, "Bà ta không phải là phu nhân của Đỗ gia, bà ta chỉ một người phụ nữ mặt dày đạo đức giả mà thôi."

"Đỗ gia... Ý cô là Lê Thanh?" Y Vân hỏi nhỏ.

Đỗ Kiều Kiều không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ thản nhiên nhìn bà ta, "Dì biết không? Mối quan hệ của Lê Thanh và Trần Gia Lạc?"

"Tôi không hiểu rõ lắm..." Y Vân hơi do dự nói: "Trần Gia Lạc chưa bao giờ nói chuyện công việc của ông ta cho tôi biết."

"Công việc? Ý dì là Lê Thanh là khách hàng của ông ta sao?" Đỗ Kiều Kiều hỏi tiếp, "Là bệnh nhân hay là cái gì khác?"

"Tôi không biết." Y Vân nhìn đi chỗ khác, "Tôi chỉ thấy bọn họ thường xuyên nói chuyện với nhau, còn nói cái gì thì tôi không rõ."

Đỗ Kiều Kiều không tin, cô cười với Y Vân: "Dì, dì không tin tôi à?"

Về mặt Y Vân bớt căng thẳng đi một chút, "Không có, tôi thật sự không biết."

Đỗ Kiều Kiều thở dài, "Chẳng lẽ dì không muốn thoát khỏi Trần Gia Lạc sao?"

Về mặt Y Vân cứng đờ, tay nắm chặt tách trà.

Sao không muốn chứ?

Nếu dễ dàng bỏ được, bà ta cũng không như bây giờ rồi.

Bà ta đã sớm nhận mệnh.

Nên đành lắc đầu với Đỗ Kiều Kiều, "Xin lỗi, tôi không giúp gì được cho cô cả."

Đỗ Kiều Kiều thất vọng nhìn bà ta, "Dì, tôi không biết trong lòng dì nghĩ thế nào, nhưng dì hy vọng mình bị Trần Gia Lạc nhốt cả đời như vậy sao?"

Y Vân cười tự giễu, "Còn có thể làm gì được nữa?"

Lúc nào bà ta cũng tự an ủi mình, ngoài trừ nghe lời Trần Gia Lạc..., bà ta còn làm gì được nữa đây? Trong cái thành phố xa hoa này, không có ai mang lại cho bà ta một cảm giác an toàn.

"Tôi thật sự không giúp được cô đâu. Thật ngại quá." Nói xong, Y Vân vội vã rời đi.

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, theo lý thuyết kẻ thù của kẻ thù là bạn của mình, nhưng thái độ của Y Vân đã nói cho cô biết, bà ta không muốn tham gia vào chuyện của Đỗ Kiều Kiều và Trần Gia Lạc.

Chắc chắn Y Vân biết chút chuyện gì đó, nhưng bà ta không chịu nói với mình.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy chuyện này hơi khó khăn.

Cô vốn muốn biết được mối quan hệ của Trần Gia Lạc và Lê Thanh từ miệng Y Vân.

Cô đã phát hiện Y Vân đem tiền cho Trần Gia Lạc từ lâu, nhưng lần này, Y Vân không hề đòi tiền từ Khương Thi Lễ.

Đỗ Kiều Kiều lập tức cho người điều tra, phát hiện Y Vân vay nặng lãi.

Đã đến bước này rồi, mà bà ta vẫn không muốn thoát khỏi Trần Gia Lạc sao?

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, cô không hiểu, rốt cuộc, Y Vân sợ cái gì mà không dám rời khỏi Trần Gia Lạc.

Nhưng xem ra con đường của Y Vân tạm thời không thể đi được rồi, nghĩ một lát, Đỗ Kiều Kiều quyết định đi tìm Sở Thiển.

Sở Thiển đang dạy Sở Hiên làm bài tập.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô ta vội chạy qua mở, phát hiện Đỗ Kiều Kiều tới đây.

Cô ta vui mừng nói, "Sao cô lại tới đây?"

Đỗ Kiều Kiều bỏ gói đồ ăn vặt lên bàn, "Tôi tới thăm hai người."

Cô đi qua sờ tóc Sở Hiên, "Chị mau đồ ăn ngon cho em đây, em còn nhớ chị không?"

Sở Hiên mở to mắt nhìn cô, giọng nói giòn giã: "Nhớ ạ."

Đỗ Kiều Kiều cười nói, "Chị cũng nhớ em."

Cô nhì khuôn mặt hồng hào của Sở Hiên, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Sở Thiển để làm bài Sở Hiên tự làm bài tập, còn cô ta tự mình dẫn Đỗ Kiều Kiều đi tham quan xóm nhỏ.

Đỗ Kiều Kiều đá cục đá trên đường, bọt nước văng lên tung tóe.

"Chuyện đó..." Sở Thiển do dự nhìn cô, "Tôi nhớ cô từng nói muốn tìm Trần Gia Lạc, vậy cô đã tìm được chưa?"

"À, chuyện đó à." Đỗ Kiều Kiều cười, "Tôi biết ông ta ở đâu rồi, nhưng tôi không đi tìm ông ta nữa."

"Vì sao?" Sở Thiển khó hiểu nhìn cô. "Chẳng phải cô nói muốn tìm ông ta có chuyện quan trọng gì sao?"

"Đúng vậy." Đỗ Kiều Kiều nói như không có chuyện gì xảy ra: Nhưng tôi sẽ tìm một cơ hội nói chuyện với ông ta."

Một lúc sau, Sở Thiển hỏi nhỏ "Cô tìm ông ta có chuyện quan trọng gì vậy?"

"Thực ra cũng không có chuyện gì quan trọng đâu." Đỗ Kiều Kiều quơ chân, "Chỉ muốn biết một chuyện thôi."

Sở Thiển dường như vô cùng kinh ngạc, "Cô muốn biết cái gì?"

Đỗ Kiều Kiều quay đầu nhìn cô ta.

Sở Thiển sững người, cúi đầu nói, "Tôi... Tôi chỉ tò mò thôi, xin lỗi..."

Đỗ Kiều Kiều vỗ nhẹ vai cô ta, "Tôi không trách cô đâu."

"Thực ra cũng không có gì ghê gớm." Đỗ Kiều Kiều nói: "Lúc trước, Trần Gia Lạc là bác sĩ của gia đình tôi, nhưng hai năm gần đây, ông ta không tới nhà tôi nữa."

"Bác sĩ à?" Sở Thiển nỉ non một tiếng.

"Đúng vậy." Đỗ Kiều Kiều thản nhiên cười, "Cô cảm thấy nghề nghiệp này thế nào?"

"Rất tốt." Sở Thiển ngại ngần cười, "Nhất định ông ta là một vị bác sĩ tốt."

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, "Đáng tiếc, ông ta không phải là bác sĩ tốt."

"Vì sao?" Sở Thiển nghi ngờ.

"Bởi vì đạo đức của ông ta không tốt." Đỗ Kiều Kiều đã chân, "Thật ra ông ta là một tên biến thái."

Sở Thiển liếc một cái, rồi cười khan nói, "Vậy, vậy à?"

Đỗ Kiều Kiều không phát hiện thấy sắc mặt khó coi của cô ta, cô tự nhiên đi trước, "Đúng vậy, nếu cô có đụng phải ông ta, nhớ là phải trốn thật xa đó."

Sở Thiển thì thào nói: "Tại sao phải trốn?"

Hình như Đỗ Kiều Kiều đã nghe thấy những lời này, cô quay đầu nhìn Sở Thiển: "Cái tên này có sở thích rất ghê tởm, dù sao nếu cô có gặp ông ta, thì tốt nhất đừng có nói chuyện với ông ta làm gì."

"Tôi biết rồi." Sở Thiển miễn cưỡng cười với Đỗ Kiều Kiều, "Tôi không biết ông ta thì làm sao có thể nói chuyện với ông ta chứ."

Đỗ Kiều Kiều híп mắt, không nói gì cười cười.

Xem ra, Sở Thiển cũng không chịu để lộ bất cứ tin tức gì của Trần Gia Lạc.

Y Vân không muốn nói, thì cứ xem như là nhần nhục chịu đựng, nhưng Sở Thiển không muốn nói, là vì sợ người ta chỉ trích? Hay là vì nguyên nhân khác?

Đỗ Kiều Kiều nhớ lại vẻ mặt của Sở Thiển khi cô nhắc tới Trần Gia Lạc, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng rốt cuộc là sai ở đâu chứ...

59. Chương 59

Đỗ Kiều Kiều không thể lấy được thông tin gì hữu dụng từ Y Vân và Sở Thiển, mà gần đây cô cũng phát hiện Lê Thanh không có hành động gì cả.

Từ khi Đỗ Khanh Khanh vào tù, Lê Thanh dường như chỉ đi lại giữ nhà và công ty.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy có gì đó kỳ lạ, Lê Thanh không phải là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy được, theo lý mà nói, bà ta nhất định sẽ chạy ngược chạy xuôi vì Đỗ Khanh Khanh.

Nhưng mặc kệ cô có làm gì đi nữa cũng không có phát hiện mới.

Đỗ Kiều Kiều nhìn ảnh chụp trong tay, là hình ảnh Lê Thanh tới công ty.

Tài xế đưa bà ta và Đỗ Kiều Kiều đi làm, đến công ty là lập tức vào văn phòng xem tài liệu, hết giờ thì đi thẳng về nhà.

Hả? Đợi đã, tấm hình này...

Đỗ Kiều Kiều giơ tấm hình lên.

Lê Thanh bắt xe về nhà.

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, người tài xế trong taxi không thể thấy rõ mặt được, chỉ nhìn được mỗi cái cằm.

Nhưng có điều, Đỗ Kiều Kiều thấy hơi quen quen.

Cô chạy đi gọi cho Cố Bách Chu.

"Kiều Kiều." Giọng nói của Cố Bách Chu mang theo ý cười, "Hôm nay em muốn tới đây sao?"

"..." Đỗ Kiều Kiều dừng một chút, "Không có đâu, em định nhờ anh giúp em một chuyện."

"Chuyện gì?" Nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Đỗ Kiều Kiều, Cố Bách Chu cũng nghiêm theo.

"Tra giúp em một bản số xe." Đỗ Kiều Kiều nhìn tấm ảnh, đọc biển số cho Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu ghi nhớ dãy số, hỏi Đỗ Kiều Kiều: "Còn muốn tra gì nữa không?"

"Tạm thời thì không." Đỗ Kiều Kiều hơi do dự, xấu hổ nói: "Em thấy mình cứ làm phiền anh..."

Cố Bách Chu khẽ cười ngắt lời Đỗ Kiều Kiều..., "Dù em không muốn làm phiền anh... Anh cũng sẽ tự giúp em thôi. Kiều Kiều, anh cảm thấy mình rất may mắn khi được giúp em."

Đỗ Kiều Kiều đỏ mặt, cảm thấy những lời như thế làm cô hơi già mồm cãi láo.

"Được rồi được rồi. Anh giúp em tra đi, em cảm thấy đây là manh mối quan trọng đó."

Cúp điện thoại xong, Đỗ Kiều Kiều nhìn lại tấm ảnh trong tay.

Trong ảnh, Lê Thanh cúi đầu xuống, nhưng bởi vì là hình chụp, nên không sắc nét lắm, Đỗ Kiều Kiều không thể thấy rõ vẻ mặt của Lê Thanh.

Nhưng miệng Lê Thanh hơi mở ra, Đỗ Kiều Kiều đưa tới gần xem, phát hiện thật sự không khép hoàn toàn.

Cô tìm mấy tấm Lê Thanh ngồi trên taxi, cẩn thận xem đi xem lại vài lần, Đỗ Kiều Kiều mới xác định.

Lê Thanh và cái tên tài xế kia có mối quan hệ không muốn cho ai biết.

Bởi vì từ tấm hình có thể thấy, Lê Thanh đang trò chuyện với người tài xế. Nhưng lúc nào bà ta cũng cúi đầu, hơn nữa vẻ mặt cũng chẳng thay đổi gì.

Nếu không phải Đỗ Kiều Kiều phát hiện miệng Lê Thanh hơi mở, cô cũng không dám chắc Lê Thanh đang nói chuyện.

Lê Thanh nhất định đã biết có người theo dõi mình.

Chả trách gần đây bà ta lại "ngoan ngoãn" như vậy.

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, Lê Thanh thần thần bí bí như vậy, rốt cuộc là đang làm gì? Còn tên tài xế kia là ai?

Một lúc sau, Cố Bách Chu gọi tới, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra.

"Alo?" Đỗ Kiều Kiều nói: "Anh có tra được cái gì không?"

Cố Bách Chu biết Đỗ Kiều Kiều đang rất gấp, nên cũng không vòng vo, lập tức nói tên người tài xế kia.

"Ông ta là Lê Hằng."

Lê Hằng. Đỗ Kiều Kiều thầm lặp lại cái tên này, sau đó trong đầu bỗng hiểu ra, "Ông ta và Lê Thanh là chị em hay anh em gì à?"

Cố Bách Chu ừ một tiếng, "Lê Hằng là em trai Lê Thanh. Lúc trước ông ta sống ở thành phố Z, nhưng gần đây đã chuyển tới thành phố X. Mà hình như ông ta và Lê Thanh không liên lạc với nhau."

"VẬY Ờ..." Đỗ Kiều Kiều trầm tư.

"Mà này, Kiều Kiều." Cố Bách Chu nhẹ nhàng nói, "Hình như năm đó chính Lê Hằng là người đã bắt cóc em."

Đỗ Kiều Kiều chờ người.

"Anh vừa nói cái gì?"

Cố Bách Chu nhíu mày, "Năm đó, anh bị ông ta đánh hôn mê, sau khi tỉnh lại thì ba anh nói không bắt được ông ta. Lúc bọn họ tới đó thì chỉ nhìn thấy anh và em, tiếp đó thì ba mẹ em cũng đến, nhưng vì em bị mất trí nhớ, không có nhiều manh mối, nên vẫn chưa bắt được ông ta."

"Lúc em nhờ anh tra biển số xe, chủ xe tên Lê Hằng, cái tên rất giống với người từng bắt cóc em, hơn nữa, cả bộ dáng cũng y hệt."

Đỗ Kiều Kiều xem tấm hình mà Cố Bách Chu gửi tới, cả người run lên, trong đầu cô chỉ có mỗi hình dáng của người đàn ông kia, cuối cùng cô cũng được nhìn thấy toàn diện.

Lê Hằng và Lê Thanh hơi giống nhau, nhưng càng nhìn càng thấy u ám.

Mái tóc dài sắp che khuất cả mắt, nhưng lúc vừa nhìn thấy tấm ảnh, Đỗ Kiều Kiều chỉ cần liếc một cái là đã nhận ra ông ta.

Bởi vì, ánh mắt của ông ta, thật sự khó mà khiến Đỗ Kiều Kiều quên được.

Năm đó, Lê Hằng là kẻ điên.

Tính tình của ông ta luôn thay đổi thất thường. Mới một giây trước ông ta vừa ôm ấp cô vừa nói ba rất yêu con, thế mà một giây sau, ông ta lại lấy cây đánh cô vết thương đầy mình.

Nhớ lại những ngày đen tối, Đỗ Kiều Kiều không nhịn được run lên.

Lê Hằng và Lê Thanh là chị em, vậy... Năm đó, Lê Thanh cũng tham gia vào Lê Hằng bắt cóc cô à?

Đỗ Kiều Kiều cười ra tiếng, Lê Thanh và Đỗ Khanh Khanh đúng là mẹ con, cách hại người chẳng khác gì nhau.

Còn bây giờ thì sao?

Đỗ Khanh Khanh ngồi tù, Lê Thanh gọi Lê Hằng về giúp đỡ mình sao?

Đỗ Kiều Kiều nói suy nghĩ của mình cho Cố Bách Chu nghe.

Nhưng lại bị Cố Bách Chu bác bỏ.

"Vì sao?" Đỗ Kiều Kiều nhíu mày, "Chẳng lẽ Lê Hằng không ra tay giúp Lê Thanh sao?"

Cố Bách Chu thản nhiên nói, "Hình như Lê Hằng và Lê Thanh đã từ mặt nhau lâu rồi, nguyên nhân thì anh tạm thời không biết. Nhưng anh tra được chuyện Lê Hằng tới thành phố Z, hình như có liên quan tới Đỗ Khanh Khanh thì phải."

Đỗ Khanh Khanh?

Đỗ Kiều Kiều sững sờ, sao lại có liên quan tới cô ta chứ, cái cô gái này đã vào tù rồi mà cũng không chịu yên thân.

"Chẳng lẽ Đỗ Khanh Khanh và Lê Thanh không cùng một phe sao?" Đỗ Kiều Kiều khó khăn nói: "Sao quan hệ nhà bọn họ phức tạp quá vậy?"

Cố Bách Chu hình như đang cười, "Nhưng mà đối với chúng ta, thì đây đúng là chuyện tốt rồi. Bên cạnh Lê Thanh chắc chỉ có người đã nhận tiền từ bà ta - Trần Gia Lạc, và người có thể quay lại cắn bà ta bất cứ lúc nào - Lê Hằng."

Đỗ Kiều Kiều cũng cười, "Đúng là chuyện tốt. Nếu Lê Thanh và Đỗ Khanh Khanh không cùng phe, vậy thì em có thể tới nói chuyện với Đỗ Khanh Khanh một chút rồi."

"Em muốn đi gặp Đỗ Khanh Khanh à?" Cố Bách Chu hỏi. "Nếu em muốn, ngày mai anh sẽ dẫn em đi."

Đỗ Kiều Kiều hơi chần chừ, cô không muốn gặp Đỗ Khanh Khanh, bởi vì hôm kết thúc vụ án, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy ánh mắt Đỗ Khanh Khanh hơi kỳ lạ, khiến cả da đầu cô đều tê dại.

Đương nhiên, cô không sợ gì Đỗ Khanh Khanh cả.

Dù sao cũng vào tù rồi, nên cô ta có làm gì đi nữa, Đỗ Kiều Kiều cũng không để bụng.

Nhưng hôm đó, Đỗ Kiều Kiều phát hiện, hình như ánh mắt Đỗ Khanh Khanh nhìn cô có vẻ hơi cứng chiều.

Cô tình nguyện cho rằng mình đã nhìn lầm, nhưng sự thật phũ phàng.

Cố Bách Chu cứ nghĩ là cô không muốn đi, nên nói tiếp, "Nếu em không muốn đi, thì anh nhờ người đi cũng được."

"Không." Đỗ Kiều Kiều từ chối, "Cứ để em tự đi."

Cô muốn tự mình hỏi Đỗ Khanh Khanh, rốt cuộc cô ta và Lê Hằng có tính toán gì không!

Vì vậy, ngày hôm sau, Cố Bách Chu dẫn Đỗ Kiều Kiều tới trại giam Đỗ Khanh Khanh.

Do đột nhiên tới, nên lúc nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều, Đỗ Khanh Khanh vô cùng ngạc nhiên.

"Chị... Sao chị lại tới đây?" Đỗ Khanh Khanh mỉm cười nhìn Đỗ Kiều Kiều bên ngoài.

Đỗ Kiều Kiều nắm chặt điện thoại, hơi cứng rắn nơi: "Tôi tới tìm cô muốn hỏi chút chuyện, cô hãy thành thật trả lời cho tôi."

Khuôn mặt của Đỗ Khanh Khanh đã gầy gò và vàng như nến, cô ta cười tủm tỉm nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Chị muốn hỏi cái gì?"

"Lê Hằng. Có phải cô đã gọi ông ta tới đây không?" Đỗ Kiều Kiều nhìn chằm chằm cô ta.

Về mặt Đỗ Khanh Khanh không có gì thay đổi, "Đó chẳng phải là cậu út của em sao? Chị tìm ông ấy có chuyện gì?"

"Đỗ Khanh Khanh!" Đỗ Kiều Kiều thấy cô ta như vậy liền nổi giận, "Cô đừng giả ngu với tôi! Tôi biết cô đã gọi Lê Hằng tới đây, mà tôi cũng nhớ ra rồi, năm đó, chính ông ta là người đã bắt cóc tôi."

Đỗ Khanh Khanh sững sờ, rũ mắt nói: "Hả? Vậy thì sao, không phải chị nghĩ rằng năm đó, em bảo ông ấy đi bắt cóc chị đó chứ. Lúc đó em cũng chỉ mới mười một mười hai tuổi thôi mà."

Đỗ Kiều Kiều phì cười, "Tôi biết không phải là cô, nhưng còn mẹ cô thì trốn không khỏi có liên quan tới đâu. Tôi nói này, sao nhà cô thích làm cái trò này thế nhỉ? Lần sau có thể đổi cái khác không?"

Đỗ Khanh Khanh im lặng một lát, rồi đột nhiên cười với Đỗ Kiều Kiều.

"Chị, nếu em nói em chưa từng có ý định muốn hại chị... Chị tin không?"

Đỗ Kiều Kiều chán ghét nhú mày, "Cô nghĩ sao?"

"Ha." Đỗ Khanh Khanh cười khê, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Em cũng không tin..."

"Tôi không muốn nghe những lời vô nghĩa đó." Đỗ Kiều Kiều nhìn cô ta, "Cô gọi Lê Hằng tới đây để làm gì?"

"Làm gì à?" Đỗ Khanh Khanh nhú mày, "Chẳng lẽ chị không biết sao? Mỗi khi nhìn thấy cậu út, mẹ em sẽ rất lo lắng."

Đỗ Kiều Kiều khó hiểu nhìn cô ta, Đỗ Khanh Khanh đúng là vẫn rất thích đá xéo cô.

"Chẳng phải cô và mẹ cô đều là con một cả à?" Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng nhìn cô ta.

Đỗ Khanh Khanh bật cười, "Chị, chị tin không, bây giờ, mẹ em nhất định rất y vọng em ở đây nhiều thêm mấy năm nữa, hoặc tốt nhất là khỏi ra luôn cũng được."

Tính tò mò của Đỗ Kiêu Kiêu cuối cùng cũng bị cô ta treo lơ lửng, nhưng dù cô có hỏi tiếp đi chăng nữa, Đỗ Khanh Khanh cũng chỉ cười mà không nói lời nào nhìn cô.

"Bị bệnh à!" Trước khi đi, Đỗ Kiêu Kiêu để lại cho cô ta câu này.

Thần xui quỷ khiến, lúc tới cửa rẽ, cô lén lút quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Đỗ Khanh Khanh vẫn ngồi đó nhìn theo cô.

Đúng là bị bệnh mà! Đỗ Kiêu Kiêu hùng hù hỏ hỏ rồi đi.

60. Chương 60

Lê Hằng và Lê Thanh chỉ gặp nhau một lần.

Nhưng cũng đủ khiến Lê Thanh đau đầu.

Rốt cuộc là Đỗ Khanh Khanh đã liên lạc với Lê Hằng hồi nào? Lê Thanh hoàn toàn không biết gì.

"Lê Hằng?" Trần Gia Lạc cười như không nhìn Lê Thanh, "Hắn ta là em trai cô à?"

Lê Thanh nghiêm túc, "Tôi gặp hắn ta hôm kia, hắn ta nhắc tới Ôn Nhã."

"Ôn Nhã..." Trần Gia Lạc cười cười, "Hắn ta vẫn không chịu buông tay sao?"

Lê Thanh khinh thường nói, "Buông? Có lẽ cả đời này hắn ta cũng không quên được người đàn bà kia."

Lúc nói câu này, trong mắt Lê Thanh tràn đầy ý hận, nếu không có Ôn Nhã, Lê Hằng sẽ không giống như bây giờ.

"Hắn ta là tên điên, chúng ta phải cẩn thận thôi." Trần Gia Lạc nói.

Lê Thanh nhíu mày, "Lê Hằng không biết chúng ta đã hại chết Ôn Nhã, nhưng có điều, không biết Đỗ Khanh Khanh đã nói gì với hắn ta nữa."

Trần Gia Lạc nhướng mắt, "Đỗ Khanh Khanh đã quyết định nhảy khỏi thuyền rồi à?"

Lê Thanh nhíu mày, ánh mắt nghiêm túc, "Con bé không biết nhiều chuyện đâu, huống chi, bây giờ nó đã vào tù rồi, tạm thời thì nó chả lật nổi cái gì đâu."

Trần Gia Lạc gõ tay lên bàn, nói sâu xa, "Lỡ nó nói chuyện của chúng ta cho người khác biết thì làm sao đây? Cô có chắc nó không biết gì không đấy?"

"Lúc đó nó chỉ là một đứa con nít, có thể hiểu được cái gì chứ." Ánh mắt Lê Thanh khinh thường.

Trần Gia Lạc cũng không nói gì, chỉ cầm tách trà không lên thở dài.

"Chủ nhân..." Sở Thiển sợ hãi rót trà cho Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc nhận lấy uống một ngụm, rồi vỗ đầu cô ta, "Đúng là chỉ con mèo nhỏ này mới có hiểu biết."

Sở Thiển ngại ngần cười với ông ta, tai mèo trên tóc cũng lắc lư theo.

Lê Thanh chán ghét nhìn bọn họ, "Trần Gia Lạc, sau này chúng ta gặp nhau, đừng mang theo vật nuôi tới đây nữa, tôi thấy mắc ói lắm."

Trần Gia Lạc không nói rõ ý kiến, chỉ ừ một tiếng, "Vây cũng hơi khó, nô lệ này của nhà tôi bám người dai lắm."

Như muốn phụ họa lời Trần Gia Lạc nói, Sở Thiển quỳ trên đất, lấy đầu cà vào đùi ông ta.

"Chẳng phải Đỗ Kiêu Kiêu đã đi tìm con mèo nhỏ này của anh à? Hai cô nói chuyện gì?" Lê Thanh thản nhiên nhìn Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc sờ tóc Sở Thiến, "Còn nói gì được nữa? Nhưng Đỗ Kiều Kiều lại nhắc nhở nô lệ của tôi nhớ tránh xa tôi một chút, đúng là hơi quá đáng thật. Cô nói sao? Mèo con của tôi." Ánh mắt ông ta dịu dàng nhìn Sở Thiến trên đùi.

Sở Thiến mê luyến nhìn ông ta, "Chủ nhân nói đúng lắm."

Lê Thanh cười cười, "Xem ra là Đỗ Kiều Kiều muốn moi thông tin từ con mèo nhỏ này của anh rồi."

"Vậy hãy nói với cô ta." Trần Gia Lạc thờ ơ nói: "Để nô lệ của tôi nói cho cô ta biết cũng được."

Lê Thanh hài lòng gật đầu, "Phải cho cô ta một bài học nhớ đời."

Lúc Sở Thiến tới trường học tìm Đỗ Kiều Kiều, cô hơi kinh sợ.

"Sao cô biết tôi học ở đây?" Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ nhìn cô ta.

Sở Thiến cười híp mắt nói: "Cô là người nổi tiếng, sao tôi có thể không biết được?"

Lúc này, Đỗ Kiều Kiều mới nhớ, cách đây không lâu cô đã lên báo vì chuyện của Đỗ Khanh Khanh, những thông tin, địa chỉ gì đó của cô đều được moi vét sạch sẽ.

"Cô cũng xem nữa à?" Đỗ Kiều Kiều tùy ý cười, "Hết cách rồi, nhà tôi là vậy đó."

Sở Thiến vội vàng xin lỗi: "Tôi không có ý đó. Tôi chỉ rất ngạc nhiên, cô..."

Đỗ Kiều Kiều dịu dàng nhìn cô ta, "Tôi biết rồi, cô không cần giải thích đâu."

Sở Thiến thở dài nhẹ nhõm, sau đó lại do dự nói: "Lần này tôi tới đây để nói cho cô biết... Thật ra tôi có quen với Trần Gia Lạc."

Ánh mắt Đỗ Kiều Kiều lóe sáng, "Hả? Thế sao trước kia cô không chịu nói cho tôi biết?"

Trong mắt Sở Thiến nổi lên một tầng hơi nước, "Kiều Kiều, tôi không dám, tôi không dám nói. Quan hệ của tôi và Trần Gia Lạc, tôi là con chó, con mèo, là nô lệ để ông ta tùy ý đánh mắng. Tôi không muốn nói, là vì tôi sợ cô coi thường tôi."

"Sao lại vậy được?" Đỗ Kiều Kiều lấy giấy trong túi ra đưa cho cô ta, "Tôi biết cô chỉ là bất đắc dĩ thôi mà."

Sở Thiến khóc thành tiếng, "Tôi thật sự rất sợ, ông ta không hề coi tôi là con người, tôi sợ lắm."

Đỗ Kiều Kiều thở dài, "Đừng sợ."

Khóc xong, Sở Thiến thút thít nói với Đỗ Kiều Kiều: "Lúc trước tôi không nói cho cô biết, vì tôi sợ cô coi thường tôi, nhưng bây giờ, ông ta càng lúc càng quá đáng. Tôi thật sự không thể chịu đựng nổi nữa."

Cô ta vội vàng vén ống tay áo lên cho Đỗ Kiều Kiều xem, từng vết hồng in trên đó khiến Đỗ Kiều Kiều hoảng sợ.

"Sao ông ta lại có thể ra tay độc ác với cô như vậy!" Đỗ Kiều Kiều tức giận nói.

Sở Thiến lắc đầu, "Ông ta còn có thể ác hơn nữa đó, tôi sợ, một ngày nào đó tôi chết trong tay ông ta mất."

Đỗ Kiều Kiều an ủi cô ta, "Sẽ không đâu, ông ta đang ép buộc cô, chúng ta có thể đi tố cáo ông ta."

"Thật sự có thể sao?" Sở Thiến mong đợi, "Chúng ta thắng được không?"

"Dĩ nhiên." Đỗ Kiều Kiều cười cười với cô ta, "Mà nếu hai người có dính dáng tới tiền bạc, thì xem như là phạm pháp rồi."

Mặt Sở Thiến tái nhợt, cô ta vội vàng giải thích: "Tôi... Tôi thật sự có nhận tiền của ông ta, nhưng tôi không có bán thân, Kiều Kiều, tôi không phải là người như vậy."

Đỗ Kiều Kiều biết mình đã nói trúng tim đen của Sở Thiến, nên áy náy nói: "Xin lỗi, tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn nói điều này đang ngấm cho phép Trần Gia Lạc làm cái hành động trái pháp luật đó thôi."

Lúc này, sắc mặt Sở Thiển mới hòa dịu đôi chút, "Thực ra, tôi chỉ sợ người khác nhìn tôi với ánh mắt khinh thường, nhưng tôi hết cách rồi, mẹ tôi ngã bệnh, cần tiền để phẫu thuật, tôi không còn cách nào khác nên mới làm vậy."

"Tôi hiểu rồi." Đỗ Kiều Kiều cầm tay cô ta, muốn an ủi cô ta một chút.

Sở Thiển xúc động nhìn cô, "Nếu cô không ngại, tôi tình nguyện giúp cô tìm hiểu tin tức của Trần Gia Lạc."

Đỗ Kiều Kiều ngăn người, "Sao vậy được, chuyện này nguy hiểm lắm."

Nhưng Sở Thiển cung không để ý tới những lời Đỗ Kiều Kiều nói..., cô ta cố tình làm vậy, "Tôi giúp cô làm chút chuyện, nhưng tôi có một điều kiện, sau khi xong chuyện, tôi hy vọng cô có thể giúp tôi chạy khỏi cái địa ngục này."

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, "Đây là hai chuyện khác nhau, dù cô không làm vậy, tôi cũng sẽ ra tay giúp cô."

"Cô cứ coi như đây là tôn nghiêm tôi còn sót lại đi." Sở Thiển nhẹ nhàng nói, làm Đỗ Kiều Kiều không biết phải nói thế nào.

Thật ra, Đỗ Kiều Kiều là người cực kỳ chú trọng tới lòng tự ái của người khác, những lời này của Sở Thiển làm cô hơi đồng cảm.

"Nhưng cô phải đồng ý với tôi, nếu ông ta muốn làm tổn thương cô... Cô nhất định phải nói cho tôi biết đấy." Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc nhìn cô ta.

"Được..." Sở Thiển hơi khép mắt, trong lòng chắc chắn.

Đỗ Kiều Kiều nói chuyện này cho Cố Bách Chu nghe.

Cố Bách Chu hơi nhú mày.

"Sao thế?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

"Em thật sự tin Sở Thiển sẽ giúp chúng ta tìm ra chứng cứ tội phạm của Trần Gia Lạc à?" Cố Bách Chu lo lắng.

Cái này....

Đỗ Kiều Kiều thần bí cười, "Anh nói thử xem."

Cố Bách Chu cũng cười, "Anh biết em sẽ không dễ bị mắc bẫy như vậy."

"Đương nhiên rồi." Đỗ Kiều Kiều hất cằm, "Huống chi, biểu hiện của cô ta rất rõ ràng, em giả vờ không biết cũng rất khó."

Hai lần trước cô đã ra ám hiệu nhiều lần, nhưng Sở Thiển cũng không để lộ một chút gì, thế mà lần này lại tự động chạy tới tìm cô, còn cho cô xem vết thương, rõ ràng chỉ vừa mới bị đánh thôi."

Trần Gia Lạc là người cẩn thận, làm sao ông ta có thể để Sở Thiển đầy vết thương như vậy đi ra ngoài được.

Còn nữa, điểm quan trọng nhất, lần trước lúc nhắc tới Trần Gia Lạc, vẻ mặt của Sở Thiển rất rõ ràng, chỉ có những cô gái đang yêu đương nồng nhiệt mới xuất hiện vẻ mặt như thế.

Lúc ấy, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy rất kỳ lạ, sau đó cẩn thận suy nghĩ một chút, cô mới hiểu được.

Cố Bách Chu sờ tóc cô, "Chắc là Trần Gia Lạc đang muốn gài bẫy em đây mà."

Đỗ Kiều Kiều hưởng thụ cái sờ đầu của Cố Bách Chu, "Em biết, ông ta muốn dùng Sở Thiển để câu em. Nhưng em vẫn thắc mắc, sao Sở Thiển có thể yêu ông ta được chứ."

"Đây chắc là bệnh tâm lý." Cố Bách Chu lạnh nhạt nói, "Vội lại, lúc cô ta gặp khó khăn, Trần Gia Lạc đã đưa tay ra giúp đỡ, có ân tình như vậy, kèm theo những đòn roi ngọt ngào mà Trần Gia Lạc thường dùng, tình cảm của Sở Thiển đối với ông ta cũng biến chất theo."

Đỗ Kiều Kiều sứt sứt, "Chả trách người ta lại nói là SM, có S thì chắc chắn sẽ có M."

Cố Bách Chu không muốn Đỗ Kiều Kiều tiếp xúc những thứ này, "Cái đó thì chỉ cần tìm hiểu một chút là được rồi, đừng đi vào sâu."

Đỗ Kiều Kiều xúc động gật đầu, "Cái vòng tròn đó hơi loạn, em không thể hiểu được suy nghĩ của bọn họ, em cứ làm người bình thường là được rồi."

Cố Bách Chu cương chiều nhìn cô, anh hôn lên trán cô, "Em chỉ cần nghĩ tới anh là được rồi."

Đỗ Kiều Kiều đẩy anh ra, nghiêm túc nói: "Chắc là không được đâu, em còn phải nghĩ tới mẹ, tới Cố Nhiễm, Khương Hoán, ba em, Đỗ Khanh Khanh, Lê Thanh, Trần Gia Lạc, còn ai nữa nhỉ? Đúng rồi, Lâm Trí Hiên."

Lúc nghe thấy có cả Cố Nhiễm, Cố Bách Chu đã nhú mày lại, thế mà cuối cùng lại có thêm Lâm Trí Hiên, anh đã hoàn toàn u ám.

"Kiều Kiều." Cố Bách Chu mím môi nói: "Có phải em vẫn chưa quên được Lâm Trí Hiên không?"

Đỗ Kiều Kiều thấy anh hơi tủi thân, cô vội vàng lắc đầu, "Dĩ nhiên là không phải rồi."

Cô ôm hông của Cố Bách Chu, "Em chỉ hơi băn khoăn có nên báo thù không thôi."

"Báo thù?" Cố Bách Chu khó hiểu nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều ưỡn ngực, "Anh ta lừa em nhiều năm như vậy, làm em tủi thân bao nhiêu? Lần trước bị bắt cóc, anh ta còn đòi cứu Đỗ Khanh Khanh trước, hại em chịu khổ quá trời, anh nói xem, những món nợ này, không tính trên đầu anh ta thì phải tính với ai đây?"

Thấy dáng vẻ hẹp hòi của Đỗ Kiều Kiều, khóe môi Cố Bách Chu hơi cong lên, "Đúng, phải tính với anh ta."

61. Chương 61

Đúng lúc Đỗ Kiều Kiều vừa mới nhớ tới Lâm Trí Hiên, anh ta lại xuất hiện trước mặt cô.

Hôm nay tan học, Đỗ Kiều Kiều dọn dẹp sách vở chuẩn bị về nhà, nhưng lại bị đám đông chặn lại.

Cô không phải là người nhiều chuyện, nên muốn chen ra ngoài.

Nhưng không ngờ, vừa đi vào trong đám người, mọi người lập tức tản ra xung quanh cô, tạo thành một vòng tròn, chừa lại một chỗ khá to, bên trong có một người đàn ông.

"Kiều Kiều." Người đàn ông kia cầm hoa cười với cô.

Đỗ Kiều Kiều sững sờ đi tới.

Người đàn ông quỳ một chân, đưa hoa tới trước mặt cô.

"Kiều Kiều, xin lỗi."

Mọi người xung quanh bắt đầu ồn ào, có cả những cô gái đã tưởng tượng người đứng trong đó là mình.

Đỗ Kiều Kiều xúc động nhận đóa hoa, rồi bất chợt ném vào mặt anh ta.

Lâm Trí Hiên bối rối trước hành động ngoài ý muốn của Đỗ Kiều Kiều, anh ta xoay người nhặt đóa hoa lên.

Dù là vậy, nhưng cơn giận của anh ta chỉ thoáng qua thôi, anh ta đứng lên, đi tới trước mặt Đỗ Kiều Kiều, áy náy nói: "Kiều Kiều, xin lỗi, trước kia là anh không đúng, anh đã làm tổn thương em."

Đỗ Kiều Kiều chống cự lui về sau, cô cẩn thận ngẩng đầu nhìn anh ta, "Lâm Trí Hiên, đây là những gì anh muốn nói à?"

"Kiều Kiều." Lâm Trí Hiên tiến lên, muốn bắt lấy tay của Đỗ Kiều Kiều, nhưng lại bị cô né tránh, "Anh chỉ muốn xin lỗi em, anh biết anh sai rồi."

Lúc này, ánh mắt Lâm Trí Hiên vô cùng thành khẩn, người khác chỉ cần liếc mắt một cái là sẽ bị nhấn chìm vào trong đó.

Đỗ Kiều Kiều thờ ơ, "Nói hết chưa?"

"Gì cơ?" Lâm Trí Hiên sững sốt.

"Nói xong rồi thì tôi đi nhé?" Về mặt Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng mà xa cách, dường như những mê luyến trước đây với anh ta chỉ là do anh ta ảo tưởng.

Đỗ Kiều Kiều không đợi Lâm Trí Hiên mở miệng, cô ôm sách đi lướt qua anh ta.

Lâm Trí Hiên kéo tay Đỗ Kiều Kiều lại, "Đợi đã..."

Đỗ Kiều Kiều không tránh được, đành xoay người nhìn anh ta.

Lâm Trí Hiên mới chịu thả tay cô ra.

"Anh biết em hận anh." Lâm Trí Hiên cười khở, "Anh thật lòng xin lỗi em, nghĩ kỹ lại thì, lúc trước anh không biết quý trọng em, bây giờ anh gieo gió gặt bão cũng đáng."

Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng nhìn anh ta, ánh mắt không chuyển động gì.

Tuy mọi người xung quanh không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn một người đẹp trai lại si tình xin lỗi, trái tim thiếu nữ đã rơi đầy đất rồi.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Đỗ Kiều Kiều, hy vọng cô có thể nhanh chóng tha thứ cho người đàn ông này.

Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng lấy điện thoại ra, gọi một cuộc.

"Alo?" Cô hé miệng, "Cố Bách Chu, em bị người ta chặn lại rồi, anh mau tới dưới lầu trường học đón em đi."

Nghe thấy giọng nam lạnh lùng mang theo chút lo lắng, Đỗ Kiều Kiều mới cúp máy.

Cô nhìn Lâm Trí Hiên ngây người bên cạnh, "Nói xong rồi chứ?"

Về mặt Lâm Trí Hiên khó coi, "Kiều Kiều, chẳng lẽ em không chịu đồng ý tha thứ cho anh sao?"

Người xung quanh vừa nghe xong, lập tức thét lên, "Tha thứ cho anh ấy! Tha thứ cho anh ấy!"

Đỗ Kiều Kiều trầm mắt, ra hiệu yên lặng, tất cả mọi người đều lặng câm, nghiêm túc nhìn Lâm Trí Hiên.

"Nói đi nói lại thì anh chỉ muốn được tôi tha thứ thôi à?" Về mặt ngạc nhiên của Đỗ Kiều Kiều khiến Lâm Trí Hiên ngẩn người.

Nhưng anh tay nhanh chóng phục hồi, vui mừng nói, "Kiều Kiều, em tha thứ cho anh rồi sao?"

Đỗ Kiều Kiều vội vàng ngắt lời anh ta, "Đợi đã, tôi nói tha thứ cho anh hồi nào."

Thấy vẻ mặt cứng đờ của Lâm Trí Hiên, Đỗ Kiều Kiều cố tình nói lớn, giả vờ như cô mới hiểu ra: "À, tôi hiểu rồi! Anh đến đây là vì muốn cầu xin tôi giúp Đỗ Khanh Khanh chứ gì."

Xung quanh bắt đầu ồn ào, Đỗ Khanh Khanh là ai, mọi người ai lại không biết, đừng nói tới vụ bắt cóc xôn xao một thời gian, trước đây, Đỗ Khanh Khanh là một nhân vật làm mưa làm gió trong trường.

Thuộc loại người đàn ông cũng muốn, người phụ nữ nào cũng thích chửi thề cô ta.

Không ngờ cái tên này lại muốn cầu xin cho Đỗ Khanh Khanh.

Ánh mắt mọi người lập tức không bình thường, thậm chí còn có người nhận ra đó chính là học trưởng Lâm Trí Hiên đã tốt nghiệp.

Đỗ Kiều Kiều thở dài, "Xin lỗi, tôi cũng hết cách rồi, đối với những chuyện mà Đỗ Khanh Khanh làm, tôi sợ không thể tha thứ cho cô ta được, cũng giống như tôi không thể tha thứ cho vị hôn phu của cô ta được."

Sắc mặt của Lâm Trí Hiên không thể dùng từ khó coi để miêu tả được, anh ta cứng đờ nói: "Anh không phải là vị hôn phu của cô ấy!"

Đỗ Kiều Kiều ngạc nhiên che miệng lại, "Sao có thể như vậy được? Thế sao Đỗ Khanh Khanh ở lại nhà anh lâu vậy?!"

Mọi người vây xem bị hắt một chậu máu chó như vậy, cả người không ngừng run rẩy, lúc đầu chỉ nghĩ rằng, đôi tình nhân trai tài gái sắc này giận dỗi nho nhỏ thôi, sau đó cô gái giả vờ cố ý như không tha thứ, nhưng bây giờ thậm chí cả gia đình cũng bị kéo vào tròng.

Còn gì nữa thì tới luôn đi.

Ánh mắt mọi người nhìn Lâm Trí Hiên liên tục thay đổi, anh ta đành phải giải thích: "Tóm lại là anh và Đỗ Khanh Khanh không phải là loại quan hệ mà em nghĩ đâu. Anh..."

"Không đúng sao?" Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc nhìn anh, "Chính miệng Đỗ Khanh Khanh cũng thừa nhận đấy, cô ta nói anh muốn đợi cô ta ba năm, rồi sẽ cưới cô ta. Mà bây giờ anh muốn đổi ý à?"

"Đỗ Kiều Kiều!"

Lâm Trí Hiên tức giận rống lên, sau đó đột nhiên cảm thấy không đúng, anh ta vội vàng nói, "Anh và Đỗ Khanh Khanh thật sự trong sạch, lần này anh tới đây chỉ muốn em tha thứ cho anh, anh... Anh muốn được ở cùng em lần nữa."

Đỗ Kiều Kiều trợn mắt nhìn anh ta, "Anh đừng có âm mưu với tôi, cái gì mà muốn được ở cùng tôi lần nữa chứ? Tôi ở cùng anh lần nào rồi à?"

"Đỗ Khanh Khanh đang ở trong tù đợi anh đấy? Tuy tôi rất hận cô ta, nhưng thấy anh như vậy, tôi lại hơi tội nghiệp cho cô ta." Đỗ Kiều Kiều gật gù, "Dù sao thì người ta cũng vì anh nên mới vào tù mà."

Lâm Trí Hiên đi tới nắm cổ tay Đỗ Kiều Kiều, giọng nói âm độc nói nhỏ bên tai cô: "Đỗ Kiều Kiều, cô đừng có quá đáng."

Đỗ Kiều Kiều cười khê, "Tôi không có quá đáng, tôi chỉ nói thật thôi, Đỗ Khanh Khanh ngồi tù, cũng có một phần nguyên nhân từ anh mà ra."

Sau đó cô lớn tiếng nói: "Anh làm gì vậy hả? Tôi khuyên anh tốt nhất mau buông tôi ra... Em rể."

Lâm Trí Hiên cắn chặt răng, cuối cùng vẫn không cam lòng buông tay ra.

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, "Anh nói anh muốn tính sổ tôi cái gì? Tôi còn chưa tính sổ với anh đây, thế mà anh lại tự nhào lên."

Thật ra, nếu hôm nay Lâm Trí Hiên không tới tìm cô, hai ngày nữa anh ta cũng chẳng sống yên được.

Chuyện hôm nay chỉ là để anh ta trải nghiệm thử cảm giác đáng sợ trước mà thôi.

Những lời Đỗ Kiều Kiều nói hôm nay, nhất định sẽ bị truyền đi, nói không chừng bây giờ đã người truyền lên mạng luôn rồi, mọi người xung quanh bắt đầu bàn luận về chuyện này.

Lâm Trí Hiên nhìn mọi người bàn luận xôn xao, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng vẫn không phát ra ngoài, từ trước tới anh ta chưa bao giờ bứt rứt như vậy.

Đỗ Kiều Kiều thản nhiên thưởng thức vẻ mặt của Lâm Trí Hiên, hôm nay đột nhiên thấy người đàn ông này quý trước mặt cô, cô đã hiểu ra.

Thì ra, mình thật sự chưa từng thích người đàn ông này một lần nào.

Đỗ Kiều Kiều cũng từng ảo tưởng về tương lai của cô và Lâm Trí Hiên, một hôn lễ tuyệt đẹp, tất cả mọi người đều chúc phúc cho bọn họ hạnh phúc mãi mãi.

Nhưng bây giờ mỗi khi tưởng tượng về hôn lễ đó, cô lại nghĩ tới Cố Bách Chu.

Nếu cô thật sự thích anh ta, cô sẽ lặng lẽ kết thúc tất cả nguyện vọng này, rồi bỏ xuống hoàn toàn

Nhưng lúc nhìn thấy hành động của Lâm Trí Hiên cô lại rất ghét, mà cô cũng hơi buồn, không biết sẽ giải thích chuyện này với Cố Bách Chu thế nào.

Đỗ Kiều Kiều mỉm cười, nghĩ tới vẻ mặt tủi thân của Cố Bách Chu, lòng cô đã cảm thấy lơ lửng.

Lâm Trí Hiên không biết cô đang nghĩ gì, nên anh ta nở nụ cười với Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều để phòng nhìn anh ta.

"Kiều Kiều..." Về mặt Lâm Trí Hiên dịu dàng, "Anh biết em vẫn còn đang giận anh vì anh đã chọn Đỗ Khanh Khanh. Nhưng em biết không? Lúc đó đầu óc anh mê muội, mà em cũng không thèm nhìn anh một lần... Nên anh mới chọn cô ấy."

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy Lâm Trí Hiên đúng là cực phẩm.

"Vậy theo lời anh nói... Anh hôn môi, lên giường với Đỗ Khanh Khanh cũng chỉ vì một giây hồ đồ thôi?" Lúc nói câu này, giọng nói của Đỗ Kiều Kiều đặc biệt trong trẻo, khiến tất cả mọi người ai cũng nghe rõ.

"Sao lại có người không biết xấu hổ vậy chứ." Đỗ Kiều Kiều chán ghét nhìn anh ta, "Lúc trước anh che chở, cưng chiều cô ta vô hạn. Bây giờ cô ta ngồi tù rồi, anh lại tới tìm tôi sao? Anh coi tôi là ve chai à."

Lần này, Lâm Trí Hiên không nhịn được nữa, giơ tay lên muốn đánh cô.

Nhưng còn chưa hạ tay xuống đã bị một người chặn lại.

"Lâm Trí Hiên, anh muốn làm gì." Cố Bách Chu lạnh lùng nhìn anh ta.

Mọi người xung quanh điên cuồng tới gần, lấy điện thoại ra chụp hình ào ào.

Lại là Cố Bách Chu.

Mọi người cảm thấy lần này tới đây xem đúng là không uổng công.

Lâm Trí Hiên dần bình tĩnh lại, dùng sức hất khỏi tay Cố Bách Chu, rồi nhìn anh.

"Cố Bách Chu."

Đỗ Kiều Kiều khoát tay Cố Bách Chu, nhìn Lâm Trí Hiên cười ngọt ngào, "Em rể, em cảm thấy em so sánh được với Cố Bách Chu của chị à?"

Hôm nay, Lâm Trí Hiên đã mất hết mặt mũi, anh ta cứ nghĩ rằng Đỗ Kiều Kiều vẫn dễ lừa như trước, chỉ cần một bó hoa là sẽ có được cô. Nhưng không ngờ trộm gà không được còn mất nắm gạo, bị lấy ra đùa giỡn.

"Tôi đi trước." Nói xong, Lâm Trí Hiên cứng đờ xoay người rời đi.

Đỗ Kiều Kiều đằng sau lớn tiếng nhắc nhở, "Anh quên mang hoa đi rồi này!"

Lâm Trí Hiên dẫm chân một cái, rồi đi nhanh hơn.

Anh ta vừa đi, mọi người xung quanh cũng không xem nữa, đám đông giải tán.

"Sao anh tới trễ vậy?" Trên đường, Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng ôm cánh tay của Cố Bách Chu.

"Bọn anh tan học trễ." Cố Bách Chu cầm lấy đồng sách trong tay cô, "Vì cũng sắp tốt nghiệp, nên phải học hơi lâu một chút."

Lúc này, Đỗ Kiều Kiều mới nhớ ra, Cố Bách Chu đã học năm tư rồi.

Cô đột nhiên quay đầu nhìn Cố Bách Chu, "Anh muốn ra nước ngoài đúng không?"

Đúng lúc, một người thầy già đi ngang qua, nghe cô nói vậy, thầy gật đầu với bọn họ, "Ra nước ngoài cũng tốt, học thêm kiến thức, mở mang đầu óc."

Đỗ Kiều Kiều lập tức kéo Cố Bách Chu chạy đi.

Ra tới cổng trường, Đỗ Kiều Kiều mới dừng lại thở hồng hộc.

Cố Bách Chu buồn cười vuốt ve lưng cô, "Sao chạy nhanh vậy?"

Đỗ Kiều Kiều hừ một tiếng, "Có phải anh định sẽ đi ra nước ngoài không?"

"Cái gì?" Cố Bách Chu ngăn người, "Anh đâu có nói sẽ ra nước ngoài đâu."

Đỗ Kiều Kiều không tin, kiếp trước, vừa tốt nghiệp đại học xong, Cố Bách Chu lập tức đi nước ngoài, mãi tới khi Đỗ Kiều Kiều bị tai nạn nằm viện anh mới trở về.

Cố Bách Chu nghiêng đầu, "Kiều Kiều, em muốn anh đi nước ngoài à?"

"Sao có thể như vậy được!" Đỗ Kiều Kiều thốt lên, nhưng một giây sau cô lại vòng vo, "Nếu... Anh muốn đi, em cũng không ngăn anh được."

"Sao anh lại muốn đi cơ chứ?" Cố Bách Chu khó hiểu nhìn cô, "Chẳng lẽ em muốn đi à?"

Đỗ Kiều Kiều ngẩn người, "Ý anh là, nếu em đi thì..., anh cũng đi sao?"

"Dĩ nhiên." Cố Bách Chu như trẻ con nắm tay cô, "Khó khăn lắm anh mới được ở cùng với em, anh không muốn rời xa em."

Đỗ Kiều Kiều đột nhiên hiểu ra.

Kiếp trước, Cố Bách Chu rời đi, có lẽ là vì trong mắt cô chưa từng có anh.

Nên anh mới buồn bã rời đi.

Nhưng bây giờ, cô lại bắt được anh, muốn đi đâu cũng không được.

"Cố Bách Chu." Đỗ Kiều Kiều khẽ dựa đầu vào người anh, "Đợi anh tốt nghiệp xong, chúng ta đi Anh chơi nhé."

Cô muốn xem nơi mà Cố Bách Chu sinh sống trong bốn năm.

"Được."

"Tối nay em muốn ăn sườn xào chua ngọt."

"Được."

"Thịt nướng."

"Được."

"Cả súp gà khoai tây nữa."

"..." Cố Bách Chu do dự nói: "Em có muốn ăn một chút rau không?"

Đỗ Kiều Kiều hừ một tiếng.

"Được..."

62. Chương 62

Chuyện hôm đó Lâm Trí Hiên tới tìm Đỗ Kiều Kiều đã truyền tới trên mạng.

Lúc đầu tin này chỉ lưu truyền trong trường, nhưng lúc mọi người đang hăng hái đàm luận, đột nhiên một người nặc danh chạy vào viết bình luận, khiến nhiều người không biết chuyện gì, cũng bắt đầu sục sôi.

"Thì ra Đỗ Khanh Khanh là tiểu tam, cướp đoạt bạn trai của chị mình." Có người khinh thường nói.

Cũng có vài người về phe Đỗ Khanh Khanh lên tiếng, "Chẳng phải Đỗ Kiều Kiều không hề quen với Lâm Trí Hiên sao? Mà người Lâm Trí Hiên chọn chính là Đỗ Khanh Khanh, nên Khanh Khanh không phải là tiểu tam."

Vừa nói xong, lập tức bị rất nhiều người nhổ nước miếng, "Đỗ Kiều Kiều và Lâm Trí Hiên cùng nhau lớn lên, chỉ thiếu một cái danh mà thôi, Đỗ Khanh Khanh biết đó là anh rể của mình rồi mà còn đi câu dẫn, vậy không phải là tiểu tam thì là gì?!"

Fan cuồng nảo tàn của Đỗ Khanh Khanh đau khổ đấu tranh, "Đây nhất định là lỗi của Lâm Trí Hiên, cái tên này vừa nhìn đã biết chẳng phải là cái loại tốt đẹp gì."

"Đúng rồi, đúng rồi, Khanh Khanh của mấy người là vô tội nhất đó." Một nữ sinh không ưa gì Đỗ Khanh Khanh lên tiếng, "Ai mà không biết cô ta là Bạch Liên Hoa chứ, yếu đuối tới nỗi phải mượn người bắt cóc chị mình luôn cơ đấy."

Bây giờ, dư luận đều nghiêng về một phía, những tên vẫn còn ôm mộng tưởng với Đỗ Khanh Khanh đều được thanh tỉnh không ít.

Bọn họ trực tiếp đổ hết mọi oán hận lên người Lâm Trí Hiên.

Có người nói mình sắp tốt nghiệp, được công ty Lâm gia chấm rồi, bây giờ còn do dự không biết có nên tìm công ty khác không.

Phía dưới lên tiếng khen ngợi, cũng có người tương đối có lý trí đề nghị cân nhắc lại, bảo hẳn cứ để công ty Lâm gia làm việc, sau đó mang một số bí mật công ty và tài nguyên công ty đi.

Nhưng cái âm mưu này chắc không thể nào thực hiện được đâu, mọi người chỉ tự sướng để quên đi mọi chuyện thôi.

Trong clip, Đỗ Kiêu Kiêu nói Đỗ Khanh Khanh ngồi tù đều là vì Lâm Trí Hiên, chỉ một câu đơn giản mà cũng đủ gây bao sóng gió.

Có nhiều người trí tưởng tượng phong phú đoán, thực ra Đỗ Khanh Khanh không phải là chủ mưu của vụ bắt cóc, cô ta chỉ nghe theo Lâm Trí Hiên, cuối cùng cô ta gánh tội thay cho Lâm Trí Hiên luôn.

Suy đoán này được truyền đi không ngừng, nhưng lại rất ảnh hưởng tới công ty Lâm gia.

Những khách hàng của họ đa số là người trẻ tuổi, bây giờ người cùng tuổi với Lâm Trí Hiên biết được chuyện này, ai cũng đều mất cảm tình với công ty họ.

Cho nên bọn họ đã tổn thất một số lượng khách hàng khá lớn.

Lâm Trí Hiên cũng bị thiệt theo.

"Nói đi." Ba Lâm ngồi trên ghế bảo trợ lý quay máy tính qua phía Lâm Trí Hiên, "Chuyện gì đây hả?"

Về mặt Lâm Trí Hiên không được tốt lắm, "Là Đỗ Kiêu Kiêu làm."

Ba Lâm cau mày, "Con đi tìm nó làm gì? Con biết rõ gia đình chúng ta và Đỗ gia đã cắt đứt quan hệ rồi mà."

Lâm Trí Hiên nói: "Bởi vì nhà chúng ta với Đỗ gia không có quan hệ, nên con mới đi lập quan hệ với bọn họ một lần nữa đó thôi."

"Hồ đồ!" Ba Lâm quát: "Chuyện của Đỗ Khanh Khanh đã làm chúng ta và Đỗ gia hoàn toàn chấm dứt, bây giờ con lại đi tìm Đỗ Kiêu Kiêu, không phải là muốn bọn họ chê cười à?!"

"Vậy chuyện của Cố Bách Chu là sao đây?" Ba Lâm nghiêm túc hỏi: "Con có thù oán gì với cậu ta à?"

Lâm Trí Hiên cúi đầu, "Con cũng không biết con đắc tội với cậu ta hồi nào, nhưng mà... Cậu ta và Đỗ Kiêu Kiêu đang quen nhau."

Ba Lâm hận thiết không rèn thành sắt nhìn anh ta, "Con đúng là hồ đồ, chúng ta chưa kịp làm ăn gì với Cố gia, mà đã bị con quấy phá rồi."

"Từ nay trở đi, chưa có phép của ba, con không được đụng vào Đỗ Kiêu Kiêu!" Ba Lâm ra lệnh.

Ánh mắt Lâm Trí Hiên lóe lên hận ý, gật đầu đồng ý.

Đỗ Kiêu Kiêu đọc bài viết trên mạng, đôi mắt cười híp lại.

"Anh tìm đâu ra nhiều người biết chuyện vậy? Còn nói chuyện như thật nữa." Cô cười nói với Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu vò tóc cô, "Sao, em hài lòng không?"

"Hài lòng hài lòng." Đỗ Kiêu Kiêu gật đầu, "Hình như cổ phiếu của Lâm gia bắt đầu rút rồi."

Cô xoay người ôm hông Cố Bách Chu, vùi mặt vào người anh.

"Cố Bách Chu, có anh thật tốt."

Cố Bách Chu cười cười, Đỗ Kiều Kiều có thể cảm nhận được lồng ngực anh đang rung động.

Anh cúi đầu nói vào tai Đỗ Kiều Kiều: "Anh chỉ nghĩ tới người anh yêu thôi, chỉ cần em muốn, anh tình nguyện cho em tất cả những gì anh có."

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều giật giật, lúc ngẩng đầu lên, đôi môi cô sơ ý lướt qua cằm Cố Bách Chu.

Ánh mắt Cố Bách Chu tối sầm, anh nâng mặt cô lên, không cho cô chống cự, hôn cô.

Anh đẩy răng Đỗ Kiều Kiều ra, đầu lưỡi nhanh nhẹn luồn vào trong miệng Đỗ Kiều Kiều, bắt lấy cái lưỡi đang né tránh của cô, ngậm lấy môi cô, hôn thật sâu.

Lúc đầu Đỗ Kiều Kiều chỉ là bị động thôi, nhưng bị Cố Bách Chu hôn tới mơ màng, cô đột nhiên giật mình.

Sao cô lại bị động như vậy được, ai cũng là gà mới thôi, ai sợ ai.

Vì thế ánh mắt Đỗ Kiều Kiều lập tức sáng bừng lên, cô ôm Cố Bách Chu, sau đó đổi bị động thành chủ động mút lấy lưỡi của Cố Bách Chu.

Cô không biết làm vậy có đúng không, nhưng thấy Cố Bách Chu thích, nên có vẻ cũng không tệ lắm.

Ánh mắt Cố Bách Chu hiện lên nụ cười, anh cẩn thận ôm Đỗ Kiều Kiều từ ghế chuyển lên giường, áp lên người cô sau đó mãnh liệt hôn cô.

Đỗ Kiều Kiều chỉ có thể nắm vào vạt áo trước của Cố Bách Chu khi hai người khẽ tách ra thở gấp.

"Kiều Kiều." Cố Bách Chu hôn lên mắt cô, "Kiều Kiều."

Đỗ Kiều Kiều bị anh nhìn ngứa ngáy cả người, không nhận được bật cười, "Đừng quậy nữa."

"Rất thích em, thích em, Kiều Kiều." Ánh mắt của Cố Bách Chu sáng lên.

Khuôn mặt của Đỗ Kiều Kiều bị anh nhìn tới ửng hồng..., cô lấy một cái gối lên che mặt mình lại.

Cố Bách Chu không ép cô, nhìn cô lừa mình dối người cười không ngừng.

Thật sự rất hấp dẫn. Mặt Đỗ Kiều Kiều sắp muốn nổ tung tới nơi, giọt nước khả nghi vẫn còn đọng trên môi Cố Bách Chu, lúc nhìn cô chằm chằm như vậy đúng là rất mê người.

Sao lại đẹp mắt tới vậy chứ.

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều vô cùng sung sướng, một người đàn ông hoàn mỹ này, là của cô.

Từ đầu tới chân, từ trong ra ngoài, tất cả đều thuộc về Đỗ Kiều Kiều cô.

"Em cũng rất thích anh."

Giọng nói buồn bã của Đỗ Kiều Kiều từ gối truyền ra.

Cố Bách Chu khẽ chớp mắt, ôm cổ cô, "Hôm qua anh rất giận đấy."

Đỗ Kiều Kiều quăng gối ra, nhìn anh, "Em và Lâm Trí Hiên thật sự không có gì đâu."

"Anh biết." Về mặt Cố Bách Chu tủi thân, "Nhưng anh ta lại tỏ tình với em."

"Em sẽ không đồng ý với hắn ta đâu." Đỗ Kiều Kiều chọc vào mặt anh, "Em cũng đã quen với anh rồi."

"Kiều kiều..." Giọng nói của Cố Bách Chu trầm xuống, "Đôi khi anh rất sợ, sợ em vẫn chưa quên được anh ta, hôm qua anh thật sự bị dọa đấy."

Đỗ Kiều Kiều trêu chọc anh, "Anh sợ em đồng ý chứ gì."

Cố Bách Chu né tránh không nhìn cô, "Lúc trước em thích anh ta tới vậy mà..."

"Cố Bách Chu." Đỗ Kiều Kiều giữ mặt anh, "Em chỉ nói một lần thôi, em lắng tai nghe kỹ đây. Em thích anh, rất thích, thích hơn cả Lâm Trí Hiên trước kia. Trừ anh ra, không ai có thể cướp em đi được. Trong lòng anh vẫn chưa xác định được, là vì lúc trước em quá keo kiệt chưa từng nói yêu với anh."

"Em yêu anh, Cố Bách Chu."

Đôi mắt đen bóng của Đỗ Kiều Kiều hiện lên vẻ mặt sững sốt của Cố Bách Chu.

Sau khi tiêu hóa hết những gì Đỗ Kiều Kiều nói, Cố Bách Chu kích động bỏ nhào lên người Đỗ Kiều Kiều, hôn lung tung lên mặt cô.

"Anh đừng có nổi điên đấy nhé." Đỗ Kiều Kiều bật cười đẩy anh ra.

Cố Bách Chu không để ý tới cô, tiếp tục hôn môi cô.

"Được rồi được rồi, em biết anh rất vui mà." Đỗ Kiều Kiều vỗ đầu anh, "Mau đứng lên đi, anh đè chết em rồi."

Cố Bách Chu cà đầu vào cổ cô, "Không..."

"Này! Anh đừng có được voi đòi tiên." Đỗ Kiều Kiều đẩy anh ra, "Ôi! Đừng hôn cổ em, nhột quá, ha ha ha ha, nhột quá, mau tránh ra!"

"Anh phiền quá đi." Đỗ Kiều Kiều oán giận nhìn Cố Bách Chu thỏa mãn bên cạnh, "Cả người em đều là..."

Cố Bách Chu hài lòng nhìn vết đỏ trên cổ Đỗ Kiều Kiều, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Anh lấy lòng đưa mặt mình lên, "Đánh anh đi."

Đỗ Kiều Kiều đẩy anh ra, "Anh lại lộn xộn cái gì nữa!"

"Lần sau không được như vậy nữa đâu đó." Đỗ Kiều Kiều bắt anh bảo đảm.

"Ừm..." Cố Bách Chu chần chừ một lúc, dưới ánh mắt uy hiếp của Đỗ Kiều Kiều, anh chậm rãi nói hai chữ.

"Không được."

63. Chương 63

Lúc Sở Thiển tới tìm Đỗ Kiều Kiều lần thứ hai, vẻ mặt cô ta hơi gấp gáp, trên mặt còn khiếp sợ.

"Sao thế?" Đỗ Kiều Kiều cẩn thận hỏi cô ta.

Sở Thiển thở mạnh một hơi, "Suýt nữa tôi đã bị phát hiện rồi."

"Hả?" Đỗ Kiều Kiều nhìn cô, "Sao lại như vậy?"

"Tôi nghe lén Lê Thanh và Trần Gia Lạc nói chuyện, suýt bị bọn họ phát hiện." Trong lòng Sở Thiển vẫn còn sợ hãi nói: "May mà tôi đi kịp."

"Lần sau cô đừng mạo hiểm như vậy nữa." Đỗ Kiều Kiều không đồng ý nói.

Sở Thiển không yên lòng lắc đầu, cô ta kích động nhìn Đỗ Kiều Kiều, "Tôi đứng ở cửa nghe bọn họ nói gì đó về thuốc, nhưng mà còn nhắc tới mẹ cô - Ôn Nhã nữa."

Trong lòng Đỗ Kiều Kiều căng thẳng, "Bọn họ nói gì?"

Sở Thiển cẩn thận nhớ lại, "Bọn họ nói muốn tiêu hủy loại thuốc mà Ôn Nhã đã dùng trước đó. Nghe nói là thành phố S."

"Sao lại là thành phố S?" Đỗ Kiều Kiều nhíu mày.

Nếu thuốc thật sự có vấn đề, vậy thì Lê Thanh đã phải xử lý xong lâu rồi chứ.

Sở Thiển ngẩn ra, sau đó chần chừ ra vẻ mình cũng không rõ lắm.

Đỗ Kiều Kiều nhìn cô ta một cái, "Có phải là vì ba tôi đã mang toàn bộ di vật của mẹ về thành phố S không?"

Ánh mắt Sở Thiển sáng lên, "Chắc là vậy đó. Lúc trước Lê Thanh có muốn tiêu hủy cái loại thuốc đó, nhưng không tìm được. Bây giờ bà ta biết thuốc đó hiện đang ở thành phố S, nên nhất định sẽ tới lấy nó tiêu hủy."

Đỗ Kiều Kiều không hỏi cô ta, phòng làm việc của Trần Gia Lạc cách âm rất tốt, làm sao cô ta nghe được những tin tức này, không hỏi cô ta, mình chưa từng nói tới chuyện của Ôn Nhã, sao cô ta đã biết được Ôn Nhã chính là mẹ cô, cũng chưa từng hỏi cô ta, cô ta chỉ mới nghe được một chút, vậy mà sao hiểu rõ chuyện năm đó vậy. Tất cả những thứ đó, Đỗ Kiều Kiều chưa từng hỏi một lần.

Cô chỉ nhẹ nhàng cười, cảm kích nói với Sở Thiển: "Thật sự rất cảm ơn cô."

Cô còn bảo Sở Thiển gần đây nhớ để ý tới động tĩnh của Trần Gia Lạc một chút, nếu ông ta muốn đi thành phố S, thì cứ thông báo cho cô trước.

Lê Thành và Trần Gia Lạc muốn đi thành phố S, Đỗ Kiều Kiều không hiểu mục đích của bọn họ lắm, nhưng mà nếu bọn họ thật sự muốn đi, thì chẳng dễ dàng gì đâu.

Nhắc tới thuốc, Đỗ Kiều Kiều không cần nghi ngờ cũng biết năm đó chính Trần Gia Lạc đã lén lút đổi thuốc của mẹ, còn Lê Thanh nhất định là chủ mưu.

Vậy Đỗ Hồng Bán thì sao? Ông đảm nhận vai gì trong chuyện này.

Đỗ Kiều Kiều quyết định về nhà một chuyến.

Đã lâu rồi Đỗ Hồng Bán chưa được gặp Đỗ Kiều Kiều.

Lúc đầu, ông chỉ nghĩ rằng Đỗ Kiều Kiều đang đổi nên không muốn về nhà, sau đó ông mới phát hiện cô đã dọn ra ngoài ở, cũng đã tìm được phòng luôn rồi.

Gọi điện cô không nhận, tới phòng cô thuê tìm cô thì chả thấy bóng dáng cô đâu, vào trường học cũng không thấy.

Lúc đó ông mới biết, Đỗ Kiều Kiều không muốn gặp ông.

Đỗ Hồng Bán chán nản dựa vào ghế salon, ông nhớ lại khoảnh khắc một nhà ba người hạnh phúc, không biết chuyện gì xảy ra đã khiến mọi chuyện thành nông nỗi này.

"A Nhã..." Ông thì thào nói: "Sao em lại muốn lừa anh."

"Tại sa lại lừa anh!" Về mặt Đỗ Hồng Bán dữ tợn, "Vì sao!"

"Rốt cuộc là vì sao..." Ông lấy tay che mặt, giọng nói và hình bóng Ôn Nhã hiện lên trước mắt ông.

Giọng nói của Lê Thanh dường như lại vang lên bên tai ông, "Ôn Nhã không còn thương ông nữa đâu, ông không biết sao? Cô ta và em trai tôi đang qua lại với nhau, Đỗ Kiều Kiều là con gái ông à? Buồn cười! Sao ông không đi hỏi cô ta, lần đó người bắt cóc Đỗ Kiều Kiều có phải là Lê Hằng không?"

Đỗ Hồng Bán cắn răng, ông không tin những gì Lê Thanh nói, nhưng sau đó ông phát hiện, Ôn Nhã lén lút về thành phố S gặp Lê Hằng.

Ôn Nhã chưa từng nhắc tới Lê Hằng trước mặt ông, cứ xem như bà và Lê Thanh là chị em tốt, nhưng lúc Lê Thanh bàn về Lê Hằng, bà cũng chỉ ừ một tiếng rồi thôi.

Mầm mống hoài nghi mọc rễ trong lòng, chẳng mấy chốc nó sẽ nảy mầm thôi, trưởng thành khỏe mạnh thành một cây đại thụ.

Ông từng lấy hết dũng cảm đi hỏi chuyện Lê Hằng, nhưng Ôn Nhã chỉ nhàn nhạt trả lời qua loa vài câu, trốn tránh câu hỏi của anh.

Trái tim chết trong giây lát cũng là chuyện bình thường.

Về sau, Ôn Nhã bệnh nặng qua đời, cuộc sống của ông không hề có quy luật, tiếp theo nên làm gì đây? Không có bà, cuộc sống ông xuống dốc không ngừng, ông mờ mịt lúng túng.

Đúng lúc này Lê Thanh xuất hiện.

Bà ta hỏi, ông cam lòng à? Cứ để mặc Ôn Nhã rời đi như vậy.

Đương nhiên là không cam lòng, ông còn chưa nhận được câu trả lời thuyết phục của bà, sao bà có thể bỏ ông đi được.

Anh muốn báo thù cô ta không? Giọng nói hấp dẫn của Lê Thanh nhẹ nhàng vang lên.

Vì vậy, Lê Thanh liền trở thành vợ của Đỗ Hồng Bản.

Ông làm vậy chỉ vì trả thù Ôn Nhã.

Nhưng mỗi khi đêm xuống, Đỗ Hồng Bản đều nghĩ, sao Ôn Nhã không tới tìm mình? Ông đã làm ra chuyện như vậy, kết hôn với chị em tốt của bà, ông có lỗi với bà.

Hai năm qua, Đỗ Hồng Bản chưa từng mơ thấy Ôn Nhã một lần, ngay cả trong mơ, ông cũng không có một cơ hội để gặp bà.

Đúng là làm tổn thương người khác.

Đỗ Hồng Bản biết mình đã từng làm lỡ chuyện, ông đã bồi thường gấp đôi cho Ôn Nhã, mà ông giấu giếm vô cùng tốt, nên bà không biết gì.

Sau khi Lê Thanh nói cho ông biết Ôn Nhã phản bội ông, Đỗ Hồng Bản từng nghĩ vậy là huê nhau rồi, cuối cùng bọn họ không ai phải chịu thiệt.

Nhưng cơn giận trong lòng vẫn không bị dập tắt.

Mỗi lần nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều là ông lại nổi giận, ông không tin cô con gái mà mình nâng trong bàn tay lại là con của người khác.

Rõ ràng chỉ cần một tờ giấy là có thể giải quyết hết mọi chuyện, nhưng ông cứ lùi bước hết lần này tới lần khác.

Huống chi ông cũng không dám xem, nếu Đỗ Kiều Kiều là con gái ruột của ông thì không sao, nhưng nếu không phải thì sao? Đến lúc đó ông phải làm gì đây?

Đỗ Hồng Bản thừa nhận mình rất thất bại, ông bị Ôn Nhã buộc thật chặt, nhưng một người yếu đuối.

Lúc Đỗ Kiều Kiều lảng lạng về nhà.

Cô thừa dịp Lê Thanh không có ở đây để về nhà, nhưng cô không ngờ ở đây lại cô quanh tới vậy, ngay cả người giúp việc cũng chẳng thấy đâu.

Đỗ Kiều Kiều đi từ từ vào phòng khách, lúc chuẩn bị lên thư phòng, cô bị tiếng gọi phía sau hù sợ.

"Kiều Kiều?!" Lúc nghe thấy tiếng mở cửa, Đỗ Hồng Bản cứ nghĩ là Lê Thanh đã về, nhưng không ngờ lại là Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều bị ông phát hiện ra cũng chỉ ngạc nhiên một chút thôi, cô lập tức bình tĩnh lại.

"Là tôi, ba, sao ông vẫn chưa đi làm?" Cô xoay người hỏi Đỗ Hồng Bản.

Đỗ Hồng Bản nhú mày, "Cơ thể không thoải mái, nên ba về sớm."

"Bệnh thì tới bệnh viện mà khác, nếu không muốn cuối cùng cũng như mẹ tôi." Đỗ Kiều Kiều nhàn nhạt nhắc nhở.

Trong lòng Đỗ Hồng Bản tê rần, ông phức tạp nhìn Đỗ Kiều Kiều.

"Sao con lại về đây? Gần đây ba không gặp được con." Đỗ Hồng Bản chịu đựng cơn đau dạ dày hỏi.

"À. Tôi quên nói cho ông biết, tôi dọn ra ngoài ở rồi." Về mặt Đỗ Kiều Kiều không gì thay đổi nói.

Đỗ Hồng Bản không vui nói: "Sao tự nhiên muốn dọn ra ngoài? Khanh Khanh không còn ở đây nữa, con còn gì không vừa lòng à."

"Nếu nói không hài lòng thì đương nhiên là có rồi." Ánh mắt Đỗ Kiều Kiều lạnh như băng, "Chỉ cần nhìn thấy căn nhà này là tôi không vừa lòng."

Đỗ Hồng Bản nổi giận, những lời nói của cô chọc ông càng đau dạ dày, ông ôm bụng, mồ hôi lạnh rơi xuống, "Con đúng là làm phản!"

Đỗ Kiều Kiều thấy ông như vậy chỉ thở dài một hơi, đưa cho ông một ly nước ấm.

Bị Đỗ Hồng Bản từ chối cô cũng không giận, đặt ly nước lên bàn, cô ngồi xuống đối diện Đỗ Hồng Bản.

"Lần này tôi tới đây không phải để cãi nhau với ông." Cô cắt gai trên mình lại, "Tôi chỉ muốn hỏi chuyện của mẹ thôi."

Vừa nhắc tới Ôn Nhã, Đỗ Hồng Bản không đồng ý phối hợp, ông khoát tay, ra vẻ không muốn nói gì.

"Ba." Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng nói, "Tôi không biết ông có từng nghĩ tới hay không, vì sao bệnh của mẹ lại đột nhiên trở nặng?"

Vẻ mặt Đỗ Hồng Bản bắt đầu thay đổi.

Đỗ Kiều Kiều nói tiếp, "Tuy cơ thể mẹ không được khỏe, nhưng bà ấy vẫn tích cực điều trị, bác sĩ nói mẹ khôi phục rất tốt, nhưng sao đột nhiên chẳng có kết quả gì hết?"

"Ba, ông có từng nghĩ tới không?"

Tiếng hít thở của Đỗ Hồng Bản dần biến mất, chứng minh ông đã nghe hết những gì Đỗ Kiều Kiều nói.

"Ba không biết." Ông cứng rắn nói: "Mẹ con lúc nào cũng giấu giếm về bệnh của mình... Ba làm gì biết được cái gì?"

"Sao mẹ lại giấu ông?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Câu hỏi này đã trúng tim đen của Đỗ Hồng Bản, ông nổi giận: "Sao ba biết được? Muốn hỏi thì đi mà hỏi Ôn Nhã! Con đi hỏi bà ấy, tại sao lại giấu ba, sao lại muốn gạt ba!"

Đỗ Kiều Kiều không hiểu sao đột nhiên ông lại nổi giận dưng dưng như vậy, cô nhìn Đỗ Hồng Bản giận run người, há miệng thở dốc, không nói nên lời.

Xem ra ba thật sự rất hận mẹ, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy tình hình hơi khó khăn. Thấy Đỗ Hồng Bản như vậy, chắc chắn ông không biết chuyện gì về thuốc men cả.

Vậy rốt cuộc Lê Thanh có hại mẹ không?

Đỗ Kiều Kiều thấy Đỗ Hồng Bản đã tỉnh táo lại, cô kiên trì hỏi tới cùng: "Ba, con muốn biết ông có mang di vật của mẹ về thành phố S không, ví dụ như thuốc, quần áo chẳng hạn."

Đỗ Hồng Bản không nhận được nói: "Toàn bộ đều có, tất cả mọi thứ trong nhà này, ba đều trả lại cho bà ấy."

Đỗ Kiều Kiều vui mừng, đúng là có thật.

"Con hỏi cái đó làm gì?" Đỗ Hồng Bản hơi bực bội.

"Tôi chỉ muốn xem những di vật mà mẹ để lại thôi." Đỗ Kiều Kiều tùy tiện tìm đại một lý do.

"Có gì để xem?" Đỗ Hồng Bản nhíu mày, "Ba đã chôn hết cả rồi."

"Cái gì?" Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ nhìn ông, "Ông chôn rồi?!"

Đỗ Hồng Bản nhíu mày, một lúc lâu sau, giọng nói của ông mới khàn khàn vang lên: "Mẹ con ở dưới sẽ không quen."

Đỗ Kiều Kiều câm nín.

Cô biết, trước khi mẹ chết Đỗ Hồng Bản đã bắt đầu dọn dẹp, lúc trước khi đi viếng mẹ, cô đã cầm theo vài cuốn sách, đó là những quyển cô đã lén lút mang đi giấu. Nhưng không ngờ Đỗ Hồng Bản lại mang hết đi chôn, đúng là...

Đây chẳng phải là gián tiếp giúp Lê Thanh còn gì?!

64. Chương 64

Đỗ Kiều Kiều nhận được thông báo của Sở Thiển, Trần Gia Lạc muốn tới thành phố S.

"Cô muốn đi theo à?" Sở Thiển hỏi cô.

Đỗ Kiều Kiều ừ một tiếng, "Tôi phải đi xem ông ta tới đó làm gì."

"Vậy cô nhớ cẩn thận đó." Sở Thiển nói nhỏ.

"Tôi biết rồi." Đỗ Kiều Kiều đáp lại, "Tôi biết chừng mực."

"Cô còn gì muốn nói với tôi à?" Đỗ Kiều Kiều cầm điện thoại, nhìn xuống đất.

Sở Thiển hơi chần chừ, "Không, không có."

Đỗ Kiều Kiều cười khê, "Vậy tôi cúp đây."

"Được..."

Trần Gia Lạc tới nhà cũ của Ôn Nhã, đã lâu rồi nơi đây không có ai tới, các mảnh ngói rơi đầy xuống nóc nhà.

Ông ta dùng sức bẻ khóa cửa, rồi bước vào.

Mặc dù là nhà cũ đã lâu không được dọn dẹp hay sửa sang gì, nhưng lúc vào trong, Trần Gia Lạc không hề nghĩ thấy mùi bụi quá gay gắt.

Ông ta nở nụ cười sâu xa, ánh mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm phòng ngủ của Ôn Nhã.

"Vào cửa, rẽ trái, căn phòng đầu tiên..." Trần Gia Lạc nhớ lại những gì Lê Thanh nói, rồi đi thẳng vào phòng.

Vừa vào phòng, một lọ thuốc màu trắng trên tủ giường đập thẳng vào mắt ông ta.

Trần Gia Lạc nhàn nhã đi tới, đang chuẩn bị cầm lọ thuốc lên nhìn cho kỹ, cánh cửa đột nhiên vang lên một tiếng thật to.

"Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!"

Vài người đàn ông mặc đồ cảnh sát đứng chặn ở cửa, nhưng trước mặt bọn họ, còn có Đỗ Kiều Kiều đang nổi giận đùng đùng.

"Trần Gia Lạc, ông đang cầm cái gì trong tay vậy hả?!" Đỗ Kiều Kiều đã mất hết lý trí, chạy tới giành lấy lọ thuốc trong tay Trần Gia Lạc.

Cô nhìn lọ thuốc, ngửi một chút, giống như nếu làm vậy cô có thể biết được loại thuốc bên trong.

Trần Gia Lạc nở nụ cười châm chọc, "Không biết các vị cảnh sát tới đây có việc gì?"

Đỗ Kiều Kiều hừ lạnh, "Ông đừng giả vờ nữa. Trần Gia Lạc, ông tự ý xông vào nhà người ta, muốn đến nhà mẹ tôi lấy chứng cứ tội phạm."

Về mặt Trần Gia Lạc không thay đổi nhìn cô, "Hả? Chứng cứ tội phạm? Tôi không biết chứng cứ tội phạm gì cả."

"Ông lén đổi thuốc của mẹ tôi, làm bệnh tình của mẹ tôi càng lúc càng nặng, hại bà ấy qua đời. Ông phạm tội giết người! Chuyện này cần tôi phải nhắc nhở nữa sao? Bác sĩ Trần." Cả người Đỗ Kiều Kiều run rẩy, dường như đã bị chọc tức không ít.

Trần Gia Lạc thản nhiên nói: "Cô đừng có mà vu khống cho tôi, tôi đã kê thuốc cho Ôn Nhã rất cẩn thận, chẳng phải cô cũng xem qua rồi sao? Trên đó có ghi, vì bệnh tình của bà ấy nặng thêm nên mới cần tăng thêm thuốc sao?"

Đỗ Kiều Kiều không phản bác lại, đúng là toa thuốc của Trần Gia Lạc không hề sai.

"Ông đừng nói dối!" Đỗ Kiều Kiều oán hận nhìn ông ta, "Đúng là toa thuốc của ông không sai, nhưng ông đã kê sai!"

"Hả?" Trần Gia Lạc khinh thường nhìn cô ta, "Vậy xin hỏi cô có bằng chứng gì không?"

"Đây là bằng chứng!" Đỗ Kiều Kiều giơ lọ thuốc lên, "Loại thuốc này chính là thuốc mà ông đã kê sai cho mẹ tôi."

Cô nói tiếp, "Nếu thuốc này không sai, vậy sao ông lại muốn tới đây ăn trộm làm gì?"

Ánh mắt Trần Gia Lạc hiện lên ý cười, ông ta bỏ tay vào túi quần, dựa vào tủ đầu giường bên cạnh, "Cô không biết thì đừng nói lung tung, Ôn Nhã không chỉ là bệnh nhân của tôi, mà bà ấy còn là bạn của tôi, tôi tới đây chỉ vì nhớ bà ấy thôi."

"Còn lọ thuốc kia..." Trần Gia Lạc híp mắt lại, "Chỉ là vitamin bình thường mà thôi."

Đỗ Kiều Kiều không nhượng bộ ông ta một chút nào, "Ông tạm thời đừng bầu víu vào đâu cả, ông đừng tưởng tôi không biết, loại thuốc này, không phải là vitamin!"

Trần Gia Lạc tự tin nở nụ cười, trong mắt ông ta tràn đầy khiêu khích, "Vậy đi, trước mặt các vị cảnh sát đây, chúng ta đánh cược một ván nào. Nếu trong đây không phải là vitamin thì tôi sẽ nhận tội. Nhưng nếu là vitamin, tôi sẽ tố cáo cô tội phỉ báng người khác."

Đỗ Kiều Kiều cúi đầu như đang suy nghĩ, Trần Gia Lạc nhìn cô, ý cười trong mắt càng lúc càng hiện rõ.

Nhưng ông ta lại không thấy Đỗ Kiều Kiều đang nở nụ cười như ý.

"Được!" Giả vờ suy nghĩ trong chốc lát, Đỗ Kiều Kiều quyết định đánh cược với Trần Gia Lạc một phen.

Đỗ Kiều Kiều không trực tiếp mở lọ thuốc kia ra, mà dẫn đoàn cảnh sát với Trần Gia Lạc tự tin tới bệnh viện thành phố S.

Cô mời một vị bác sĩ già có uy tín tới, sau đó bảo ông mở ra kiểm tra.

Đợi ông nhìn một hồi, Đỗ Kiều Kiều mới hỏi: "Bác sĩ, thuốc trong này là vitamin ă?"

"Nói bậy gì vậy?" Bác sĩ già không vui, "Thuốc này giống vitamin lắm à?"

"Sao có thể như vậy được?" Trần Gia Lạc không thể bình tĩnh như trước nữa, ông ta nhanh chóng đi tới, đoạt lấy lọ thuốc trong tay bác sĩ già, "Đây rõ ràng là vitamin..."

"Người trẻ tuổi bây giờ thật là." Bác sĩ già thở dài, "Không có một chút hiểu biết gì cả."

Trần Gia Lạc nổi điên đưa mắt nhìn kỹ lọ thuốc trong tay.

"Sao lại như vậy được?!" Về mặt Trần Gia Lạc dữ tợn, "Lê Thanh lừa tôi!"

Đỗ Kiều Kiều mỉm cười, "Xin lỗi, bác sĩ Trần, ông bị tình nghi là cố ý giết người, tôi nghĩ hình như ông sẽ được những vị cảnh sát đằng sau mời đi "uống trà" một chuyến rồi."

Vừa dứt lời, những người cảnh sát phía sau tiến lên bắt giữ Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc chợt hiểu ra mọi chuyện, ông ta hét lên với Đỗ Kiều Kiều: "Là cô! Chính cô là người đã hãm hại tôi!"

Đỗ Kiều Kiều ra vẻ không sao giơ tay, vô tội cười với ông ta, "Bác sĩ Trần, trước khi không có bằng chứng, tôi có thể tố cáo ông tội phỉ báng người khác đấy."

Trần Gia Lạc bị cảnh sát bắt đi.

Lúc nghe được tin tức này, Lê Thanh suýt nữa đã đánh rơi cái bát trong tay.

Đỗ Hồng Bân nhú mày, nhìn Lê Thanh luống cuống tay dọn dẹp quần áo bẩn, nhẹ giọng quát: "Sao lại bắt cấn quá vậy?"

"Không, không sao cả." Giọng nói của Lê Thanh hơi run rẩy.

"Sao vậy?" Đỗ Hồng Bân ngạc nhiên nhìn bà ta, "Từ nãy tới giờ, sau khi nhận điện thoại xong em lại không yên lòng, cuối cùng là có chuyện gì?"

"Không có gì." Sắc mặt Lê Thanh tái nhợt, bà ta cầm giấy lau miệng, sau đó vội vàng tạm biệt Đỗ Hồng Bân, "Em có chút việc, em đi trước đây."

Sau khi ra khỏi cửa, Lê Thanh vội vàng gọi cho Lê Hằng.

"Những gì cậu vừa nói là thật sao?!" Lê Thanh hỏi nhỏ.

Giọng nói lạnh lùng của Lê Hằng vang lên, "Tận mắt tôi nhìn thấy, Trần Gia Lạc bị cảnh sát bắt ở thành phố S."

"Sao lại như vậy được?" Lê Thanh khó tin nói: "Phải là Đỗ Kiều Kiều bị bắt đi chứ?"

Giọng nói của Lê Hằng càng lạnh lùng hơn, "Tôi không biết. Nhưng Lê Thanh, hình tôi quên hỏi chị... Có phải chị đã lừa tôi đúng không?"

Mặt Lê Thanh trắng bệch, bà ta lắp bắp nói: "Cậu... Cậu đang nói gì vậy?"

Lê Hằng âm độc nói, "Chị gái yêu dấu, có phải chị đã quên nói cho em biết... Chị đã tự tay giết người mà em yêu nhất đúng không?"

"Rốt cuộc cậu đang nói lung tung gì vậy?" Lê Thanh cố kìm nén trái tim đang đập loạn nhịp, "Lê Hằng, cậu bình tĩnh đã. Cậu hãy nghe chị nói, chị không có hại chết Ôn Nhã, bà ta bị bệnh mà chết. Chẳng lẽ cậu không tin chị sao?"

Lê Hằng nhẹ nhàng nói, "Đương nhiên là tôi tin chị rồi. Tôi rất tin tưởng chị. Chị nói chỉ cần bắt con gái của A Nhã đi, cô ấy sẽ ở cùng tôi, nghe theo tôi. Chị nói tôi đừng tới thành phố Z, A Nhã sẽ đích thân tới tìm tôi, vì vậy tôi nghe theo. Nhưng khi chị nói A Nhã ngã bệnh qua đời, là vì để tôi không u mê nữa, suýt nữa tôi cũng đã nghe theo."

"Thật sự, chỉ còn một chút nữa thôi..."

Lê Thanh nghe sồn tóc gáy, bà muốn Lê Hằng bình thường lại, là vì, mỗi lần hấn phát điên, sẽ không được biết ai là ai nữa.

"Em trai à, chẳng lẽ trong lòng cậu, chị không bằng một người đã chết sao? Mà Ôn Nhã cũng là chị em tốt của chị, sao chị có thể nhẫn tâm hại cô ấy được?"

Lê Hằng sâu xa nói: "Lê Thanh, năm đó lúc chị và Đỗ Hồng Bân cùng nhau về nhà, tôi và mẹ đều có mặt ở đó."

Di động trong tay Lê Thanh rơi xuống, "bộp" một tiếng, điện thoại bị bể thành hai nửa, cả pin cũng văng ra ngoài.

Bà ta cứ nghĩ hôm đó không có ai ở nhà, nên bà ta mới dẫn Đỗ Hồng Bân về nhà.

Nếu mẹ đã nhìn thấy chuyện bà ta và Đỗ Hồng Bân, vậy có phải đã nói lên, căn bệnh tim của mẹ bà ta tái phát là có nguyên nhân khác sao?

Lê Hằng đang ám chỉ với bà ta cái gì đây.

Lê Thanh cứ tưởng rằng, mẹ bị chuyện Lê Hằng thích Ôn Nhã chọc giận, làm bệnh tim tái phát. Nhưng không ngờ bà lại thấy bà ta và Đỗ Hồng Bân...

Chẳng lẽ căn bệnh tim của mẹ tái phát đều là vì bà ta sao?

Sao lại như vậy được?!

Lê Thanh cười khổ, vì cái chết của mẹ, mà nổi oán hận với Ôn Nhã càng lúc càng lớn, thế mà bây giờ có người nói cho bà ta biết, bà ta hận sai người, hai lần người rồi.

Bây giờ sao bà ta có thể chấp nhận được chuyện này đây?

Ôn Nhã ơi Ôn Nhã, dù còn sống hay đã chết, cô đều có khả năng khiến tôi sống trong đau khổ.

Lúc Lê Thanh nhìn thấy Trần Gia Lạc, tâm tình bà ta rất phức tạp.

Đây là lần thứ hai bà ta tới đây, lần nào cũng tới thăm đồng minh.

"Không ngờ Đỗ Kiều Kiều có thể hại ông ra thế này." Trong mắt Lê Thanh hiện lên vẻ đùa cợt rõ ràng.

Sắc mặt Trần Gia Lạc tiều tụy, "Là tôi đã xem nhẹ cô ta."

Lê Thanh hốt hoảng, lúc trước tới thăm Đỗ Khanh Khanh, cô ta cũng nói như vậy.

"Bà định làm thế nào đây?" Trần Gia Lạc gấp gấp hỏi, "Tôi không muốn ở đây đâu."

Lê Thanh lắc đầu, "Ông đã nhận tội rồi, tôi không có cách nào giúp được ông nữa."

"Mẹ nó, tôi đã tin tưởng bà quá rồi!" Trần Gia Lạc chửi tục, "Là bà đã thề thốt, mọi chuyện đã chuẩn bị xong. Vậy mà, mẹ nó, sao tôi lại ở đây hả?!"

Sắc mặt Lê Thanh cũng không ổn tí nào, "Cái này thì ông phải hỏi con bé nô lệ kia rồi. Có phải cô ta đã làm lộ kế hoạch của chúng ta không?"

"Không." Trần Gia Lạc lắc đầu chắc chắn, "Cô ta sẽ không phản bội tôi đâu."

Lê Thanh phì cười, "Ông còn tin tưởng sủng vật của mình được nữa à, loại người như cô ta chỉ cần có sữa thì là mẹ thôi, ông cho cô ta tiền được, chẳng lẽ Đỗ Kiều Kiều không cho được sao?"

Trần Gia Lạc sâu xa cười, "Bà không hiểu cái gì là nô lệ đâu..."

"Tôi không muốn biết." Về mặt Lê Thanh không có biểu cảm gì nói: "Ông tự nghĩ làm thế nào để thoát tội đi, tôi nói trước, ngàn lần không được khai tôi ra. Nếu không, tôi sẽ khai hết những chuyện kia của ông."

Ánh mắt Trần Gia Lạc lạnh như băng, "Ý bà là bà đồng ý giúp tôi à?"

"Sao tôi giúp được ông nữa?" Lê Thanh nhỏ giọng rống: "Bây giờ bản thân tôi còn khó mà giữ được, ông cầu xin tôi thì không bằng cầu xin chính mình đi!"

"Ồ..." Trần Gia Lạc cười khinh miệt, "Lê Thanh, bây giờ tôi đã hiểu vì sao Đỗ Khanh Khanh đã nhảy khỏi thuyền rồi."

Lê Thanh không hiểu ông ta có ý gì, đúng lúc muốn hỏi thử, Trần Gia Lạc đột nhiên đứng lên.

"Cút đi." Trần Gia Lạc không nhìn bà ta nữa.

Lê Thanh không hiểu gì, tức giận rời khỏi trại tạm giam.

"Đỗ Kiều Kiều." Lê Thanh cắn răng nghiêng lợi: "Đúng là quá tốt, cô cũng lợi hại đấy."

Lê Thanh bắt đầu cuống cuống lên, vừa lo lắng Lê Hằng xúc động sẽ làm ra chuyện điện rồ, vừa sợ Trần Gia Lạc sẽ khai bà ta ra.

Nhất định Đỗ Kiều Kiều đã biết hết sự thật rồi, Lê Thanh không thể nào hiểu được, sao Đỗ Kiều Kiều lại biết được chuyện năm đó chứ.

Trong đầu Lê Thanh hiện lên một ý nghĩ, bà tay quay lại đi vào ngục giam của Đỗ Khanh Khanh.

"Mẹ, đã lâu không gặp..." Cách cửa sổ, Đỗ Khanh Khanh nhìn Lê Thanh.

Lê Thanh quan tâm nhìn cô ta, "Khanh Khanh, con gầy rồi."

Lời đau lòng hiện hằn lên mặt.

Đỗ Khanh Khanh cười chua xót, "Bởi vì cuộc sống của con không được tốt lắm

Có vẻ là đang nói thật, hai năm qua, Đỗ Khanh Khanh lúc nào cũng được cưng chiều, không thể quen được cuộc sống ở đây.

Những cô gái ở đây đều không thích Đỗ Khanh Khanh, nên chuyện gì cũng nhắm vào cô ta. Mà Lê Thanh và Đỗ Hồng Bản không có chuẩn bị cái gì, nên Đỗ Khanh Khanh rất khổ sở.

"Khổ cho con rồi..." Ánh mắt Lê Thanh mang theo yêu thương.

Hai người đối trá hỏi thăm nhau, cuối cùng, Lê Thanh cũng nói ra nguyên nhân mình tới đây.

"Khanh Khanh." Giọng nói của Lê Thanh hơi gấp gáp, "Sao Lê Hằng lại biết được chuyện của Ôn Nhã?"

Đỗ Khanh Khanh cười thần bí, "Con không biết nữa."

Lê Thanh nghiêm túc, "Con đừng hòng gạt mẹ, có phải con đã nói cho cậu ta biết đúng không?!"

"Mẹ." Nụ cười trên mặt Đỗ Khanh Khanh biến mất, "Mẹ nghĩ gói giấy được lửa sao? Thay vì nói con nói cho cậu biết, thì nói cậu nói cho con biết còn hơn."

Lê Thanh khiếp sợ không nói nên lời.

Đỗ Khanh Khanh giễu cợt nhìn bà ta, "Nhìn bộ dạng mẹ như vậy, chắc không lâu nữa chúng ta được đoàn tụ ở đây rồi."

"Đỗ Khanh Khanh!" Lê Thanh hơi tàn nhẫn, "Con muốn làm gì?"

"Con muốn làm gì à?" Đỗ Khanh Khanh cười, "Con chỉ chợt nhớ tới những chuyện lật vật thôi, con sợ lúc cảnh sát tới hỏi con lỡ miệng nói ra mà thôi."

"Đúng là tôi đã nhìn lầm cô rồi!" Lê Thanh tức giận, "Làm vậy thì cô được lợi gì hả?!"

Đỗ Khanh Khanh cười khê, "Chẳng được lợi gì, con chỉ muốn được đoàn tụ với mẹ mà thôi!"

"Mơ đi."

.....
Đỗ Hồng Bản khó hiểu nhìn Lê Thanh, "Hình như gần đây em thường xuyên tới trại tạm giam thì phải."

Động tác mát xa của Lê Thanh hơi dừng lại, rồi cười xấu hổ nói: "Là Khanh Khanh muốn tìm em nói chuyện một chút."

Im lặng một lúc, Đỗ Hồng Bản mở miệng nói: "Sau này nếu không có gì quan trọng, thì em đừng tới nữa."

"Được." Lê Thanh không dừng tay lại, bà ta thử hỏi Đỗ Hồng Bản: "Gần đây Kiều Kiều có tới tìm anh không?"

"Có." Đỗ Hồng Bản uống một ngụm trà, "Con bé tới đây trò chuyện với anh thôi."

"Vậy hai người nói gì vậy?" Lê Thanh vội vàng hỏi, vẻ mặt hơi sợ hãi.

Đỗ Hồng Bản nhìn bà ta, "Kiều Kiều nói hình như bác sĩ gia đình cũ của chúng ta phạm tội."

Lê Thanh cười ha ha, nói vậy à. Thực ra bà ta đang rất căng thẳng, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn một tí.

Đỗ Hồng Bản bị bà ta đè tới tê cả đầu, thở dài một hơi, "Cũng chả biết phạm tội gì, anh cũng chỉ mới cho ông ta nghỉ việc hai năm nay từ khi em tới đây thôi."

Lê Thanh như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói với Đỗ Hồng Bản: "Em nhớ hình như trong công ty có tài liệu cần xử lý, bây giờ em phải đi xem ngay đây."

"Trễ rồi mà." Đỗ Hồng Bản xem đồng hồ trên tay một chút, tám giờ rưỡi, ông đề nghị nói: "Để ngày mai đi."

"Không được!" Lê Thanh từ chối, bất chợt phát hiện sắc mặt của Đỗ Hồng Bản không được tốt lắm, bà ta lại thở dài, "Em sợ ngày mai không kịp nữa."

Đỗ Hồng Bản cũng không khuyên bà ta nữa, để mặc bà ta tùy ý sửa soạn vội vàng tới công ty.

Lúc Lê Thanh đóng sập cửa ra ngoài, ánh mắt dịu dàng của Đỗ Hồng Bản u ám xuống, trong mắt tràn đầy hận ý khiến người khác phải sợ.

Ông gọi điện cho Đỗ Kiều Kiều.

Lúc nhận được điện thoại, Đỗ Kiều Kiều nở nụ cười.

"Sao thế?" Cô hỏi.

"Con đã đoán đúng." Đỗ Hồng Bản u ám nói, "Bà ta đã tới công ty."

"Bây giờ ông đã chịu tin tôi rồi à?" Đỗ Kiều Kiều cười đắc ý.

Đỗ Hồng Bản nắm chặt tách trà trong tay, "Con đừng tham gia vào chuyện này nữa."

"Dựa vào cái gì?!" Đỗ Kiều Kiều tức giận nói: "Đến bây giờ rồi mà ông con che chở cho bà ta nữa à!"

"Nói chung là con đừng xen vào nữa." Đỗ Hồng Bản ra lệnh.

Đỗ Kiều Kiều lập tức cúp điện thoại.

"Sao vậy?" Cố Bách Chu quan tâm hỏi.

"Ba em nói em đừng lo chuyện này nữa." Đỗ Kiều Kiều nói to: "Đúng là em không nên nói cho ông ấy biết. Bây giờ chúng ta uống công vô ích, mà còn cho Lê Thanh một cơ hội giả vờ nữa."

Cố Bách Chu an ủi cô, trong đầu hiện lên vẻ mặt oán hận không giống như giả vờ của Đỗ Hồng Bản khi ông phát hiện ra sự thật.

Nhưng bây giờ ông lại bình tĩnh nói Đỗ Kiều Kiều đừng lo nữa.

Hơi kỳ lạ....

Cố Bách Chu xem xét một chút, rồi đột nhiên đứng lên, kéo Đỗ Kiều Kiều chạy ra ngoài.

"Làm gì vậy?!" Đỗ Kiều Kiều vẫn còn giận.

"Ba em sắp xảy ra chuyện rồi." Cố Bách Chu bình tĩnh nói.

65. Chương 65

Đỗ Kiều Kiều không hiểu gì bị Cố Bách Chu kéo lên xe.

"Chuyện gì vậy? Anh nói ba em sao?" Đỗ Kiều Kiều không hiểu.

Cố Bách Chu giải thích: "Anh cảm thấy ba em có thể sẽ ra tay với Lê Thanh."

Đỗ Kiều Kiều hoảng sợ, "Không thể nào..."

Đỗ Hồng Bản là một người rất lý trí, không bao giờ xúc động như vậy, nhưng nhìn thấy Cố Bách Chu nghiêm túc như vậy, Đỗ Kiều Kiều cũng phải chắc chắn theo.

"Chẳng lẽ ông ấy thật sự muốn trả thù cho mẹ à?" Đỗ Kiều Kiều lẩm bẩm nói, trong lòng không tin.

Cố Bách Chu lái xe rất nhanh, không bao lâu sau đã tới trước cửa công ty của Đỗ Hồng Bản.

Đỗ Kiều Kiều dẫn Cố Bách Chu vào thang máy lên tầng 8, đi thẳng vào phòng làm việc của Lê Thanh.

Thấy văn phòng vẫn sáng đèn, Đỗ Kiều Kiều thở phào một hơi, sau đó một tiếng thét chói tai từ phòng làm việc khiến tim cô lơ lửng.

Chuyện gì đang xảy ra?

Đỗ Kiều Kiều và Cố Bách Chu liếc nhau một cái, sau đó đi vào phòng làm việc của Lê Thanh.

Đỗ Kiều Kiều bị cảnh tượng trong căn phòng dọa sợ ngây người.

Lê Thanh đau đớn bị Đỗ Hồng Bản bóp cổ, hai tay vùng vẫy trong không trung. Mà khuôn mặt Đỗ Hồng Bản đã đỏ lên, trên trán nổi đầy gân xanh, có thể biết ông mạnh tay thế nào.

Cố Bách Chu nhanh chóng tách bọn họ ra.

Đỗ Hồng Bản đỏ mắt không muốn buông, nhưng không đấu lại Cố Bách Chu, sức lực trên tay nhỏ dần, cuối cùng buông hẳn Lê Thanh ra.

Lê Thanh ngã xuống đất, sống sót sau tai nạn thở hổn hển.

"Cứu, cứu với..." Bà ta khó khăn kêu cứu.

Đỗ Kiều Kiều ngẩn người, nhìn Lê Thanh dưới đất. Rồi quay sang nhìn con dao gọt hoa quả trên bụng bà ta, quần áo cũng đã nhiễm màu máu đỏ.

Cố Bách Chu cũng quay sang nhìn, vẻ mặt anh lập tức biến sắc.

Đỗ Hồng Bản quát: "Không được cứu bà ta!"

Cố Bách Chu sững sờ, nhìn Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều nắm chặt tay.

Cô nhìn Lê Thanh đau khổ hấp hối trên đất. Đường như cô đã mơ thấy cảnh tượng này rất nhiều lần, chỉ cần cô đá một cước thôi cũng có thể nghiền nát mọi hy vọng của Lê Thanh.

Bây giờ ngay lúc Lê Thanh đang giãy giụa giữa ranh giới sống chết, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô.

Đỗ Kiều Kiều gục đầu xuống, đôi mắt che giấu, dưới cái nhìn sắc bén của Đỗ Hồng Bản, cô nói: "Anh mang bà ta đi xuống dưới đi."

"Con!" Đỗ Hồng Bản đứng dậy muốn ngăn cản Cố Bách Chu lại.

Đỗ Kiều Kiều nói: "Cứ mang đi đi, đừng để ý tới ông ấy."

Đỗ Hồng Bản đành trở mắt nhìn Cố Bách Chu mang bà ta đi.

"Vì sao?" Giọng nói khàn khàn của Đỗ Hồng Bản vang lên trong phòng làm việc.

Đỗ Kiều Kiều bình tĩnh nói: "Đúng là tôi rất hận Lê Thanh, nhưng tôi không muốn để bà ta dễ dàng được giải thoát như vậy."

Lúc chết mẹ đã rất đau khổ, vậy thì Lê Thanh phải nhận lại gấp đôi.

Đỗ Hồng Bản cúi đầu không nói gì.

Trước khi đi, Đỗ Hồng Bản nhìn ông một cái, không thấy được khuôn mặt của ông, chỉ thấy một giọt nước mắt chảy dài trên mặt ông rồi rơi xuống đất.

Cô phì cười một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Lúc Lê Thanh được đưa vào bệnh viện, bà ta đã lâm vào hôn mê, Cố Bách Chu cũng không đưa bà ta vào bệnh viện chính quy, mà chỉ đưa vào bệnh viện tư nhân.

Hạ Viễn bị một cuộc điện thoại của Cố Bách Chu đành phải mở cửa phòng khám, sau đó đặt Lê Thanh lên băng ca mang đi phẫu thuật.

"Tớ nói này, lần sau cậu đừng giục tớ nữa nhé, bà này không có chết được đâu. Cậu xem, cậu giục tớ tới nỗi tớ quên mang giày luôn rồi này." Hạ Viễn đưa chân mang dép của mình lên.

Cố Bách Chu lạnh lùng nhìn, "Đừng nói nhảm nữa, cứu người đi."

"Được được được." Hạ Viễn lắc đầu, "Ông đây không so đo với cậu nữa."

"Cậu đi ra ngoài trước đi."

Cố Bách Chu đi rồi, Hạ Viễn tập trung vào Lê Thanh, vẻ mặt anh ta đột nhiên nghiêm túc, không vô lại như khi ở cùng với Cố Bách Chu, bây giờ anh ta như một bác sĩ thật thụ, nhìn cực kỳ nghiêm chỉnh.

Anh ta lấy con dao trên người Lê Thanh ra ngoài.

Lê Thanh bị đâm ngay bụng, may là không đụng tới nội tạng, Hạ Viễn cầm máu cho bà ta, rồi khâu vết thương lại.

Lúc phẫu thuật, có lẽ Lê Thanh cảm thấy đau, nên nhỏ giọng hừ hừ, mày cũng nhú lại.

Hạ Viễn ngạc nhiên kêu lên, "Chao ôi, dùng thiếu thuốc tê rồi."

Rồi lại lẩm bẩm nói, "Quản khí gió..."

Lúc Đỗ Kiều Kiều tới nơi, Cố Bách Chu đang đứng ngoài phòng khám đợi cô.

"Lê Thanh đâu?" Cô đi qua hỏi.

Cố Bách Chu dẫn cô vào, "Hạ Viễn đang làm phẫu thuật cho bà ta."

Đỗ Kiều Kiều ồ một tiếng, "Cứu được à?"

Cố Bách Chu gật đầu, "Hạ Viễn nói không chết được đâu."

Đỗ Kiều Kiều yên tâm.

Hạ Viễn là bạn thân của Cố Bách Chu, từ nhỏ đã sống trong đại viện, nghe Cố Bách Chu nói lúc còn nhỏ anh ta cũng hơi phóng túng, lớn lên thì lại lưu manh.

Nhưng không ngờ lại học y học lâm sàng, đã vậy còn vừa đi du học về.

Cố Bách Chu nói y thuật của Hạ Viễn khá tốt, rất nhiều bệnh viện muốn có được anh ta, nhưng anh ta không muốn, tự mở một phòng khám nhỏ sống qua ngày.

Lần này, thuốc của Trần Gia Lạc bị đổi, cũng do Hạ Viễn cung cấp.

"Cố Bách Chu." Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng gọi anh.

"Hả?"

"Sao anh lại muốn ngăn ba em lại?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Cố Bách Chu nở nụ cười, trong mắt hiểu rõ, "Anh biết em không thể bỏ chú Đỗ được."

Đỗ Kiều Kiều xoắn tay, nói nhỏ, "Ai bảo em không bỏ được."

Cố Bách Chu ôm cô vào lòng, dựa vào vai cô, "Anh sợ em khó chịu, dù sao ông ấy cũng là ba em."

Đỗ Kiều Kiều đánh anh một cái, "Anh đúng là đáng giận, em sẽ không tha thứ cho ông ta đâu."

"Được rồi, không tha thứ." Cố Bách Chu cứng chiều nói theo.

"Em chỉ không cam lòng mà thôi..." Đỗ Kiều Kiều vùi vào lòng anh, buồn bực nói: "Nếu ông ta giết Lê Thanh, thì ông ta cũng xong rồi. Kết quả như vậy thì quá lợi cho ông ta, dựa vào cái gì mà ông ta lại dùng cách này để chuộc tội."

Cố Bách Chu không nói gì, vuốt ve tóc cô, làm Đỗ Kiều Kiều từ từ thả lỏng cơ thể.

"Khụ." Hạ Viễn vừa ra khỏi phòng phẫu thuật, ánh mắt chợt lóe lên.

Đỗ Kiều Kiều thấy anh ta tới, liền vội vàng đẩy Cố Bách Chu ra, mặt đỏ bừng nhìn Hạ Viễn: "Sao rồi?"

Hạ Viễn cởi bao tay ra, thờ ơ nói, "Chắc cũng sống được vài chục năm ấy chứ."

...

Đỗ Kiều Kiều không nói cho anh ta biết, Lê Thanh phải ngồi tù và sẽ bị xét xử, nên chắc cũng không sống lâu vậy đâu.

"Khi nào thì bà ta tỉnh lại?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

Hạ Viễn quăng bao tay vào thùng rác, "Mấy tiếng nữa thôi, đợi thuốc gây mê hết tác dụng là được."

Nói đến thuốc gây mê Hạ Viễn không hề chột dạ, cây ngay không sợ chết đứng, để Đỗ Kiều Kiều nghĩ cuộc phẫu thuật này đã thành công.

Chỉ có Cố Bách Chu nhân nhặt liếc anh ta một cái, anh đã nghe thấy tiên kêu đau đớn của Lê Thanh khi đợi ở bên ngoài.

Hạ Viễn cười vô lại, "Sao, giúp cậu rồi mà cậu cũng không chịu đã một bữa cơm à."

Cố Bách Chu cười như không nhìn anh ta, "Cậu muốn ăn gì?"

"Cứ tùy tiện đi." Hạ Viễn ngồi dựa vào ghế, "Cậu cứ tùy tiện làm một chút mười tám món cho tớ trước đã." "Hả?"

Hạ Viễn trêu ghẹo Cố Bách Chu, "Cậu đừng giấu, tớ biết cậu học nấu ăn rồi, nghe nói còn nấu rất ngon nữa."

"Vậy tớ mang nguyên liệu nấu ăn đi nhé." Ánh mắt Cố Bách Chu mang theo ý cười.

"Lấy đi lấy đi." Hạ Viễn vẫn chưa hiểu ý của anh lắm, tới khi thấy Cố Bách Chu cầm lấy vật xét nghiệm mang đi, anh ta mới kêu rên, "Đại gia, tớ sai rồi, tớ thật sự đã sai rồi... Ồi! Cậu bỏ trái tim lại xuống cho tớ được không?"

Có thể Hạ Viễn nhìn không đành lòng tí nào, nhưng anh ta thật sự là một người đáng tin cậy.

Mấy tiếng sau, Lê Thanh tỉnh lại.

Bà ta cố gắng mở mắt ra, nhìn ánh sáng trên trần nhà, đôi mắt bà ta hơi đau.

Bà ta đang ở đâu đây? Bệnh viện sao?

Đầu Lê Thanh còn cứng ngắc không thể cử động được, nên bà ta đành đảo mắt xem xét căn phòng lạ này.

"Cạch..."

Cửa phòng mở ra, Lê Thanh muốn ngồi dậy xem ai vào, nhưng bây giờ cả người bà ta đều vô lực, không thể ngồi dậy được.

Người kia nhẹ nhàng đi tới cạnh giường bà ta.

Là Đỗ Kiều Kiều.

Lê Thanh trừng mắt, hoảng sợ nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều nhìn xuống bà ta, "Bà tỉnh rồi à..."

Giọng nói của cô vô cùng bình tĩnh, không thể nghe được cô có ý tốt hay xấu.

Lê Thanh thở hộc hộc, gắng sức lắm mới nói được một câu.

"Cô... Cô muốn, gì..."

Đỗ Kiều Kiều mỉm cười, "Tôi còn muốn gì nữa đây? Lê Thanh, tôi muốn bà sống thật khỏe mạnh, ở đây cảm nhận cảm giác tuyệt vọng đau khổ khi mà mẹ tôi sắp mất."

Con người của Lê Thanh rụt lại, bà ta đỏ mặt muốn đứng lên, Đỗ Kiều Kiều bà ta xuống lại.

"Bà cứ ở lại đây đi." Đỗ Kiều Kiều nhẹ nhàng nói, "Đợi bà khỏe lại, tôi sẽ có một bất ngờ cho bà."

Thuốc vừa hết tác dụng, Lê Thanh không có sức để phản kháng, bà ta đành để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Đỗ Kiều Kiều cột bà ta trên giường, làm bà ta dù có mạnh khỏe tới đâu cũng không chạy khỏi.

"Đỗ Kiều Kiều!" Lê Thanh cực kỳ tức giận, trong mắt bà ta đầy oán hận, "Cô... Rốt cuộc là cô muốn gì đây?!"

"Lê Thanh ơi Lê Thanh, bà có biết năm đó lúc Lê Hằng bắt cóc tôi, hẳn ta cũng thường xuyên cột tôi thể này trên giường đây." Nói xong, Đỗ Kiều Kiều nở nụ cười, "Tôi cảm thấy cách này rất tốt. Ít ra thì tôi chắc chắn không thể chạy trốn được."

Lê Thanh vô cùng sợ hãi, không do dự nói: "Tôi cảnh cáo cô... Cô mau thả tôi ra, nếu không, đợi tới lúc tôi thoát được, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô đâu."

"Ai không tha cho ai thì chưa rõ đâu nhé?" Đỗ Kiều Kiều khinh thường nhìn bà ta, "Bà đợi đi làm bạn với Đỗ Khanh Khanh đi. Hai mẹ con cùng ở tù cũng tốt đó, bà thấy sao?"

Lê Thanh cảm nhận được còng tay lạnh lẽo trên cổ tay, trong lòng cũng lạnh theo.

"Sẽ không, không đâu." Bà ta thì thào nói: "Cô không có bằng chứng."

"Bằng chứng?" Đỗ Kiều Kiều phì cười, "Bà nghĩ Trần Gia Lạc tình nghĩa tới nổi, sẽ không khai bà ra sao?"

Lê Thanh bị vui hăm trong suy nghĩ của mình, bà ta không tin Trần Gia Lạc phản bội mình, rõ ràng bà ta đang nắm thóp của ông ta, sao ông ta lại dám làm vậy?

Đỗ Kiều Kiều không muốn nói nhiều với bà ta, thấy Lê Thanh sa sút như vậy, cô hài lòng đi ra ngoài.

Hạ Viễn lười biếng dựa vào cửa, "Sao không nhân cơ hội này xử lý bà ta luôn đi?"

Anh ta cũng biết chuyện của Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều cười, "Sao tôi phải mạo hiểm làm thịt bà ta chứ?"

Cô kín đáo nói: "Tôi muốn quang minh chính đại làm bà ta biến mất."

Hạ Viễn cong mắt cười, lúm đồng tiền trên mặt lúc ẩn lúc hiện, "Hai ngày nữa, tôi sẽ trị khỏi hoàn toàn vết thương của bà ta cho cô."

Đỗ Kiều Kiều khách sáo nói với anh ta: "Làm phiền anh rồi."

Hạ Viễn khoát tay, "Chuyện này thì có gì đâu? Chỉ cần lúc Cố Bách Chu vào bếp, cô cứ thuận tiện gọi tôi tới ăn ké là được rồi."

Anh ta xoa tay như tên lưu manh, nói: "Tôi còn chưa được thưởng thức tay nghề của thằng nhóc kia nữa."

Đỗ Kiều Kiều ngại ngùng, "Lần sau nhất định sẽ gọi anh tới."

Cố Bách Chu cầm bình giữ nhiệt đi tới, đúng lúc nghe thấy lời Đỗ Kiều Kiều nói..., hỏi lại: "Kiều Kiều phải gọi cậu ta tới làm gì?"

Đỗ Kiều Kiều thề lười, vô tội nói: "Không có gì."

Cố Bách Chu mở bình giữ nhiệt ra, múc cho cô một chén cháo, "Ăn chút cháo đi."

Đỗ Kiều Kiều nhận lấy ăn một chút.

Mắt Hạ Viễn sáng rực lên, "Đây là cậu làm à?"

"Ừm..." Cố Bách Chu mấp má môi.

"Cho tớ một chén!" Hạ Viễn mặt dày đưa tay ra xin.

Đỗ Kiều Kiều nói với Cố Bách Chu, "Anh cho anh tay một miếng đi."

Hạ Viễn hài lòng ăn từng ngụm lớn, luôn miệng khen ngợi tay nghề của Cố Bách Chu rất tốt.

Thực ra anh ta cũng không thích ăn cháo, nhưng anh ta có tâm lý là rất muốn hưởng thụ những món ngon vật lạ.

Dù sao thì đây cũng là món do Cố Bách Chu làm.

Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng Cố Bách Chu vui đầu trong bếp với một đồng chén bát, là anh ta lại không thể nhịn cười được.

Nhưng sau khi anh ta gặp được người phụ nữ của cuộc đời mình, anh ta mới hiểu được cảm giác của Cố Bách Chu.

Có thể được làm những chuyện trong khả năng của mình cho người mình yêu, đó chính là một niềm hạnh phúc.

66. Chương 66

Nửa tháng sau, vết thương của Lê Thanh hoàn toàn lành hẳn.

Nửa tháng này, Đỗ Kiều Kiều cũng không rảnh rỗi gì, cô bận chuyện của Trần Gia Lạc. Đỗ Kiều Kiều tố cáo ông ta hai tội, một là cố ý giết người, hai là cưỡng hiếp.

Lúc đầu Trần Gia Lạc không nhận tội, đặc biệt là tội cưỡng hiếp, ông ta nói cả hai đều đồng ý phát sinh quan hệ.

Bên nhân chứng là Sở Thiển.

Đối với những tấm hình là mà Đỗ Kiều Kiều đưa ra, Sở Thiển chỉ bình tĩnh.

"Là tôi tình nguyện."

Từ đầu tới cuối cô ta chỉ nói một câu như vậy.

Phía luật sư biện hộ đưa ra một lý do cho hành vi của cô ta.

Vì Trần Gia Lạc là ân nhân của cô ta. Ông ta trả tiền trị bệnh cho mẹ của Sở Thiển, nên cô ta mới có qua có lại như vậy, những hành động hung bạo mà Trần Gia Lạc đã gây ra cho cô ta đều có thể tha thứ được.

Cuối cùng, vẻ mặt của Sở Thiển cũng thay đổi, cô ta tức giận nhìn mọi người xung quanh.

"Tôi không phải muốn báo đáp ông ấy!"

"Tôi yêu ông ấy! Tôi tình nguyện cho ông ấy làm!"

Đỗ Kiều Kiều chấn động, nhìn đôi mắt ngập nước của Sở Thiển, trong lòng cô không nói nên lời.

Với nhiều đó tuổi, Trần Gia Lạc dư tuổi làm ba cô ta luôn rồi, mà ông ta tiếp cận với Sở Thiển hoàn toàn có mục đích cả.

Chuyện này không chỉ có mình Đỗ Kiều Kiều biết, mà ngay cả Sở Thiển cũng biết.

Nhưng đã là yêu thì biết làm sao đây?

Mọi người á khẩu không trả lời được.

Thấy Trần Gia Lạc đắc ý nhìn mình, Đỗ Kiều Kiều lắc đầu, ánh mắt cô giễu cợt.

Sau khi đã được thẩm phán đồng ý, cô cười gọi một nhân chứng khác vào.

Lúc Y Vân xuất hiện tại tòa án, Trần Gia Lạc rất ngạc nhiên, ông ta không ngờ, Đỗ Kiều Kiều có thể gọi Y Vân tới đây.

Y Vân cúi đầu đi lên, dường như có thể thấy được vẻ mặt lo lắng và sợ hãi của bà. Lúc đi ngang qua Trần Gia Lạc, bà rụt người lại, rồi vội vàng đi tới cạnh Đỗ Kiều Kiều.

Đỗ Kiều Kiều nhận lấy tấm ảnh trong tay Y Vân, vẻ mặt của Trần Gia Lạc đã bắt đầu dữ tợn.

Những tấm hình này chính là hình mà mấy năm trước Trần Gia Lạc đã chơi đùa một cô gái.

Lúc trước, Trần Gia Lạc không cẩn thận hại cô ta tàn phế, nhưng nhờ Lê Thanh giúp đỡ, ông ta mới được bình yên tới giờ, bây giờ, tội ác bị Đỗ Kiều Kiều vạch trần, ông ta thật sự muốn ăn thịt cô.

Sở Thiển luôn bình tĩnh ngồi yên, nhưng lúc nhìn thấy những tấm hình đó, lông mi cô ta hơi động đậy.

Y Vân không ngừng nói chuyện mà Trần Gia Lạc đã làm với cô gái kia, bà còn cố ý cung cấp một bằng chứng giết người của Trần Gia Lạc.

Chính là lọ thuốc giả màu trắng.

Năm đó, bà vô tình nghe được kế hoạch của Lê Thanh và Trần Gia Lạc, vì để chừa lại cho chính mình một đường lùi, nên ông ta giả trang thành nhân viên cứu hộ rồi lén lút đổi thuốc của Ôn Nhã.

Lúc đầu Y Vân chỉ định sẽ dùng những bằng chứng này để làm tiền cược cắt đứt quan hệ với Trần Gia Lạc, nhưng không ngờ lại có con đường tắt thế này.

Lọ thuốc, những tấm hình, lời khai của Y Vân, cả những gì ông ta đã nói trước khi bị bắt, bây giờ mọi thứ đều kết thúc.

Sắc mặt Trần Gia Lạc chán nản.

Ông ta bị kết án chung thân, lúc bị cảnh sát áp đi, ông ta trừng lớn mắt, dường như không thể tin mình lại có kết cục thế này.

Sở Thiến đi sau hai cảnh sát và Trần Gia Lạc, im lặng rơi lệ.

Trần Gia Lạc cũng không nhìn thấy cô ta một lần, chỉ ngơ ngác để cảnh sát nhốt ông ta lại nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời kia.

Đỗ Kiều Kiều thở dài một hơi, cuối cùng cô cũng báo thù được cho mẹ rồi.

Hình như Sở Thiến vừa nhớ ra cái gì đó, cô ta chạy tới quỳ trước mặt Đỗ Kiều Kiều.

"Kiều Kiều, tôi sai rồi, tôi sai rồi, cô bỏ qua cho ông ấy được, tha cho ông ấy nhé?" Sở Thiến ôm chân Đỗ Kiều Kiều, khóc khàn giọng.

Đỗ Kiều Kiều thờ ơ, "Tha cho ông ta? Vậy sao năm đó ông ta không chịu tha cho mẹ tôi?"

Sở Thiến lắc đầu, ôm Đỗ Kiều Kiều không buông, luôn miệng lặp lại, "Cầu xin cô, tha cho ông ấy đi, xin cô."

Đỗ Kiều Kiều kéo cô ta dậy, thương hại nhìn cô ta, "Tuy cô đã giúp Trần Gia Lạc gài bẫy tôi, nhưng tôi không hận cô đâu. Cô là một cô gái tốt, nhưng tiếc rằng cô đã yêu sai người rồi."

Sở Thiến lệ rơi đầy mặt.

Trong tù, Trần Gia Lạc yêu cầu muốn gặp Đỗ Kiều Kiều.

Cổ Bách Chu hỏi Đỗ Kiều Kiều muốn đi không.

"Đương nhiên là muốn rồi." Đỗ Kiều Kiều trừng mắt nhìn anh, "Em vẫn đang chờ ông ta giúp em đâm Lê Thanh một nhát đây."

Đúng như Đỗ Kiều Kiều, Trần Gia Lạc gọi Đỗ Kiều Kiều tới là vì chuyện của Lê Thanh.

Trần Gia Lạc râu ria đầy mặt, rất khác với hình ảnh bác sĩ trước kia, suýt nữa Đỗ Kiều Kiều đã không nhận ra ông ta.

"Có chuyện gì không?" Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng nói.

Khóe miệng Trần Gia Lạc giật giật, "Cô cũng đoán được rồi mà, mục đích tôi gọi cô tới đây."

"Điều kiện."

"Tôi muốn đi ra ngoài." Trần Gia Lạc nhìn chằm chằm cô, "Tôi không muốn ở đây."

Mấy ngày nay ông ta bị tra tấn trong tù đủ rồi, không biết phải nói thế nào, một tù nhân cùng ngục với ông ta rất căm thù ông ta, thậm chí còn ra tay với ông ta.

Đây là người liều mạng nhất mà ông ta từng thấy, tuy ông ta đã làm rất nhiều chuyện ác, nhưng so với những người này, ông ta chẳng là cái đinh gì.

Đỗ Kiều Kiều cười, Cố Bách Chu sau lưng thấy ông ta như vậy cũng hài lòng gật đầu.

"Xin lỗi nhé, yêu cầu của ông tôi không thỏa mãn được rồi." Đỗ Kiều Kiều cười ngọt ngào, khiến Trần Gia Lạc cắn chặt răng.

"Cô phải cho tôi ra ngoài!" Trần Gia Lạc đập mạnh vào cửa sổ, sau đó ông ta bị cảnh sát phía sau đè lại.

Cố Bách Chu đưa tay lên, ý bảo cảnh sát kia buông Trần Gia Lạc ra.

Thấy Trần Gia Lạc chật vật không thể chịu nổi nơi này, Đỗ Kiều Kiều lạnh mặt, "Ông nghĩ bây giờ mình có tư cách để đàm phán với tôi à? Trần Gia Lạc, nói cho ông biết, Lê Thanh đang nằm trong tay tôi rồi."

Về mặt Trần Gia Lạc thay đổi liên tục, cố gắng bình tĩnh nói: "Nếu không có tôi, cô không thể định tội Lê Thanh được."

"Hả?" Giọng nói của Đỗ Kiều Kiều đờ đẫn, "Ai nói tôi sẽ định tội bà ta vậy? Dù sao bà ta cũng nằm trong tay tôi, tôi muốn đổi pho thể nào, cũng là do tôi quyết định."

"Cô không dám đâu." Trần Gia Lạc cố đè nén cảm giác căng thẳng trong lòng xuống, "Đây là phạm pháp."

Đỗ Kiều Kiều bật cười, "Ông xem lại mình đi, ông nói thử xem, còn cái gì mà tôi không dám làm nữa không."

Cô giả vờ đứng dậy, Trần Gia Lạc thở dồn dập. Đỗ Kiều Kiều dứt khoát cúp điện thoại, rồi kéo Cố Bách Chu ra ngoài.

Trần Gia Lạc thở hổn hển nhìn chằm chằm Đỗ Kiều Kiều, phát hiện cô không chịu đi chậm lại, ông ta mới điên cuồng cào cửa sổ.

"Đợi đã! Quay lại!"

Đỗ Kiều Kiều được bảo vệ nhắc nhở, liếc mắt nhìn phía sau một chút. Sau đó quay người đi vào lại.

Trần Gia Lạc bên trong như sắp phát điên, ông ta suýt nữa đánh mất cơ hội cuối cùng.

Trần Gia Lạc không chờ được nữa cầm điện thoại lên, "Tôi sẽ nói cho cô tất cả những gì mà cô biết!"

Đang đợi ông nói những lời này đây.

Đỗ Kiều Kiều hí mắt, cười khế, "Nói đi."

Trần Gia Lạc thấp giọng nói, "Tôi nói xong cô sẽ tha cho tôi chứ?"

Đỗ Kiều Kiều nhìn ông ta, "Ít nhất ông sẽ không ở đây cả đời."

Lúc này, về mặt Trần Gia Lạc mới dịu đi một chút, nói hết tất cả chuyện của Lê Thanh và ông ta ra.

"Năm đó, Lê Thanh tới tìm tôi, bảo tôi lên đổi thuốc của Ôn Nhã, sau khi hoàn thành, bà ta sẽ cho tôi 200 vạn." Trần Gia Lạc nhỏ giọng nói, "Bởi vì tôi làm người ta bị thương, cô gái kia muốn nhân cơ hội lừa tiền tôi, nên tôi mới mơ hồ đồng ý với Lê Thanh."

Về mặt Đỗ Kiều Kiều không thay đổi nhìn ông ta...

"Còn vụ bắt cóc cô lúc còn nhỏ, chính Lê Thanh là chủ mưu. Bà ta đã tự nói cho tôi biết. Lê Thanh bảo em trai mình là Lê Hằng bắt cô đi, vốn muốn ra tay với cô, nhưng sau lại không đạt được mục đích.

"Vì sao bà ta phải làm vậy?" Đỗ Kiều Kiều hỏi ông ta.

Trần Gia Lạc nhìn cô, "Tôi cũng không biết, cô thử hỏi bà ta xem."

"Còn gì nữa không? Ông có bằng chứng chứng minh Lê Thanh có liên quan tới cái chết của mẹ tôi không?"

Trần Gia Lạc nhìn xung quanh một chút, rồi nói vào trong điện thoại, "Tôi sẽ bảo Sở Thiển mang đồ tới cho cô, những thứ đó hoàn toàn đủ chứng minh những chuyện tôi làm đều do Lê Thanh bày kế."

"Còn nữa." Ông ta gọi Đỗ Kiều Kiều đang muốn rời khỏi, "Tốt nhất cô nên dẫn Đỗ Hồng Bản tới bệnh viện kiểm tra, Lê Thanh gạt ông ta, thật ra ông ta không phải bị bệnh bao tử bình thường."

Đỗ Kiều Kiều ngẩn người, "Ông nói gì?"

"Đỗ Hồng Bản bị ung thư dạ dày thời kỳ cuối."

"Không thể nào!" Đỗ Kiều Kiều theo bản năng phản bác lại.

Sao có thể như vậy được, nếu ba cô bị ung thư dạ dày, vậy sao kiếp trước năm năm sau ông vẫn còn rất khỏe.

"Lúc đầu, Lê Thanh không định gạt ông ta đâu." Trần Gia Lạc nói: "Chỉ vì mấy tháng nay xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, nên bà ta mới quyết định như vậy."

Đỗ Kiều Kiều ngẩn người, chẳng lẽ vì cô, nên Lê Thanh mới muốn hại chết Đỗ Hồng Bản sao?

"Thời kỳ cuối à?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

"Lúc đầu phát hiện chỉ mới là giai đoạn giữa thôi, nhưng Lê Thanh lại cho ông ta uống thuốc trị bao tử bình thường, nên bây giờ đã tới thời kỳ cuối."

Đỗ Kiều Kiều hốt hoảng, hình dáng nghiêm túc của Đỗ Hồng Bản hiện lên trước mắt cô, nhìn ông như vậy đâu có giống bệnh nhân ung thư dạ dày thời kỳ cuối?

Cố Bách Chu an ủi cô, trong mắt hơi lo lắng, "Kiều Kiều, đừng sợ."

"Em sợ cái gì?" Cô nỉ non một tiếng, em đã chờ ngày này lâu lắm rồi. Lúc Lê Thanh vừa bước chân vào nhà cô, cô hận không thể để ba xuống dưới chuộc tội với mẹ.

Nhưng ngày này sắp tới, sao cô lại không hề cảm thấy vui vẻ tí nào hết vậy?

67. Chương 67

"Ba biết." Đỗ Hồng Bản lạnh nhạt nói.

Đỗ Kiều Kiều thấy ông không lo lắng gì, khiếp sợ nói: "Ông biết hồi nào?"

"Mới mấy hôm trước mà thôi, cơ thể không thoải mái, tới bệnh viện khám, nên biết được thôi." Đỗ Hồng Bản lật sách trong tay, không ngẩng đầu lên.

"Còn chuyện gì nữa à?" Đỗ Hồng Bản hỏi.

"Không có!" Đỗ Kiều Kiều cực kỳ tức giận, cô có lòng chạy tới đây nhắc nhở ông một tiếng, nhưng không ngờ đương sự lại lạnh nhạt hơn cô, cô không còn gì để nói nữa.

Đỗ Hồng Bản ngẩng đầu lên nhìn cô, "Buổi tối chúng ta cùng nhau ăn một bữa đi."

Đỗ Kiều Kiều sưng sốt, lập tức từ chối: "Không được..."

Đỗ Hồng Bản thản nhiên nói: "Nhớ gọi Cố Bách Chu tới."

Đỗ Kiều Kiều rất ghét bộ dạng ông ra lệnh cho người khác thế này, liền đứng dậy rời đi.

Đỗ Hồng Bản thở dài nhìn bóng lưng cô, hơi đau lòng và không nỡ.

Lúc Sở Thiển tới tìm Đỗ Kiều Kiều, đúng lúc thấy cô tức giận phì phò.

"Của cô đây." Cô ta đặt cái gì đó vào tay Đỗ Kiều Kiều.

Chỉ là một máy ghi âm.

Đỗ Kiều Kiều nghi ngờ nhận lấy, một giọng nói từ truyền ra.

"Làm theo cách bà nói hả?" Giọng nam là Trần Gia Lạc.

Dừng một chút, một giọng nữ lại vang lên, "Ông là bác sĩ của bà ta, nhất định sẽ làm được. Chỉ cần ông đổi thuốc giúp tôi, tôi sẽ cho ông 200 vạn."

Là giọng nói của Lê Thanh, Đỗ Kiêu Kiêu hồi hộp, nghe tiếp.

"Sao bà biết tôi sẽ đồng ý?" Trần Gia Lạc cố ý hạ thấp giọng, "Tiền lương của Đỗ gia không thấp đâu."

Lê Thanh cười khê, "Ông nghĩ chỉ với số tiền lương ít ỏi đó có thể giải quyết được mọi chuyện sao? Lòng tham của cô gái kia rất lớn đó."

"Sao bà biết?!"

"Mặc kệ làm sao tôi biết được, sau khi xong chuyện, tôi có thể giúp ông giấu chuyện này, chỉ cần Ôn Nhã chết, tôi sẽ trả thù hậu hĩnh, mà ông cũng có thể tiếp tục hưởng thụ sở thích của mình, chuyện dễ dàng như vậy, sao mà không làm được?"

Hình như Trần Gia Lạc đang chần chừ, mãi một lúc lâu sau ông ta mới nói, "Nếu bị phát hiện thì sao?"

"Không bị phát hiện đâu." Lê Thanh chắc chắn nói, "Ông cứ làm theo những gì tôi nói là được."

Cuộc ghi âm kết thúc, trong tay Sở Thiển còn có mấy tờ giấy, là hóa đơn năm đó Lê Thanh đã chuyển cho Trần Gia Lạc 200 vạn, cả số tiền mà bà ta đã cấp cho Trần Gia Lạc để bịt miệng.

Đỗ Kiêu Kiêu hài lòng nhìn tờ giấy, rất nhanh thôi, rồi cô sẽ tống Lê Thanh vào làm bạn với Đỗ Khanh Khanh.

Sở Thiển đưa này nọ xong cũng không đi, cô ta lôi kéo Đỗ Kiêu Kiêu, nói muốn nhờ cô chút chuyện.

"Thực ra tôi biết ông ấy không phải là người tốt." Sở Thiển cúi đầu nói: "Trước khi giúp đỡ tôi, ông ấy đã theo dõi tôi mấy ngày liền."

Đỗ Kiêu Kiêu hơi buồn bực, "Sao cô phát hiện được?"

"Cái hẻm kia quá nhỏ, không thể giữ được bí mật."

"Tôi thật sự cùng đường rồi, mẹ tôi đang bệnh nặng, tôi từng nghĩ, mặc kệ là ai, chỉ cần có thể giúp chúng tôi, tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho người đó." Sở Thiển thấp giọng nói.

"Nên cô mới đồng ý với Trần Gia Lạc?"

"Đúng vậy." Sở Thiển dựa vào lan can, vén mái tóc dài lên, nhìn có vẻ rất thoải mái, "Tôi cứ nghĩ ông ấy là người xấu, tôi cũng chuẩn bị hiến thân cho ông ấy. Nhưng ông ấy không có..."

Sở Thiển nghiêm túc nhìn cô, "Ông ấy không phải như vậy, ông ấy đối xử với tôi rất tốt. Nấu cơm để tôi mang đi, trời mưa sẽ tới đón tôi, còn quan tâm tới người nhà tôi."

Đỗ Kiêu Kiêu phát hiện, trong mắt cô ta ngập nước.

"Hôm đó chỉ là ngoài ý muốn." Sở Thiển mỉm cười, nước mắt chảy xuống, "Tôi bị một tên côn đồ dồn vào góc tường, lúc đó, tôi rất tuyệt vọng, nhưng ông ấy đột nhiên xuất hiện."

"Cô có hiểu cảm giác này không? Ông ấy đã cứu tôi hai lần. Giống như là anh hùng định mệnh của tôi vậy, những lúc tôi cần được giúp đỡ nhất, ông ấy sẽ có mặt ngay lập tức."

Đỗ Kiêu Kiêu rất muốn nói cho cô ta biết, thật ra Trần Gia Lạc đã mượn cái tên côn đồ đó.

"Suyt..." Sở Thiển đặt ngón trỏ lên môi, ánh mắt hiện lên ý đã hiểu rõ.

"Rồi tôi yêu ông ấy, hận không thể cho ông ấy tất cả, mặc kệ ông ấy làm gì với tôi, tôi vẫn thương ông ấy." Sở Thiển cười vui vẻ, "Ông ấy là chủ nhân của tôi, tôi cũng là nô lệ duy nhất của ông ấy."

"Duy nhất." Sở Thiển cười ngọt ngào.

Đỗ Kiêu Kiêu yên lặng không nói, tình yêu của Sở Thiển thật sự rất hèn mọn, nhưng cô không đành lòng nói gì.

"Vậy sau này cô định làm gì?"

Sở Thiến vươn vai vắn eo, "Cố gắng kiếm tiền, chờ ông ấy ra thôi."

Đỗ Kiều Kiều ngẩn người, "Cô muốn đợi ông ấy à?"

"Đúng." Sở Thiến nở nụ cười xảo quyệt, "Ông ấy sẽ được ra, đúng không."

Đỗ Kiều Kiều gật đầu, sau đó nói ra sự thật phũ phàng, "Nhưng tới đó chắc cũng hai mươi năm rồi."

"Ra được ra tốt rồi, đừng nói hai mươi năm, cho dù cả đời, thì tôi vẫn sẽ đợi."

Trần Gia Lạc không thương cô đâu, cô gái ngốc.

Đỗ Kiều Kiều thương hại nhìn cô gái đang trong độ tuổi tươi đẹp nhất, cô hoảng hốt nghĩ, hai mươi năm sau, Trần Gia Lạc đã già, mà Sở Thiến cũng không còn trẻ nữa, sức mạnh tình yêu có thể chịu được thời gian sao?

Nhìn theo bóng dáng Sở Thiến rời đi, trong lòng Đỗ Kiều Kiều bùi ngùi.

Lúc biết được cô ta giúp Trần Gia Lạc gài bẫy mình, Đỗ Kiều Kiều rất tức giận, cô hận không thể cho Sở Thiến một bài học.

Nhưng khi nhìn thấy cha mẹ của Sở Thiến, cô đã gạt bỏ ý nghĩ này.

Đỗ Kiều Kiều thấy mẹ Sở Thiến bệnh nằm liệt giường ở bệnh viện, bên cạnh bà là một người đàn ông trung niên, chắc là ba của Sở Thiến.

Ba Sở cẩn thận đỡ bà dậy, nhẹ nhàng cho bà dựa vào gối. Rồi cầm cái chén nhỏ bên cạnh, đút từng muỗng cho mẹ Sở ăn.

Đôi bàn tay to thô ráp ấm áp dìu dặt, Đỗ Kiều Kiều cứ đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào phòng hai người ăn cơm.

Lúc ba Sở quay mặt lại, Đỗ Kiều Kiều mới giật mình, đúng là duyên phận.

Ba Sở Thiến chính là người tài xế của chiếc xe mà Đỗ Kiều Kiều đã gọi lúc theo dõi Lê Thanh, người đàn ông trung niên thật thà chất phác.

Ông cầm bình thủy, cẩn thận múc thêm cháo vào, sau đó mang ra cho mẹ Sở, tiếng thổi vang lên, ông luôn miệng nói với mẹ Sở: "Còn nhiều cháo lắm, em đừng lo, anh ăn no rồi."

Đỗ Kiều Kiều nhìn thấy, thật ra cái bát kia chỉ còn dư chưa tới một nửa.

"Tôi thấy cô là người tốt..."

Người tốt à? Vậy thì cô sẽ tốt một lần.

Đỗ Kiều Kiều đã quăng chuyện Đỗ Hồng Bán nói hồi sáng qua một bên, nửa ngày trôi qua cô đã đói lắm rồi, nhưng Cố Bách Chu vẫn chưa bắt đầu nấu cơm, cô tức giận đứng dậy, chạy tới thư phòng của Cố Bách Chu.

"Em đói rồi..."

Cố Bách Chu sờ tóc cô, "Vậy chúng ta đi thôi."

"Đi?" Đỗ Kiều Kiều giữ chặt tay áo của anh, "Đi đâu, ăn ở ngoài à?"

Thấy Cố Bách Chu gật đầu, Đỗ Kiều Kiều bĩu môi, "Nếu không ngon, anh phải đền cho anh đó."

Cố Bách Chu mặc thêm áo khoác cho Đỗ Kiều Kiều, hôm nay có gió, buổi tối ra ngoài nhất định sẽ rất lạnh.

Đỗ Kiều Kiều miễn cưỡng vươn tay ra, nói thầm, "Có lạnh mấy đâu sao phải mặc dày như vậy..."

Cố Bách Chu không đồng ý nói: "Bên ngoài hơi lạnh. Em đã quên em đồng ý gì với anh rồi à..."

"Được được được." Đỗ Kiều Kiều ôm lấy anh cà cà, "Em mặc được chưa?"

Ngồi trong xe, Đỗ Kiều Kiều tháo khăn choàng ra, thuận miệng hỏi, "Đi đâu ăn vậy?"

Cố Bách Chu cúi đầu thắt dây an toàn cho cô, "Nhà em."

Đỗ Kiều Kiều rũ tay xuống, dùng sức đẩy Cố Bách Chu, "Anh nói cái gì?"

"Chú Đỗ gọi cho anh, bảo anh dẫn em về nhà ăn cơm." Cố Bách Chu trừng mắt nhìn cô, ra vẻ vô tội.

Một phút sau, tiếng gầm giận dữ của Đỗ Kiều Kiều truyền tới, "Cố Bách Chu, anh nói rõ cho em!"

"Em không muốn đi à?" Cố Bách Chu nghiêng đầu hỏi cô.

"Không muốn!" Đỗ Kiều Kiều cứng rắn nói: "Em vẫn chưa tha thứ cho ông ta!"

Cố Bách Chu mấp máy môi, "Thật sự không đi à?"

Đỗ Kiều Kiều liếc anh một cái, "Không đi là không đi, ai muốn ăn cơm với ông ta chứ."

Cố Bách Chu cúi đầu hôn cô, "Anh biết em không muốn tha thứ cho chú ấy, nhưng anh không muốn em hối hận. Hôm nay nói mọi chuyện cho rõ ràng, thì sau này em mới không có gì tiếc nuối."

Anh biết Đỗ Kiều Kiều khẩu thị tâm phi, lúc biết Đỗ Hồng Bản bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, sự lo lắng trong mắt cô không thể nào là giả được, chỉ là trong lòng cô có nút thắt, không đồng ý đối mặt với chuyện này.

Đỗ Kiều Kiều im lặng một hồi, nhìn Cố Bách Chu, nghiêm túc nói: "Anh cảm thấy ông ta muốn xin lỗi em sao?"

"Anh không biết." Cố Bách Chu nói thật.

"Lỡ ông ta lại mắng em nữa thì sao?"

"Thì anh sẽ dẫn em về." Cố Bách Chu như đang thề thốt, "Ai cũng không được làm tổn thương em."

Đỗ Kiều Kiều cảm động cười, nắm tay anh, nhẹ nhàng hỏi, "Nếu ông ta xin lỗi em, em có nên tha thứ cho ông ta không?"

"Em muốn tha thứ cho chú ấy không?" Cố Bách Chu nhìn cô, "Nếu muốn thì cứ tha thứ thôi."

"Em không muốn!" Mũi Đỗ Kiều Kiều đau xót, "Em thật sự rất hận ông ta, em hận ông ta cả đời. Nhưng làm sao đây, ông ta đã bị ông ung thư dạ dày giai đoạn cuối, không sống được bao lâu nữa, nếu ông ta chết rồi, thì sau này em nên hận ai đây?"

"Hận anh đi." Cố Bách Chu giang rộng tay, "Anh tình nguyện nhận hết tình cảm của em, yêu hận gì đó cũng được, cứ cho anh tất."

Đỗ Kiều Kiều bật cười, "Em không thêm đâu, anh lái xe đi."

"Đi đâu?" Cố Bách Chu hỏi.

"Nhà em."

68. Chương 68

Lúc Cố Bách Chu dẫn Đỗ Kiều Kiều về nhà, cô suýt nữa đã hoảng sợ.

Khi đó, lúc Lê Thanh bước chân vào cái nhà này, bà ta đã thay đổi toàn bộ căn nhà. Nhưng bây giờ Đỗ Hồng Bản lại đổi thành như cũ.

Đỗ Kiều Kiều hơi sững người, đã lâu rồi cô chưa thấy hình dạng của căn nhà này.

"Chú Đỗ."

Giọng nói của Cố Bách Chu kéo Đỗ Kiều Kiều ra khỏi hồi ức. Cô nhìn người trước mặt, hờn nhẹ, lướt qua ông, kéo Cố Bách Chu đi vào nhà ăn.

Đỗ Hồng Bản cũng không tức giận, ông nhìn hai người đang trước đang nắm tay nhau.

Đỗ Kiều Kiều ngồi đối diện Đỗ Hồng Bản, nhìn ông nói: "Ông gọi bọn tôi tới đây có chuyện gì?"

Đỗ Hồng Bản thở dài, "Ăn một bữa thôi mà, chứ có làm cái gì đâu."

Đỗ Kiều Kiều đột nhiên nhớ hình như mình chưa bao giờ giới thiệu Cố Bách Chu cho Đỗ Hồng Bản biết. Vì vậy cô nói với Đỗ Hồng Bản: "Đây là Cố Bách Chu, bạn trai tôi."

"Chào chú Đỗ." Cố Bách Chu lễ phép khom người trước Đỗ Hồng Bản.

Đỗ Hồng Bản phức tạp nhìn anh, không biết là vì Cố Bách Chu, hay là vì Đỗ Kiều Kiều có bạn trai, ông gật đầu nói, "Ăn cơm đi."

Đỗ Kiều Kiều ăn xong món đầu tiên, ánh mắt cô chua xót. Cô trừng mắt, cố gắng kìm nén nước mắt.

Đây là đồ ăn của Đỗ Hồng Bản làm, cô đã từng ăn rồi.

Lúc còn nhỏ, gia đình không có người giúp việc, Đỗ Hồng Bản không nỡ để Ôn Nhã làm, nên hằng ngày dù có bận rộn tới đâu ông cũng dành thời gian về nhà nấu cơm cho Ôn Nhã ăn.

Đỗ Kiều Kiều cũng được đồ ăn của Đỗ Hồng Bản nuôi lớn.

Nhưng sau đó, việc kinh doanh của ông càng lúc càng phát triển, ông cũng bận hơn, trừ khi lâu lâu ông sẽ làm một bữa cơm, còn lại hầu như ông đều mời người giúp việc.

Đỗ Kiều Kiều không dám ngẩng đầu, sợ nhìn thấy Đỗ Hồng Bản, vì thế cô cầm cúi ăn, bộ dạng giống như muốn vùi cả đầu vào trong chén.

"Ném thử món này đi."

Đỗ Hồng Bản gấp một miếng cà tím nhồi thịt cho cô.

Lúc còn nhỏ, Đỗ Kiều Kiều rất thích món này, cũng vì món này mà Đỗ Hồng Bản đã mắng cô một trận. Bởi quá thích, nên bữa nào cô cũng đều muốn ăn món ăn.

Đương nhiên là không được kén ăn, nên Đỗ Hồng Bản độc ác, rất ít khi làm món này, chỉ có những lúc Đỗ Kiều Kiều nghe lời hoặc thành tích cực kỳ tốt, ông mới làm cho cô ăn, ý là phần thưởng cho cô.

Bàn tay cầm đũa của Đỗ Kiều Kiều trắng bệch.

Cô không biết Đỗ Hồng Bản muốn làm gì.

Thay đổi nội thất, nấu cơm, gấp thức ăn cho cô. Ông muốn xin lỗi sao?

Đỗ Kiều Kiều nhìn miếng cà tím nhồi thịt thật lâu, Đỗ Hồng Bản đành để chén xuống, hỏi cô: "Con không thích ăn món này nữa à?"

Đỗ Kiều Kiều ừ qua loa một tiếng, lúc đưa đũa vào trong đĩa nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Đỗ Hồng Bản, cô chợt xoay đũa lại, cố ý ăn một món khác.

Cố ý xem nhẹ ánh mắt chợt sáng rồi tắt đi của Đỗ Hồng Bản, trong lòng Đỗ Kiều Kiều vô cùng thỏa mãn.

Bây giờ biết đối xử tốt với tôi rồi à, sao không chịu làm sớm hơn?

Đỗ Hồng Bản uống một ngụm rượu, sau đó nói với Đỗ Kiều Kiều, "Kiều Kiều, con hận ba sao?"

Đỗ Kiều Kiều dừng tay, đặt đũa xuống, lấy khăn giấy lau miệng rồi nói.

"Hận."

Đỗ Hồng Bản cũng không bắt ngờ mấy, chỉ có sắc mặt của ông hơi khó coi một chút, ông cười khổ, "Con có thể tha thứ cho ba không?"

Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc, "Tôi muốn hỏi một câu."

"Cái gì?" Đỗ Hồng Bản sững sốt.

"Vì sao lúc trước ông lại đột nhiên ghét mẹ con tôi?"

Đỗ Kiều Kiều đã vương mắc câu hỏi này lâu rồi. Kiếp trước có nghĩ tới, kiếp này cũng nghĩ. Nhưng cô không thể nghĩ được, sao Đỗ Hồng Ân đột nhiên thay đổi cách cư xử với mẹ con cô.

Đỗ Hồng Ân thở dài, "Ba yêu mẹ con."

Đỗ Hồng Ân phì cười.

"Ba rất yêu bà ấy." Đỗ Hồng Ân nói: "Năm đó, lúc quen bà ấy, ba chỉ có hai bàn tay trắng, chính bà ấy là người đã vượt qua những ngày tháng khó khăn nhất, nhưng cũng vào lúc đó, mẹ con đã giấu giếm bệnh tình."

Đỗ Kiều Kiều giễu cợt nhìn ông, "Nhưng ông cũng đã phản bội bà ấy."

"Đúng." Đỗ Hồng Ân nói ở cổ: "Ba thật sự đã phản bội bà ấy."

Ông nói nhỏ: "Lê Thanh và mẹ con là chị em tốt, gia đình bà ta cũng nhận nuôi mẹ con. Năm đó, ba có tiền, nên muốn đón mẹ con ra ở cùng. Vì tình cảm của Lê Thanh và bà ấy rất tốt, nên bà ta luôn tới đây tìm mẹ con. Tới một ngày nọ, ba uống say, vì vậy mà.... Ba có lỗi với mẹ con."

Đỗ Kiều Kiều lạnh lùng nói: "Uống say không phải là lý do, đó chỉ là biện hộ. Ông đã phản bội mẹ, đối xử không tốt với mẹ, còn muốn tôi tha thứ sao, nằm mơ đi!"

Đỗ Hồng Ân giải thích: "Ba biết mình sai rồi, nên ba mới dẫn A Nhã rời khỏi thành phố S, dọn tới đây, ba muốn bồi thường A Nhã, muốn đối xử với bà ấy, với con thật tốt."

Đỗ Kiều Kiều chỉ lạnh lùng nhìn ông, im lặng không nói gì.

"Sau đó Lê Thanh lại tìm được chúng ta." Giọng nói của Đỗ Hồng Ân khàn khàn, "Bà ta nói ba còn có một cô gái. Ba không muốn mẹ con biết được, nên đã cho bà ta tiền, bảo bà ta rời khỏi đây. Nhưng bà ta lại nói, con là con gái của A Nhã và Lê Hằng, không phải con của Đỗ Hồng Ân ba."

Đỗ Kiều Kiều tức giận cười, "Nên ông thà tin tưởng bà ta chứ không thèm quan tâm gì tới mẹ con tôi, nên ông để mặc Lê Thanh giết mẹ, đúng không?!"

"Không phải!" Đỗ Hồng Ân lấy tay che mặt, "Không phải, ba chưa từng muốn mẹ con chết, sao bà ấy có thể chết được? Ba muốn ở cùng với bà ấy cả đời, nhưng không ngờ..."

Đỗ Kiều Kiều không thể nghe được nữa, trước khi đi cô nói nhỏ bên tai Đỗ Hồng Ân, "Ông không chăm sóc mẹ cả đời, nhưng bà ấy lại ở cùng ông cả đời."

Nghe xong, Đỗ Hồng Ân bật khóc thành tiếng.

Ông biết mình sai rồi, còn sai mười phần, ông muốn Đỗ Kiều Kiều tha thứ cho mình, nhưng chính bản thân ông cũng không thể tha thứ cho mình được.

Cố Bách Chu thấy Đỗ Kiều Kiều tức giận rồi đi, anh cũng nhanh chân chạy theo, trước khi đi, Đỗ Hồng Ân kéo anh lại, không quay đầu qua, chỉ thấp giọng nói, "Đối xử với con bé thật tốt."

Cố Bách Chu mấp máy môi, nói: "Con biết rồi."

Đỗ Hồng Ân buông tay ra, Cố Bách Chu nói tạm biệt rồi xoay người đuổi theo Đỗ Kiều Kiều.

Ra tới cửa, anh mới phát hiện Đỗ Kiều Kiều vẫn chưa đi.

Cô ngồi chồm hóm trên đất, lấy che mặt khóc thút thít, như một đứa trẻ lạc đường, không tìm thấy lối về nhà.

Cố Bách Chu kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dịu dàng dỗ cô: "Kiều Kiều, đừng khóc."

Đỗ Kiều Kiều khóc lớn tiếng hơn, cô đem tất cả những tủi thân của mình thành tiếng khóc, "Cố Bách Chu, em thật sự rất hận ông ta, tại sao ông ta có thể đối xử với mẹ như vậy? Tại sao ông ta lại đối xử với em thế này?"

Cố Bách Chu chỉ bất lực cười một tiếng, anh hôn lên trán cô.

"Em mệt rồi, muốn đi ngủ một giấc." Khóc xong, Đỗ Kiều Kiều mở to hai mắt sưng đỏ, nhìn có vẻ hơi buồn cười.

Cố Bách Chu đau lòng nhìn cô, rồi ôm lấy cô, nói: "Chúng ta trở về để em nghỉ ngơi thôi."

Đỗ Kiều Kiều ngoan ngoãn ôm cổ anh, dựa đầu vào ngực anh, để mặc anh bế đi.

Đỗ Hồng Bản đứng trước cửa sổ nhìn thật lâu, mãi tới khi chiếc xe đi khỏi, ông mới không nhìn nữa.

Ông ngồi dựa vào ghế salon hút thuốc, nhìn xung quanh nhà.

Đỗ Hồng Bản đã sửa căn nhà lại như lúc ban đầu, nhưng ông không thể nào có thể làm cái nhà này giống lúc đầu nữa.

Ông lấy tấm hình trong túi trước ngực ra, xem đi xem lại. Trong hình là một nhà ba người, Đỗ Kiều Kiều ngồi trên cổ ông, cười rạng rỡ, còn Ôn Nhã tựa đầu vào ngực ông, trên mặt cũng nở nụ cười hạnh phúc.

Không biết, đã bao lâu rồi ông chưa thấy Ôn Nhã và Đỗ Kiều Kiều cười như vậy?

Đỗ Hồng Bản nhẹ nhàng sờ vào tấm hình cũ quý giá, nhìn nụ cười của hai người, ông cũng không nhịn được khẽ cười.

"A Nhã, đây là ý trời, anh có thể tới chăm sóc em sớm hơn rồi."

Hôm sau, Đỗ Kiều Kiều nhận được một ít đồ Đỗ Hồng Bản gửi tới.

Cô nhìn giấy chuyển nhượng điện thoại, bất độn sản, cả cổ quyền công ty của Đỗ Hồng Bản.

"Đây là ý gì?" Cô quay đầu nhìn Cố Bách Chu.

Cố Bách Chu nghĩ một lát, rồi lắc đầu nói: "Anh cũng không biết."

Đỗ Kiều Kiều nhìn xấp tài liệu trong tay rồi nói: "Để em hỏi ông ta."

"Ba!"

Đỗ Kiều Kiều ném tài liệu lên trước mặt Đỗ Hồng Bản.

"Ông có ý gì?"

Đỗ Hồng Bản nhàn nhạt nhìn cô, "Như con thấy đó thôi."

"Tôi không lạ gì đồ của ông cả!" Đỗ Kiều Kiều tức giận nói.

"Không chỉ là đồ của ba thôi đâu, có cả của mẹ con nữa." Đỗ Hồng Bản dịu dàng nhìn cô, "Kiều Kiều, ba không hy vọng con có thể tha thứ cho bà, nhưng dù con nghĩ thế nào, thì những thứ này đều thuộc về con."

Đỗ Kiều Kiều không suy nghĩ lập tức từ chối: "Tôi không nhận!"

"Con không lấy thì ai lấy." Đỗ Hồng Bản nói: "Ba không muốn đem tâm huyết của A Nhã cho người khác."

"Vậy thì ông cứ tự giữ đi, cho tôi làm gì?" Đỗ Kiều Kiều hừ một tiếng.

"Ba không cần nữa rồi..." Đỗ Hồng Bản thở dài, ông nở nụ cười thoải mái, như được giải thoát, "Ba sắp phải đi chăm sóc mẹ con rồi."

Mặt Đỗ Kiều Kiều biến sắc, "Lại chuyển biến xấu nữa rồi à?"

Trong mắt Đỗ Hồng Bản mang theo tia ấm áp, "Cơ thể của ba vẫn còn khá tốt, ý ba nói ba muốn tới thành phố S chăm sóc cho mẹ con."

"Thành phố S?"

"Đúng." Đỗ Hồng Bản chỉnh sửa lại tài liệu, rồi đưa tới trước mặt Đỗ Kiều Kiều, "Thời gian cuối đời này, ba muốn được ở cùng mẹ con."

Đỗ Kiều Kiều không nhận, cô nhìn thẳng vào mắt của Đỗ Hồng Bản, "Mẹ sẽ không muốn muốn ông đi đâu."

Đỗ Hồng Bản cười, "Ý con là mẹ sẽ tức giận sao? Nếu tức giận thì càng tốt. Nói chung, dù con có nói gì đi chăng nữa, ba vẫn muốn đi. Những thứ này, con có nhận hay không thì cũng đều là của con."

Đỗ Kiều Kiều không biết Đỗ Hồng Bản lại vô lại như vậy, cô thấy ông giống như mới sau một đêm mà đã trẻ ra vài tuổi, nụ cười trên mặt, làm người ta không thể biết được đó chính là tổng giám đốc Đỗ vô lý hôm qua.

Đỗ Hồng Bản đi tới trước mặt Đỗ Kiều Kiều, nhẹ nhàng nói, "Kiều Kiều, ba có lỗi với con, ba biết con hận ba, nhưng ba vẫn muốn nói với con, ba yêu con."

Lúc bị ông ôm vào lòng, Đỗ Kiều Kiều vẫn còn đang ngơ ngác chưa lấy lại tinh thần.

Cái ôm mười năm sau cũng ấm áp mộc mạc như năm đó, làm cho cô cảm thấy như lúc xưa.

Đỗ Kiều Kiều buồn bực nói: "Này! Tôi vẫn chưa tha thứ cho ông đâu!"

Nước mắt cô lăn dài, rơi trên vai Đỗ Hồng Bản, ông càng dùng sức ôm cô.

Đỗ Kiều Kiều vốn đưa hai tay lên đẩy ra, nhưng đúng lúc này cô lại nhẹ nhàng ôm lấy ông, "Nếu ông có thể làm mẹ tha thứ cho ông, tôi sẽ gọi ông một tiếng."

Đỗ Hồng Bản xúc động nói: "Một lời đã định."

69. Chương 69

Sau khi Lê Thanh lành hẳn, bà ta lập tức bị dẫn vào đồn cảnh sát.

Máy ghi âm của Trần Gia Lạc và một số bằng chứng mà Đỗ Kiều Kiều kiếm được, bà ta bị định tội.

Em trai Lê Hằng của bà ta vì có vấn đề thần kinh, nên vụ bắt cóc chỉ đổ lên đầu một mình Lê Thanh.

Sau khi Lê Thanh bị bắt, Đỗ Kiều Kiều cũng đến gặp bà ta một lần.

"Sao rồi? Hai mẹ con được đoàn tụ với nhau chắc vui lắm đúng không?" Đỗ Kiều Kiều khiêu khích hỏi.

Lê Thanh oán hận nhìn cô, "Đỗ Kiều Kiều, cô đừng quá đắc ý!"

"Sao tôi không được đắc ý vậy?" Đỗ Kiều Kiều khế cười, "Cả đời này bà chỉ có thể sống trong tù mà thôi, đương nhiên tôi phải đắc ý rồi."

Sắc mặt Lê Thanh tái nhợt, "Đỗ Kiều Kiều, tôi thừa nhận, chính tôi là người đã giết Ôn Nhã đấy, ai bảo cô ta đã hại chết mẹ tôi!"

Mặt Đỗ Kiều Kiều u ám, "Lê Thanh, bà cho rằng mẹ tôi đã hại chết mẹ bà sao? Trong lòng bà hiểu hơn ai hết, mẹ bà vì thấy chuyện của bà và Đỗ Hồng Bản nên mới tức tới chết đấy! Bà đem mọi hiểu lầm đổ lên đầu mẹ tôi, bà hại chết bà ấy, vậy sao bà không chết theo luôn đi?!"

"Nhà chúng tôi nuôi Ôn Nhã nhiều năm như vậy, cô ta câu dẫn em trai tôi, cô ta chính là một người đáng khinh bỉ!" Lê Thanh run rẩy, cường từ đoạt lý nói.

Đỗ Kiều Kiều tức giận cười ra tiếng, "Bà có biết xấu hổ không vậy, nếu không có mẹ tôi, bà và Lê Hằng có thể sống tốt được sao? Chuyện của bà và Đỗ Hồng Bản bà nghĩ tôi không biết gì à? Lê Hằng bắt cóc tôi, bà cảm thấy hẳn quá tùy tiện nên mới chạy trốn chứ gì?"

"Những gì mà mấy người nợ bà ấy, đã trả sạch sẽ hết rồi!"

Lê Thanh ngạc nhiên nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều nói: "Nếu nghĩ thông rồi thì không cần phải tự sát chỉ cho phiền đau, bởi vì tôi, sẽ không để bà chết dễ dàng vậy đâu."

Sau khi sống lại, tảng đá lớn trong lòng Đỗ Kiều Kiều cuối cùng cũng rơi xuống.

Cố Bách Chu và Đỗ Kiều Kiều về thành phố S một chuyến.

Đứng trước mộ phần của Ôn Nhã, cô mỉm cười nhẹ nhàng.

"Mẹ, cuối cùng những người đó đã bị trừng phạt một cách thích đáng rồi."

Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, ngọn cỏ trên mộ đung đưa theo, dường như muốn đáp lại cô.

Cố Bách Chu quỳ gối trước mộ phần Ôn Nhã, dập đầu, "Dì, con nhất định sẽ đối xử tốt với Kiều Kiều, dì cứ yên tâm."

Đỗ Kiều Kiều cười giữ chặt tay anh, yên lặng nói: "Mẹ, đây chính là người mà sau này con yêu nhất trên đời, anh ấy tốt lắm, mẹ nhất định cũng sẽ rất thích anh ấy cho xem."

Lúc hai người đi về lại gặp phải Đỗ Hồng Bản.

Trong tay ông còn cầm theo vài cuốn sách.

Đỗ Kiều Kiều nhìn thấy ông, trong lòng hơi căng thẳng, mở miệng hỏi, "Ông tới đây làm gì?"

Đỗ Hồng Bản rất vui khi được gặp Đỗ Kiều Kiều, ông quơ quơ quyển sách trong tay, "Ba tới đọc sách cho mẹ con."

Đỗ Kiều Kiều nhú mày, "Ông lo mà nghỉ ngơi cho tốt, đừng tới quấy rầy bà ấy."

Đỗ Hồng Bản lắc đầu, "Mẹ con thích quyển sách này, cho nên ba tới đọc cùng bà ấy."

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy hành động của Đỗ Hồng Bản hơi điên rồ, "Ông định xem với mẹ thế nào đây?"

Đỗ Hồng Bản nhướng mày lên, "Ba đọc cho bà ấy nghe."

"Ông!" Đỗ Kiều Kiều không nói nên lời, "Vậy ông cứ từ từ mà đọc!"

Cô vừa lúi cúi Cố Bách Chu vừa lải nhải, "Anh nói thử xem, đã thời kỳ cuối rồi mà còn chạy lung tung khắp nơi như vậy nữa à?"

Cố Bách Chu nói: "Có lẽ chú Đỗ muốn dành thời gian còn lại của mình để đền cho dì Ôn."

"Người không còn nữa mới nhớ tới đền, lúc còn sống thì ông ta làm gì hả?" Đỗ Kiều Kiều nói lảm nhảm.

Cố Bách Chu thở dài một tiếng, cười kéo cô vào xe.

"Anh dẫn em về nhà gặp ba mẹ anh nhé."

Đỗ Kiều Kiều đỏ mặt, "Chẳng phải lần trước đã gặp rồi sao?"

"Lần đó không tính, lần này tới thành phố B, anh sẽ dẫn em về gặp ông nội anh." Cố Bách Chu dụ hoặc nói: "Về nhà anh sẽ nấu đồ ăn ngon cho em."

Đỗ Kiều Kiều lắc đầu liên tục, đùa, gặp ông nội của Cố Bách Chu, đó là Cố Thái Thanh đấy, là một cựu quân nhân. Cô sợ bộ dạng xảo quyệt bốc đồng của mình sẽ khiến cụ không thích.

Cố Bách Chu hỏi, "Tại sao? Em không muốn gặp bọn họ à?"

Đỗ Kiều Kiều cười khan, "Chúng ta chỉ mới quen nhau không bao lâu, vậy thì quá nhanh rồi."

Vừa dứt lời, Cố Bách Chu không thèm nhìn cô, tự lái xe. Đỗ Kiều Kiều cảm thấy bầu không khí hơi quỷ dị.

Cố Bách Chu đang... giận sao?

Đây là lần đầu tiên Cố Bách Chu giận cô, Đỗ Kiều Kiều cảm thấy hơi mới lạ.

Cô kéo ống tay áo của Cố Bách Chu.

Người kia vẫn như cũ, không thèm nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều vuốt nút áo trên cổ tay anh, suýt nữa bung chỉ ra ngoài, nhưng Cố Bách Chu cũng không sững sốt gì.

Thấy gương mặt cứng đờ của Cố Bách Chu, Đỗ Kiều Kiều nghĩ, thì ra đây là chiến tranh lạnh trong truyền thuyết à?

Cô dựa đầu vào vai của Cố Bách Chu, nói nhỏ, "Anh giận à?"

Cố Bách Chu không nhìn cô.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy hơi tủi thân, lùi lại ngồi và ghé phó lại, không nhúc nhích.

Không được bao lâu, xe đột nhiên dừng lại.

Cố Bách Chu quay đầu nhìn cô, "Kiêu Kiêu, lúc này anh giận lắm đó."

Đỗ Kiều Kiều xoay mặt, bắt chước Cố Bách Chu, không để ý tới anh.

"Dù chúng ta mới quen nhau không lâu, nhưng anh thật lòng đấy, anh chỉ muốn người nhà anh biết em thôi, để em sau này còn trở thành người nhà anh nữa chứ." Cố Bách Chu cúi người, nói thì thầm vào tai cô: "Tuy hơi liều, nhưng anh hy vọng, con đường sau này, anh sẽ được đi cùng em."

Mặt Đỗ Kiều Kiều ửng hồng, nghe cứ như anh đang cầu hôn cô vậy.

Cô vội vàng quay lại chặn miệng Cố Bách Chu, "Được rồi được rồi, em về với anh là được chứ gì. Nhưng em nói trước nhé, nếu bọn họ không thích em, anh cũng không được chia tay với em đâu đó."

"Bọn họ thích em mà." Cố Bách Chu khẽ chạm vào mặt cô, "Lần trước mẹ anh đã bảo nhớ dẫn em về nhà."

Đỗ Kiều Kiều né anh, "Nhất định là anh đang gạt em...Em không tin."

Cố Bách Chu cho cô một ví dụ thực tế, "Em xem, bà nội Sở rất thích em mà đúng không? Bà ấy là lão tiền bối nhà anh đấy, bọn anh thích em thì ông nội nhất định cũng thích em thôi."

"Thật sao?" Đỗ Kiều Kiều hơi nghi ngờ ngẩng mặt lên, "Mị lực của em lớn vậy luôn à?"

"Đương nhiên." Cố Bách Chu ngậm vành tai của cô, nhẹ nhàng liếm, "Anh cũng bị em mê hoặc choáng váng đầu óc luôn rồi này."

Đỗ Kiều Kiều giật mình, cơ thể run lên, đẩy Cố Bách Chu ra.

Cô che cái tai đỏ bừng của mình, giận dữ nói: "Anh làm gì thế hả?!"

Cố Bách Chu liếm môi, "Đây chính là hậu quả em chọc giận anh."

Hậu quả này...

Mặt Đỗ Kiều Kiều lúc xanh lúc hồng, "Sau này không được như vậy nữa, nhảm chán lắm!"

"Vậy phải xem em có chọc giận anh nữa không đã, lần sau anh sẽ nghiêm khắc hơn đó." Cố Bách Chu trừng mắt nhìn cô, trên mặt theo một chút khao khát.

...

Từ lúc Đỗ Kiều Kiều đồng ý đến thành phố với B với Cố Bách Chu, ngày nào cô cũng buồn sầu.

Sao mình lại đồng ý chứ?

Cố Bách Chu không thể xem tiếp nữa, anh rầu rĩ tới cạnh Đỗ Kiều Kiều, an ủi: "Kiêu Kiêu, lần này Cố Nhiễm cũng sẽ về chung. Dù sao thì có em ấy em cũng yên tâm hơn mà."

Đỗ Kiều Kiều hoảng sợ, "Có cậu ấy em mới không yên tâm đấy."

Cô và Cố Nhiễm lúc nào cũng đùa ồn ào, lỡ hai người mà cãi nhau thì sẽ để lại ấn tượng xấu với người ta mất.

"Vậy đi." Cố Bách Chu nói: "Tới lúc đó em cứ đứng cạnh anh, bọn họ hỏi cái gì, anh sẽ giúp em trả lời cái đó."

Đỗ Kiều Kiều vỗ vai anh, "Em có phải cảm thấy gì đâu, người ta hỏi em chứ không có hỏi anh, anh trả lời giúp em thì có vẻ không lịch sự lắm."

"Kiêu Kiêu..." Cố Bách Chu từ đằng sau ôm cô, "Em lo lắng như vậy là vì rất thích anh đúng không?"

Đỗ Kiều Kiều vốn đang rất căng thẳng, nghe anh nói vậy, cô lập tức thả lỏng.

Cô xoay người chọc vai Cố Bách Chu, "Em cảm thấy rất tốt, đồng chí à. Nhưng anh đã đoán sai rồi, em chỉ vì chưa gặp người lớn bao giờ thôi, cho nên mới lo lắng như vậy, không có liên quan gì tới anh đâu, anh đừng ảo tưởng."

Mặt Cố Bách Chu lập tức như đưa đám, ánh mắt cũng ảm đạm theo.

Đỗ Kiều Kiều tò mò, "Ai nói với anh em lo lắng là vì anh vậy?"

Cố Bách Chu rầu rĩ không vui, "Tiểu Nhiễm nói."

"Tại sao lại là cậu ấy?" Đỗ Kiều Kiều kéo anh qua, tiến hành một bài giảng cho anh, "Cố Nhiễm nói, tốt nhất là anh đừng tin, mấy cái suy nghĩ của cậu ấy toàn là đồ dờm thôi, anh mà tin theo thì thôi rồi."

"Cậu ấy đã nói gì với anh vậy?" Đỗ Kiều Kiều hỏi.

"Em ấy nói..." Cố Bách Chu cố tính kéo dài, khiến lòng hiếu kỳ của Đỗ Kiều Kiều cũng bị treo lơ lửng theo.

"Nói cái gì?" Đỗ Kiều Kiều vội la lên.

Cố Bách Chu ngậm môi vụng về nói: "Em ấy nói em..."

Đỗ Kiều Kiều bị hôn tới mơ màng, cảm thấy mình không nghe được những gì anh đang nói.

Miệng lưỡi quẩn quít, tay Đỗ Kiều Kiều bị Cố Bách Chu giữ lại, sau đó cô cảm giác có gì đó đang bao quanh ngón tay cô.

Lúc hai môi rời nhau, một tia nước lộ ra ngoài, sắc mặt Đỗ Kiều Kiều đỏ bừng, rồi bị món đồ trên tay che mắt.

"Cố Bách Chu, đây là cái gì?!" Cô hỏi.

"Nhẫn." Anh trả lời đơn giản.

Đỗ Kiều Kiều tức giận, "Anh có ý gì, nhẫn mà đưa tùy tiện vậy được à?"

Cô giơ tay lên muốn tháo ra.

Cố Bách Chu ngăn cô lại, mấp máy môi nói: "Kiêu Kiêu, anh đã suy nghĩ nghiêm túc rồi, em thấy thời gian chúng ta quen nhau là quá ngắn, nhưng em không biết anh đã chờ em lâu thế nào rồi không."

"Chiếc nhẫn này chỉ là lời hứa của anh thôi. Một lời hứa không cần em đáp trả lại." Anh nghiêm túc nói: "Mà chỉ có thể lấy từ em thôi. Em... Nghĩ kỹ chưa?"

Đỗ Kiều Kiều giơ tay mình lên nhìn chiếc nhẫn, có thể ánh đèn quá chói mắt, làm cô chảy nước mắt,

Thấy vẻ mặt Cố Bách Chu lo lắng, Đỗ Kiều Kiều mỉm cười, "Đây cũng không được tính là cầu hôn đâu đó, nếu không em sẽ mang nó đi bán, chắc đáng giá lắm đây."

Cố Bách Chu cười vui vẻ, "Không tính là cầu hôn, đây chỉ là một lời hứa hẹn của anh cho em mà thôi."

"Đúng rồi." Đỗ Kiều Kiều lại u ám như cũ, "Rốt cuộc Cố Nhiễm đã nói gì với anh vậy?"

Cố Bách Chu trừng mắt, "Em ấy nói... Anh phải mau mau dẫn em về nhà."

...

Đỗ Kiều Kiều ghen hờn không nói gì, người này chắc là hiểu sai ý của Cố Nhiễm rồi, nha đầu kia rõ ràng chỉ muốn bảo Cố Bách Chu lừa mình về nhà, thế mà Cố Bách Chu còn khen được, nhưng đúng là đã bắt được mình rồi.

Nhìn ánh mắt sáng bừng của Cố Bách Chu, Đỗ Kiều Kiều bĩu môi, anh chàng này ngốc thật.

Một chiếc bao bọc trái tim hai người.

Anh yêu, tuy đây chỉ là lời hứa của anh cho em, nhưng nếu em đã nhận rồi, vậy thì anh chỉ có thể ngoan ngoãn mà làm theo thôi.

Những tháng ngày sau này, mong anh chỉ giáo nhiều.

HOÀN CHÍNH VĂN

70. Chương 70: Ngoại Truyện Cố Nhiễm

"Nô tài, sắp bị soán ngôi rồi..."

Khương Hoán thấp giọng nói, làm hai má Cố Nhiễm đỏ bừng.

"Cậu giỡn cái gì vậy?" Cố Nhiễm ra vẻ hào phóng nói: "Tôi còn muốn ăn táo nhé, không nói chuyện với cậu nữa, tôi cúp đây."

"Tiểu Nhiễm..." Khương Hoán lại gọi cô, "Chúng ta gặp nhau đi."

Cố Nhiễm trốn tránh không muốn đáp lại, nhờ Đỗ Kiều Kiều ban tặng mà bây giờ chỉ cần nghe thấy giọng Khương Hoán là cô cảm thấy hơi kỳ kỳ rồi, chứ đừng nói gì tới gặp mặt.

"VẬY, Ờ..."

Khương Hoán khẽ cười, "Tiểu Nhiễm, cậu đang sợ đúng không?"

"Tôi sợ cái gì?!" Cô nàng Cố vỗ bàn một cái, "Thời gian, địa điểm, nhân vật, nói hết luôn đi, tới lúc đó bốn cung ta sẽ giá lâm."

"Tám giờ tối nay, nhà của tôi, chỉ có tôi và cậu thôi." Khương Hoán cười nói: "Nô tài xin đợi hậu nương nương đại giá."

Cạch... Sau khi cúp điện thoại, Cố Nhiễm phì cười, không phải nói sắp bị soán ngôi rồi à? Thế mà vẫn còn xưng nô tài.

Chắc là Đỗ Kiều Kiều có thể hiểu được đây? Cố Nhiễm ôm ý nghĩ này đi tới nơi hẹn.

Giống như Khương Hoán nói, đúng là chỉ có hai người bọn họ thật, nhưng không khí hơi kỳ lạ thì phải.

"Cậu kêu tôi tới đây làm gì?" Cố Nhiễm ném cái túi cho cậu, "Gần đây tôi bận lắm."

Cô nhìn đồng hồ không tồn tại trên cổ tay, "Hồ sơ thì xếp cao như núi, cuộc hẹn này nọ nữa, tôi cho cậu năm phút đấy nhé."

Khương Hoán cười cô, "Gần đây trong cung hơi túng thiếu, nên nương nương mới cố gắng ra ngoài làm việc sao?"

"Cậu đi chết đi!" Cố Nhiễm nện cậu một cái, "Có chuyện gì thì nói mau đi."

Khương Hoán ngừng cười, "Tiểu Nhiễm. Buổi sáng tôi nói thật đó."

"Cái gì thật?" Cố Nhiễm không suy nghĩ gì liền nói.

Khương Hoán nắm tay cô, dịu dàng nhìn cô, "Sắp bị soán ngôi, là thật đó."

Cố Nhiễm bị cậu dọa run, "Chuyện đó, soán ngôi à, chuyện này cũng dễ hiểu thôi mà, soán ngôi thì soán ngôi, hay là cậu muốn làm hoàng hậu hả?"

Khương Hoán nhú mày, rồi nghiêm túc nói: "Tôi muốn làm hoàng thượng."

"Vậy không được!" Cố Nhiễm phản bác: "Nếu vậy thì tôi làm thái phi hả? Không được làm thì chôn người theo luôn à."

"Tiểu Nhiễm." Khương Hoán nghiêm chỉnh, "Tôi không nói đùa với cậu, tôi nói thật đó. Tôi thích cậu, muốn được quen với cậu."

Cố Nhiễm lắp bắp nói, "Vậy thì, nhưng mà, nhưng mà chúng ta lớn lên cùng nhau mà."

"Nên tôi thích cậu lâu rồi." Khương Hoán nói tiếp.

"Ày..." Cố Nhiễm không biết trả lời cậu thế nào.

Khương Hoán hỏi tiếp: "Vậy cậu thấy sao?"

"Gì cơ? Thấy cái gì?" Cố Nhiễm giả ngu.

Khương Hoán nói: "Tôi thích cậu... Cậu thấy thế nào?"

Cố Nhiễm nhìn xung quanh một cái, rồi nhảy lên ghế salon, mạnh mẽ nói: "Tôi... Tôi lên đây xem!"

Khương Hoán đi qua cúi đầu néo mặt cô, cười nói: "Cậu thật là!"

"Ha ha..." Cố Nhiễm cười ngây ngô với cậu.

"Kiêu Kiêu." Cố Nhiễm nhỏ giọng gọi Đỗ Kiêu Kiêu bên kia điện thoại.

"Gì thế?" Đỗ Kiêu Kiêu thấp giọng nói, cô cho rằng Cố Nhiễm có bí mật kinh thiên động địa gì đó.

Cố Nhiễm đột nhiên ngại ngùng không biết nên mở miệng thế nào.

"Không nói thì thôi." Đỗ Kiêu Kiêu giả vờ muốn cúp điện thoại.

"Khương Hoán nói thích tớ, muốn qua lại với tớ, còn hỏi tớ thấy thế nào, nên tớ mới gọi hỏi cậu, cậu thấy thế nào?" Cố Nhiễm vội vàng nói một hơi.

Đỗ Kiêu Kiêu nghe tới mơ hồ, cô phải tự mình lập lại mới hiểu được ý của Cố Nhiễm.

"Tớ thấy thế nào à? Tớ thấy cậu cứ đồng ý với cậu ấy luôn đi." Đỗ Kiêu Kiêu đề nghị.

"Vậy sao được!" Cố Nhiễm không nghĩ gì lập tức từ chối, "Cậu không biết thỏ không ăn cỏ gần hang à?"

Đỗ Kiêu Kiêu lười biếng trả lời, "Con thỏ đói quá nên đành ăn luôn thôi."

Cố Nhiễm dậm chân, "Nhưng cậu ta là Khương Hoán. Nếu con thỏ không muốn ăn cậu ta thì sao đây?"

"Không muốn ăn à..." Đỗ Kiêu Kiêu nghĩ nghĩ rồi nói: "Vậy thì chết đói luôn đi nhé."

"Dựa vào cái gì!" Cố Nhiễm không phục nói, "Chẳng lẽ không còn món khác sao?"

Đỗ Kiêu Kiêu tức giận giải thích: "Cậu thấy con thỏ này ăn cây khác được à?"

Cố Nhiễm ngại ngùng nói: "Tớ cũng không biết, cỏ thì nhiều, nhưng tớ vẫn không thể chọn được cây nào ngon cả."

Đỗ Kiêu Kiêu đỡ trán, "Thỏ Cỗ, con thỏ ngốc, cậu cứ từ mà chọn đi nhé, lỡ mà Khương Hoán bị con thỏ khác ăn mất, thì đừng trách tớ không báo trước."

Cố Nhiễm khinh bỉ cười, sao có thể như vậy, Khương Hoán bị con thỏ khác ăn? Cô không tin.

Không ngờ một câu vô ý của Đỗ Kiêu Kiêu đã thành hiện thật.

Hôm nay, Cố Nhiễm và Phó Vũ Khiết ra ngoài uống trà, hai người trò chuyện một lát thì tới chuyện Khương Hoán.

Phó Vũ Khiết buồn bã, bởi vì Khương Hoán thật sự đã thành trạch nam rồi, bà sợ Khương Hoán ở vậy lâu quá, sau này sẽ không tìm được bạn gái

Nghe xong, Cố Nhiễm chột dạ rụt đầu, cười ha hả nói: "Sao có thể vậy được? Dì Phó, Khương Hoán chỉ không thích náo nhiệt thôi, chứ không làm trễ nãi chuyện tìm bạn gái đâu đi."

Phó Vũ Khiết vẫn buồn bã, "Dì chưa từng thấy nó tiếp xúc với đứa con gái nào khác ngoài con cả."

"Vậy thì dì cũng đừng lo quá, chắc chắn cậu ta cũng có suy nghĩ cho riêng mình thôi..." Cố Nhiễm nói nhỏ.

Phó Vũ Khiết thở dài: "Thực ra dì chỉ sợ, nó không thích con gái thôi."

Cố Nhiễm ngẩn người, lắp bắp nói, "Không, không thích?"

"Con nói thử xem, có phải nó thích con trai không?" Phó Vũ Khiết lo lắng nói.

Cố Nhiễm kinh sợ, "Sao có thể được?!"

Phó Vũ Khiết thở dài một hơi, "Không sợ vạn nhất, chỉ sợ vạn nhất, nếu nó thật sự thích đàn ông, thì cũng không thể ngăn cản nó được."

Cố Nhiễm hít một hơi thật sâu, cam đoan nói với Phó Vũ Khiết: "Dì, nhất định Khương Hoán thích con gái, còn chuyện sao cậu ấy không nói chuyện nhiều với con gái, là vì cậu ấy ít khi gặp con gái thôi... Đó."

Phó Vũ Khiết nói: "Nếu vậy thì tốt rồi."

.....

"Cậu nói gì?! Khương Hoán đi xem mắt à!" Đỗ Kiều Kiều khiếp sợ nhìn Cố Nhiễm.

"Đúng vậy." Cố Nhiễm cau mày lại, tức giận nói: "Hôm đó, dì Phó nói với tớ, dì ấy cảm thấy Khương Hoán là đồng tính, tớ mới an ủi là vì cậu ta ít gặp con gái thôi, nên dì Phó mới giới thiệu con gái cho cậu ta biết."

Đỗ Kiều Kiều cúi xuống cười, "Con bé này đúng là không tự làm bậy thì không sống được mà."

Cố Nhiễm tức giận nói: "Tớ gây nghiệt hồi nào hả? Không phải chỉ là đi xem mắt thôi à, có liên quan gì tới tớ đâu?!"

"Vậy cậu tức giận cái gì?" Đỗ Kiều Kiều nở nụ cười xấu xa: "Hình như tớ thấy có người đang ghen thì phải..."

"Ghen, ghen cái gì?" Cố Nhiễm lo lắng không thôi, "Tớ không thích cậu ta đâu, cậu đừng đùa lung tung."

"Được được được, cậu không thích cậu ấy, không thì thôi." Đỗ Kiều Kiều buông tay, "Vốn tớ còn định dẫn cậu đi xem đối tượng xem mắt của Khương Hoán, nhưng thấy cậu như vậy, hay là thôi đi nhé."

"Này! Cậu chờ một chút, Đỗ Kiều Kiều! Tớ đi chung với cậu..."

"Chúng ta tới đây làm gì vậy..." Cố Nhiễm nhìn tách trà trước mắt, cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Đỗ Kiều Kiều lạnh nhạt ngồi xếp, "Nghe nói cô gái này biết đàn tranh, người ta trang nhã vậy kia mà, cậu thì biết cái gì, ở đây là quá hợp với khí chất của người ta rồi."

Tiếng đàn bay lượn ra ngoài, trong lòng Cố Nhiễm càng lúc càng không bình tĩnh nói.

"Cậu nói thử xem, Khương Hoán thích những người có khí chất thế này à?"

Mắt Đỗ Kiều Kiều không thèm mở ra, "Tớ không biết cậu ấy có thích khí chất này hay không, tớ chỉ biết là, tớ rất thích. Cô gái này đàn nghe hay thật."

Cố Nhiễm nóng nảy, "Cậu nói xem, lỡ Khương Hoán thích cô ta thì sao đây, tớ không thể nghe cái âm thanh này hằng ngày được."

Đỗ Kiều Kiều mở mắt, cười với cô ấy, "Khương Hoán với người ta thôi, ngày nào cũng đi đánh đàn cho cậu nghe làm gì?"

"Tớ...tớ, tớ qua chơi không được à?!" Cố Nhiễm nóng nảy, "Hơn nữa tớ và cậu ta cũng quen nhau từ nhỏ, khó tránh gặp mặt nhau."

Đỗ Kiều Kiều cũng không thèm châm chọc lời nói dối "dởm" của cô.

Một tiếng sau, Cố Nhiễm lại theo Khương Hoán tới rạp phim.

"Bọn họ đi xem phim kìa." Cố Nhiễm khoát tay Đỗ Kiều Kiều, oán hận nhìn hai người đang cầm vé đứng trước.

"Đã vậy còn xem phim kinh dị!" Cố Nhiễm kinh sợ nói.

Cô ấy hoàn toàn không biết mình dùng quá sức, khiến Đỗ Kiều Kiều đau tới nhú mào lại.

"Có sao đâu." Đỗ Kiều Kiều kéo tay Cố Nhiễm ra, thản nhiên đi mua hai vé xem phim.

Chỗ ngồi của hai cô cách Khương Hoán và cô gái kia không xa. Nhưng chỉ có thể nhìn thấy mỗi cái ót. Cố Nhiễm nhìn chăm chăm bọn họ, cô gái kia nghiêng đầu nói gì đó với Khương Hoán, "bộp", cô bộp bộp hộp bắp rang trong tay.

Đúng lúc đó, trong phim đang xuất hiện cảnh bạo lực.

Mọi người xung quanh hoảng sợ nhìn Cố Nhiễm.

Xem phim kinh dị mà còn "đồng cảm" được, mẹ ơi, cô gái này đáng sợ quá.

Đỗ Kiều Kiều vỗ lưng Cố Nhiễm nói: "Bình tĩnh, bình tĩnh, cậu nhìn cậu xem... Bây giờ cậu còn ra thể thống gì không?"

Cố Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi, "Nếu anh tớ đi xem phim kinh dị với cô gái khác, cậu phải làm sao?"

"Anh ta dám!" Giọng nói của Đỗ Kiều Kiều tàn khốc.

Nhưng vẻ mặt cô lại bình tĩnh dần, "Tớ và anh cậu là người yêu, cậu và Khương Hoán cùng lắm chỉ là bạn bè mà thôi. Hai chuyện này đâu có giống nhau."

"Bọn tớ là thanh mai trúc mã đấy nhé." Cố Nhiễm nhắc lại.

"Được được được. Thanh mai trúc mã." Đỗ Kiều Kiều sâu xa nói: "Vậy xin hỏi cây mơ, ngựa tre của cậu bị con thỏ khác ăn mất, vậy thì cậu làm sao đây?"

"Làm sao à?" Cố Nhiễm cắn nát một hộp bắp rang, oán hận nói: "Bất về chứ ăn chứ gì!"

Cuối cùng, tiểu thư đàn tranh trang nhã kia không bao giờ lên sân nữa.

Khương Cổ Nhỏ được ăn cười ngu ngốc trong gió, thở dài, mẹ cậu đúng là cao tay.

Đương nhiên, công lao của diễn viên quần chúng Đỗ Kiều Kiều không thể không tính được.

71. Chương 71: Ngoại Truyện Đỗ Khanh Khanh

Tuổi thơ của Đỗ Khanh Khanh chỉ có hai màu đen trắng.

Đối với cô ta mà nói, hai chữ này cũng chỉ là tô cho đẹp mà thôi. Giai đoạn trưởng thành của cô không thể gọi là tuổi thơ.

Trong trí nhớ của cô ta, cô chưa từng gặp ba mình một lần. Nên cô ta không hiểu, nhân vật ba này, là một thành viên quan trọng trong gia đình.

Tiểu học, lớp ba, cô giáo dạy làm văn.

Đề bài là --- Người ba kính yêu của em.

Đỗ Khanh Khanh không hiểu, cô ta ngoan ngoãn chạy đi tìm cô giáo hỏi: "Cô ơi, ba là gì vậy ạ?"

Cô giáo trẻ tuổi rất ấn tượng với cô gái ít nói này, nên chỉ thương tiếc sờ đầu cô ta, "Vậy thì Khanh Khanh kể về mẹ nhé. Viết về người mẹ thân yêu của em đi."

Cô giáo không phát hiện lúc nghe được chữ, cô ta hơi run lên.

Đỗ Khanh Khanh cầm giấy nhìn, không biết phải viết thế nào.

Mẹ thân yêu?

"Cột kẹt..."

Cánh cửa gỗ cũ kỹ mở ra, Đỗ Khanh Khanh vội vàng dọn dẹp bài tập, cuộn người nằm trên giường.

Nhưng lần này hành động của cô ta quá chậm, Lê Thanh vừa vào cửa liền thấy Đỗ Khanh Khanh lăn qua lăn lại.

Mới bị chọc tức ở thành phố Z về, bà ta kéo Đỗ Khanh Khanh đang giả vờ ngủ một phen.

"Mẹ..." Đỗ Khanh Khanh sợ hãi nhìn bà ta.

Lê Thanh thấy cô liền nhớ tới cô con gái của Ôn Nhã ở thành phố Z, cô bé kia kiêu ngạo bao nhiêu, thì con mình lại tự ti bấy nhiêu.

Bà ta vô cùng hận, cầm lấy cây gậy bên cạnh, đánh lên người Đỗ Khanh Khanh.

"Ai cho mày nhìn tao như vậy hả, lá gan của mày không thể to hơn một chút à, vừa nhìn đã biết mày chỉ là sinh mệnh nghèo trời sinh rồi! Một đứa ti tiện! Mày nói thử xem, mày làm được gì không hả? Sau này mày muốn đi làm ăn mày làm đúng không?!"

Đỗ Khanh Khanh đau đớn nhú mắt, nhưng không dám kêu rên một tiếng, ngay cả nước mắt cũng không dám rơi.

Bởi vì, nếu khóc, mẹ cô ta sẽ càng đánh cô ta mạnh bạo hơn.

Nụ cười âm áp của cô giáo hiện lên trước mặt.

Khanh Khanh viết về người mẹ thân yêu của mình nhé...

Đỗ Khanh Khanh cắn chặt môi.

Hôm sau, các bạn học trong lớp ai cũng ào ào lấy bài viết của mình, kiêu ngạo như một hoàng tử công chúa, đứng trên bục giảng, dùng giọng nói sắc bén kể về người ba kính yêu của mình.

Đến phiên Đỗ Khanh Khanh, cô ta ráng chịu cơn đau trên người chậm chạp đi lên bục giảng.

"Tớ... Thân yêu, mẹ..."

Một bạn học phía dưới giơ tay lên, cắt đứt bài thuyết trình của cô ta.

Cô giáo mỉm cười bảo bạn học kia hỏi thắc mắc của mình.

"Cô ơi, vì sao đề của Đỗ Khanh Khanh lại không giống với bọn em?"

Cô giáo tươi cười, rồi dịu dàng nói: "Bởi vì Khanh Khanh muốn viết về mẹ mình hơn."

"Tại sao vậy cô?" Bạn học hỏi.

"Bởi vì mẹ bạn ấy tốt lắm đó..."

Đỗ Khanh Khanh cắn môi, cô ta nắm chặt bài văn bỏ trống trong tay, thấy cô giáo và bạn học ai cũng chờ đợi. Cô chậm rãi mở miệng.

"Mẹ tớ, là một người dịu dàng lương thiện, tớ rất yêu bà..."

Mười lăm tuổi, lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều, Lê Thanh nói muốn dẫn cô đi gặp ba mình, nên Đỗ Khanh Khanh mới tò mò đi theo.

Nói là dẫn cô đi gặp cha ruột của mình, nhưng thật ra chỉ lén lút nhìn một nhà ba người hạnh phúc kia.

Cô ta thấy cô gái bằng tuổi mình, kiêu ngạo, như một cô công chúa.

Cả người dường như cũng sáng bừng lên.

Đỗ Khanh Khanh nhìn tới trợn mắt.

Lê Thanh khinh thường hừ một tiếng, "Nhìn đi, mày biết mày khác người ta chỗ nào chưa? Cả ngày cứ trợn cái bản mặt đau khổ, mày muốn cho ai xem đây?!"

Những lời nói của Lê Thanh bị gió cuốn đi, không lọt tai Đỗ Khanh Khanh một câu nào.

Đỗ Khanh Khanh thừa dịp Lê Thanh đi nơi khác làm việc, lén lút tới gần cô gái bằng tuổi kia.

Cô ta lấy hết can đảm tới gần cô gái, muốn được chào hỏi với cô gái đó. Nhưng nhìn thấy người kia xinh đẹp gọn gàng, cô ta lại phải nhìn lại cơ thể dơ bẩn của mình.

Đột nhiên Đỗ Khanh Khanh xấu hổ.

Đây là lần đầu tiên cô ta cảm nhận được loại cảm giác này.

Từ nhỏ đã bị Lê Thanh chửi đánh, cô không quan tâm tới cách người khác nhìn mình thế nào, như Lê Thanh đã nói, cô ta đúng là người ti tiện, mặc kệ người ta giẫm đạp mình tới đâu, cô ta cũng không đau không ngứa.

Nhưng trước mặt cô gái này, Đỗ Khanh Khanh đột nhiên mất tự nhiên.

Cô ta cảm áo khoác rách nát của mình, cần môi che trước người.

Đỗ Kiều Kiều tới mua một cốc kem, đột nhiên thấy có người che trước mặt mình, cô chỉ cầm cốc kem đi lướt qua người đó.

Đỗ Khanh Khanh thấy cô gấp phải đi, bất chấp xấu hổ, nắm tay Đỗ Kiều Kiều không buông.

Bàn tay bẩn thỉu của cô ta và cổ tay trắng nõn của Đỗ Kiều Kiều khác nhau rõ ràng.

Đỗ Kiều Kiều bị cô ta nắm tay, nhú mày, không biết cô gái này muốn gì.

Sau khi nhìn người trước mặt một chút, Đỗ Kiều Kiều chợt hiểu, cô quơ quơ cốc kem trong tay, hỏi cô gái kia: "Cậu muốn ăn kem à?"

Đỗ Khanh Khanh chưa kịp nghĩ phải nói chuyện thế nào, thì thành linh bị cô hỏi một câu.

Cô ta lắp bắp không nói nên lời, sợ Đỗ Kiều Kiều mất kiên nhẫn, nên chỉ hừ một tiếng bằng mũi.

Đỗ Kiều Kiều nhìn cô gái, bỗng nhiên muốn đùa người ta một chút, nên cô giơ cốc kem thật cao, cười hỏi: "Muốn ăn không? Muốn ăn thì..., gọi "chị" một cái nào."

Đỗ Khanh Khanh ngơ ngác nhìn nụ cười của cô, chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cô ta sững sờ gọi, "Chị..."

Cuối cùng Đỗ Kiều Kiều cũng hài lòng, cô rộng rãi nhét cốc kem vào tay Đỗ Khanh Khanh, "Cầm đi, tô đi nhé."

Sau khi thỏa mãn thú vui của mình, Đỗ Kiều Kiều liền chạy đi mất, để lại một mình Đỗ Khanh Khanh ngây ngốc đứng đó, cầm cốc kem dâu trong tay.

Ăn hết cốc kem, Đỗ Khanh Khanh cúi đầu liếm chất lỏng còn sót lại trong tay.

Ngọt, ngọt tới tận lòng.

Sau đó Đỗ Khanh Khanh mới biết được, cô gái đã kêu cô ta gọi "chị", thật sự là chị của cô ta.

Đây là cảm giác gì nhỉ, Đỗ Khanh Khanh cảm thấy cuối cùng, thượng đế cũng cho một người tới mở cánh cửa u ám của cô ra.

Đương nhiên, cô cũng biết ý nghĩa gia đình hạnh phúc của mình và Lê Thanh là thế nào.

Lê Thanh tận lực phá hỏng một nhà ba người, Đỗ Khanh Khanh thờ ơ lạnh nhạt.

Nhìn nụ cười tươi tắn trên mặt của Đỗ Kiều Kiều, cô ta bắt đầu ghen tị.

Nếu mình không thể làm cô cười như vậy, thì cứ để mọi người xung quanh làm cô cười như thế đi.

Ngày đầu tiên tới Đỗ gia, cô ta sợ hãi đứng sau lưng Lê Thanh, cẩn thận nhìn vẻ mặt của Đỗ Kiều Kiều. Lúc nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều đau lòng muốn chết, rốt cuộc, cô ta cũng nở nụ cười, im lặng lên tiếng chào hỏi Đỗ Kiều Kiều.

Chị... Cuối cùng chúng ta lại gặp mặt rồi.

Theo dõi Đỗ Kiều Kiều lâu như vậy, đương nhiên Đỗ Khanh Khanh biết Đỗ Kiều Kiều có người trong lòng, anh ta là Lâm Trí Hiên.

Đỗ Khanh Khanh ghen tỵ muốn nổi điên.

Chị lại thích người như vậy.

Cô ta thấy mối quan hệ của Lâm Trí Hiên và Đỗ Kiêu Kiêu càng ngày càng tốt đẹp, nụ cười hạnh phúc lại xuất hiện.

Sao có thể như vậy được!

Sắc mặt Đỗ Khanh Khanh u ám, cô ta bắt đầu thử câu dẫn Lâm Trí Hiên.

Nếu người đàn ông này không chịu nổi hấp dẫn, vậy thì anh ta có tư cách gì mà Đỗ Kiêu Kiêu ưu ái tới vậy.

Không ngoài dự liệu của Đỗ Khanh Khanh, Lâm Trí Hiên đã cắn câu.

Cô ta nói dối trước mặt Lâm Trí Hiên, bôi đen hình tượng của Đỗ Kiêu Kiêu, nhưng không ngờ Lâm Trí Hiên lại tin hết thảy.

Loại đàn ông này, Đỗ Khanh Khanh phì cười, có lợi ích gì đây?

Cô ta vừa chơi trò mập mờ với Lâm Trí Hiên, vừa nghĩ tới vẻ mặt tuyệt vọng của Đỗ Kiêu Kiêu khi biết chuyện này.

Trong giai đoạn trưởng thành, chỉ có mỗi bóng ma làm bạn với cô.

Đỗ Khanh Khanh đã quá quen với nhất cử nhất động của Đỗ Kiêu Kiêu, từng vẻ mặt, từng hành động, cô ta nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nhưng một ngày nọ, đột nhiên Đỗ Kiêu Kiêu thay đổi.

Cô vẫn là Đỗ Kiêu Kiêu ngạo mạn, chỉ là cô càng chói mắt thêm thôi.

Thấy Lâm Trí Hiên không thêm quan tâm tới Đỗ Kiêu Kiêu, Đỗ Khanh Khanh thầm cười trộm, đúng như cô ta nghĩ, loại đàn ông này, sao có thể xứng với chị được.

Nhưng Đỗ Khanh Khanh không tin, Đỗ Kiêu Kiêu yêu Lâm Trí Hiên liều mạng như vậy, sao đột nhiên không thích anh ta nữa?

Vì vậy cô ta càng mạnh tay, cố ý cho Đỗ Kiêu Kiêu thấy mình và Lâm Trí Hiên mập mờ.

Thuận tiện cống hiến cơ thể mình luôn.

Có gì ghê gớm đâu. Đỗ Khanh Khanh thờ ơ nghĩ, chỉ cần Đỗ Kiêu Kiêu tuyệt vọng với Lâm Trí Hiên, thì cô ta làm cái gì cũng được.

Thử kiểm tra, kết quả đúng là làm người khác vô cùng hai lòng, Đỗ Kiêu Kiêu đã vô tình với Lâm Trí Hiên, nhưng đột nhiên một Cố Bách Chu lại xuất hiện.

Chị đúng là lúc nào cũng ngoài dự đoán của mọi người, Đỗ Khanh Khanh nghĩ, mình sắp không thể nhìn thấy được cô ta nữa rồi.

Thừa dịp đi viếng Ôn Nhã, cô ta muốn Đỗ Kiêu Kiêu ném lại mùi vị tuyệt vọng một chút.

Mọi thứ đều đi theo dự liệu của cô ta, nhưng kết cục đúng là ngoài tưởng tượng.

Cô ta không hề không cam lòng, chỉ hơi oán hận, và khổ sở.

Đỗ Khanh Khanh hiểu rõ mình, nhưng cô ta không chấp nhận sự thật này. Đỗ Kiêu Kiêu vì muốn thoát cô ta, mà tự tay tống cô ta vào tù giam.

Những ngày tháng trong tù vô cùng gian khổ.

Những cô gái ở đây không ưa gì cô ta, cô ta cũng chẳng muốn tiếp xúc với bọn họ làm gì, nếu có đánh nhau, thì người bị thương chỉ có mình cô ta.

Lúc đầu, cô ta điên cuồng muốn ra ngoài trả thù Đỗ Kiêu Kiêu, muốn cô cả đời này không bao giờ thoát được cô ta.

Nhưng sau đó cô ta dần dần bình tĩnh lại.

Mỗi ngày cô ta, thả lỏng người, nhớ lại những đoạn thơ gian khổ của mình và Đỗ Kiều Kiều.

Cô ta giật mình nhớ lại, lúc đi viếng Ôn Nhã, cô ta quỳ gối trước mộ phần Ôn Nhã. Lúc đó, Đỗ Kiều Kiều nắm cổ tay cô ta thật lâu.

Vậy là cô ta đã đi qua một đoạn đường dài nhất trong cuộc đời mình.

Lúc đầu là em giữ chặt chị, kết thúc là chị giữ chặt em không buông.

Vật cũng tốt, có đầu có đuôi, không có tiếc nuối.

____HOÀN____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phu-tro-ve>